Virginia C. Andrews

Vadvirágok

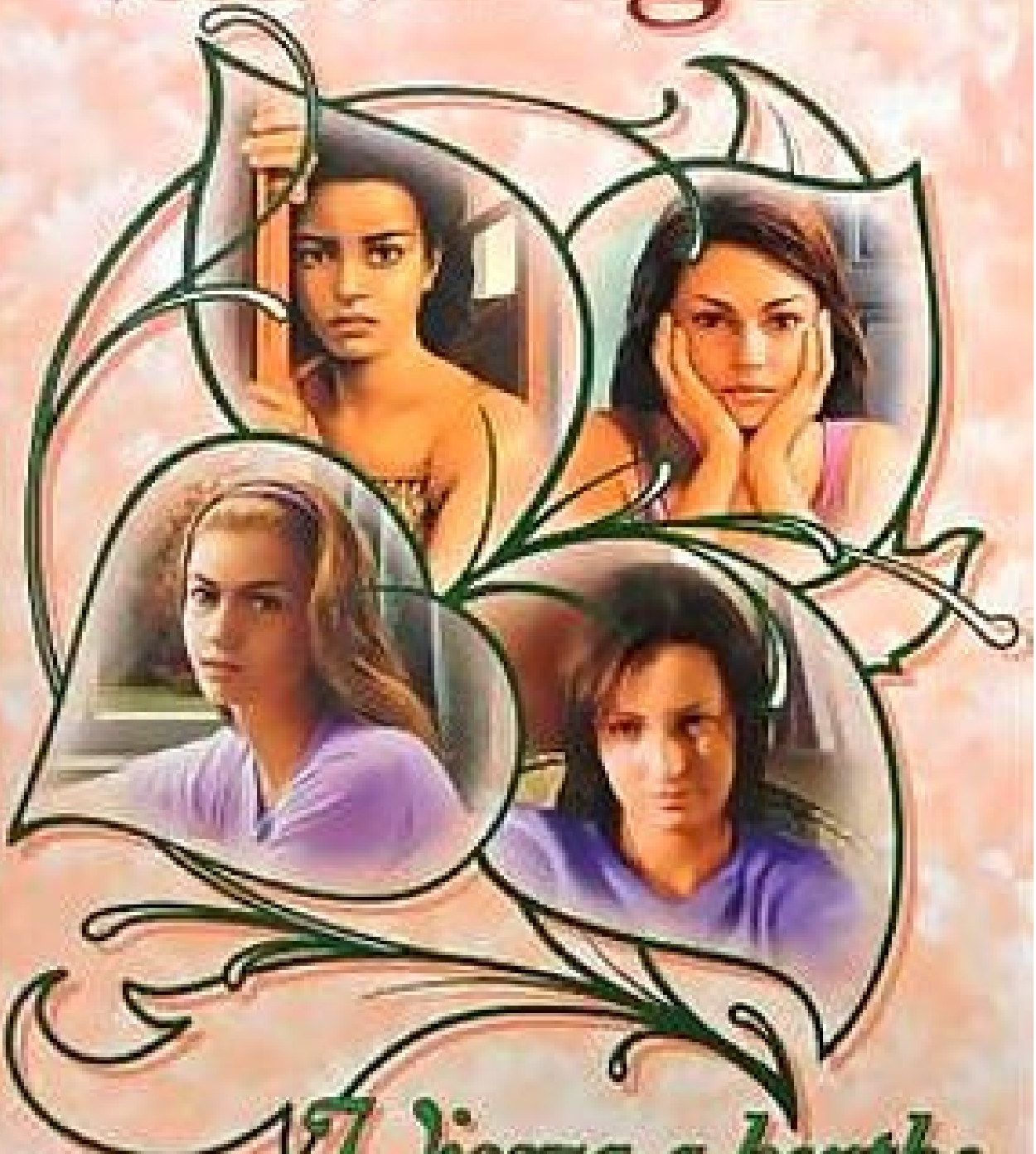

Vissza a kertbe

MAGYAR KÖNYVKLUB

VIRGINIA C. ANDREWS

Vadvirágok

Ötödik rész

Vissza a kertbe

MAGYAR KÖNYVKLUB

Fordította Frigyik László

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Virginia C. Andrews: The Wildflowers. Into the Garden

Pocket Books © 1999 by the Vanda General Partnership

The book in this new series based on characters, ideas and storytelling techniques originated by the late V. C. Andrews and completed by a specially selected writer working under the direction of V C. Andrews' estate.

V. C Andrews is trademark of The Vanda General Partnership.

All rights reserved

Hungarian translation © Frigyik László, 2002

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

Tartalom

Prológus
Tiltott örömök
Újra együtt
Vallomások
Titkos múlt
A fogoly
Eltemetett titkok
Rettegés az éjszakában
Fű nő majd a síron
Szellem a halban
Geraldine titka
Kiszolgáltatva
Az esküvő szépei
Új élet kezdődik
Tetten érve
Igazság vagy következmények
A sors béklyójában
Apa otthona
Szeszélyes vizeken
Epilógus

Amikor csoportos foglalkozásaink befejeződtek, egyáltalán nem gondoltam, hogy valóban barátok maradunk, és tartjuk a kapcsolatot egymással, még ha meg is egyeztünk benne…

Pedig mennyi bensőséges titkot tártunk fel egymás előtt. Időnként szorosan összefűzheti az embereket, és szinte elszakíthatatlan köteléket teremt közöttük, ha megosztják egymással életük intim részleteit.

Misty Foster szüleinek válása elég rettenetes volt, apja viszonyt folytatott egy nála sokkal fiatalabb nővel. Az anyja is próbálkozott mindenféle pasival, de még mindig teljesen magába fordultan kereste a fiatalságot és a szépséget, így szegény Misty nagyon egyedül érezte magát.

Star anyai nagyanyjával élt, miután apja elhagyta a családot, és nem sokkal később az anyja is lelépett egy férfival. Mégis Star volt a legbüszkébb közöttünk, és bizonyos értelemben a legerősebb is.

Aztán ott volt még klubunk hivatalos elnöke, a gyönyörű és gazdag Jade, aki egy Beverly Hills-i villában élt. Szülei úgy tekintették, mint valami vagyontárgyat, melynek megosztása újabb csatározást jelentett mocskos válásuk történetében.

Valójában a többiek tették fel először azt a kérdést, hogy vajon miért akart anyám adoptálni engem. Sohasem tudott igazán mit kezdeni velem, és utálta az anyasággal járó felelősséget.

Amint rájöttem a dolgokra, hirtelen rosszullét fogott el, azután még fölöslegesebbnek és zavartabbnak éreztem magam…

Prológus

Ha az én korosztályomhoz tartozó lányokról olvastam történeteket, mindig azon tűnődtem, vajon mi történt az én gyerekkoromban. Néha úgy tűnik, hogy megszülettem, utána sokáig semmi sem történt, és most itt vagyok, én, Cathy Carson, tizenhét évesen. A korábbi éveket homály fedi, mintha valamennyi emlékemet egy régi filmszalag őrizné, mely időközben tönkrement. Arcok és nevek, helyek, események, mind olyanok, mint egy-egy nagy maszatos folt, semmi sem ismerhető fel rajtuk. Persze tudom, miért. Nem akarok emlékezni mindazok után, ami történt, amit az apám művelt velem.

Apám nem része már az életünknek, de el sem tűnt belőle. Soha nincs elég messze. Csak be kell hunynom a szemem, és már ott is van, mosolyogva, gyöngéden becézget, és dicsér, hogy milyen csinos vagyok. Aztán simogatni kezd, és mindezt azzal álcázza, hogy ez a különleges „lecke” majd előnyt jelent nekem a hasonló korú lányokkal szemben.

Megborzongok, mintha jég csúszna végig a hátamon. Aztán erősen megrázom a fejem, hogy elzavarjam a képeket és megállítsam a fájdalom hullámzását. És akkor magamra maradok, egy időre megint biztonságban érzem magam.

Hosszú-hosszú hónapok után, melyeket Marlowe doktornővel, a pszichiáteremmel, majd később a többi ÁVSZ-essel (Árvák, akiknek Vannak Szüleik), Jade-del, Starral és Mistyvel töltöttem a csoportterápián, ismét képes voltam visszatérni a világba. Befejeztem az iskolai évet a St. Jude középiskolában, és végigcsináltam a csoportterápiát. Úgy volt, hogy el kell mennem még egy utókezelésre, de ennek még nem tűztük ki az idejét.

Amikor csoportos foglalkozásaink befejeződtek, egyáltalán nem gondoltam, hogy valóban barátok maradunk, és tartjuk a kapcsolatot egymással, még ha meg is egyeztünk benne.

Jade fel is írta mindenki telefonszámát. Annyi titkot mondtunk el egymásnak! Időnként szorosan összefűzheti az embereket, és szinte elszakíthatatlan köteléket teremt közöttük, ha megosztják egymással életük intim részleteit. Mintha minden újabb kitárulkozás egy újabb kötelék lenne, mely a szívünk köré tekeredve örökre összefűz miket.

De néha, amikor rádöbbensz, mit is mondtál el az imént, képtelen vagy annak az arcába pillantani, aki az egészet végighallgatta. Szégyenletes dolog tudni, hogy amikor rád néz, látja fájdalmadat és megalázottságodat. Elfordulsz. Azt kívánod, bárcsak tűnne el az életedből, és nem keresed vele a kapcsolatot. Kínosan szeretnéd, meg se ismerjen téged többé, és ha összefutnátok az utcán, olyan üres tekintettel bámuljatok egymásra, mintha sohasem találkoztatok volna.

Az egyik felem azt kívánta, történjen így, a másik felem azonban, amelyik a jó szellemekhez tartozott és barátokra vágyott, azt kívánta, ezúttal mégse legyen így. Eddig még soha senki nem tartotta be, amit nekem ígért, kivéve apámat, akinek jó oka volt rá. Most sem számítottam arra, hogy a lányok megtartják az ígéretüket. Az az igazság, mindegyiknek megvolt a maga baja, ami lefoglalta.

Misty Foster szüleinek válása elég rettenetes volt, apja viszonyt folytatott egy nála sokkal fiatalabb nővel. Az anyja is próbálkozott mindenféle pasival, de még mindig teljesen magába fordultan kereste a fiatalságot és a szépséget, így szegény Misty nagyon egyedül érezte magát. Akkor állt elő azzal az ötlettel, hogy ÁVSZ-esnek hívja magát és bennünket is. Fura elgondolásnak tűnt, de egy idő után megkedveltem, mivel sohasem léptem be semmilyen szervezetbe, klubba, és sohasem játszottam csapatban. Nem éppen az a klub volt, melyhez bárki is szívesen tartozna, de legalább megvolt benne az összetartozás érzése, valami, ami közös.

Star Fischer anyai nagyanyjával, Pearl Anthonyval, és nyolcéves öccsével, Rodneyval élt, miután apja elhagyta a családot, és nem sokkal később az anyja is lelépett egy férfival. Mégis Star volt a legbüszkébb közöttünk, és bizonyos értelemben a legerősebb is. Mikor először találkoztunk, féltem tőle. Olyan keménynek, sőt

komisznak tűnt, de miután megismertem a történetét, és ő is a többiekét, valahogy mintha meglágyult volna, sőt valamennyiünk védelmezőjévé vált. Sok szempontból olyan szerettem volna lenni, mint ő.

És aztán ott volt még klubunk hivatalos elnöke, a gyönyörű és gazdag Jade Lester, aki egy Beverly Hills-i villában élt. Szülei úgy tekintették, mint valami vagyontárgyat, melynek megosztása újabb csatározást jelentett mocskos válásuk történetében. Mindketten erős jellemű, független emberek voltak. Az apja híres és sikeres építész, anyja pedig egy kozmetikai cég igazgatója, aki pályáját szenvedélyes odaadással építette, még anyai felelősségét is másodrendűnek tartotta, ha akadályozta az előrejutásban. Amikor csoportterápiánk a végéhez ért, épp valamiféle kompromisszumot kerestek a gyermekelhelyezés ügyében, de még nem találtak megfelelő megoldást.

Bármilyen szörnyű is volt az én történetem, a végén valamennyiüket nagyon sajnáltam. Úgy tűnt, a többiek jobban szántak engem, mint önmagukat, pedig nem is ismerték családom teljes és igaz történetét.

A család szó meglehetősen furcsának hangzik az én esetemben. Örökbe fogadtak, de erről nem volt tudomásom mindaddig, amíg apám rám nem hajtott. Valójában a többiek tették fel először a kérdést, vajon miért akart anyám adoptálni engem. Sohasem tudott igazán mit kezdeni velem, és utálta az anyasággal járó felelősséget. Szerettem volna tudni, mi késztette arra, hogy magához vegyen, de korántsem olyan hevesen vágyakozva, mint ahogy azt a többi lány elvárta volna tőlem. Végül nekiszegeztem a kérdést, és kényszerítettem rá, hogy elmondja az igazságot, a mocskos igazságot.

Valójában nem örökbe fogadott lánya, hanem féltestvére voltam. Anyánk valami szerelmi ügybe bonyolódott, és terhes maradt, amikor már a negyvenes éveiben járt. A féltestvéremet arra kényszerítették, hogy hozzámenjen Harold Carsonhoz, aztán meg arra, hogy engem örökbe fogadjon. Még mindig sok mindenről nem tudtam, de ez is

elég volt ahhoz, hogy rosszullét fogjon el, aztán még fölöslegesebbnek és zavartabbnak érezzem magam.

Mi voltam én? Ki voltam? Elég borzasztó megtudni, hogy nem vagyok más, mint sajnálatos tévedés, bűn és szégyen, és mégis mindent meg kellett tudnom.

A féltestvérem, Geraldine (újabban nehéz anyámként gondolnom rá) mindig óvott attól, hogy túl közel kerüljek az igazsághoz. Azt mondta, az nem tesz szabaddá.

– A jóból is megárt a sok – mondta. – Mennél többet tudsz, annál sötétebb lesz körülötted a világ. Ne kérdezz annyit.

Egyszer, amikor véget nem érő kérdéseimmel zaklattam, ragaszkodva ahhoz, hogy tudnom kell az igazat, mert az fontos, Geraldine kérdéssel válaszolt:

– Mi van akkor, ha rettenetesen csúnya vagy, de olyan világban élsz, amely ezt nem mutatja meg neked; nincsenek tükrök, és sehogyan sem láthatod meg magad. Mit gondolsz, jobb kedvre derülnél, ha valaki odanyújtana egy tükröt, hogy meglásd az arcodat? Pont ilyen az igazság is, semmi másra nem jó, csak arra, hogy fájdalmat okozzon.

Vajon igaza volt? Vajon kényszeríthettem-e arra, hogy tükröt tartson elém? Én magam okoztam a fájdalmamat? Talán ezért utálta a tükröket, vagy ha túl sokat foglalkoztam a külsőmmel. Ezért nem tartotta semmire a többi nőt, mert azt gondolta, önimádók; ezért cenzúrázta a könyveimet és a magazinokat, amikor fiatalabb voltam; ezért nem engedte, hogy bizonyos műsorokat megnézzek a tévében. Ez lehetett az oka, hogy némely reklámnál szó szerint kiköpött, és ezért akarta annyira, hogy minden lehetséges ruhadarabbal takarjam el túlságosan korán kifejlődő mellemet.

Vagy volt talán valami más oka is? Valami, ami mélyebb ennél, amitől még a feltárt igazságnál is jobban félt. A házunkat megtöltötték a titkok, a kimondatlan, sötét gondolatok, melyek a sarkokban várakoztak, a szőnyegek alatt és a kulcsra zárt szekrényekben

lapultak, mint undorító bogarak. Tényleg elő kell piszkálnom őket? Tényleg pont azt kell tennem, amitől annyira óvott? Ragaszkodnom kellene a hallgatáshoz, a félrenézéshez?

Emlékszem, hogy írta le Star a fantáziavilágát, a varázsszőnyeget, mely messzire repítette boldogtalanságától. Én ilyesmire sohasem voltam képes. A fantáziálás számomra mindig nehéznek bizonyult. Nem tudtam igazából átadni magam neki, mert Geraldine hangja vagy pillantása azonnal összetörte az elképzelt képeket. Olyan volt, mint egy léghajó, mely amint emelni kezdett, azonnal fel is robbant, vagy kiszökött belőle a levegő, és szilárdan visszatelepített megváltoztathatatlan magányomba.

Az órák ketyegtek, a napok éjszakába fordultak, aztán megint egy új nap jött. Úgy tettem a dolgom, mint egy gép, mint akit hipnotizáltak, sosem éreztem semmiféle izgalmat, és meglepődtem, ha néha elnevettem magam, sőt még saját könnyeim és szomorúságom is meghökkentett.

Miután Geraldine vonakodva elmondta az igazság egy részét, még jelentéktelenebbnek, még kevésbé létezőnek éreztem magam, idegennek és magányosnak. Az ablakomon át bámultam ki az utcára, néztem az elhaladó autókat, és azon tűnődtem, kik ülhetnek bennük, hova megy az a sok ember. Figyeltem, hátha feltűnik a mostohaapám. Folyton-folyvást ott ólálkodott a környéken.

Geraldine azt gondolta, nem meri többé odatolni a képét, de lényem legtitkosabb, legmélyebb részében ott bujkált a félelem, hátha mégis visszajön. Talán először a kezét látnám meg, a hatalmas, ismerős tenyeret, hosszú, póklábhoz hasonló ujjait, aztán előlépne a sötétségből, elmosolyodna, és utánam nyúlna. Akkor a testem olyanná válna, mint egy összeszorított ököl. Visszatartanám a lélegzetem is.

És aztán megint megsimogatna. Bárhogyan is próbáltam, képtelen voltam megszabadulni ettől a gondolattól. Tiltakozó kiáltásomat úgysem hallaná meg senki, és ő rám vetné magát, mint egy kiéhezett vadállat.

Tiltott örömök

Amikor Jade felhívott, hogy a többiekkel együtt elhívjon az ÁVSZ-esek első, hivatalos összejövetelére, úgy tűnt, a szívem hosszú álomból ébred, és a vérrel együtt egy kis boldogságot is pumpál ereimbe. Egész testem életre kelt, megkönnyebbültem, mintha valami nehéz láncot vettek volna le rólam. Szinte hallottam, ahogy csörög a lábamnál.

Geraldine-t lefoglalta a vacsorakészítés. Zöldségeket pucolt a salátához; alaposan szemügyre vett minden egyes répát, minden salátalevelet, hátha valami tökéletlenséget talál rajtuk. Otthagyta zöldségeit egy pillanatra, hogy zsírt locsoljon a sült csirkére, de közben a fülét mindvégig hegyezte, és a szeme sarkából engem figyelt. A lenti telefont a konyhafalra szereltük, közel az ajtóhoz. Az én szobámban nem volt telefon. Csak akkor beszélhettem szabadon, ha ő fent volt az emeleten, vagy a fürdőszobában, vagy elment otthonról. Amint letettem a kagylót, abban a pillanatban felém fordult, és tudni akarta, ki hívott.

– Jade volt az – mondtam, és képtelen voltam palástolni izgatottságomat. – Meghívott hozzájuk ebédre.

– Jade? – Geraldine apró szemét résnyire húzta össze a gyanakvás; vád, félelem és fenyegetettség sötétítette el. – Ő nem azok közül való?

Geraldine általában így emlegette a csoportterápiában részt vevő lányokat. Azok.

Úgy hangzott, mintha valamennyien szörnyűséges, idegen lények volnának. Ha őket szörnyetegnek látja, vajon minek lát engem? – tűnődtem. Mindenért apámat okolta, ha beszélt erről egyáltalán, de a szívem mélyén tudtam, engem is hibáztat. Láttam a szemén, amint méregetett, hogy olyan a tekintete, mint a gyanakvás két apró, tűhegyes sugara.

Végül is, gondoltam, azért érezteti velem, hogy be vagyok szennyezve, mert házasságtörés következtében jöttem a világra, még ha a házasságtörő a saját anyja volt is. Geraldine szemében a bűn olyannak számított, mint valami fertőző betegség. Miért ne hinné, hogy én is örököltem a hajlamot?

Nem emlékszem, hogy valaha is örömmel nézett volna rám, a büszkeségről nem is beszélve. Állandóan keresett rajtam valami kivetnivalót, mintha megbízták volna, ő feleljen azért, hogy ne térhessek le a tisztesség útjáról, mármint arról az útról, amelyet ő tartott tisztességesnek. Idő előtt fejlődésnek induló, érzéki alkatom pedig csak megerősítette őt abban, nem tévedett, amikor kifogásolható képet alkotott rólam.

Egyszer még mondta is, hogy a testem túlfűtött szexualitásra utal, márpedig arról mindig úgy beszélt, mint valami kórságról. Gyakran megpróbálta belém plántálni megváltoztathatatlan álláspontját, hogy szégyelljem magam a külsőm miatt, sőt mindent elkövetett azért, hogy leplezze alakuló nőiességemet. Amint fejlődni kezdett a testem, csak egyenes szabású felsőrészeket hordhattam, és gumírozott trikóval kellett leszorítanom a mellemet.

– Igen, ő az egyik a lányok közül – feleltem végül, és nagyon reméltem, hogy nem kezdi el kritizálni Jade-et és a többieket, ahogy már annyiszor megtette.

– A lányok közül? Úgy érted, azok közül, akik Marlowe doktornő klinikájára jártak? – kérdezte, és közben olyan arcot vágott, mintha rohadt almába harapott volna. Geraldine sosem helyeselte a csoportterápiát. Még a gondolatától is irtózott, hogy idegenek intim dolgokat tudjanak meg rólunk. Legszívesebben bezárt volna a szobámba, nem törődve azzal, milyen kárt okoz bennem. Az ő gondolkodásmódja szerint az ember nyeljen le jót, rosszat egyaránt, és tartsa mélyen eltemetve magában.

És csak dolgozzon, dolgozzon és dolgozzon, hogy ne legyen ideje emlékezni semmire, ami rossz vagy kellemetlen.

– Marlowe doktornő sosem nevezte klinikának, anya. Tudod, hogy az otthoni rendelőjébe jártunk. Úgy beszélsz róla, mintha kórház vagy kísérleti laboratórium lenne, ahol mi négyen voltunk a kísérleti nyulak – mondtam.

Ezúttal még nagyobb undor ült ki az arcára. Geraldine úgy tudta lebiggyeszteni a száját, hogy az szinte egy dugóhúzóhoz hasonlított. Olyan sovány volt akkoriban, hogy arca csont és bőr volt, de ha ajkát lebiggyesztette, arca még jobban beesett, akár egy csészealj közepe.

– Az egész csak hókuszpókusz, egy hatalmas pszichológiai hercehurca. Mit csináltak az emberek, mielőtt ezt a sok analízist meg tanácsadást kitalálták volna, mi?

Majd én megmondom neked – folytatta megállás nélkül. Szokásai közé tartozott, hogy amikor feltett egy kérdést, azonnal meg is válaszolta. – Összeszorították a fogukat, és kitartottak. Ez tette őket erősebbé. Mostanság mindenki nyög, siránkozik és panaszkodik, ha csak a legkisebb baja van is. Még a tévében is ez megy! A tévében!

Beszámolnak a legszemélyesebb dolgaikról is! És miért? Azért, mert az emberekben nincs többé szemérem. Vadidegeneknek mondják el legféltettebb titkaikat, így aztán az egész világ tudhatja és láthatja, mi megy végbe a magánéletükben. Undorító.

– Ezzel a sok hülyeséggel csak felhígítjuk a vérünket – folytatta. – Hígítjuk a vérünket, gyengék és szánalmasak leszünk. Nincs többé kitartás. Az emberekből kiveszett az önbecsülés, ezek az úgynevezett doktorok pedig csak bátorítják őket.

– Marlowe doktornő segített rajtunk, anya. Átsegített egy nagyon nehéz időszakon – ellenkeztem.

– Csakugyan? – kérdezte rosszallóan. – Nos, nem akarom, hogy ilyen lányokkal találkozgass. Nem tetszik nekem, hogy az a doktor így összeboronált benneteket. Nem egészséges.

– De én kedvelem őket, és ők is kedvelnek engem. Van egy csomó…

– Mi? – csapott le azonnal. – Mitek van?

– Sok minden közös bennünk – feleltem.

Rám meredt, elvörösödött a hirtelen félelemtől és a megrázkódtatástól.

– Úgy érted, hogy… hogy az apjuk…

– Nem, mindenkinek más problémája van, egyiké sem olyan, mint az enyém – mondtam gyorsan.

– Mi jó származhat abból, ha olyan lányokkal veszed körül magad, akiknek problémájuk van, Cathy? Csak még inkább megmérgezed a jót. Nem lehetnek rád jó hatással. Ha tüdőgyulladásod van, akkor se mész tébécések közé, ugye? Persze, hogy nem. Ha ez a Marlowe doktornő úgy véli, segítségre van szükséged, miért hoz össze olyan lányokkal, akik szintén betegek? Hogy még többet keressen, azért.

– Ez nem igaz. Ez egy módszer…

– Módszer – köpött egyet. – Mindenfélét mondanak, hogy elkendőzzék az igazságot, és megetessék az emberekkel azt a sok szemfényvesztést. Nem akarom, hogy a jövőben bármilyen közöd legyen azokhoz a lányokhoz, hallod?

– De…

– Nincs semmiféle de, Cathy. Minden felelősség az én vállamon nyugszik. Ahogy eddig is – megint köpött egyet. – Elmész, aztán bajba kerülsz ezekkel a zavarodott tinédzser lányokkal, és még több bajom lesz veled. Elég nekem fenntartani a háztartást, és megszerezni mindent, amire szükséged van.

– Barátokra is szükségem van!

– Barátokra igen, de nem lelki nyomorékokra – erősködött, és hátat fordított.

– Nem lelki nyomorékok. Vagy ha azok, akkor mi vagyok én?

Nem felelt.

– Elmegyek – jelentettem ki.

A kezében lévő fazekat olyan erővel csapta le a kredencre, hogy a

gyomrom azonnal a torkomba ugrott. Aztán felém fordult, és úgy fenyegetett az edénnyel, mintha botot tartana a kezében.

– Nem tűröm, hogy szófogadatlan légy – rikácsolta. – A törvény szerint én vagyok hivatalosan az anyád, tehát én felelek érted, te pedig engedelmeskedni fogsz, hallod? Rábámultam. Lángoló vörösből hirtelen halottsápadtra váltott az arca, és nekiesett a kredencnek.

– Anya, mi bajod van? – kiáltottam. Elhessegetett magától.

– Semmi – mondta, és mély levegőt vett, de ez mintha fájdalmat okozott volna neki. – Csak egy kis szédülés. Eredj, törődj a dolgoddal. Majd szólok, ha terítheted az asztalt.

Kezét a gyomrára és a mellkasára szorította, mintha úgy akarná a helyükön tartani őket, majd hátat fordított. Vártam, és addig figyeltem, míg ki nem húzta csontos vállát – ezúttal még nagyobb erőfeszítésébe került –, és folytatta a félbehagyott munkát.

Morgott még valamit maga elé, de hozzám nem szólt többet.

Eldöntöttem, hogy mindenképp elmegyek Jade-hez. Még nem mondtam el Geraldine-nak, hogy holnap lesz az ebéd. Szépen kiosonok, és elmegyek. Pontosan az ő aranyszabályát alkalmazom: amit nem tudunk, nem fáj. Rejtsük el az igazságot. Az igazság fájdalmas lehet. Miért okozzak hát fájdalmat neki? Olykor kíméletesebb, ha hazudunk.

Nem említettem többé az ebédet, és Geraldine sem hozta fel, így szokásaink szerint ez is szépen a süllyesztőbe került, mint annyi más kellemetlen szó és gondolat. Néha, amikor körülnézek a házban, úgy tűnik, mintha az amúgy is sötét falak még sötétebbek lennének a rájuk fröcskölődő mocskos, gonosz és ronda szavaktól.

Geraldine-nak megfelelt a házunk pontosan úgy, ahogy volt. A függönyöket a nap nagy részében szorosan összehúzva tartotta, hogy ne bámulhassanak be az emberek az ablakon, és ne szaglásszanak utánunk. Mintha bárkit is érdekelne, mi történik a mi kis otthonunkban, gondoltam. Szerintem az egész utcában mi lehettünk a

legunalmasabb emberek. Geraldine sohasem vett részt semmilyen társas összejövetelen, és szinte sohasem beszélgetett senkivel. Az életét magának, a fényeket félhomályban, az ajtót szorosan bezárva tartotta, a világot pedig azon kívül rekesztette.

Vacsora után sikerült felhívnom Jade-et anélkül, hogy Geraldine hallotta volna.

Felment az emeleti fürdőszobába, mivel a földszintit nem szerette. Mindig attól félt, hogy akár én, akár a mostohaapám meghallhatjuk, mit csinál odabent. Ezért kiabált velem mindig, mikor a lenti fürdőszobát használtam: – Amikor bemész, nyisd meg először a csapot, nem kell mindenkinek hallani azokat az undorító zajokat. Az ajtó és ezek a falak olyan vékonyak, hogy még azt is hallja az ember, ha a másiknak csikar a hasa.

Meg kellett volna kérdeznem tőle, hogy ha egyszer annyira vékonyak a falak meg az ajtók, miért nem hallotta meg sohasem, mi zajlik az enyém mögött? Nem hallott semmit, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá, és most, hogy telefonálni akartam, reméltem, szelektív süketsége kitart még egy ideig.

– Itt Cathy. Van egy kis gondom – kezdtem, amint Jade fölvette a telefont.

– Ó, nem – nyögött föl –, tudtam, hogy anyád nem enged el. Nektek csinálom ezt a fantasztikus ebédet. Star és Misty biztosan jönnek. Kérlek, ne mondd azt, hogy te nem tudsz csatlakozni hozzánk.

– Nem – nevettem –, én is jövök, csak titokban kell tartanom anyám előtt. Nem akarja, hogy elmenjek hozzád.

– De miért? – kérdezte. – Szinte éreztem, ahogy percről percre nő benne a felháborodás, mint valami léggömb. Csak Star volt képes elviselni a robbanásait. –Azt hiszi talán, hogy ő jobb, mint én meg a családom?

– Először is, soha nem volt kedvére, hogy Marlowe doktornőhöz jártam, emlékszel?

Azt gondolja, rossz hatással leszünk egymásra.

– És mi van vele? Mi van az ő hatásával – pontosabban annak hiányával? Hagyta, hogy mindez megtörténjen veled a magasan hordott orra előtt. Elég pocsék ürügyet talált.

– Kérlek – engeszteltem, és arra gondoltam, akkor mit szólna, ha tudná az igazságot.

– Jól van, szóval mit akarsz, mit tegyek?

– Szólj a sofőrnek, hogy a sarkon fogom várni, nem a ház előtt.

Megadtam neki a keresztutca nevét, és megnyugtattam, hogy ott leszek, mire értem jön.– Nagyszerű – mondta. – Szóval holnap számíthatunk rá, hogy értünk jön a rendőrség, mert anyád feljelent emberrablásért.

– Nem, nem fog – nevettem.

– Rendben – zárta le a témát Jade. – Legalább van bátorságod azt tenni, ami a helyes, és nem hagyod, hogy anyád megfélemlítsen. A lányok büszkék lesznek rád – tette hozzá.

Rögtön jobban éreztem magam attól, amit mondott. Rájöttem, hogy semmire sem vágyom annyira, mint az ő megbecsülésükre. Sokkal inkább, mint Geraldine-éra.

– Kösz. Hozzak valamit?

– Igen, magadat.

Nevettem, aztán gyorsan letettem a kagylót, mert meghallottam Geraldine lépteit a lépcsőn. Tudtam, milyen nagy tapasztalattal veszi észre a bűnt a szememben, így gyorsan befejeztem a törölgetést, és azt mondtam, fáj a fejem, lefekszem. A fejfájás volt az egyetlen kifogás, amelyre, úgy tűnt, bármikor vevő. Talán azért, mert neki is igen gyakran fájt a feje.

– Rendben – mondta, és bevonult a nappaliba, hogy megnézzen valami „illedelmes” tévéműsort. – Ne feledd, holnap intézem a heti bevásárlást.

Nem ajánlottam fel, hogy vele megyek, ő pedig nem kérte. Oly

kevés dolgot csináltunk együtt. Sohasem mentünk együtt étterembe vagy moziba, sőt még bevásárolni sem. Mindig ideges volt, ha vele tartottam, mert egyfolytában azt figyelte, hogyan bámulnak a férfiak. Folyton rám szólt, hogy húzzam össze a kabátom, vagy tartsam magasabbra a karomat, hogy ne himbálózzon annyira a felsőtestem. Annyira zavarba tudott hozni a külsőm miatt, hogy nem szívesen mentem vele sehova.

Amilyen gyorsan csak tudtam, felmentem a szobámba, és magamra zártam az ajtót. Ez is a házszabályokhoz tartozott nálunk: tartsd zárva a hálószobád ajtaját, őrizd a magánéletedet, és senkit ne zavarj vele. Most, hogy a mostohaapám elment, és csak ketten maradtunk, ugyan mi értelme volt az egésznek? Ennek ellenére nem tettem szóvá. Egyszerűbbnek tartottam, ha hagyom, hogy ő diktálja a viselkedési szabályokat, melyek mindenhol ott lebegtek a házban, mint a vak madarak, mindenbe beleütköztek, aztán megpihentek egy sarokban, és arra vártak, hogy újra szárnyalásra késztessék őket.

Aznap éjjel a lányokkal álmodtam, és arról, hogy vannak barátaim, akikkel jókat szórakozhatunk, még bulizhatunk is, és fiúk is vannak a társaságunkban.

Mistyvel, Starral és Jade-del akkor találkoztam, amikor Marlowe doktornő összehozott minket a csoportterápián. Mindannyian erősen különböztünk egymástól, és mégis volt bennünk valami közös: valahogyan mindegyikünk a szülei áldozata lett.

Eltelt már egy kis idő, amióta utoljára láttuk egymást. Amikor csörgött a telefon, bár ez nem történt meg túl gyakran, mindig azt kívántam, bárcsak valamelyik lány lenne az. Ki más hívna fel? Geraldine-nak nem volt senkije, se nővére, se bátyja, akivel beszélhetett volna. Rajtam kívül, természetesen. Anyánk és az ő apja már rég meghaltak, a mostohaapám családjából pedig senki sem tartotta vele a kapcsolatot, főleg azóta, hogy apám nem kívánatos személy lett. Odáig jutottunk, hogy a végén már az ügynököknek is örültem, csak azért, hogy hallhassam valakinek a hangját. Geraldine persze mindig azonnal ott termett:

– Tedd le, tedd le, tedd már le! – kiabálta. De végül Jade felhívott. Felhívott!

Másnap reggel nagy erőfeszítésembe került, hogy leplezzem izgatottságomat. Megtaláltam a legegyszerűbb kibúvót. Mivel Geraldine sohasem akarta tudni, mikor menstruálok, fogalma sem volt, mikor jön meg. Ezért arra panaszkodtam, hogy görcsöl a hasam, és emiatt nincs étvágyam.

– Már ezerszer mondtam neked, Cathy, hogy nem beszélünk ilyesmiről. Ezek személyes dolgok, ezért tartsd meg őket magadnak. Nem idegenek fülének való.

– De te nem vagy idegen, anya – emlékeztettem, pedig azt gondoltam, néha pontosan úgy viselkedik, mintha az lenne.

Megrázta a fejét.

– Nem erről van szó. Ami a te testedben történik, az nem tartozik senki másra. Még rám sem – ragaszkodott az álláspontjához.

Ugyanez a beszélgetés már lezajlott köztünk néhányszor. Néha csak azért cukkoltam, hogy felhúzzam, és újra hallhassam unos-untalan ismétlődő, szinte már mulatságosnak ható tirádáit. Mintha újra meg újra meg kellett volna győződnöm arról, hogy ő tényleg olyan, amilyen, és tényleg elhiszi ezeket a butaságokat.

Egyszer megkérdeztem, mi van akkor, ha valami bajom van? Honnan tudjam, ha nem mondhatom el neki?

– Tudni fogod – jelentette ki. – A tested önmaga legjobb bírája.

Ha ez igaz, akartam mondani, akkor legjobb, ha azonnal bevonulok a diliházba. De befogtam a szám, és inkább feladtam.

Geraldine úgy vetette magát teendői közé, mint ahogy az ember a hűvös vizű medencébe ugrik a forró napsütésből. Csak azért tett így, hogy minden további beszélgetést elkerüljön, különös tekintettel a menstruációmmal kapcsolatos kínos részletekre, amelyek esetleg kicsúszhatnak a számon. Már megette a reggelijét, amely egy szelet pirítósból és egy csésze teából állt. Az utóbbit valami

gyógynövénycsodaszerből készítette. Apám mindig kinevette emiatt, de ő nem törődött vele. Én sohasem ittam ebből a teából, és ő nem is kínálgatta őket. Olyan volt, mintha valami titkos gyógyírt birtokolna, amelyet nem akar megosztani senkivel.

Ittam egy pohár dzsúszt, és ettem egy kis gabonapelyhet. Mielőtt fölment a szobájába, hogy fölvegyen valamit, amit megfelelő utcai viseletnek tartott, szólt, hogy szeretné, ha kitakarítanám az éléskamrát.

– Vegyél le mindent a polcokról, törölgesd le a port, és csinálj leltárt. Persze nagyjából tudom, hogy mi van itthon, és mi nincs, de pontosan szeretném tudni – adta ki az utasítást.

Geraldine olyan rendet tartott a házban, mintha az egy atomtengeralattjáró lenne; minden zegét-zugát kifényesítette, kipucolta és ellenőrizte, majd az egészet kezdte elölről. Néha úgy éreztem magam ettől, mintha egy altiszt, vagy ami még rosszabb, egy csicskás feladatait kellene elvégeznem a fedélzeten. A legtöbb korombeli lány élvezte a nyári szünetet; strandra jártak, meg bevásárlóközpontokba és moziba, én pedig otthon takarítottam az udvart, a teraszt, a házban pedig összehajtogattam és átpakoltam azokat a cuccokat, amelyeket éppen egy héttel azelőtt hajtogattam össze és pakoltam át. Egyszer elnéztem egy mókust. Azt figyeltem, milyen kemény munkával gyűjti össze az ennivalóját, és arra gondoltam, nem sokban különbözünk egymástól. Talán a mókus is megérezte, hogy egy „rokona” tartja szemmel, mert egy pillanatra rám nézett, de aztán folytatta véget nem érő munkáját, mintha mi sem történt volna.

Gondoltam, az lesz a legjobb, ha azonnal nekilátok a kamrának, hogy Geraldine azt higgye, minden úgy történik, ahogy szeretné. Teljesen felöltözve jött le a lépcsőn, bevásárlószatyorral a kezében. Megtorpant, és felém fordult.

– Jól van – mondta, miután alaposan megfigyelte, hogyan pakolom le az egyik polcot. – Ne kapkodd el, csináld meg rendesen. Nem maradok el tovább, mint máskor.

Megvártam, míg bezárja az ajtót, aztán felszaladtam a szobámba, hogy kiválasszak valami csinos holmit. Melegen tűzött a nap odakint, de nem volt egyetlen sortom sem. Geraldine-t nem lehetett rávenni, hogy efféle ruhadarabot vegyen nekem. Készítettem viszont magamnak egy kényelmes és fiatalos farmert: kivágtam a térdén a nővérem tudta nélkül.

Azt vettem fel egy világos rózsaszínű pamutpulcsival, amelyet – hála istennek – még nem dobott ki. Gyakran vizsgálta át szűkös ruhatáramat; olyan holmi után kutatott benne, amelyet esetleg kinőttem. Ha sikerült találnia ilyet, elvitte a használtruha-boltba, vagy egyszerűen kidobta. Azonnal halálra ítélt mindent, ami egy kicsit is szűkebb vagy túlságosan rövid lett.

A lányok Marlowe doktornőnél mindig kritizálták a hajamat. Igazság szerint a frizurámról sem én tehettem. Geraldine olykor megigazította, de azt nem engedte, hogy fodrászhoz menjek. Iszonyú pazarlásnak tartotta.

– Művésznek nevezik magukat, aztán kétszer annyit kérnek, mint amennyi járna. Legtöbbször nem is tesznek mást, mint kinéznek egy frizurát valami magazinból, és megcsinálják, akár jól áll, akár nem.

Nem vitatkoztam vele. Nem mintha érdekelte volna, hogy egyetértően bólintok-e vagy a fejem rázom. Geraldine mindig meg volt győződve arról, hogy bölcsessége minden szavát, minden gyöngyszemét a szívembe rejtem, és ott mint drága kincset őrzöm. De miért ne hitte volna? Ha belegondolok, nem sok okot adtam neki rá, hogy kételkedjen ebben. A többi hasonló korú lánytól eltérően én igyekeztem elkerülni a veszekedéseket, nem beszéltem vissza, és nem ellenkeztem vele – legalábbis mostanáig.

Meg kell mondanom, úgy vert a szívem, amikor kiléptem a házból, hogy azt hittem, menten ott esem össze az ajtó előtt. Geraldine hazajön, ott talál elterülve a küszöbön, és megint rákezdi, hogy mit fogok kapni, amiért nem fogadtam szót. Szinte vártam, hogy megrázzon az áram, amikor a bejárati ajtó kifényesített rézkilincséhez értem és elfordítottam. Mélyet sóhajtottam, becsuktam a szemem,

kinyitottam az ajtót, és kiléptem a ragyogó napsütésbe.

Csodálatos napunk volt, vétek lett volna egy kamrába zárva, polcok pucolásával és leltározással tölteni. A felhők úgy néztek ki, mint sűrű tojáshabfoltok kék cukormázon. Az úttest és a járda csak úgy szikrázott az éles fényben. A távolból éreztem a Santa Ana-áramlat melegségét és lágy simogatását. A körülmények bátorítólag hatottak rám.

Lesiettem a keskeny bejárón az utcára, jobbra fordultam, és vissza se néztem. Attól féltem, ha visszanézek, kétségeim támadnak, és a habozás egyet jelentett volna azzal, hogy talán vissza is fordulok.

Reméltem, hogy a limuzin már ott lesz, és nem kell várnom rá, de még nem érkezett meg. A másodpercek óráknak tűntek. Szinte elzsibbadt a nyakam, ahogy az utat bámultam, és idegesen vártam a nagy fekete autót, amely mindig elhozta Jade-et Marlowe doktornőhöz, és találkozásaink után odakint várt rá a kocsifelhajtón.

Az órámra pillantottam, és aggódva vizslattam abba az irányba, ahonnan Geraldine feltűnése volt várható. Persze még túlságosan korán volt ahhoz, hogy visszajöjjön, mégis féltem, hogy esetleg otthon felejtett valamit, vagy egyszerűen visszafordul, mert a körmömre akar nézni. Gyakran rátört a paranoia, és olyankor hirtelen felugrott, hogy ellenőrizze, be vannak-e zárva az ajtók és az ablakok, vagy azt, hogy rendesen végzem-e a kiszabott feladatokat.

Biztos csak képzelődtem, de úgy tűnt, minden elhaladó autó vezetője gyanakvóan mér végig, azon tűnődve, miért ácsorgok ott a sarkon. Szerencsére Geraldine igyekezett távol tartani magát a szomszédoktól, így attól nem kellett tartanom, hogy valamelyikük felhívja, és elmondja neki, hogy az utcán látott engem. Geraldine utálta a pletykálkodást; szerinte az olyan, mint a kutyaugatás vagy a macskanyávogás, azaz felesleges időpocsékolás, amelyből csak baj és boldogtalanság származik. A haszontalan beszéd még rosszabb, mint a restség. Ha nincs mit mondanod, fogd be a szád – ez volt Geraldine mottója.

Végre megláttam, amint az elegáns, fényesen csillogó autó befordul a sarkon, és lassan odagördül a keresztutcához, ahol várakoztam. A sofőr fékezett, és a járdaszegélyhez húzódott. Mielőtt azonban kiszállhatott volna, hogy kinyissa nekem az ajtót, az hirtelen kivágódott, és Misty kiabált ki odabentről:

– Gyerünk, dobd be magad, Cat!

Még egyszer visszapillantottam a házunk felé, aztán szó szerint beugrottam a hatalmas autóba. Star hűvösen és fegyelmezetten ült, gyönyörű fekete bőre simább és csillogóbb volt, mint valaha, szeme úgy ragyogott, mint két apró, fekete gyémánt. Frissen mosott haját befonta. Térdig érő pamutszoknyát viselt, hozzáillő pamutblúzzal. Mellé csusszantam, Misty pedig behúzta az ajtót.

– Indulhatunk! – adta ki a parancsot.

A sofőr mosolyogva bólintott, és kigördültünk az úttestre.

Misty futónadrágot és egy túlméretezett pólót vett fel aznap, rajta felirat hirdette: Hogy tetszik a járásom? Hívd az 555-4545-öt. Törékeny lány volt, és mindig a túl fiús alakjára panaszkodott. Bármikor cseréltem volna vele. Kék szemében csintalan öröm villant, ahogy meglátott.

– Ez nem a valódi számod, ugye? – biccentettem a pólója felé.

– Nem, ez anyám irodai száma. A Venice Beach-i sétányon csináltattam.

– És nem lehet baj belőle? – kérdeztem.

– Ugyan, hogy kerülhetne bajba emiatt? – kérdezett vissza Star. – Olyan szégyenlős vagy, mint egy templomszolga. Fogadni mernék, csak a zebrán mész át az úttesten – tette hozzá.

– Ami azt illeti, igazad van – ismertem el. Star elnevetette magát.

– Na, elég volt a cukkolásból – rendelkezett Misty, és megint felém fordult. – Hogy megy sorod? – Előrenyúlt, hogy megfogja a kezem. – Elhiszed, hogy megint együtt vagyunk? Mit szólsz a limuzinhoz?

– Látnod kellett volna, amikor megállt a házunk előtt – mondta

Star. – A szomszédok mind az ablakban lógtak, a nagyanyám pedig csak azt hajtogatta: – Úristen, úristen, az unokám ezen a batáron utazik.

Könnyen el tudtam képzelni a jelenetet.

– És mit mondasz majd, ha hazamész? – kérdezte tőle Misty.

– Nem tudom. Talán azt, hogy moziban voltam – mondta Star.

– És mi lesz, ha rájönnek, hogy nem moziban voltál? – kérdeztem.

– Kit érdekel – vonta meg a vállát. – Semmi joguk sincs, hogy beleüssék az orrukat az én dolgaimba – mondta vad és dühös pillantással.

Vállat vontam.

Egy pillanatra rám bámult, a szeme még mindig villogott a haragtól, aztán elmosolyodott, végül elnevette magát.

– Olyan vagy, mintha ólomból vagy nehéz kövekből lennél, és a jeges járdán csúszkálnál. Már semmi okod, hogy bárkitől is félj. Az ÁVSZ tagja vagy. Gyerünk, mondd meg neki, Misty!

– Így is van – vette át Misty a szót. Egy pillanat alatt komolyra váltott. – Találkoztál már Marlowe doktornővel?

– Még nem – feleltem. – Egyszer felhívott bennünket, és beszélt az anyámmal, de időpontot még nem adott. És ti?

– Én visszamentem – mondta Star –, de már befejeztem. Nem megyek oda többé.

– Én is voltam – mondta Misty –, és úgy tudom, Jade is. Már csak te nem voltál.

– Azt mondta, bármikor felhívhatom – mondta Star –, de remélem, nem lesz rá szükség. – Rám bámult. – Csak menj, és keresd fel te is, hogy befejezhesd a kezelést. Ha tartasz valamitől, annál nehezebb lesz, minél tovább halogatod.

– Igaza van – szólt közbe Misty.

– Persze hogy igazam van, fölösleges bizonygatnod. De Misty nem

sértődött meg, csak könnyedén vállat vont, ahogy szokta, és Starra villantotta édes kis mosolyát.

– Éhes vagyok – mondta. – Alig csipegettem valamit reggelire, hogy jó étvágyam legyen. Jade azt mondta, valami egészen különlegessel vár minket. El sem tudom képzelni, mi lehet az.

– Akármilyen flancos francia szakács készíti is, akkor is csak étel – vélekedett Star.

– Rossz válasz – énekelte Misty, és egy nagy X-et rajzolt ujjával a levegőbe.

– Mit akar ez jelenteni? – érdeklődött Star.

– Csak nyomon követem a gúnyolódásaidat – mondta Misty.

Star fészkelődött egy kicsit az ülésen, megcsóválta a fejét, majd rám nézett.

– Szóval mihez kezdtél magaddal mostanában? Csak ülsz itt, mint valami Buddha, míg mi csipkelődünk, mint a pulykák.

– Segítettem a ház körül, olvasgattam, néha sétáltam egyet. Sok munka van az udvarban. Anyám kirúgta a kertészünket. Azt mondta, takarékoskodnunk kell, mivel a jövedelmünk kamatából kell megélnünk.

– Akkor miért nem keres magának egy állást? – kérdezte Star.

– Á, úgy csinál, mintha nehéz helyzetben lennénk, de tudom, hogy elég szép jövedelmünk van. Örökölt egy kis pénzt, és még az apámnak is fizetnie kellett nekünk.

– Apádnak másról kellett volna lemondania, és akkor most nem kellene fizetnie – motyogta Star. – Ugye, tudod, mire gondolok, Cat?

Éreztem, hogy elpirulok, és hőség önti el a nyakam és az arcom.

Misty rosszalló pillantást vetett Starra, mire az szó nélkül kibámult az ablakon. Néhány pillanatig valamennyien hallgattunk, de Misty utálta a csöndet. Idegesítette.

– Szép a pulcsid – fordult hozzám.

– Aha – mondta Star is –, ahogy rád simul, csodálom, hogy anyád engedte felvenni.

– Nem tud róla – mondtam. – Azt sem tudja, hogy van egy ilyen kivágott farmerem.

– Meglógtál, ugye? – esett le hirtelen Starnak. – Ezért nem akartad, hogy a kocsi a házatok előtt várjon, mi?

– Úgy van.

– És mi lesz, ha megtudja? – kérdezte Misty.

– Fogalmam sincs.

– Semmi sem lesz – jelentette ki Star. – Ne ijeszd meg jobban, eléggé fél már így is.

– Aztán felém fordult: – Kicsit majd dühöng, de rá kell jönnie, hogy nem kezelhet úgy, mint egy csecsemőt. A szülőknek – tette hozzá, a nyomaték kedvéért bólintva – szintén fel kell nőniük.

– Bizony – mondta Misty, Start utánozva.

Star ránézett az utánozhatatlan Star-féle pillantásával, aztán elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Hűha, nézzétek – mondta, mire mindannyian kibámultunk az ablakon a biztonsági épületre és a kapura, mely Jade-ékhez és a többi házhoz vezetett. – Ez a lány úgy él itt, mint valami hercegnő. Nem csoda, ha olyan fenemód el van kényeztetve.

Az őr intett felénk, és a hatalmas kapu feltárult. Szájtátva bámultuk a hatalmas, gyönyörű házakat, melyek mindegyike egyedi tervezésű volt.

– Hűha – álmélkodott Misty. – Ezek mellett a mi házunk bódénak tűnik.

– Mit szóljak én? – méltatlankodott Star. – A nagymamám háza talán kutyaól lehetne ezekhez képest.

A környék széles utcáit pálmafák szegélyezték. Helyenként a házak vonalát fákkal beültetett szabad pázsit törte meg, közepén egy tóval, e

köré épültek a házak. Valamennyi mögött tekintélyes méretű telek húzódott.

– Amerikában vagyunk egyáltalán? – kiáltott fel Misty.

– Nem az én Amerikámban, az biztos – mondta Star.

A limuzin lassított, majd ráhajtott a kör alakú feljáróra. Addig bámultunk, míg fel nem tűnt Jade háza. Tényleg olyan nagy volt, mint amilyennek leírta. Emlékszem, milyen büszke volt rá.

Az én figyelmemet mindenesetre teljesen megragadta. A limuzin megállt, és a sofőr kipattant, hogy kinyissa nekünk az ajtót. Egyikünk sem mozdult. Csak zsibbadtan ültünk és bámultunk.

– Na, mit játsszuk itt a bámészkodó, ostoba turistát? – kiáltott Star. – Végül is ez csak egy nagy ház. Gyertek – mondta, és kiszállt.

Misty és én követtük, de továbbra is tátva maradt mindkettőnk szája. Ahogy a magas bejárati ajtót bámultuk, az hirtelen kivágódott, és Jade lépett ki rajta.

– Az éhhalál küszöbén állok, lányok! – fordult felénk csípőre tett kézzel. – Kihagytam a reggelit is, annyira vártalak benneteket. Legalább most csipkedhetnétek magatokat Arra gondoltam, hogy Jade a legelegánsabb külsejű tinédzser, akit ismerek. Hosszú barna haja, melyet vörös árnyalatúra színezett, dúsan omlott a vállára. Zöld, mandulavágású szeme, kicsit széles arccsontja szép formát kölcsönzött arcának. Orra kicsi volt, és parányit pisze, szája és álla hibátlan, ruhája és sminkje mindig tökéletes.

– Nem mi tehetünk arról, hogy az isten háta mögött laktok – vágott vissza Star.

– Isten háta mögött?! Ez a legdivatosabb környék egész Los Angelesben, talán az egész nyugati parton? –mondta Jade büszkén.

Star körülnézett, mintha el akarná dönteni, bemenjen-e vagy sem.

– Hm, hát itt legalább falfirka nincs – mondta, Jade pedig elnevette magát.

– Na, gyerünk, gyerünk, hátul minden elő van készítve. Hoztatok

fürdőruhát?

– Nekem senki se szólt – mondta Star.

– Elfelejtettem – mondta Misty.

Szégyelltem volna elmondani, hogy nekem nincs is.

– Semmi gond, találunk mindenkinek. Vagy ami még jobb – tette hozzá Jade huncut mosoly kíséretében –, majd nudizunk.

– Micsoda? – kiáltottam fel.

– Csak vicceltem – fogta meg Jade a kezem. – Cat, ne aggódj már. A változatosság kedvéért most jól fogjuk érezni magunkat. Minden bajt és szomorúságot az ajtó előtt kell hagynod.

– Csakhogy fogalma sincs róla, hogy kell abbahagyni az aggódást – mondta Star.

– Nos, legyen ez az első ÁVSZ-es szabály: nem aggódunk!

– Helyes! – vágta rá Misty. – Hát nem fantasztikus? – tette hozzá. – Együtt vagyunk, örökre!

Karját az enyémbe fonta, és vidáman rikkantott.

– Helyes – ismételte Star halkan, és belekarolt a másik karomba –, a nyomorúság kedveli a társaságot.

Mindnyájan körém gyűltek. Megint szemügyre vettem a gyönyörű villát. Hogy érezheti itt magát bárki is nyomorúságosan, különösen én? – tűnődtem, amint beléptem a házba legjobb és egyedüli barátaim társaságában. Mindegyikünk háta mögött vihar dúlt valahol, de most ragyogó és reményteli mosolyunk egyetlen különleges szivárvánnyá egyesült.

Újra együtt

A Jade otthonához vezető folyosó majdnem akkora volt, mint az egész szobám. A padlón drága, aranybarna csempe ragyogott. A jobb kezem felől egy ovális tükör függött, majdnem akkora, mint az egész fal, egyszerre láttuk magunkat benne mind a hárman, amint a hatalmas, színházba illő lépcső felé tartottunk. Még életemben nem láttam ehhez hasonlót. A fokokat vörös bársony borította.

– Úgy érzem magam, mintha az Elfújta a szél díszleteibe pottyantam volna – jelentette ki Misty.

A lépcső bal oldalán, a falon egy hatalmas olajfestmény lógott, amely egy halovány mezőt ábrázolt viharos ég alatt.

– Ez a legnagyobb festmény, amit valaha is láttam – mondta Star lenyűgözve.

– Ez egy Jonathan Sandler. Tizenkilencedik század végi amerikai művész, aki a holland tájképfestők stílusában dolgozott. Az apám kapta valami fizetség fejében egy jómódú építésztől, Virginiából. Sok festmény van a házban – folytatta. Szenvtelen hangja arra utalt, hogy inkább unta, mint élvezte őket. – Néhányat anyám vásárolt, másokat apám szerzett, így elég szép stíluskavarodás van nálunk. Sohasem értettek egyet semmiben. Miért pont a festményeket illetően találtak volna közös nevezőt?

Misty bólintott, mint aki mindent ért. Ebben a tekintetben az ő szülei sem különböztek sokkal Jade szüleitől.

A ház valamennyi szobája nagy volt, és fényűzően berendezett. A falakon lógó festményeken kívül vázák, órák, kristályok és kisebb szobrok álltak mindenfelé. Nem láttam túl sok üres teret, emiatt a lakás olyannak tűnt, mint egy múzeum.

Mi hárman tovább bámészkodtunk, amikor Jade végigvezetett bennünket a házon, egészen az ő szobájáig, ahol tapétázott falak, egy beépített nagy képernyős tévé és egy egész falnyi könyvespolc volt.

Átmentünk egy csupa üveg erkélyajtón, mely egy hatalmas belső udvarra nyílt. A jobb oldalon állították fel a hosszú asztalokat, melyeken mindenféle finomság várt. Egy lány és egy inas várták, hogy felszolgálhassanak.

Úgy tűnt, mintha egy egész lakodalmas gyülekezetet vártak volna ebédre. Az egyik asztalon mindenféle saláták és tekercsek voltak. A másikon óriási húsos tálak, rákok, sőt még egy hatalmas homár is. Aztán jöttek a frissítők, limonádé és dzsúz, mellette pedig a desszert: aprósütemények, piték, torták és gyümölcskoktél.

– Kit várunk még? – Starnak még a lélegzete is elállt a bámulattól.

– Várunk? Senkit sem várunk. Anyám üzleti úton van, apám pedig Nashville-ben tárgyal a befektetőkkel, akik egy zenés színházat akarnak építtetni.

– Úgy érted, ez az egész a miénk? – csodálkozott Star.

– Nem tudtam, ki mi szeret, így megkértem a személyzetet, hogy készítsenek változatos ételeket.

– Változatost? Van olyan szupermarket, amelynek nincs ekkora választéka. És mi lesz azzal, amit nem eszünk meg? – nyaggatta Star.

– Nem tudom – felelte Jade, akit kezdett bosszantani a sok kérdés. – Majd a személyzet csinál valamit a maradékkal. Ezért vannak itt. Na, üljünk le, és együnk.

– Örülök, hogy alig ettem valamit reggelire – rikkantotta Misty, és megindult az asztalok felé. A lány azonnal felé nyújtott egy tányért, az inas pedig várta, hogy megmondja, mit enne, aztán kiszolgálta.

Először nem is tudtam, mit egyek. Mindenből akartam enni egy keveset, de az inas túl nagy adagokat tett a tányéromra.

Jade evett a legkevesebbet közülünk. Egy hatalmas asztal körül ültünk, egy napernyő alatt. A lány és a komornyik odahordták, amit csak megkívántunk. A hosszú asztalok mellett állva várták, kérünk-e valamit.

– Ti mindig így esztek? – kérdezte Star. – Személyzet meg minden?

– Nem. Legtöbbször iszom egy gyümölcsturmixot, vagy eszem egy joghurtot. Ez most különleges alkalom.

– Azt lefogadom. Nem is gondoltam volna, hogy ennyire különleges – mondta Star, és mi valamennyien nevettünk. Még én is.

Ahogy ettünk és beszélgettünk, néztem a gyönyörű udvart. A pázsit inkább szőnyegnek tűnt. Minden bokor és virág tökéletesen elrendezve, mintha valamelyik híres művész festette volna a tájképet, a falon lógó képek folytatásaként. A vese alakú úszómedence távolabbi sarkában szökőkút állt, melynek kékeszöld vize a medencébe hullott vissza. A kövezett belső udvar körül rózsaszín nyugágyak süppedős párnákkal várták a lustálkodókat, a jobb oldalon pedig egy zuhanyozó mellett kis öltözőkabin volt.

– Itt minden tényleg olyan gyönyörű – tört ki belőlem hirtelen, mire a többiek abbahagyták a beszélgetést, egymásra néztek és nevettek.

– Ez úgy hangzott, mintha most ébredtél volna fel – nevetett Star.

– Nem is tudom, ébren vagyok-e vagy álmodom.

– Azt akarod, hogy még inkább nagyképű legyen? –intett a fejével Star Jade felé. – Nem elég neked így?

– Emiatt ne aggódj, Star. Ha letérnék a helyes útról, te ott leszel, hogy visszarángass.

– Ez igaz – felelte Star. Misty nevetett, aztán egy hosszú percig valamennyien hallgattunk.

– Nem tehetek róla – szólalt meg végül Misty –, de még mindig olyan, mintha Marlowe doktornőnél lennénk. Szinte várom, hogy valamelyikünk a családi problémáiról kezdjen beszélni.

– Hozzunk akkor most rögtön egy újabb szabályt… nem beszélünk ilyesmiről, hacsak mindannyian másképp nem döntünk. Rendben?

– Akkor miről fogunk beszélgetni? – kérdezte Misty.

– Sok minden van még a nyomorúságos családi életünkön kívül – ragaszkodott javaslatához Jade. – Kezdetnek például: jár valaki valakivel?

– Én nem. Még nem – tette hozzá Star titokzatosan.

– Mit akar jelenteni ez a „még nem”? – Jade tökéletesre formált szemöldökei összeszaladtak.

– Hát, valamelyik nap átmentem Lily Porterékhez, és láttam egy képet az unokatestvéréről, Larryről. Katona, és küldött magáról egy fotót talpig egyenruhában, amint egy tank mellett áll. Most Németországban van, de hamarosan hazajön.

– És? – sürgette Jade.

– És azt gondoltam, nagyon jól néz ki, és Lily úgy tudja, hogy nem jár senkivel. Ahogy visszajön, bemutat neki. Azt mondta, ad valami partit, vagy ilyesmi.

– Ja, és a srác abban a pillanatban, ahogy rád néz, azonnal elalél.

Star szeme egy pillanatra összeszűkült, de aztán elmosolyodott.

– Lehet, hogy majd kölcsönkérem valamelyik drága ruhádat, és elkápráztatom, ahogy te elkápráztatsz minden pasit, aki rád néz.

Jade felnevetett.

– Persze. Válassz, amit csak akarsz. Mágikus ruháim vannak, garantáltan elcsavarják a kiszemelt áldozat fejét.

– És te? – kérdezett vissza Star. – Lobbantotta lángra valaki mostanában a szíved?

Misty meg én mintha egy szóbeli teniszcsata nézői lettünk volna. Egyikről a másikra néztünk.

– Senki. Anyám a múlt héten elvitt egy délutáni partira Nelsonékhoz, hogy megismerjem a fiukat, Sanfordot, aki befejezte európai tanulmányait, és hazajött Párizsból. Gazdag, és nagyon intelligens is, csak kicsit magasan hordja az orrát. Ha már a beképzeltségről van szó, ő csakis azért néz egy lányra, hogy önmaga tükörképét lássa a szemében.

Mindannyian nevettünk. Szerettem volna, ha én is mesélhetnék valamit, egy olyan történetet, amely érdekelhetné őket, de nem

tehettem mást, mint hogy hallgattam őket, és irigykedtem.

– Tényleg megcsináljuk a klubunkat? – kérdezte Misty, mikor újra közénk telepedett a csend.

– A klub olyan gyerekesen hangzik – vélte Jade. – Hívjuk inkább valami másnak.

– Minek? – kérdezte Star.

– Nem tudom. Ötleteket kérek. Nekem semmi nem jut eszembe.

– Nem hiszek a fülemnek, be is vallod? – motyogta Star az orra alatt. Magunk elé meredve törtük a fejünket.

– Hívhatnánk magunkat egyszerűen a Nővéreknek – javasoltam.

Mindenki felém fordult.

– Nem úgy értem, hogy igazi nővérek, hanem…

– Nekem tetszik – mondta Jade. – Az ÁVSZ, a Balszerencse Nővérei. – Starra nézett.

– És azután? – kérdezte Misty. – Csináltassak mindenkinek egy pólót?

– Hogy magyaráznád meg anyádnak és apádnak? –kérdezte Star.

– Nem tudom. Eddig se kérdezték meg, hogy ez mi akar lenni. Úgy tesznek, mintha észre sem vennék. Szerintem ezzel sem lesz másképp.

– Néhány pólótól még nem leszünk nővérek – vetette fel Jade.

Valami hirtelen megváltozott rajta, arca mintha elsötétült volna, és mélyen a gondolataiba merült. – Van valami, amit sose mondtam el Marlowe doktornőnek.

– Mi az? – kérdezte Star.

Jade jobbra fordította a fejét, és felnézett a házra.

– Van egy saját, külön világom. Egy padlásszoba, amelyen csak egy pici kis ablak van. Mindig oda megyek, ha úgy akarom érezni magam, mintha…

– Mintha? – faggatta Misty.

– Mintha távol lennék az egész világtól – mondta, és közben kezével olyan mozdulatot tett, mintha mindent el akarna söpörni. – Most valamennyien felmegyünk, és elvégezzük a szertartást.

– Szertartást? Milyen szertartást? – kérdezte Misty tágra nyílt szemekkel.

– A rituálét, amelytől közelebb érezzük magunkat egymáshoz. Mintha valóban nővérek lennénk.

Mikor Jade Starra nézett, úgy éreztem, ők ketten már előre megbeszélték az egészet. Star arcán halvány mosoly tűnt fel.

– Rituálé? – Misty arcára kiült az aggodalom.

– Csak nem félsz? – ugratta Jade.

– Nem, persze hogy nem. Te mit szólsz, Cat? – adta tovább gyorsan a labdát nekem.

– Nem hiszem, hogy akár Jade, akár Jade és Star együtt olyan ötlettel állhatna elő, amely ijesztőbb, mint a saját emlékeim – mondtam.

Mindenki megnémult és elkomolyodott.

– Pont ezért van szükségünk erre – jelentette ki Jade. – Ezért hívtalak meg benneteket. Ezért nem is igazán túlzás a Nővérek. Többek vagyunk egymásnak, mint barátok. Család vagyunk.

Kibámult a gyönyörű kertre.

– Lehet, hogy mi jelentjük egymásnak az egyetlen valódi családot.

– Akkor menjünk, induljunk – mondta Star elszántan.

– Nem ehetnénk meg előbb a desszertet? – kérdezte Misty, és vágyakozva nézett a pitékre és süteményekre.

Mindenki nevetett. De ez másfajta nevetés volt, mint a korábbiak, tele feszültséggel, olyan vékony és törékeny, mint mi magunk.

Talán éppen ez tesz minket valódi nővérekké, gondoltam.

Miután befejeztük az evést, visszamentünk a házba. Mindenki visszafogta a hangját, olyan halkan beszéltünk, mintha templomba

léptünk volna be. Jade visszavezetett minket a hatalmas lépcsőhöz, közben elmesélte, hogyan bukkant rá a padlásszobára, amikor hétéves volt, és hogyan kezdte odahordani legdrágább kincseit. Amikor az apja felfedezte, mit csinál, szórakoztatónak tartotta. Megcsináltatta Jadenek a szobát; kitakaríttatta, kitapétáztatta, és vett néhány különleges bútort is.

Jade hirtelen megállt a lépcső alján, és jelentőségteljes pillantást vetett ránk.

– Hozzunk most azonnal egy újabb szabályt, és tartsuk hozzá magunkat. Ígérjük meg, hogy sosem fogunk hazudni egymásnak, és nem titkolunk el semmit, legyen bármilyen kellemetlen is, ha a szívünk mélyén úgy érezzük, hogy ez a legjobb nővéreinknek. Vagy különbözni fogunk mindenki mástól, vagy nem. Vagy család leszünk, vagy nem – mondta nyomatékosan. – Nos? –nézett egyenesen Star szemébe.

– Részemről rendben – mondta Star. – Eddig sem titkoltam el előled soha, ami nem tetszett benned.

– Ez oda-vissza működik.

– Úgy is kell – vágott vissza Star.

– Cat?

Bólintottam, pedig úgy éreztem, én leszek a legfőbb céltábla a többiek kritikai nyilai számára.

– Misty?

– Részemről rendben. Nem igazán zavar, ki mit mond rólam – tette hozzá.

– Tessék! – kiáltott fel Jade vádlón, rászegezve mutatóujját. – Ez is hazugság. Nos?

– Jól van, hazugság. Úgy értettem, nem bánom, ha közületek bárki bármit mond rólam. Vagyis hogy érdekel, persze, de tőletek elfogadom.

– Így már jobb – enyhült meg Jade –, de még mindig nem eléggé

őszinte. Egyébként – folytatta elfordulva Mistytől, aki sóhajtott, és rám nézve megrázta a fejét – az összes játékot, ami fönt van, apám találta, ő csinálta nekem ezt a babaházat. Néha magamat is úgy éreztem benne, mintha csak az egyik baba lennék. Még kis lámpák, asztalok és könyvespolcok is vannak fent, meg persze apró tányérok, poharak és csészék. De vannak ott más dolgok is, amelyeknek különös jelentőségük van a számomra. Egyáltalán nem kicsiny dolgok. De kulcsra zárva tartom a szobát. Még a lány se jöhet föl takarítani, és ez anyámat kimondottan bosszantja. De ezt a szobát én tartom rendben.

– Ó – jegyezte meg Star túlzott meglepetéssel. –Magad takarítasz egy egész szobát?

– Rendben – ismerte el Jade –, elkényeztetett kis fruska vagyok – mosolygott. – De nem tagadom, hogy élvezem.

– Nem utáljátok ezt a sok igazságot? – fordult Star Mistyhez és hozzám.

Kissé haboztunk, de azért mindketten nevettünk.

Ahogy elmentünk Jade anyjának szobája mellett, bebámultunk a dupla ajtón, és megcsodáltuk a hatalmas, baldachinos ágyat, melynek fejrésze mintha gyöngyökből készült volna. Majdnem a plafonig ért. Láttam, hogy jobbra még egy nappali szoba volt, tévével. Kérdeztem Jade-et, mi van még, de pillanatnyilag semmi mást nem volt hajlandó megmutatni nekünk.

A folyosó végén egy keskeny lépcső vezetett fel a padlástérbe, ahol Jade babaháza volt balra, egy raktárhelyiség pedig jobbra. Elővett egy kulcsot a zsebéből, kinyitotta a lakatot, kitárta az ajtót, majd hátralépett, hogy utat engedjen nekünk.

Valamennyien megálltunk az ajtóban. Olyan volt, mintha az *Óz*ba vagy valamelyik másik fantáziavilágba csöppentünk volna. A parányi ablakot piros-fehér függöny takarta, a padlón vastag, krémszínű szőnyeg, amelybe szintén szőttek egy-két vöröses csíkot. Ahogy Jade mesélte, a berendezés kicsi, tejfehér székekből és asztalokból, egy

kanapéból és egy állólámpából állt. Még egy apró tévékészülék is volt egy parányi szekrénykén. Bohócokat, lovakat és tájképeket ábrázoló pici képek lógtak a falon, s a fehér-piros tapétán néhány kivágott rajzfilmfigura is díszlett. Részemről úgy éreztem magam, mint Gulliver a törpék országában. Féltem megmozdulni, nehogy rálépjek valamire, vagy lesodorjam egy ügyetlen mozdulattal.

– Nem kell a bútorokra ülnünk – mondta Jade, ahogy látta, hogy ácsorgunk a bejáratnál. – Leülhetünk a szőnyegre. Általában én is ezt teszem, ha itt vagyok.

Becsukta maga után az ajtót, és odament a parányi étkezőasztalhoz, amelyet játék tányérokkal és ezüstneművel terített meg. Mögötte egy miniatűr konyha volt, szekrényekkel, mosogatóval és gáztűzhellyel. Egyikünk sem, még Misty sem fér bele ezekbe az apró konyhai székekbe – gondoltam. Az asztalfőn egy gyönyörű, hosszú szőke hajú baba ült. A többi széken is ismert mesefigurák foglaltak helyet. Felismertem Pinocchiót, Dorothyt az *Óz*ból és Pocahontast.

Jade kinyitott egy szekrényajtót, és egy hosszú, fekete gyertyát húzott elő. Elkaptam a pillantását, amint Starra nézett, aki biccentett. Aztán leeresztette a redőnyt az apró ablak elé, hogy elsötétítse a szobát. Egy gyertyatartót tett a földre, mögé kucorodott, és intett, hogy kövessük mi is. Kis körbe ültünk, és Jade beletette a gyertyát a tartóba.

– Nem akarom túldramatizálni ezt az egészet, de gondolkodtam magunkról, sőt kis kutatást folytattam a különböző szertartásokról, melyeket arra terveztek, hogy úgy kössék össze az embereket, ahogyan szerintem mi egymáshoz akarunk tartozni.

– Mit értesz azon, hogy összekötni? – érdeklődött Misty.

Jade egy pillanatra mélyen elgondolkodott. Teljes volt a csönd. Az egyetlen hangot egy apró óra ketyegése adta, mely mögöttem egy polcon állt.

– Mindannyiunknak azt kell éreznie, hogy része vagyunk valaminek, ami nagyobb önmagunknál. Ha egy kanál vizet

hozzáöntesz egy üveg borhoz, a víz elveszíti önmagát. Felveszi a bor illatát és ízét. Így kell feloldódnunk nekünk is egymásban.

– És ezt hogy csináljuk? – kérdezte Misty, észre sem véve, hogy suttog.

Jade nem válaszolt azonnal, helyette meggyújtotta a gyertyát.

– Megfogadjuk magunknak és megesküszünk a többieknek, hogy a közösség érdekeit mindenkor a saját személyes érdekeink fölé helyezzük.

Misty még mindig nem értette az egészet, és zavarban volt.

– Nem akarod? – kérdezte Jade. Misty rám nézett, aztán bólintott.

– De. Ezért vagyunk itt, gondolom.

– Azért kerültünk össze, mert azok az emberek, akik felelősek értünk, illetve akiknek felelősnek kellett volna lenniük értünk, fontosabbnak tartották a saját boldogságukat, mint a miénket. Ezért nekünk önzetlennek kell lennünk, ha egymásról van szó – mondta Jade.

A gyertya ragyogó lánggal égett, táncot járva mindegyikünk arcán, a mi szemünket is apró gyertyalángokká varázsolva.

– De mi az, amit valóban tenni fogunk? Megesküszünk a Bibliára, vagy rajzolunk egy X-et a tenyerünkbe, vagy vérszerződést kötünk? – aggódott Misty.

– Ezek túl elcsépeltek, mintha valami képregényből vettük volna – felelte Jade.

– Akkor? – Misty Starra nézett, ő meg Jade-re. Jade pedig bólintott a gyertya felé.

– Valamit bele kell tartanunk a tűzbe – folytatta Jade. – Valamit, ami bizonyítja, mennyire bízunk az ÁVSZ-ben.

– Nem értem – mondtam. – A lángba?

– Csak szimbolikusan – válaszolta Jade. – A tűz felemészti, elégeti önző részünket. Új formát ad az energiának. Ezért használják olyan

gyakran mindenféle szertartásnál.

– De mit tartsunk bele? Milyen energiaformát? –Mistyre néztem, akin már nem látszott az aggodalom. Izgalom ült ki az arcára.

– Valamit fel kell ajánlanunk. Egy mélységes mély titkot – mondta Jade, és Starra pillantott, és ez megint csak meggyőzött arról, hogy ők ketten beszéltek már a dologról.

– Egy titkot közös kötelékké változtatunk, felajánlássá, egymás iránti elkötelezettségünkké. Egy olyan titkot, amelyet még Marlowe doktornőnek sem mondtunk el, amely annyira el van temetve bennünk, hogy nehéz beszélni róla. Így az is magától értetődik, hogy senki más nem tud róla. Amit már elmondtál valakinek, az nem jó. Ami azt illeti – és ekkor a szeme még jobban elsötétült –, olyasvalami kell, amit még magadnak sem vallasz be szívesen.

Mindenki hallgatott. A láng úgy ugrált az arcokon, mintha vizsgálna bennünket, titkainkat követelné. Végül Jade törte meg a csendet.

– Cat, elkezdenéd?

– Semmi szörnyűbb vagy titkosabb nem jut eszembe, mint amit már elmondtam nektek arról, amit az apám tett – mondtam.

– Gondolkozz erősebben – utasított Jade. Küszködtem az emlékeimmel. Mindent elmondtam már nekik, ami számít, amikor Marlowe doktornőnél voltunk, gondoltam.

– Nos? – rázta meg Misty sürgetőn a karomat.

– Hadd gondolkodjon – szólt rá Star.

Tényleg, szinte mindent elmondtam már nekik apámról és rólam, gondoltam. Azt akartam, hogy minden kijöjjön belőlem. Mit adhatnék még nekik?

És akkor eszembe jutott. Ezt nem mondhattam el, mert én magam sem gondoltam rá.– Az anyám – mondtam – nemcsak a mostohaanyám. A féltestvérem.

Misty és Jade egyszerre engedték el a kezem. Kinyitottam a szemem. Valamennyien engem néztek.

– A féltestvéred? – csodálkozott Jade. – Nem értem.

– Emlékeztek, hogy állandóan azt kérdeztétek, miért akartak a szüleim örökbe fogadni, különösen anyám miért vállalta ezt a felelősséget, mikor egyébként minden idegesítette. Hát ezért.

Elmondtam nekik, amit arról tudtam, hogyan maradt az igazi anyám terhes velem, és hogy kényszerítette az apja a féltestvéremet, hogy férjhez menjen, és eljátssza, hogy örökbe fogadott.

– Csak anyám és apám tudják az igazat, senki más. És most már ti is.

– De akkor ki az igazi apád? – kérdezte Misty.

– Nem tudom. Sok minden van még, amit nem tudok. Anyámból szinte képtelenség kiszedni bármit.

– Még mindig anyádnak szólítod?

– Nehéz mást mondanom neki, mikor beszélek vele, de már nem gondolok úgy rá, mint az anyámra. De rátok is könnyebben gondolok úgy, mint a testvéreimre.

– Ő azt akarja, hogy anyámnak tekintsem, és folyton emlékeztet rá, hogy ő a hivatalos gondviselőm, és ugyanolyan és ugyanúgy kell tisztelnem, mintha a szülőanyám lenne. Azt mondja, testvérek közt nem szokás az efféle tisztelet. Tudjátok, milyen szabályok szerint él, és hogyan uralkodik a házon.

– Az egész elég bonyolult – ismertem el. – Eddig igyekeztem úgy tenni, ahogy Jade tanácsolta, nem akartam gondolkodni az egészen. Úgy értem, szeretnék is többet tudni, meg nem is. Értitek, ugye?

– Nem – mondta Misty. – Az egész egy őrület. Egész életedben azt hitted a nővéredről, hogy ő az anyád? Nem tudom, én mit tennék, ha ilyen titokra bukkannék. És miért tartották titokban? Tiszta őrület!

– Tudom. Gondolom, mindenki elmebeteg családnak tartana bennünket, ha a dolog kiderülne – mondtam, miközben az ugrándozó lángba meredtem. – Bárcsak az történne, ami Jade szerint megtörténhet – mondtam nekik.

– Mire gondolsz? – kérdezte Misty.

– Arra, hogy ezt a titkot a tűzbe teszem, és végignézem, amint füstté válik.

Mind engem néztek, aztán Star megrázta a fejét.

– Mi van? – kérdezte Misty.

– Amit Cat elmesélt – mondta –, igencsak kihúz minket a csávából. Kinek lenne olyan titka, ami ezt felülmúlja?

– Igen, Cat titkához képest mindaz, amit én elmondhatok, hülyeségnek tűnik – mondta Misty Jade-re nézve.

Jade mélyet sóhajtott.

– Egyetértek – mondta végül.

Vallomások

A lányokat megrázta, hogy olyan keveset tudok a családomról és a származásomról. Minden nekem szegezett kérdésre csak azt válaszoltam: nem tudom, vagy nem vagyok biztos benne, és úgy éreztem magam, mint egy bűnöző az őrszobán a vallatólámpa előtt.

– Ha én lennék a helyedben – mondta végül Misty –, meghalnék, ha nem tudhatnék meg mindent. Addig nyaggatnám anyámat, azaz a féltestvéremet, amíg mindent el nem mondana, a legapróbb részletekig. Egy perc nyugtot sem hagynék neki.

– Nem olyan egyszerű dolog az anyámmal beszélgetni – mondtam. – Egyszerűen kikapcsolja magát, mint egy porszívót.

– Tudom, de még mindig nem értem, hogyan szólíthatod anyádnak, mikor tudod, hogy nem az – kiáltott fel Jade.

Megvontam a vállam.

– Persze elmondta, de úgy látszik, nem hatolt be elég mélyen a tudatomba. Talán mert egész életemben anyámnak szólítottam – tettem hozzá, amikor láttam, hogy még jobban elhúzza a száját.

– Én nem szentségteleníteném meg ezt a szót azzal, hogy anyámnak hívom.

– Nem tüntetheted el annyi év nyomát néhány perc alatt.

– Abból, amit róla meséltél – mondta Star –, azt gondolná az ember, hogy örülsz, hogy nem kell anyádnak szólítanod. Hogy hívják?

– Geraldine. Amióta elmondta az igazat, így gondolok rá.

– Még örülhet, ha így hívod. Én sokkal jobb neveket is találnék neki. Semmi joga sincs ahhoz, hogy bármit is titokban tartson – tette hozzá. – Mistynek igaza van. Mindent meg kell tudnod.

– Persze mindent meg akarok tudni, csak éppen…

– Csak éppen félsz tőle – zárta le Jade. Egy pillanatig

gondolkodott. – Sosem jutott eszedbe, hogy esetleg hazudik neked? Talán az egészet kitalálta, csak hogy továbbra is elnyomhasson. Abból a kevésből, amit elmondtál nekünk, simán el tudom képzelni róla.

Star is bólintott.

– Milyen bizonyítékod van arra, hogy igazat mondott? – vetette fel Jade.

– Bizonyíték? Semmilyen – mondtam. – Csak amit elmondott nekem.

– Ez nem bizonyíték, kisanyám. Jade-nek igaza van. Először is körül kell szimatolnod. Keress leveleket, képeket, dokumentumokat, bármit, ami elárulhat valamit.

– Úgy érted, nézzem át a személyes holmiját?

– Hát persze, mi mást? Ezek a te személyes holmijaid is, nem?

– Nem tudom, meg tudnám-e tenni. Szinte vallásos őrülettel vigyáz a magánügyeire. Nagyon ritkán szoktam bemenni a szobájába.

– Többet kell tudnod – mondta Misty komoly és elszánt arccal. – Tudnod kell például, ki a valódi apád. Ez így nem fair. Nem igazság. – Starra nézett, aki bólintott.

– Talán tényleg nem tudja, ki az – mondtam.

– De talán igen – ellenkezett Jade. – Rendben – tette hozzá felegyenesedve és a többiekhez fordulva –, megvan az első ÁVSZ-es feladatunk: segítenünk kell Catnek felfedni a múltját.

Ezzel mind gyorsan egyetértettek.

– Mégis, mire gondolsz? Mit fogunk csinálni? – kérdeztem, miközben csak úgy dörömbölt a szívem. Már így is elég nagy bajban voltam amiatt, hogy ellógtam, és találkoztam velük Geraldine határozott tilalma ellenére.

– Los Angelesben születtél?

– Gondolom, igen – mondtam. – De nem tudom biztosan.

– Még azt sem tudod, hol születtél? – kiáltott fel Star.

– Sohasem mondta, hol születtem.

– Akkor próbáld meg legalább ezt kideríteni, mi pedig utánanézünk a születési anyakönyvi kivonatnak. Ez lesz a kezdet – tervezte el Jade.

– Persze! – folytatta Star. – Kell, hogy legyen anyakönyvi kivonatod, és azon a szüleidnek is szerepelniük kell.

– Talán anyád titokban szült, egy alagsorban vagy egy padláson, aztán hamisítottak egy anyakönyvi kivonatot – vetette fel Misty olyan ábrándos szemekkel, mintha filmek sorát látná leperegni maga előtt. – Olvastam egy könyvben, és…

– Hol élt az igazi anyád? – kérdezte Jade, félretolva Mistyt, akárcsak egy zavaró tárgyat.

– Itt, a Pacific Palisadesen, nem messze tőlünk.

– Szóval rá legalább emlékszel – állapította meg Misty – Nem ismertem túl jól. Anyám nem volt túlzottan oda azért, hogy meglátogassuk. Nem hiszem, hogy jól kijöttek volna egymással.

– És mi van a nagyapáddal? – kérdezte Jade. – Úgy értem, akit a nagyapádnak hittél – helyesbített.

– Két éve meghalt. Rá kicsit jobban emlékszem, bár őt sem érdekeltem igazán, és nem is találkoztunk sokat. Ünnepekkor átjött, de egyébként alig láttam.

– Nem csoda – mondta Star. – Ő tudta, hogy nem az ő gyereke vagy, ugye?

– Gondolom. Geraldine azt mondta, tudta, de én nem vagyok benne biztos.

– Abbahagynád ezt a nemtudomozást? Ha még egyszer meghallom, megőrülök – visított Jade.

– Nos, én nem – feleltem, és könnyek szöktek a szemembe. – Az egész csak nemrég derült ki, és gondolom, még mindig nem

emésztettem meg.

Jade felnézett a plafonra, és összeszedte magát.

– Oké – mondta. – Oké. A te feladatod tehát az lesz, hogy felkutass minden olyan információt, mely fényt vethet a múltadra.

– Az én feladatom?

– Mint az ÁVSZ tagjáé. Én vagyok az elnök, emlékszel? Adhatok nektek feladatokat.

– Ezt mikor határoztuk el? – kérdezte Misty, és úgy billentette oldalra a fejét, mint egy kiscica.

– Épp most. Ellenvetés?

Misty egy pillanatig gondolkodott, majd vállat vont.

– Gondolom, nincs – mondta. Aztán felragyogott az arca: – Hé, nem megyünk úszni?

– Misty, nem tudnál a tárgynál maradni? Épp beszélünk valamiről.

Misty vállat vont.

– Azt hittem, befejeztük.

– Édes istenem! – sóhajtott fel Jade, és Starra nézett, aki mosolygott és megrázta a fejét. – Rendben, azt hiszem, mára befejeztük a hivatalos teendőket. Menjünk át a szobámba, és mindenkinek keresünk egy fürdőruhát – zárta le a témát Jade.

– Én nem tudom, akarok-e úszni – mondtam.

– Mi mind akarunk úszni, tehát te is akarsz. Remélem, nem akarsz mindig külön utakon járni? – kérdezte, és kissé összeszűkült a szeme. – Ugye, nem fogsz minden alkalommal tiltakozni, ha elhatározunk valamit? – emelte fel a hangját. Nekem meg kihagyott a szívverésem. Megráztam a fejem.

– Nem, csak…

– Csak mi? – emelte ég felé a karját.

– Nem tudok úszni – vallottam be.

Jade nagyot nézett.

– Nem tudsz úszni? – Starra pillantott, aki ismét megrázta a fejét, majd újra rám. – Hát az hogy lehet? Nem tanultál meg úszni az iskolában?

– Orvosi igazolásom volt, mikor kisebb voltam. Egyszer nagyon fájt a fülem, és anyám azt gondolta, az úszás nem használ neki. Az egyházközségi iskolában pedig, ahová járok, nincs úszómedence.

– Soha senki nem vitt le a partra vagy egy strandra? – kérdezte Star.

– Nem – mondtam, tekintetemet a földre szegezve.

– Anyám még fürdőruhát se vett nekem soha. Emlékeztek, amikor arról meséltem, hogy apám medencét akar építeni?

– Ó, igen, és anyád nem örült neki túlzottan, úgyhogy az egész annyiban maradt – idézte fel Star.

– És vele együtt a reményem is, hogy megtanulok úszni.

– Rendben – mondta Jade. – A második ÁVSZ-es projekt, hogy megtanítjuk Catet úszni.

– Tényleg? – kérdezte Misty.

– Tényleg – határozott Jade. – Ha egyikünknek valamilyen hiányossága van, az mindannyiunkat gyengíti. Ezt jelenti az összetartozás. Hogy egyek vagyunk. Már elfelejtettétek? – nézett ránk szemrehányón.

– Nem. – Misty mosolyogni próbált, de elhalt a mosolya. Jade úgy nézett ki, mint aki mindjárt felrobban, ha még egy árva hanggal ellenszegülnek annak, amit kimondott.

– Menjünk – adta ki a parancsot, és előrehajolt, hogy elfújja a gyertyát. Mi pedig elindultunk a szobája felé, melyhez egy fürdőszoba és egy gardróbszoba tartozott, majdnem akkora, mint az én egész szobám.

A szobája legalább háromszor akkora volt. A pipereasztalát

márvány borította, és az egyik falon hatalmas, aranyozott keretű tükör lógott. Nevetnem kellett a gondolatra, vajon mit szólna Geraldine, ha ezt látná. Az ember el sem kerülheti ebben a szobában, hogy egész nap magát nézze.

Jade ágya szintén baldachinos volt, csakúgy, mint az anyjáé, fehér selyemmel letakarva. Rajta legalább fél tucat hatalmas párna, a gyönyörű ágytakaróhoz illő csipkefodrokkal. Az éjjeliszekrényen egy halványpiros, száj alakú telefon állt.

Az ággyal pont szemben tévé- és sztereó készüléket építettek a falba.

Valamennyi bútor gyöngyházfényben ragyogott, a két ruhásszekrény, egy fotel és egy íróasztal. A falakat halvány rózsaszínűre festették. Poszterek nem voltak rajtuk, de az egyik falon John Lennon portréja lógott. Nagyon drága festménynek tűnt.

Miután kibámészkodtuk magunkat, megcsodáltuk rengeteg ruháját, a cipős polcokat és a beépített szekrényt.

– Itt több ruha van, mint némely üzletben – jegyezte meg Star.

– Legalább a negyedét minden évben odaadom valami jótékonysági akció alkalmával – mondta Jade.

– Engem is felvehetnél a jótékonysági listádra – mondta Star, és ezen Jade jót nevetett.

Egy hatalmas fiókhoz ment, és nekilátott kidobálni belőle a fürdőruhákat.

– Ez jó lesz Mistyre. Csak egyszer volt rajtam, mikor tizenkét éves voltam.

– Kösz, kedves vagy.

– Örülj, hogy még nem dobtam ki – vágott vissza Jade.

Misty megfogta a fürdőruhát, és vonakodva bólintott.

– Úgy néz ki, jó lesz rám. És nem is néz ki rosszul. Egy fekete-arany egyrészes fürdőruha volt, egyik oldalán fentről indult egy fekete

csík a közepe felé, és onnan hátrafordult.

– Star, te nagyjából az én méretem vagy, úgyhogy bármelyiket választhatod ezek közül – rendelkezett Jade, és három fürdőruhát dobott Star felé. – Várj! Ez a kedvenc bikinim, de ma felveheted – dobott utánuk még egyet. Star elkapta, és maga elé tette a felsőrészt. Az alsórésze tanga volt.

– Te ezt fel szoktad venni? – kérdezte.

– Csak itthon, a parton soha. Túl gyáva vagyok hozzá. Na, próbáld fel, gyerünk – sürgette Start, aki vetkőzni kezdett. Misty már melltartóban és bugyiban volt.

– Cat, itt van ez a sort, jó lesz a legnagyobb bikini-felsőmhöz.

Rábámultam.

– Hacsak nem akarsz topless fürödni – tette hozzá kötekedve.

Megráztam a fejem, és elvettem a fakó rózsaszínű felsőt.

– Kicsi lesz – mondtam. – Hátul nem tudom bekapcsolni.

Jade egy pillanatig gondolkodott.

– Valamit hozzákötünk – mondta. – Tessék – és előhúzott egy rózsaszínű szalagot a gardróbból. – Kösd csomóra, úgy jó lesz. Mindegy, hogy néz ki. Magunk vagyunk – tette hozzá.

Misty már felvette a fürdőruháját. Irigyen néztem. Amikor látta, hogy bámulom, §felhúzta a szemöldökét.

– Mi van?

– Bárcsak olyan alakom lenne, mint neked – mondtam.

– Micsoda? Hallottátok? Csakis az igazat mondhatjuk egymásnak, emlékszel?

– Ez az igazság – mondtam.

– Én hiszek neki – mondta Jade, és magának is elővett egy kétrészes fürdőruhát. A felsőrész aranyszínű volt, az alsórész tanga. Vetkőzni kezdett, de abbahagyta, és hozzám fordult. – No, mi lesz? Nem veszed föl a fürdőruhád?

– Ez nem fürdőruha – morogtam.

– De most megteszi, nem? Később szerzünk neked egy igazi fürdőruhát, és meg is tarthatod, anyádnak nem is kell tudnia róla.

Star nevetett. Fantasztikusan nézett ki Jade bikinijében. Milyen gyönyörű alakja van, gondoltam. Mindegyiküknek fantasztikus alakja volt. Én meg úgy nézek ki, mint egy kiselefánt, és még úszni sem tudok.

A kezemben lévő sortra és melltartóra bámultam. Milyen hülyén fogok kinézni benne, gondoltam. Annyira szégyelltem az alakom, hogy örültem, amiért nincs valami sok tükör nálunk.

– Nem lehetne, hogy én csak nézem, ahogy úsztok? – könyörögtem.

– Szó se lehet róla – mondta Jade határozottan. Kigombolta a blúzát, és gyorsan kibújt belőle. – Közénk tartozol. Azt csinálod, amit a többiek. Nincs kivételezés.

Lehajtottam a fejem. Éreztem, hogy remegek.

– Jade – mondta Star –, talán ezúttal az is megteszi, ha csak nézi. Ha egyszer nem akarja…

– Nem – Jade szeme csak úgy szikrázott, ahogy Starra nézett. – Ez az ÁVSZ-esek első nagy próbatétele. Mindent együtt kell csinálnunk.

– Jól van, jól van, ne veszekedjetek – kiáltottam fel.

– Felveszem a fürdőruhát. És megpróbálok úszni. – Közéjük akartam tartozni, mindennél jobban, még ha be is kellett ugranom a medencébe egy szál rózsaszínű bikinifelsőben.

Levettem a melltartómat, és gyorsan belebújtam Jade melltartójába, amely – ahogy gondoltam – nem ért össze hátul. Jade odalépett, és hozzákötötte a szalagot.

– Na – mondta végül. – Túlélted. Vedd fel a sortot, aztán irány a víz. Van egy kis napolajam kint a kabinban. És zene is lesz.

Igyekeztem minél gyorsabban magamra húzni a sortot, amelyet odaadott. Kicsit testhezálló volt, de rám jött.

– Előre, ÁVSZ-esek – vezényelt Jade.

– Semeddig se tart majd, hogy megtanulj úszni – bátorított Misty mellettem lépkedve. – Emiatt ne aggódj.

– Kösz – mondtam, és követtem őket. Arra gondoltam, hogy azok után, ami eddig történt Jade házában, az úszás már igazán gyerekjáték lesz.

Megkönnyebbülten állapítottam meg, hogy egy kertész kivételével, aki a kert túlsó végében dolgozott, senki sem volt körülöttünk. Mikor bedugtam a lábam a medencébe, észrevettem, hogy melegítik a vizet. Majdnem olyan langyos volt, mint egy kádfürdő.

– Anyám mindig melegebben tartja a vizet, mint kellene – magyarázta Jade. – Szerintem csak azért csinálja, hogy apámat megőrjítse vele. Apám mindig panaszkodik, hogy milyen sokba kerül a fűtés. Egyébként is, anyám szinte sosem úszik mostanában.

Jade egyenesen beleugrott a vízbe. Misty a lépcsőkön óvakodott lefelé, Star mögötte. Néhány pillanattal később nevetgélve fröcskölték egymást. Én a medence sekély végénél álltam, mellem előtt keresztbe font karral, és néztem őket.

– Oké – emelte föl Jade a kezét –, segítsünk Catnek. Odaúszott hozzám, és elrendelte, hogy menjek a medence mélyebb részébe, és fogjam meg a kezét. –Kezdj rúgni a lábaddal – mondta. – Keményebben! Gyorsabban! Rúgj! Gondold azt, hogy anyádat rúgod!

Jade körbevitt a medencében Hátrafelé haladt, hogy közben ellenőrizze, jól használom-e a lábamat.

– Csinálj tölcsért a karodból, így – mutatta Star. Misty meg azt magyarázta, hogyan vegyek levegőt, és hogyan tartsam a fejem.

– Engem is így tanítottak a testnevelésórán – tette hozzá.

– Ne hagyd abba a rúgásokat – kiáltotta Jade. – Gyakorold a levegővételt. Jó.

A medence mélyebb részébe vitt, és hirtelen elengedte a karomat. Pánikba estem, és azonnal elmerültem. Mikor ismét kidugtam a fejem,

mindannyian azt kiabálták, hogy rúgjak, és mozgassam a karom. Fulladoztam. Egy másodperccel később Star kezét éreztem a csípőmön. Megfogott, és kiemelt a vízből.

– Hagyd! – mondta Jade. – Vagy úszik, vagy megfullad.

– Te így tanultad? – ellenkezett Star.

– Pontosan – mondta Jade.

– Ezúttal egy kicsit lassabban csináljuk. – Star ragaszkodott a véleményéhez, és most ő húzott körbe a medencében, a kezemet fogva. Kiderült, hogy ő a legtürelmesebb közülünk. Jade és Misty már kijöttek a medencéből, és elheveredtek a nyugágyakon, onnan nézték, ahogy Star úszni tanít.

Sikerült vagy három métert úsznom, mielőtt megálltam volna pihenni.

– Megtanulod – biztatott Star. Kijöttünk a vízből, és csatlakoztunk Jade-hez és Mistyhez. Jade a nyugágya mögött elhelyezett telefonon felhívta a szobalányt. Limonádét és gyümölcsöt hozatott.

– Ez a legjobb hotel, ahol valaha is jártam – mormogta Star, és végigdőlt a nyugágyon.

Én teljesen kifulladva a hátamra feküdtem, és a kék eget bámultam. Aztán behunytam a szemem, és csak a zenére figyeltem, melyet Jade még akkor kapcsolt be, amikor Star meg én a medencében voltunk. Heccelődésük és nevetésük olyan volt, mint valami bölcsődal, és attól szép lassan ellazultam. Meg se hallottam, amikor limonádéval kínáltak. Az izgalom, az úszás, az egész sokkal jobban kifárasztott, mint hittem volna.

Vagy fél órával később Jade megbökött.

– Záróra – mondta. – Starnak vissza kell menni, segíteni a nagyanyjának, Misty pedig megígérte az anyjának, hogy ma este moziba mennek.

Gyorsan felültem. Az arcom úgy húzódott, hogy azt hittem, elszakad a bőröm.

– Jaj! – kiáltottam grimaszolva.

– Nem kented be magad semmivel? – kérdezte Jade.

– Nem – feleltem.

– Jézusom. Na, jó. Van egy különleges, napozás utáni krémem, az segít valamelyest. Valami előnye csak kell hogy legyen, ha az ember anyjának kozmetikai cége van.

– Meg tudod nekem szerezni azt a szuper új rúzst? – kérdezte Misty, ahogy a ház felé indultunk. – Azt, amelyiktől úgy világít este az ember szája, mint valami neonreklám.

– Persze. Van itthon néhány. Olyan színt tudok szerezni, amilyet csak akarsz.

Misty visított az örömtől.

– Hát nem nagyszerű, hogy itt vagyunk egymásnak?

Miközben a hajam szárítottam Jade fürdőszobájában, ő javaslatokat tett, hogy nézhetnék ki jobban. Ahogy elnéztem magam a tükörben, azon tűnődtem, lehetséges volna-e egyáltalán, hogy legalább egy kicsit hasonlítsak rájuk, legalábbis ami a vonzerejüket illeti. Talán lehetséges, gondoltam, talán most sokkal inkább valószínű, mint valaha is reméltem.

Az idő elrepült, a limuzin pedig már várt ránk a ház előtt. Először Mistyt kellett leraknia, mert ő lakott legközelebb. Aztán a sofőr úgy döntött, én következem.

– Ugyanarra a sarokra? – kérdezte.

– Nem – mondtam, és megadtam a címem.

– Ez aztán bátorság! – dicsért meg Star. – Ha egyszer a sarkadra állsz, hogy önmagad légy, meglásd, meghátrál.

– Hát, nem tudom – mondtam, és képtelen voltam elrejteni az aggodalmam. Az egy dolog, hogy előtte és a többiek előtt bátornak mutatkoztam, de egészen más szembenézni Geraldine-nal, mikor épp iszonyúan dühös. Nem voltam biztos a dolgomban. A szeme valahogy

mindig hideg, szürke márvánnyá tudott változni. A mellét pedig úgy kidüllesztette, mint egy ragadozó madár. A pálcával sem bánt csínján, ha fegyelmezésről volt szó. Emlékszem, egyszer a piszkavassal vert meg. A combomon egy hónapig látszottak a kék foltok. És mindezt azért, mert megnéztem a tévében valamit, amit kifejezetten megtiltott.

Amint az autó egyre közelebb ért a házhoz, egyre jobban éreztem, hogy belül egyre feszültebb leszek. Még az is nehezemre esett, hogy nagyot sóhajtsak. Úgy éreztem, a bordáim bármelyik pillanatban összeroppanhatnak.

– Jusson eszedbe – mondta Star –, neked is vannak jogaid. Ha segítségre van szükséged, csak hívd fel valamelyikünket.

Bólintottam, miközben az autó befordult a sarkon.

– Eddig nagyszerűen éreztem magam – mondtam neki. – Mondd meg a nagymamádnak, hogy üdvözlöm.

– Ne aggódj, minden rendben lesz – bátorított, én meg becsuktam az ajtót. Csak álltam ott, és néztem, ahogy a limuzin elhajt. Aztán nagyot sóhajtottam, és elindultam a bejárat felé.

Amikor kinyitottam az ajtót, tökéletes, ijesztő csend fogadott. Se a rádió nem szólt, se a porszívó nem működött, még víz csobogását sem hallottam. Talán Geraldine elaludt a fotelben, gondoltam.

Abban a pillanatban azonban, amint a küszöbre léptem, hátulról jól fejbe vágtak a seprűvel. Ez annyira váratlanul ért, hogy kibillentem az egyensúlyomból, és előreestem. Arra is alig maradt időm, hogy előrerakjam a kezem, nehogy az arcomra zuhanjak.

Egy újabb ütés azonban a fenekemen ért, így mégis elterültem.

– Hogy merészeltél engedetlenkedni? Hogy merted? – kiabált Geraldine. Újra lesújtott. Erős és fájdalmas ütések csattantak a lábamon, a hátamon és a vállamon, mielőtt előremászhattam volna, hogy kiabálva és a fejemet védve felálljak.

– Hagyd abba!

– Eredj a szobádba. Eredj felfelé. Láttalak, mikor kiszálltál a

limuzinból. Meg ne próbálj még egyszer hazudni nekem.

Úgy állt ott a seprűvel a vállán, mint egy baseball-játékos az ütőjével. Az arca vörös volt, a szeme izzott, mint a parázs.

– És milyen az arcod? Mit csináltál ott? Miért vagy így lesülve?

– Úsztunk – feleltem.

– Úsztatok? Nem is tudsz úszni. Fiúk is voltak?

– Nem, nem, csak mi voltunk ott, és a lányok úszni tanítottak.

– Hazudsz! Mocskos hazudozó! Azok után, amiken keresztülmentem, ezt teszed velem! Megszakad a szívem – mondta, és közben a fejét ingatta. Leengedte a vállát, és a seprűt már nem nádpálcaként használta, hanem botként, amelyre rátámaszkodhatott.

– Miért nem fogadsz szót? Miért?

– Barátokat akarok. Ők a barátaim.

– A víz is a legalacsonyabb helyet keresi – morogta. – Ők a te fajtád, ugye? Minden, amit érted tettem, amit megpróbáltam megtanítani neked, most oda van, igaz? Hiába, a gének. Benned van. Őt ismétled. Akár most rögtön odaadhatnálak a sátánnak.

– A barátnőim egyáltalán nem rosszak. Ők jók. Érzékenyek és figyelmesek. Többet törődünk egymással, mint a családunk. Fogalmad sincs semmiről.

Rám nézett. A szeme jéghidegen vádolt, nem bírtam elviselni a tekintetét, lekaptam róla a szemem. Ez csak megerősítette sötét gondolatait, melyek úgy hajtottak ki félelmei és gyűlölete kertjében, mint a fekete gyomok.

– Menj fel a szobádba – mondta. – Ma este nem kapsz vacsorát.

– Kit érdekel? Már úgyis ettem – motyogtam. Dühös szavaim új energiával töltötték fel. Megint felemelte a seprűt, és rám akart vágni, de ahelyett, hogy hátraléptem volna, eszembe jutottak Star szavai, így nyugodtan elindultam felé. Geraldine úgy nézett rám, mintha legszívesebben lenyúzná a bőrömet, de én nem hátráltam meg, mint

máskor.

– Meg ne üss még egyszer – mondtam határozottan. – Elég volt.

Geraldine kővé dermedt.

Visszatartottam a lélegzetemet, és bár egész testemben reszkettem, álltam a sarat. Egyenesen a szemébe néztem, kihívón, elszántan.

Akkor megrázta a fejét, és kemény, feszes vonásai megenyhültek.

– Semmi értelme – mondta, és leengedte a seprűt. A válla elernyedt. Mélyen felsóhajtott, a teste pedig úgy remegett, mintha tényleg összetört volna a szíve. – Nem változtathatom meg azt, amivel születtél. Elég bolond voltam, hogy egyáltalán megpróbáltam, és hogy valaha is reméltem.

– Mivel születtem? Miről beszélsz? Mondd el! – kiabáltam.

Megfordult, mintha ott se lennék, és elindult a konyhába.

– Többet akarok tudni! – szóltam utána. – Tudni akarom a teljes igazságot, bármi legyen is az. Jogom van tudni! El kell mondanod!

Megállt és megfordult. Sosem láttam még ennyire fáradtnak és kicsinek.

– Tudni akarod az igazat? – kérdezte, és hidegen felnevetett. – Az igazság az, hogy teljesen az anyád lánya vagy.

Ment tovább.

– Ez nem elég! Az egészet tudni akarom – kiáltottam. Tudomást sem vett rólam, csak bement a konyhába, és bezárta maga után az ajtót. Ott álltam egy pillanatig. Úgy remegtem, hogy összekoccantak a fogaim. Összekulcsoltam a karom, és mélyet sóhajtottam. Aztán felmentem a szobámba, és magamra zártam az ajtót. Rettenetes csend telepedett rám. Még azt is hallottam, ahogy megengedi a vizet, és az edényekkel csörömpöl odalent. Valószínűleg még mindig dühöngött, és a konyhaajtót bámulta.

Mindketten be vagyunk zárva a saját rettegésünkbe, és ugyanabban a házban élünk, mely tele van szörnyű emlékekkel, gondoltam. E

pillanatban semmi sem számított, csak a túlélés. Ez volt az, ami összetartott bennünket. Határozottan állíthattam: nem a szeretet.

A szeretet valószínűleg soha be nem tette lábát a házunkba, és ha valahogy mégis bejönne egyszer, körülnéz és elmenekül, az egyszer biztos. Én is pontosan így éreztem.

Titkos múlt

Geraldine nem hívott vacsorázni, és én sem jöttem ki a szobámból majdnem kilencig. Tudtam, hogy vagy zenét hallgat, vagy valamelyik evangélikus programot nézi a tévében, esetleg a karosszékében szendereg. Meglepve fedeztem fel, hogy lefeküdt aludni. Örültem az ajándékba kapott nyugalomnak, és lementem, hogy csináljak egy forró csokoládét.

Míg odalent ücsörögtem, arra gondoltam, hogyan reagáltak a lányok a titkomra, és hogy eddig mennyire nem törődtem a saját múltammal. Talán komolyan kellene vennem Jade javaslatát, gondoltam. Hegyeztem a fülem, hogy meghalljam, jön-e valamilyen zaj Geraldine szobája felől, de minden csendes volt. Aztán felálltam, halkan a mosogatóba tettem a csészét, és bementem az éléskamrába. Felkapcsoltam a lámpát, és körülnéztem.

Az éléskamra fölött van egy raktártér, ahová egy kis négyszögletes ajtó nyílik a mennyezetről. Geraldine néha említést tett erről a helyiségről, de nem emlékszem, hogy valaha is nyitva láttam volna a kis ajtót, hogy felmenjen oda valamiért.

Felnéztem az ajtóra, és azon töprengtem, mit tegyek. Anyám szobáján kívül nincs más helyiség a házban, ahol régi iratokat, képeket, ilyesmit lehetne őrizni. Még soha nem kutattam anyám szekrényében, de most nagyon kíváncsi lettem a padlásra. A garázsban tartunk egy hosszú létrát. Amilyen csendben csak tudtam, kimentem érte, és becipeltem a házba. Óvatosan átlopakodtam az előszobán, és a konyhában persze nekimentem a létrával az ajtófélfának. Másképp nem is történhetett volna.

Elállt a szívverésem. Sokáig csak hallgatóztam, hátha Geraldine felébred, és lejön megnézni, mi az a zaj. Mindig éberen alszik, hogy meghallja a betörőket, mivel nincs riasztó a házban. Az ablakok megremegtek, amint az óceán felől érkező szél megrázta őket, de sem

ajtónyitást, sem lépéseket nem hallottam.

Amikor biztonságban éreztem magam, újra elindultam a kamra felé. Odabent felállítottam a létrát, és felmásztam a kisajtóhoz. Beragadt. Ahogy gyanítottam, régóta nem nyitották ki. Talán évek óta. Nehéz volt kifeszegetni úgy, hogy közben ne csapjak zajt, egyszer pedig majdnem leestem a létráról.

Végül engedett az ajtó, és kinyílt. Oldalra kellett csúsztatni. Szó szerint centiméterenként toltam odébb. Mikor felnéztem, rájöttem, hogy nincs fent világítás, így megint le kellett másznom a létráról, hogy elővegyem a zseblámpát a mosogató alatti szekrényből. Az elemek lemerültek. Úgy tűnt, a házban minden összeesküdött ellenem, nehogy találjak valamit, ami a múltam nyomára vezethet. Szerencsére Geraldine tartalékolási mániája segített rajtam, mert az egyik szerszámos fiókban találtam még használatlan elemeket. Gyorsan kicseréltem őket a lámpában, kipróbáltam, és lábujjhegyen visszamentem a kamrához.

A fénysugár a nyílás minden oldalán pókhálókat világított meg. A por vastagon állt a padlón. A jobb oldalon egy csomó, vékony spárgával átkötött kartondoboz hevert. Címke egyiken sem volt. Megint lekászálódtam a létráról, hogy hozzak egy kést, amellyel elvághatom a spárgát. Amikor visszamásztam, a pókhálóval és a porral mit sem törődve felhúzódzkodtam a padlástérbe, és négykézláb másztam oda a dobozokhoz.

Egy pillanatra megpihentem, mert minden porcikám reszketett. Feszülten figyeltem, hogy biztos legyek abban, nem fedeztek fel. Minden csöndes volt. Még az ablakok és ajtók sem zörögtek, mintha a ház is visszafojtotta volna a lélegzetét. Megfogtam a legközelebbi dobozt, és elvágtam a spárgát. Kinyitottam, és ráirányítottam a fénysugarat.

Gyerekjátékokat pillantottam meg benne – minden egyes darabot külön-külön, szépen celofánba csomagoltak. Egy kislány játékai voltak: babák, babaruhák, pici teáscsészék és tányérok, játék bútorok egy babaházhoz, melyet gondosan darabokra szedtek szét. Minden

darabot kiemeltem a dobozból, és figyelmesen megvizsgáltam őket. Valaki könnyeket festett az egyik baba arcára. Tudtam, hogy utólag, kézzel festették rá, mert a könnycseppek nem voltak egyformák. Egy másik baba arcát összezúzták, mintha valaki kalapáccsal esett volna neki.

Az enyéim lehettek ezek a babák? Egyik sem tűnt ismerősnek. Vagy Geraldine babái voltak? Miért dugták el ide őket? Olyan volt, mintha valakinek titokban akarták volna tartani a gyerekkorát, vagy eltemetni örökre.

Újabb doboz következett. Lassan kinyitottam, és rávilágítottam a lámpával. Ezúttal is mindent celofánba csomagoltak, de ebben ruhák voltak. Kivettem az egyiket, és felemeltem. Egy apró, sárga tipegő volt. Kivettem a következőt, majd egyiket a másik után, és megállapítottam: egy egészen kicsi gyerek ruháira találtam rá. Mind teljesen újnak néztek ki, mintha sohasem viselték volna őket. Kinek a ruhái lehettek? Az enyéim? Geraldine-éi? Miért vannak itt, ahelyett hogy odaadták volna valakinek, vagy egyszerűen kidobták volna őket, ahogy Geraldine általában szokta.

Megfordultam, és a következő dobozról is levágtam a madzagot. Ezt gyorsabban nyitottam. Ebben emlékeket találtam: szalagdarabkákat, ékköves fésűket, nagyon apró csuklóra illő karpereceket, egy pár kiscipőt, egy szivarosdobozt, tele régi képekkel, és egy kézzel festett ékszeres dobozt, amely zenélt is. Szerencsére nem zendített rá, ez abban a pillanatban nagy baj lett volna.

Lehet, hogy megsérült a zenélő doboz. Itt is mindent gondosan celofánba csomagoltak. Ezek vajon kinek az emléktárgyai lehettek?

Növekvő szorongással fordultam az utolsó dobozhoz. Leszedtem róla a zsineget, és lassan felnyitottam. Legfelül egy babatakarót találtam, amelyre illatos szappant helyeztek. Óvatosan félretettem a szappant és a takarót, alattuk egy halom, széles gumiszalaggal átfogott borítékot pillantottam meg. Mást nem. A gumi szó szerint szétporladt, mielőtt még lehúztam volna a kötegekről. Egyik borítékon sem volt

sem név, sem címzés. Eredetileg rózsaszínűek lehettek, de az idő megfakította őket, és piszkosfehérre színeződtek. Mindegyiket felnyitották egykor.

A legfelső borítékból kivettem a levelet, és széthajtogattam.

Drága Cathy,

így kezdődött. Visszafojtottam a lélegzetemet. Ki írhatott nekem?

Tudom, hogy ezt a levelet nem olvashatod el addig, míg sokkal idősebb nem leszel. A lányom, Geraldine megígérte, ha elég idős leszel ahhoz, hogy megértsd, biztosan odaadja majd neked a leveleket. Addigra, ahogy megígérte, elmondja majd neked az igazságot a születésedről is.

Milyen furcsa módja ez annak, hogy egy anya bemutatkozzon a saját lányának. De ezeknek a leveleknek éppen ez a céljuk. Mielőtt megkapod őket, hosszú éveken át úgy gondolsz majd rám, mint a nagyanyádra. El sem mondhatom neked, mennyire különös érzés, hogy nagymamának szólítasz, és hogy nekem úgy kell tennem, mintha az unokám, nem pedig a kislányom lennél. Csak remélhetem, hogy végül megérted, miért kellett mindennek így történnie.

Egy anya számára az a legcsodálatosabb, ha átadhatja lányának minden tapasztalatát és bölcsességét. Valójában csak ez az, ami számít. Biztos vagyok benne, hogy anyagi gondjaid nem lesznek, így tudom, hogy a tőlem örökölt ékszerek meg az a betétkönyv, amelyet neked gyűjtöttem, és amelyet majd a tizennyolcadik születésnapodon megkapsz, csak egy pilleszárny rebbenései lesznek ahhoz képest, amit egy anya adhat a lányának.

Betétkönyv? Geraldine sohasem említette. Mikor akar szólni róla? Már csak egy év van hátra a tizennyolcadik születésnapomig.

Visszatértem a levélhez.

Hadd kezdjem azzal, hogy elmondom neked az első igazságot, azóta, hogy megtudtad az igazat a születésedről. A házasságom sosem volt jó vagy boldog. A legrosszabb indokkal mentem férjhez. Anyám mindig körbejárt, amikor kiöltöztem egy partihoz, és elkántálta: „Ne feledd, drágám, ugyanolyan könnyű beleszeretni egy gazdag férfiba, mint egy szegénybe." Elhitette velem, hogy a szerelem ellenőrzés alatt tartható. Hogy abba az irányba terelhetjük legmélyebb érzéseinket, amerre csak akarjuk, és akkor, amikor csak akarjuk. Már azon is gúnyosan nevetett, hogy a szerelem csodálatos módon ébred fel az emberben, hogy kis harangok kezdenek csilingelni tőle a fejedben és a szívedben, és hogy amikor egy szobába belépve meglátsz egy teljesen idegen embert, a lelked virágba borul a boldogságtól. Azt mondta, ez az egész csak badarság. Ez volt a kedvenc szava azokra a dolgokra, melyekben nem hitt és tagadta létezésüket: badarság. A szót az apjától örökölte. Gyűlöltem ezt a szót, hallani sem bírtam, de ezt sosem mondtam meg neki egyenesen.

Nálam engedelmesebb gyereket keresve sem találhattál volna. Olyan házban nőttem fel, amely leginkább egy királysághoz lenne hasonlítható. Apám volt a király, anyám a királynő, én pedig egyszerűen az alattvaló voltam, szinte vagyontárgy. Mikor egyikük vagy másikuk kinyilatkoztatott valamit, az valósággal isteni súllyal mennydörgött fölöttem, annyira, hogy gyenge vállaim alig bírták elviselni. Apám elsősorban a megfélemlítés hatásosságában hitt, a szeretet csupán mint valami hátsó gondolat szerepelt az életünkben. Azt akarta, hogy féljek tőle, és el is érte, amit akart.

Mindezt csak előkészítés gyanánt mondom el neked, hogy megérthesd, miért cselekedtem így, miért adtalak oda. Elviselhetetlennek tűnt számomra a gondolat, hogy egy teljesen idegen helyre kerülj, ha már én magam nem nevelhettelek fel téged. Azt akartam, hogy mindig láthassalak, ahányszor csak akarom. Eljátszottam a nagyanyád szerepét, és ez lehetővé tette a

számomra, hogy szeresselek és törődhessem veled. Ezt más körülmények között nem tehettem volna. Remélem, kihúzom addig, amíg el nem olvasod ezeket a leveleket, és akkor egy nap talán találkozhatunk, csak mi ketten, és átölelhetlek, úgy, ahogy csak egy anya ölelheti át a kislányát. Talán te is képes leszel rá, hogy úgy ölelj át engem mint édesanyádat. De az is lehet, hogy ez az egész csupán fantazmagória. Ahogy öregszünk, és az élet rákényszerít minket arra, hogy elfogadjuk a sivár valóságot, gyakran megfeledkezünk arról, milyen ritka kincs lehet a fantázia.

A másik ok, amiért Geraldine-nak adtalak, hogy ő még nálam is engedelmesebb gyermek volt, és én biztos voltam abban, hogy mindent megtesz, amit mondunk neki, mégpedig változtatás nélkül. Úgy gondolom, a férjem és én semmivel sem voltunk jobb szülők, mint az én apám és anyám, és a mi családunk is ugyanolyan tekintélyelvűvé vált, mint amelyikben én felnőttem. Legalábbis így viselkedtünk egymással.

Geraldine teljesen más, mint én vagyok. Sokkal inkább a férjemre hasonlít, de néha azt hiszem, jobb ez így, mert soha nem fogja megismerni a szenvedésnek azokat az útjait, melyeket én végigjártam. Sosem szeretett igazán, legalábbis a szó szenvedélyes értelmében, és így a veszteség sem sújtotta le.

Én szerettem. És amikor majd elolvasod ezt a levelet, valószínűleg elég idős leszel már ahhoz, hogy kitaláld, mielőtt ki kellene mondanom: az a férfi volt az apád, akit őszintén és szenvedélyesen szerettem.

Ránéztem az órára, és látom, hogy az írásra szánt időm lejárt. Most abba kell hagynom. A férfi, akit nagyapádként ismersz, már keres. Indulunk egy üzleti vacsorára, és ezek mindig annyira fontosak, hogy egy percet sem késhetünk.

Talán korábban kellett volna elkezdenem az írást, de (ezt talán viccesnek vagy érdekesnek találod) előzőleg sokáig nézegettem magam a tükörben. És addig néztem magam, amíg hirtelen meg nem láttalak téged. Láttam magamat az arcodban, és azt

gondoltam, mi lesz, ha úgy múlnak el fölöttünk az évek, hogy egyszer sem nézhetünk őszintén, hazugságok nélkül egymás szemébe. Erre a gondolatra a félelem úgy összeszorította a szívemet, hogy azonnal leültem írni.

Persze fogok még írni, újra meg újra. Most pedig el kell rejtenem ezt a levelet, ahogy a valódi érzéseimet is. Remegnek az ujjaim, ahogy aláírom.

Szeretettel Anyád

Ott ültem a levéllel a kezemben, és a dobozokat bámultam. Mindezt ő küldte nekem, és én semmit sem tudhattam róla. Rájöttem, hogy Geraldine sohasem adná át őket nekem, de ha így van, miért őrizgeti a játékokat, a takarót, a fésűt, az ékszereket?

Hirtelen zajt hallottam odalentről. Úgy hangzott, mintha két deszkadarabot egymáshoz csaptak volna. A szívem vadul kalapálni kezdett. Megfordultam, és lenéztem a kisajtón át. A létra! Nem volt ott! Hallottam, ahogy Geraldine elviszi.

– Anya! – kiáltottam. – Anya!

Visszavitte a létrát a garázsba. Néhány perccel később megjelent a kamrában.

Pongyolában volt és papucsban, és felnézett rám.

– Miért vitted el a létrát?

– Ki engedte meg, hogy felmenj? – kérdezett vissza azonnal.

– Meg akartam nézni, hogy mi van itt – mondtam. – Hogy jöjjek le?

– Mióta szaglászol a házban? Mióta nem kérdezel meg engem, hogy mit csinálhatsz? Megmondom én, hogy mióta: mióta ahhoz a pszichoterapeutához kezdtél járni, azokkal a semmirekellő lányokkal. Nem fogadsz szót, és úszni mész, és ki tudja, még mit csinálsz, aztán hazajössz és szaglászol. Ez talán csak véletlen? Mi? Nem hinném. Megmondtam előre, hogy ez lesz a vége. Én figyelmeztettelek.

– Hozd vissza a létrát – kértem. – Hogy menjek le így?

– Te akartál fölmenni, hát maradj is ott – mondta, és elfordult.

– De félek! Nem bírok itt maradni. Ne csináld? –kiabáltam.

Egy pillanatra megállt az ajtóban, és visszanézett rám.

– Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát – mondta.

– Várj! Mik ezek a dolgok? Miért nem mutattad meg soha a leveleket? Elfordult, és anélkül, hogy visszanézett volna, lekapcsolta a villanyt a kamrában, kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Anya! – kiáltottam, aztán lenéztem a kezemben tartott levélre, és újra utánaszóltam: – Geraldine!

Vártam, de nem jött vissza. Amint a dobozokat nyitogattam és összevissza mászkáltam a szűk helyen, felvertem a port. Köhögni, tüsszögni kezdtem, és csupa kosz lettem. Nekidőltem a kis nyílás keretének, és levilágítottam a zseblámpával.

Legalább ötméternyi mélység tátongott alattam. Óvatosan le kell ereszkednem, aztán majd leugrom, gondoltam. Milyen ostoba ez a Geraldine! Azt hiszi, itt maradok egész éjjel?

A leveleket visszatettem a dobozba, és becsuktam a dobozt. Elhelyezkedtem a nyílás fölött, de lehetetlen volt egyszerre leereszkednem és a lámpát is tartanom.

Gondoltam, ledobom a lámpát, de attól tartottam, hogy eltörik, ezért beraktam a blúzomba. Aztán megpróbáltam lejjebb ereszkedni a teljesen sötét nyíláson át. A szívem úgy vert, hogy attól féltem, nem bírom tovább, és elájulok. Képtelen voltam elég erősen szorítani a nyílás peremét. Azt hajtogattam magamban, hogy ez tiszta őrület. Miért teszi ezt velem?

Megfordultam, és remegő lábbal megpróbáltam tovább ereszkedni. Amint egyre nagyobb súly nehezedett a kezemre és a csuklómra, az ujjaim megcsúsztak, és éreztem, hogy szálkák fúródnak beléjük. A bal kezemmel elveszítettem a fogást, és a jobbal sem bírtam tovább tartani magam. Leestem, de olyan szerencsétlenül, hogy a bal lábam,

mely először ért le, kicsavarodott, és beszorult alám. Tisztán hallottam, hogy megreccsen a csont.

A fejem is keményen odaütődött a padlóhoz, elég keményen ahhoz, hogy csillagokat lássak. Éles fájdalom nyilallt a nyakamba és a vállamba. Elakadt a lélegzetem, ziháltam, és megpróbáltam kihúzni magam alól a lábam, de annyira elborított a fájdalom, hogy nem kaptam levegőt. Néhány másodpercre, talán néhány percre minden elsötétedett előttem. De amikor újra kinyitottam a szemem, akkor is csak sötétséget láttam. Rettenetesen fájt a bokám.

– Anya! Segíts!

Sírva toltam magam előre. Igyekeztem lábra állni, de nem ment. Belenyúltam a blúzomba, és előhúztam a zseblámpát. Aztán az ajtó felé vonszoltam magam. Szó szerint csúszva-mászva értem el a konyhába, ahol megtámaszkodtam a kredencnél, és újra meg újra segítségért kiáltottam. A fájdalomtól forró könnyel telt meg a szemem, aztán végigfolyt az arcomon.

Geraldine végre meggyújtotta a folyosón a lámpát. Egy pillanattal később meghallottam a lépteit, ahogy lefelé jött a lépcsőn, aztán megjelent a konyhaajtóban, csípőre tett kézzel.

– Mit óbégatsz ennyire?

– Leestem – sírtam. – Leestem, és azt hiszem, eltört a bokám.

– Nevetséges – mondta.

– Nem, nem az. Hallottam, ahogy reccsent. Miért vitted el a létrát? – kiáltottam rá.

– Hogy tehetted ezt? Olyan a bokám, mint egy felfújt luftballon.

Megrázta a fejét, és a hűtőszekrényhez ment. Kivett néhány jégkockát, és egy nejlonba rakta.

– Itt van – nyújtotta felém. – Tedd rá, és menj aludni. Ez mind az engedetlenséged miatt van. Talán most megtanulod, hogy csak rám hallgass, és tartsd magad távol azoktól a szemérmetlen lányoktól, akik csak rossz útra visznek.

Megfordult, és elindult a szobájába.

– A bokám nemcsak kificamodott. Eltört. Hidd el, hallottam a reccsenést. Geraldine vissza se fordult.

– Majd meglátjuk reggel. Ha nem tudsz felmenni a szobádba, aludj a nappaliban a kanapén.

Hallottam lépései zaját a lépcsőn, aztán minden elcsendesedett, kivéve a csengést a fülemben. Odaugráltam a kanapéhoz. Levettem a cipőmet, és a jeget rátettem a bokámra, de a fájdalom nem csökkent. Egész éjjel nyögtem és sírtam, míg reggel felé végre elaludtam. Arra ébredtem, hogy Geraldine fölöttem áll, és a bokámat nézi, ami teljesen lila volt és jól bedagadt.

– Talán eltört – állapította meg. – Ülj fel, besegítelek az autóba. Azt hiszem, be kell mennünk a kórházba a baleseti sebészetre. Igazán nagyszerű ilyesmivel kezdeni a napot – morogta –, és mindez csak azért van, mert elmebetegekkel találkozgatsz. Túl nagy fájdalmaim voltak és túlságosan fáradt voltam ahhoz, hogy vitatkozzam vele. Rátámaszkodtam, ő pedig kitámogatott a kocsihoz. Amikor végre bent ültem, lehunytam a szemem, és az ajtónak dőltem. Egész úton csak panaszkodott és morgott.

Amikor megérkeztünk, ő ment be előbb, és egy ápolóval tolószéket hozatott. Majdnem egy órán át vártam, mire végre valaki hajlandó volt foglalkozni velem. Akkor elküldtek röntgenre, és még két órába telt, mire az orvos elé kerültem. Geraldine egész idő alatt ott ült mellettem a várószobában, és a fejét csóválta az asztalon heverő magazinok láttán.

– Mi van akkor, ha kisgyerek jön ide? Megnézheti és elolvashatja bármelyiket!

Nézd meg ezt a színésznőt ebben a hálóköntösben! Akár meztelen is lehetne. Teljesen átlátszó, még azt is láthatod, mit reggelizett.

Nekem még mindig túlságosan fájt a lábam ahhoz, hogy odafigyeljek rá, vagy válaszoljak neki, de a többi beteg a váróteremben mind szájtátva hallgatta, aztán sustorogni kezdtek

egymás között. Végül egy ápolónő jött értem, és bekísért a vizsgálóba, ahol az orvos egy világító képernyőn megnézte a röntgenfelvételt.

– Törés – mondta. – Megpróbáltál járni rajta, miután megsérült?

– Igen – válaszoltam.

– Az baj. Nem fordul rendesen – mondta a lábamat vizsgálva. – Sokáig gipszben lesz, és gyakran kell megröntgeneznünk, nehogy rosszul forrjon össze. Geraldine úgy sóhajtozott, mintha mindez vele és nem velem történt volna meg.

– Orvosok és gyógyszerek – morogta.

– Mit mond? – kérdezte az orvos.

– Semmit – morogta Geraldine, és felém fordult. –Ez történik akkor, ha oda mész, ahova nem kellene menned.

– Hogy történt? – kérdezte az orvos.

– Leestem, mikor le akartam jönni a padlásról – hazudtam.

Bólintott.

– Rendben leszel – bátorított, és szólt a nővérnek, hogy kezdje el a gipszelés előkészületeit. Újabb három óra múlva hazafelé tartottunk, lábamon gipsszel és két mankóval a hátsó ülésen. Fájdalomcsillapítót is kaptam, így időnként elbóbiskoltam. Még Geraldine is abbahagyta Marlowe doktornő és a lányok szidását, vagy legalábbis én már nem hallottam. Hatott a gyógyszer: elaludtam.

Amikor megérkeztünk, Geraldine-nak segítenie kellett kiszállnom az autóból. A szobámba vezető út a lépcsőn felfelé rettenetes volt, különösen azért, mert nagyon kimerültem. Geraldine-nak meg nem volt ereje ahhoz, hogy elbírjon, így aztán én folyton dülöngéltem, ő meg kiabált. Végül csak felértem az ágyamba. Abban a pillanatban, ahogy a fejem a párnához ért, már aludtam is, és mire felébredtem, már alkonyodott. Korgott a gyomrom, hisz egész nap semmit sem ettem. Felsóhajtottam, és megpróbáltam felülni, de a gipsz azonnal eszembe juttatta, hogy nem csupán álmodtam az egészet.

Az ajtóm most is be volt csukva, mint általában. Átvetettem begipszelt lábam az ágyon, és megfordultam, hogy elérjem a mankókat. Nagy nehezen az ajtóhoz bicegtem és kinyitottam.

– Anya! – szólítottam. Egy pillanattal később ott állt a lépcső alján.

– Mi van?

– Éhes vagyok, és szomjas.

– Nagyszerű. Most majd cseléd is lehetek. Menj vissza az ágyadba. Felviszem a vacsorád.

– Hívott valaki telefonon? – kiáltottam utána.

– Nem – válaszolta gyorsan.

Ha hívtak volna, akkor sem mondaná meg, gondoltam. Teljesen fölösleges volt megkérdezni.

Kicsit később hallottam, ahogy jön fölfelé a lépcsőn. Mintha minden lépése nehezebb volna. Eléggé kifulladt, és sápadt volt, mire fölért a tálcával.

– Én is lemehettem volna – mondtam. Bólintott.

– Legközelebb kénytelen leszel. Már nem vagyok olyan fiatal, mint voltam. A bosszúság a percekből is éveket csinál – tette hozzá, és éles, hideg pillantást vetett rám.

Letette a tálcát az íróasztalomra, én meg odaugráltam, hogy nekilássak. Két főtt tojást, dzsemet, pirítóst és egy üveg szilvalét hozott. Máskor általában csirkét vagy halat sütött.

– Úgy néz ki, mint egy kórházi menü – jegyeztem meg.

– Talán nem tetszik? Örülj, hogy egyáltalán kapsz valamit enni! Ez az egész a te hibád. Ezt ne felejtsd el – fenyegetett meg hosszú, csontos ujjával.

– Hogy lett volna az én hibám, anya? Te vetted el a létrát. Ez pedig kegyetlen és ostoba dolog volt.

– Ne merészelj kegyetlennek és ostobának nevezni! – kiabálta.

Aztán szünetet tartott, összeszorította az ajkát, a szeméből pedig gyűlölet sugárzott. – Egyébként is, azok után, amit tettél, rászolgáltál a büntetésre.

– Mi az a szörnyűség, amit tettem? – kiáltottam a kezem az ég felé emelve.

– Ott szimatoltál, ahol nem kellett volna – felelte.

– Miért nem adtad ide soha azokat a leveleket? És miért dugtad el azt a sok holmit kartondobozokba zárva? Azokat mind nekem szánták, nem igaz? És te soha nem adtad át nekem őket, ugye?

– Nem, és helyesen tettem. Anyád azzal próbálta lemosni a bűnét, hogy ruhákat vásárolt neked. – Geraldine arcára jéghideg mosoly ült ki. – Azt remélte, megvásárolhatja a szeretetedet, hogy így fontosabb lehet a számodra, mint én. Folyton emiatt aggódott. Tudtam, hogy állandóan ez a félelem szorongatja a szívét.

Megérdemelte – mondta elégedett mosollyal.

– Te gyűlölted a saját anyádat?

– Nem, nem gyűlöltem. Csak sajnáltam a gyengesége miatt – mondta, és a mosoly villámgyorsan eltűnt az arcáról.

– Miért nem szóltál soha a betétkönyvről? – kérdeztem tovább, miközben ettem.

– Minek? Még egy évig nem nyúlhatsz hozzá – felelte.

– Akkor is. Meg kellett volna mondanod. Mennyi pénz van benne?

– Aha! Szóval erről van szó! Aggódsz, hogy mennyi pénzed van, mi?

– Nem, nem erről van szó. Csak tudni szeretném. Ez miért baj? – Alig bírtam visszatartani a könnyeimet.

– Majd idejében megtudod – mondta. – Addig én gondoskodom a pénzügyekről, ha megengeded.

– Miért nem árulsz el többet arról, ami történt? –kérdeztem. Eszembe jutott, milyen feladattal bízott meg Jade. – Hol születtem,

például, itt Los Angelesben, vagy máshol? Geraldine szorosan összeszorította a száját, mintha így akarná megakadályozni, hogy az ajkai közül kicsússzon a válasz.

– Mocskos egy helyzet volt az egész. Teljesen szükségtelen a gusztustalan múltadban turkálni, és felidézni azokat a heteket, hónapokat. Azonkívül nem mindegy? Az vagy, aki vagy, itt vagy, és kész. – Nagyot sóhajtott, mintha nem kapna elég levegőt. Aztán a tálca felé bökött: – Majd visszajövök érte.

– De ez az én múltam – próbálkoztam tovább. – Jogom van megismerni. Megállt, megfordult és rám bámult.

– Jogod? Jogod van? És ki adta neked ezt a jogot? Én adok neked jogokat, megértetted? Kinek kellett megszenvednie ezt az egész alávaló történetet? Én vagyok az, aki a legtöbbet szenvedett, nem te. Gondodat viseltem, nem? Nem kellett árvaházba menned, pedig házasságon kívül születtél. Se holmi idegen nevelőszülőkhöz. Otthonod volt, családod, a kezdetektől fogva.

– Családom – mondtam keserűen. – Miféle családom?

– Engem nem hibáztathatsz azért, ami történt. Hamarabb kellett volna szólnod nekem.

– Hogyne – mondtam. – Meg sem hallgattál volna semmit, aminek a legkisebb köze lett volna az egész dologhoz. Még akkor sem segítettél, amikor először megjött a menstruációm. Ő volt az egyetlen, aki valaha is úgy tett, mintha törődne velem. Ezért történt minden.

Geraldine megcsóválta a fejét.

– Azelőtt soha nem voltál ilyen tiszteletlen. Persze hogy a haszontalan barátnőid miatt van így. Olyanok, mint valami kórság. Meg ne halljam még egyszer, hogy szóba állsz velük, érted?

– Ők a barátaim – védekeztem.

– Majd meglátjuk – mondta. Elindult kifelé, de az ajtóból visszanézett rám. – Majd meglátjuk – ismételte.

Becsukta az ajtót, és ott hagyott egy szelet pirítóssal, amelyet

megpróbáltam legyömöszölni a torkomon. Ittam egy kis dzsúszt, és eltoltam a tányért. Nem fogok enni, gondoltam. Ez az. Nem fogok enni, amíg meg nem engedi, hogy beszéljek a lányokkal.

Egy óra múlva visszajött, és látta, hogy alig nyúltam hozzá a vacsorához.

– Mi ez a pocsékolás? – kérdezte. – Éhes voltál. Egész nap nem ettél semmit.

– Nem fogok enni – mondtam neki. – Nem eszem egy falatot sem, amíg meg nem engeded, hogy beszéljek Mistyvel, vagy Jade-del, vagy Starral, ha valamelyikük felhív.

Egy pillanatra rám meredt, majdnem úgy, mintha valami vicceset mondtam volna.

– Hát így állunk – mondta. Felvette a tálcát, és elindult kifelé. Az ajtóból megint visszafordult. – Ugyanolyan vagy, mint az anyád volt: önző és makacs. Azt kapta, amit megérdemelt, és te is azt kapod majd. Nem az én hibám lesz. Én megmondtam neked, mi a helyes. Ha úgy döntesz, hogy nem hallgatsz rám, hát nem hallgatsz. Nem hozok fel több ennivalót. Ha enni akarsz, menj le, és csinálj magadnak. Ha nem… – megvonta a vállát – hát nem.

Becsukta az ajtót, és én ismét magamra maradtam a csenddel. Csak távolodó lépteinek zaja hallatszott.

Átöleltem a párnámat. A fájdalom ismét felerősödött, ott lüktetett a lábamban, belevegyülve nyomorúságom sűrű szövevényébe.

Le kellett volna hoznom magammal azokat a leveleket, gondoltam. Most beletelik egy kis időbe, mire visszamehetek értük, és végre megtudhatom, mi az igazság és mi a hazugság. Persze ha Geraldine meg nem semmisíti a leveleket.

Lefeküdtem, és megpróbáltam felidézni az első levelet. Szinte az egészre emlékeztem. Gondolatban visszajátszottam, az elejétől a végéig. Úgy tűnt, anyámnak borzasztó bűntudata van, és nagyon sajnálja, annyira sajnálja, hogy nem nevelhetett fel. És nagyon szeretné, hogy szeressem. Miért nem nevelhetett fel ő? Minden

annyira más lehetett volna. Nem kellett volna megélnem, hogy az apám ezt teszi velem. Nem kellene elviselnem, hogy Geraldine örökös haragjával és gyűlöletével kínoz.

Eltűnnének az árnyak.

Vajon mit követtem el, hogy ezt érdemeltem, azon túl, hogy megszülettem. Ha most dönthetnek a születésem felől, azt mondanám: – Kösz, de inkább nem. Csak hadd maradjak itt, ahol vagyok. Tartsátok meg a világotokat, a földet, a levegőt, a vizeket, a fákat és a virágokat. Csak tartsátok meg magatoknak. Én hadd maradjak itt, valami felhő mögött várva egy új lehetőségre, mikor tényleg a lánya lehetek valakinek, nem pedig a tévedése.

És amikor először felsírnék, mosolyt hoznék magammal, nem könnyeket és aggódást.

Mindenekelőtt pedig tudnám, ki vagyok én, egészen az elejétől kezdve, ahelyett hogy folyton a visszavezető ösvényt keresném, nyomokat a sötétségben, a zárt ajtók mögött, vissza a kriptába, mely eltemette a nevem.

A fogoly

Geraldine nem jött be reggel, hogy megnézze, hogy vagyok. Hallottam, amint elmegy az ajtóm előtt, de még csak meg se állt, hogy megnézze, fent vagyok-e. Nagyon éhes voltam, de ugyanolyan elszánt is, hogy ne úgy kezeljen, mint egy gyereket, vagy egy rabot a saját otthonomban, elzárva a barátaimtól. Felkeltem, és ittam egy kis vizet. Aztán visszafeküdtem, és vártam. Nemsokára, gondoltam, nemsokára belátja, hogy komolyan gondoltam a koplalást, és akkor majd feljön, és nem tilt el többé a barátaimtól.

A léptei helyett azonban csak azt hallottam, hogy porszívózni kezd. Tudtam, hogy ez így mehet még órákon át. Mindennap végigtakarította az egész házat a pincétől a padlásig. Ez volt az élete. Rájöttem, hogy ha azt csinálom, amit ő akar, és úgy élek, ahogyan ő akarja, hamarosan ez lesz az én életem is.

Duzzogva összefontam a karom, és közben az ajtót figyeltem. A tompa fájdalom folyamatosan ott lüktetett a lábamban. A fájdalom meg az éhség együtt nagyon rossz érzés volt. Hogy bírják ezt az emberek, csodálkoztam. Gandhi például hogy bírta ki? Hogy hallgattatod el a tested, amikor ennivalóért kiabál? Erősen igyekeztem, de nem tudtam megakadályozni, hogy ne müzlire, gyümölcsökre, tojásra, pirítósra, lekvárra, dzsúzra, süteményekre és szendvicsekre gondoljak. Csak lehunytam a szemem, és máris ott masíroztak előttem. Még a szobámban lévő tárgyak is ennivalóra kezdtek hasonlítani.

Az öltözőasztalra dobott szalag banánná változott. Mögötte egy papírlapból pulykaszelet lett.

Habozva keltem fel, odamentem az ajtóhoz, és résnyire nyitottam. Már nem ment a porszívó. Hallottam, Geraldine kinyitja az ablakokat. Tehát szellőztet. Hamarosan felmossa a konyhakövet, és utána egy óráig nyugton marad, amíg meg nem győződik róla, hogy a kő

megszáradt. Ekkor megcsörrent a telefon. Kibicegtem a lépcső tetejére, hogy halljam, mit beszél.

– Halló – szólt bele. Kicsit hallgatott, aztán azt mondta: – Nem, nem beszélhet vele – és lecsapta a kagylót. Ez valamelyik lány lehetett, gondoltam.

– Anya!

Nem szólt semmit.

– Anya!

Csak a csend válaszolt. Aztán hallottam, hogy a konyhai szemetest cipeli kifelé. Mulatságosnak találtam, hogy felismerek minden zajt a házban. Velük nőttem fel, egyfajta hangos szótárt alkottak számomra. Ha vak lennék, akkor is meg tudnám mondani bármikor, hogy mit csinál Geraldine.

Visszamentem a szobámba, felvettem a köntösöm, fogtam a mankókat, és elindultam lefelé. Épp belemerítette a felmosórongyot a vízzel teli vödörbe, mikor megjelentem a hallban. Megfordult és felegyenesedett.

– Nocsak, nocsak. A hercegnő félretette a hisztijét, és lejött bocsánatot kérni? – kérdezte.

– Nem hiszem, hogy bármit is tettem volna, amiért bocsánatot kellene kérnem – mondtam.

Bólintott.

– Ez nem lep meg – mondta.

– Engem kerestek telefonon? – kérdeztem.

– Ha enni akarsz, jobb, ha gyorsan nekilátsz, mert épp fel akarom mosni a követ – mondta válasz helyett.

– Engem hívtak, ugye?

– Nem – hazudta. – Na, csinálsz magadnak reggelit vagy sem? Nem várhatok rád egész nap. Rendbe kell tennem a kamrát, amit te nem csináltál meg, emlékszel?

– Nem tilthatsz el a barátaimtól – mondtam halkan, és bementem a konyhába. Csak magamat büntetem a koplalással, gondoltam. Úgysem változtatja meg az álláspontját, úgyhogy semmit sem érek el vele azon túl, hogy tönkreteszem magam.

Míg én reggelit készítettem magamnak, Geraldine felment, hogy port töröljön és kifényesítse a bútorokat. Még húsz perc sem telt el, amikor megint csöngött a telefon. Megpróbáltam felpattanni és elsőnek odaérni, de Geraldine-ból hirtelen sprinter lett, és felvette a kagylót, mielőtt a mankót a hónom alá vehettem volna.

– Igen – szólt bele olyan hangsúllyal, mint akit megzavartak valami fontos dologban. Rám nézett.

– Ki beszél? – kérdezte. – Ő jól van – mondta. – Volt egy kis balesete, és begipszelték a bokáját, úgyhogy jó ideig sehova sem tud menni. Nem, egy ideig még nem szeretnék látogatókat fogadni. Köszönöm, hogy hívott – tette hozzá.

– Marlowe doktornő az? – kiáltottam. – Ő az? – de Geraldine letette a telefont. – Miért nem engeded, hogy beszéljek vele?

– Már semmi szükséged rá, hogy beszélj vele. Semmit sem adhat neked. Csak fogadj szót, épülj föl, és teljesítsd a kötelességed. És ne vacakolj annyit a reggeliddel. Fel akarom mosni a követ. Egy csomó port hurcoltál le a padlásról – ezzel befejezte és hátat fordított.

A telefont bámultam. Később, ahogy lehetőségem lesz rá, rögtön felhívom Jade-et. Visszamentem a reggelimhez, és befejeztem. Aztán átbicegtem a nappaliba. Geraldine szinte repült vissza a vödörhöz, a rongyhoz, és hozzálátott felmosni. Ültem és gondolkodtam. Meg kell szereznem a többi levelet is. De hogy tudok most visszamászni a padlásra? Valakit meg kell rá kérnem, gondoltam. De nem sok esélyem volt rá, hogy ezt valahogy el tudjam intézni. Geraldine soha senkit nem engedne be a házba.

Minthogy friss volt a törésem, ismét lüktetni kezdett a lábam. Be kell vennem egy fájdalomcsillapítót, gondoltam. Mielőtt észrevettem volna, elaludtam a nagy párnás karosszékben ülve. Amikor

kinyitottam a szemem, éreztem, hogy órák teltek el. A napot szürke felhők takarták, és a ház sötét és hideg volt.

Nem hallottam, mikor jött be Geraldine a szobába. Néhány percig észre sem vettem, hogy ő is ott ül. Háttal ült nekem, és egyre csak bámult kifelé az ablakon. Túlságosan nagy csendben üldögélt.

– Hány óra van? – kérdeztem.

Lassan, nagyon lassan, mintha álmodnám az egészet, megfordult.

– Miért? – válaszolt kérdéssel. – Randevúd van?

– Nem, csak azon tűnődtem, mennyi ideig alhattam.

– Majdnem fél egy. Csinálok valami ebédet – tette hozzá, és felkelt. Úgy láttam, nehezére esik felállni.

Fáradtnak és erőtlennek tűnt, törékenyebbnek, mint amilyennek ismertem. Egy pillanatra megállt, össze kellett szednie magát.

– Mi bajod van? – kérdeztem.

– Semmi – mondta gyorsan. – Csak mindent nekem kell megcsinálnom. Semmi más.

– Van, amiben én is segíthetek – ajánlottam.

Csak állt ott, és nézett. Az arca árnyékban volt, így nem láthattam, milyen képet vág, de válla tartása elárulta, hogy nincs elragadtatva az ajánlatomtól.

– Eszem ágában sem volt leesni a padlásról. De nem maradhattam ott egész éjjel – mondtam.

– Nem tudom, mi történt veled – válaszolta.

– Semmi sem történt velem, csak többet szeretnék tudni magamról. Miért nem akarod?

– Már megmondtam. Nincs semmi olyasmi, amit szívesen hallanál.

– Ezt nekem kell eldöntenem. Főként az én múltamról van szó.

– A te múltad – mondta halk, törékeny nevetés kíséretében. Előrelépett, és így megláthattam a hideg, acélos csillogást a

szemében. – Akkor hadd meséljek el neked valamit, hogy lásd, kinek a múltja valójában. Felhasznált engem. Elképzelhetetlen, hogy egy anya erre használja a lányát.

– Felhasznált? Hogyan?

– Eleinte magával vitt. Tudta, hogy apám nem gyanakszik, ha én is vele vagyok.

– Magával vitt? Hova? – kérdeztem, és igyekeztem palástolni az izgatottságomat, nehogy abbahagyja.

– A találkáira. Ó, nemcsak egy szeretője volt ám, tudod? Nem számít, mit írt azokban a nevetséges levelekben, hogy miket fantáziált össze élete nagy szerelméről, hogy elhidd. Az egész akkor kezdődött, amikor még én is kicsi voltam. Magával vitt, és azt mondta, találkozunk egy lakberendezővel vagy egy építésszel – folytatta az előbbi törékeny kis nevetés kíséretében.

– Ugyan milyen lakberendező vagy építész dolgozik a fürdőszobájában? Elmentünk egy játékboltba, ahol vett nekem valami játékot, hogy elfoglaljam magam, míg ő a mocskos ügyleteit bonyolítja. Azt mondták, várjak a nappaliban, míg a drága mami a házunk átalakításáról konzultál. Azt hiszed, nem hallottam őket időnként? Hallottam azokat az undorító zajokat.

– Nem szóltál neki semmit? – kérdeztem suttogva.

– Nem tudtam, mit mondhatnék. Túl kicsi voltam ahhoz, hogy valójában megértsem, mi történik, amellett szófogadó is voltam, csak akkor beszéltem, ha kérdeztek.

– Apád sose jött rá?

– Nem, csak sokkal-sokkal később. Amikor te jöttél – ezt olyan undorral mondta, hogy inkább éreztem magam valami baktériumnak, mint embernek. – Anyánk már elmúlt negyvenéves is, és még mindig így viselkedett, csak akkor már pontosan tudtam, mit csinál, és azt is, kivel csinálja – tette hozzá Geraldine, és elindult kifelé a szobából.

– De…

– Hagyd abba – szólt rám –, még mindig nem érted, miért nem akarok beszélni róla? Jobb, hogy sohasem ismerted úgy, mint az anyádat. Ki akar egy ilyen anyát? Egy ribancot, egy cédát, egy kurvát!? – kiabálta. Egy percig csak nézett rám, aztán néhány lépéssel közelebb jött.

– Miért nem adtam neked soha oda azokat a holmikat? Megmondom, miért. Mert valamennyi mocskos. Beszennyeződtek az ő mocskos kezének az érintésétől, a patetikus próbálkozásaitól, hogy áldozatnak tüntesse föl magát. Szegény Lea – mondta a fejét csóválva, miközben az ajkai remegtek. – Szegény, szegény Lea, akit belekényszerítettek egy szörnyű házasságba egy jóképű, gazdag és tiszteletre méltó férfival, aki mindent elkövetett, hogy őt boldoggá tegye. Szegény Lea, a szolgáival, a nagy házzal, az autókkal, ékszerekkel és bundákkal. Szegény, szegény Lea, nagy szüksége volt egy kis… na, mire?

– Talán szerelemre – mondtam, és a levélre gondoltam, amit a padláson olvastam.

– Ó, szerelemre! – A cinikus mosoly lehervadt Geraldine arcáról, és sötét kifejezésnek adta át a helyét.

– A szerelmet nem autók hátsó ülésén vagy idegen férfiak hálószobájában kell keresni. A szerelem olyasvalami, ami kifejlődik és növekszik az idővel.

– Talán nem volt képes rá egy ráerőltetett házasságban.

– Marhaság. Minden nő, aki tisztességes, és tiszteletben tartja azt, ami helyes, képes rá.– Te sem akartál férjhez menni, nem? – kérdeztem.

– Téged is kényszerítettek.

– Én azt tettem, amit meg kellett tenni – mondta, és határozottan kihúzta magát. – Nagy áldozatot kellett hoznom miatta, de nem érte tettem, hanem az apámért, aki nem szolgált rá ilyen szégyenre.

Szünetet tartott, megpróbált levegőhöz jutni. Úgy tűnt, fájdalmat okoz neki a légzés.

– Most már jó? Elégedett vagy? Most már értékeled, amit érted tettem? Szót fogadsz?

– Én csak barátokat akarok – mondtam sírósan.

– Lesznek is barátaid, de normálisak, és olyanok, akik nekem is tetszenek. Nincs szükségünk arra, Cathy, hogy még több felfordulás legyen az életünkben – mondta olyan lágy és szinte baráti hangon, hogy felemeltem a fejem és ránéztem. – Csak ketten vagyunk. Hagyjuk az egész mocskos világot a kapun kívül, és hagyjuk a mocskos múltat is ott, ahova való, eltemetve – kérlelt.

Lehajtottam a fejem. Talán igaza van, gondoltam kimerülten. Az anyám talán tényleg féktelen és szabados volt, és talán én is olyan leszek, ha nem hallgatok Geraldine-ra. Azzal kénytelen voltam egyetérteni, hogy kétségtelenül nem volt helyes magával vinni a kislányát, mikor titokban találkozott a szeretőjével.

– Nem mondanád meg, hol születtem? – kérleltem.

– A Palm Springs-i házunkba ment, és ott maradt egyedül, amíg meg nem születtél. Akkor téged rábíztak egy ápolónőre, majdnem hat hónapra, míg Howard meg én hivatalosan örökbe fogadhattunk. Az egészet az apám intézte. Összetörte a szívét, de megtette, amit tennie kellett, mert erős ember volt.

– Szóval te tudod, ki volt az apám – mondtam.

– Nem, nem tudom – mondta Geraldine gyorsan. Szerintem túlságosan is gyorsan.

– De azt mondtad, tudtad, mit csinál, és azt is, kivel.

– Bármelyik lehet az apád a jó néhány nőcsábász közül – mondta, de úgy éreztem, nem az igazat mondja. – Na, hadd csináljak valami ebédet. Már attól is rosszul vagyok, ha beszélek ezekről a dolgokról – azzal kiment. Olyan volt, mintha a levegőt is kiszippantotta volna a szobából.

Hátradőltem, és eltűnődtem mindazon, amit hallottam. Vajon minden igaz, amit mondott? Még mindig úgy éreztem, hogy feltétlenül

el kell olvasnom azokat a leveleket. Az a nő, aki az első levelet írta, nem lehetett annyira romlott.

Geraldine enni hívott, és én nekiültem a sonkás-sajtos szendvicsnek. Túl sok majonézt tett rá, de nem mertem szólni, mert ha csak megemlítettem, hogy túl sok zsírt és kalóriát eszünk, azonnal nekem támadt, hogy csakis az alakommal törődöm, mert mindenáron tetszeni akarok a férfiaknak.

Én lehetnék vajon szép? Sok fiatalkori képet láttam arról a nőről, akit a nagyanyámnak hittem. Nagyon csinos volt. Hasonlítok rá egy kicsit? Én is lehetnék csinos?

– Az anyánk nagyon vonzó nő volt, ugye? – kérdeztem. Ez volt az első alkalom, hogy így neveztem: az anyánk. – Különösen amikor fiatal volt.

– Nem, teljesen tönkretette a külsejét a sok festékkel, amit magára kent.

– De alatta helyes volt.

Geraldine kelletlenül egyetértett. Mintha a fogát húzták volna, amikor akár csak egyetlen jó szót kellett szólnia az anyánkról.

– Egyáltalán, szeretted valaha? – kérdeztem.

– Nem hagynád abba a témát? – támadt nekem.

– Csak természetes, hogy tudni akarom.

Egy picit gondolkodott, aztán hátradőlt a széken, és bólintott.

– Persze hogy szerettem, mikor kicsi voltam. Mit tudtam akkor? Sosem voltam tiszteletlen vele, még azután sem, hogy úgy kellett tennem, mintha…

– Mintha?

– Mintha valami idegen baba volnál. Eljött ide, mögém állt, és csak nézett téged a bölcsőben, és úgy beszélt rólad, mintha valaki másnak a gyereke volnál. Nekem persze részt kellett vennem a színjátékban, s mindent meg kellett tennem, hogy a hírneve

liliomfehér maradjon, és soha, egyetlenegyszer sem vágtam az arcába az igazságot. Ott volt a nyelvem hegyén, de nem tettem meg. Minden keserűségemet és dühömet lenyeltem. Egyszer, láttam az apámat az irodájában, amint ott ült, gyöngén, összetörten. Ő nem tudta, hogy látom. És akkor arra gondoltam, hogy ezt ő tette vele. Ő a társaság középpontja lett, apámat meg önmaga árnyékává tette. Ez volt anyád igazi arca. Delila volt, az áruló. Őt akarod? Csak folytasd, követeld őt, és átkozott leszel vele együtt.

– Én csak szeretnék mindent tudni – motyogtam.

– Enni a tudás fájáról, a bűn gyümölcséből? Az Úr megtiltotta, de nem, mi, gyengék és bolondok, megízleltük. Megismertük az ördögöt, s aztán szenvednünk kell – jelentette ki Geraldine, majd felállt, hogy a tányérokat a mosogatóba tegye. Úgy tűnt, nehezebben mozog, mint bármikor.

– Elmosogathatok – ajánlottam.

– Mankókon? Biztos eltörnél valamit. De ne aggódj, amint képes leszel rá, lesz feladatod. Ezt meg majd bevasalom rajtad – fenyegetett meg.

Csak ültem az asztalnál, és néztem, ahogy dolgozik. Voltak vajon néha boldog pillanatai? Legalább néha magára hagyta a keserűség? Volt valaha is olyan gyenge pillanata, amikor megbánta, hogy így alakította az életét? Megbánta-e valaha, hogy ezt a sok gyűlöletet és indulatot mind anyánkra szórta?

Soha nem akarta meglátogatni anyánk sírját, jutott eszembe, még az apja iránti tiszteletből sem. Biztos voltak gyerekkori emlékei, melyeket dédelgetett. Nem akarhatott mindent eltemetni.

Tűnődéseimet hirtelen megszakította a bejárati ajtó csengője. Egy pillanatra mindketten megdermedtünk. Mindketten féltünk attól, hogy a törvényes megegyezés ellenére apám visszajön, semmibe véve a bíró ítéletét. Megtörölte a kezét egy konyharuhában.

– Biztos egy ügynök, aki megpróbál eladni valami értéktelen vacakot – mondta. – Majd rövid úton megszabadulok tőle.

Hirtelen erőteljes és eleven lett, szinte repült, hogy betölthesse feladatát. Kifejezetten élvezi, hogy szemétkedhet az emberekkel, gondoltam. Ez csak megerősíti a filozófiáját, hogy ott kint minden és mindenki szörnyeteg, és megérdemli, hogy így bánjanak vele.

– Szeretnénk látni Cathyt – hallottam Misty hangját, és majdnem elfelejtettem, hogy be van gipszelve a lábam.

Felálltam, amilyen gyorsan csak tudtam, és hónom alá csaptam a mankókat.

– Nem találkozhat senkivel – mondta neki anyám.

– Nem igaz! – kiáltottam.

Alig értem ki a konyhából, amikor hallottam, hogy anyám becsapja az ajtót Misty és Star orra előtt. Biztos voltam benne, hogy hallották a hangom, és meg is láttak, mert egy pillanatra mindkettejük arcán láttam a megdöbbenést.

Anyám ezután kulcsra zárta az ajtót.

– Kérlek, engedd be őket – kiáltottam. – Anya, kérlek! Meglátod, milyen kedvesek.

– Volt képük idejönni meghívás nélkül. Ez is csak azt bizonyítja, hogy igazam van. Milyen tisztességes ifjú hölgy töri rá valakire így az ajtót, mi? Semmilyen!

– Hagyd abba! Engedd be őket! – elindultam az ajtó felé.

Az ajtó és közém állt, szemei összeszűkültek, a válla meggörbült, mint valami ragadozó madárnak, aki épp lecsapni készül.

– Nehogy ki merd nyitni azt az ajtót! Nem jöhetnek be! És ne merj ellenszegülni nekem. Menj a szobádba! Gyerünk – mutatott csontos ujjával a lépcső irányába. – Eredj!

– Nem – kiáltottam, és előreléptem, mire keményen pofon vágott.

Minden erőmre szükségem volt, hogy ne essek el, és sikerült is állva maradnom.

– Ne merészelj még egyszer nemet mondani nekem! Ne merészelj!

Eredj – kiabált.

– Indulás felfelé!

Egy percig csak bámultam rá. Milyen csúnya és torz most az arca, gondoltam. Hogy szólíthattam valaha is anyámnak? Talán, gondoltam, ha elég gyorsan felérek a szobámba, még ott találom őket, és beszélhetek velük az ablakon át. Úgy szedtem a lábam, ahogy csak tudtam, de mire az ablakhoz értem, már senkit sem láttam. A feszültségtől könnyek szöktek a szemembe. A homlokomat az üveghez nyomtam, és zokogtam. Aztán hallottam, amint a szobám ajtaja kattan egyet, ahogy Geraldine elfordította a kulcsot a zárban.

– Nem tarthatsz bezárva, mint egy rabot! Igenis, lesznek barátaim! – kiabáltam. – Lesznek! Lesznek! – zokogtam.

Gyengén és kimerülten lassan lecsúsztam a padlóra, és nekidőltem a falnak. Behunytam a szemem, és néhány pillanattal később már aludtam.

Mire felébredtem, már teljesen sötét volt. A délután meghízott felhők mostanra kifakadtak, sűrű cseppekben esett az eső, egyenletesen dörömbölve az ablaküvegen, mintha valaki az ujjaival játszana rajta. Egy villámlás egy pillanatra bevilágította a szobát, és ettől mindjárt eszembe jutott, hol vagyok és mi történt. Nagy nehezen felálltam, rátámaszkodtam a mankókra, és az éjjeliszekrényhez mentem, hogy meggyújtsam a kislámpát. Aztán leültem az ágyra, és az órát bámultam. Majdnem kilenc óra volt. Geraldine-nak esze ágában sem volt vacsorához hívni. Gondoltam, ezt is a büntetés részének szánja.

Forrni kezdett bennem a düh. Éreztem, ahogy bugyborékol, mint a kátrány. Lemegyek a lépcsőn – határoztam el. Lemegyek, és felhívom Jade-et ebben a percben, és Geraldine nem akadályozhat meg benne. Ha még egyszer megüt, lecsapom a mankómmal. Dühösen, mit sem törődve a fáradtságommal és a gyengeségemmel, a kilincs felé nyúltam. Meglepetésemre az ajtó nem volt bezárva.

Csodálkoztam, hogy a hallban nem égett a lámpa. Ahhoz még túl

korán volt, hogy aludni menjen. Még a lépcső fölötti lámpa sem égett, pedig annak mindig égnie kellett, arra az esetre, ha éjjel valamiért le kellene mennie.

Megtaláltam a kapcsolót, és fölkattintottam. Aztán csak álltam és hallgatóztam. Néma csend volt. Se a tévé, se a rádió nem szólt, semmi zajt nem hallottam. Mikor lenéztem a lépcsőn, láttam, hogy egyetlen lámpa sem ég. Talán már aludni ment, gondoltam. Jó. Egyébként sem akartam találkozni vele, legalább felhívhatom Jade-et Geraldine tudta nélkül. Utáltam így titokban settenkedni, de az ő hibája, nem az enyém, gondoltam.

Elindultam lefelé a lépcsőn, olyan halkan, ahogy csak bírtam. De a lépcső minden lépésre reccsent egyet. Biztosan figyeli, hogy mit csinálok – gondoltam. Megint megálltam és füleltem, de nem hallottam, hogy kijönne a szobájából, így továbbindultam. Amint leértem, úgy döntöttem, nem gyújtok meg újabb lámpát.

Elindultam a hall felé, mankóim szinte alig érintették a földet. De hirtelen valami szokatlanra figyeltem fel, ahogy benéztem a nappaliba. Csak egy futó pillantást vetettem arra a jobb szemem sarkából, de habozni kezdtem. Újra füleltem egy pillanatig, aztán visszamentem az ajtóhoz, és most már rendesen benéztem a nappaliba.

A lámpa ráborult az asztalra. Miért? Geraldine sohase engedne meg ilyen rendetlenséget, gondoltam, és beléptem a szobába. Odamentem az állólámpához, és meggyújtottam. A fénysugár először Geraldine lábára esett, ami valósággal kicsavarodott, kifordult.

– Anya! – közelítettem hozzá. – Geraldine!

Ahogy megkerültem a nagy asztalt, észrevettem, hogy a jobb oldalán fekszik a földön, egyik karját megtámasztja az asztal széle, az arca felém fordul, az állkapcsa eltorzulva, mintha valamit ki akart volna szedni a fogai közül, a szeme nyitva, mozdulatlanul meredt rám.

Egy pillanatra elállt a lélegzetem; képtelen voltam megmoccanni,

csak értetlenül bámultam.

– Anya!

Lassan, nehezen lehajoltam, és megfogtam a kezét. Abban a pillanatban, ahogy megérintettem, tudtam, hogy vége. A keze hideg volt, az ujjai kissé merevek. Visszakaptam a kezem, mintha a forró kályhát érintettem volna meg.

– Anya!

A gyomrom ugrálni kezdett. Újra meg kellett érintenem Geraldine-t. Megböktem a csípőjét. A teste megrázkódott, és az asztalnak dőlt karja hangos koppanással a padlóra zuhant. Semmi más nem mozdult. Úgy tűnt, mintha dühösen és vádlón nézne rám. Láttam, hogy a nyelve lila, a szája pedig kék.

– Ó, istenem – nyögtem, és megpróbáltam felállni. Idegesen és remegve szerencsétlenkedtem a mankókkal, hátraestem, majd újra felálltam. A rémülettől gyökeret vert a lábam, képtelen voltam akár csak egyetlen lépést is megtenni.

Végül elfordultam. Néhány percig összevissza bicegtem a szobában, sírva, Végül elfordultam. Néhány percig összevissza bicegtem a szobában, sírva, et, de valami visszatartott. Helyette üres fejjel járkáltam fel-alá a folyosón, be a konyhába, aztán a dolgozószobába, megint vissza a folyosóra, még a lépcsőhöz is odamentem. Néhány pillanatig azt fontolgattam, hogy visszamegyek a szobámba, és bebújok az ágyba.

Féltem újra megpillantani Geraldine-t. Elfordítottam a fejem, mikor a nappali ajtaja előtt mentem el. Aztán rámeredtem a bejárati ajtóra. Segítségért kiáltok, gondoltam. Kinyitottam az ajtót, de amikor kinéztem az éjszakába, az elhaladó autókra, megrémültem, visszaléptem és bezártam az ajtót.

Halott, mondtam magamnak. Geraldine meghalt. Anyám meghalt. Teljesen egyedül vagyok. Hogy halt meg? Mi történt vele? Azt hittem, hangokat hallok a ház mögül, mintha a hátsó ajtót zárná be valaki. Az apám volt? Visszajött? Talán itt volt, veszekedtek, megütötte és

megölte!

Meghűlt a vér az ereimben. Megint képtelen voltam megmozdulni. Nagyon figyeltem, de csak a szél és az elsuhanó autók hangját hallottam. Lassan, óvatosan visszamentem a konyhába, és ellenőriztem a hátsó ajtót. Zárva volt, ahogy Geraldine mindig is tartotta. Ezen senki sem jöhetett be. Kissé megkönnyebbültem, de még mindig reszkettem. Mit tegyek? Meghalt. Egyedül voltam.

Végül a telefonhoz mentem, de nem a 911-et, hanem Jade-et tárcsáztam. Az első csöngetésre felvette.

– Halló.

– Jade, én vagyok, Cathy – suttogtam rekedten.

– Cat! Hogy vagy? Misty és Star mesélték, mi történt ma. Épp most beszéltem mindkettőjükkel, és próbáltuk eldönteni, hogy most mit tegyünk. Nem tarthat bezárva. Felhívtam Marlowe doktornőt is, és mondta, hogy ő is hívta anyádat, aki azt mondta, hogy valami baleset ért. Milyen baleset?

– Elestem, és eltörtem a bokám – feleltem.

– Hogy történt? Azt legalább megengedi, hogy telefonálj, vagy most is titokban hívsz? Cathy? Ott vagy még?

– Jade…

– Mi a baj? Mondd! – parancsolt rám. – Mi a nővéreid vagyunk. Cathy? Mi itt vagyunk neked. Bízhatsz bennünk…

Képtelen voltam megszólalni. Nem kaptam elég levegőt ahhoz, hogy beszélni tudjak. Nem tudtam nyelni. Sírni sem tudtam. A kezem rettenetesen reszketett, ahogy a kagylót a fülemhez szorítottam.

– Cathy, beszélj! Cathy?

– Elment – nyögtem ki végül.

– Ki ment el? Cathy?

– Ott fekszik a földön a nappaliban – suttogtam, mintha attól féltem volna, hogy Geraldine meghallja, és még halálában is dühös lesz rám,

mert valamit elárultam róla.

– Micsoda?

– Halott, Jade. Az anyám, Geraldine, a testvérem, meghalt – valahogy csak ki tudtam mondani.

– Hogy érted azt, hogy halott?

– Lejöttem, és ott találtam a földön a nappaliban. Meghalt. Meghalt, miközben én odafönt aludtam.

– Biztos vagy benne? – kérdezte. – Talán csak alszik.

– Nem, nemcsak alszik. Hideg a teste, a szeme fel van akadva.

– Fel van akadva a szeme? Miket beszélsz itt összevissza? Hívtál valakit? A rendőrséget, a 911-et?

– Nem.

– Hogy halt meg?

– Nem tudom – suttogtam, és közben újra körülnéztem.

– Láttál vért?

– Nem. Nem hiszem. Nem néztem meg alaposan.

– Akkor talán nem is halt meg, Cathy.

Hirtelen megfordultam, mert hátul megborzongott a nyakam, és az az ijesztő érzés kerített hatalmába, hogy nem vagyok egyedül.

– Cathy?

– Nem tudom, mit tegyek – folytattam suttogva.

– Rendben. Csak nyugodj meg. Már megyek is. Hívom a többieket is.

– Felhívjam a 911-et? – kérdeztem. Szünet.

– Teljesen biztos vagy abban, hogy meghalt, Cathy? Igen?

– Igen – mondtam. – Biztos vagyok benne.

– Akkor ne – döntött Jade. – Ne hívj senkit, csak – várj. Mindjárt ott leszek. Ne aggódj. Jövünk és segítünk, Cathy.

Letette. Egy pillanatig még kezemben tartottam a kagylót, aztán én is letettem, és hallgatóztam. A ház csendes volt. Nincs itt senki, mondtam magamnak. Nyugi, csitítottam magam, mert üvölteni lett volna kedvem. Elindultam egy pohár vízért, aztán csak vártam, magamba roskadva, és a bennem kavargó félelem örvényeit figyeltem.

Eltemetett titkok

Jade érkezett először. Amikor kinyitottam az ajtót, döbbenten meredt rám. Meghökkentette a begipszelt lábam és a mankók látványa. Néztem, ahogy a limuzinja elhajt.

– Star mondta, hogy látott mankókkal. Hogy történt? – kérdezte még mindig az ajtóban állva.

– Fönt voltam a kamra fölötti padláson, és régi kartondobozokban kutattam. A múltamat kerestem, ahogy te tanácsoltad, és egyszer csak észrevettem, hogy Geraldine elvitte a feljárat alól a létrát. Megpróbáltam lemászni, de leestem, és eltörtem a bokámat.

– Elvitte a létrát? De miért?

– Hogy megbüntessen, amiért kíváncsiskodtam.

– És ott hagyott fönt? Milyen kegyetlen. Hol van most?

Miközben az ajtóban beszélgettünk, folyton mögém pislantgatott, mintha azt hinné, hogy Geraldine ott fekszik közvetlenül az előszobában.

– A nappaliban. Ahogy már mondtam, elaludtam a szobámban. Amikor lejöttem, mindenütt sötét volt. Ott találtam a földön. A lámpa pedig ráborult az asztalra.

– Tényleg? – és Jade megint mögém pislogott. – Biztos vagy benne, hogy egyedül vagyunk?

Tudtam, mire gondol.

– Igen. Ellenőriztem a hátsó ajtót. Zárva van.

– Rendben – mondta Jade, és nagyot sóhajtott.

– Mutasd.

Hátraléptem, Jade pedig bejött. Bezártam az ajtót, és bevezettem a nappaliba. Mindketten megálltunk, és mereven bámultuk Geraldine-t.

– Még sohasem láttam halottat – mondta Jade megrendülve. –

Teljesen biztos vagy benne, hogy halott?

– Érintsd meg – javasoltam. Jade rám meredt, aztán megrázta a fejét.

– Nem, eléggé halottnak néz ki így is. – Hátralépett, és leült egy székre.

Én tovább bámultam azt a nőt, akit egész életemben anyámnak hívtam, és azon tűnődtem, miért nem érzek igazi szomorúságot, miért nem veszítem el a fejem. Gondoltam, talán azért, mert Geraldine még mindig dühösen meredt rám és az egész világra.

– A lámpát leszámítva volt valami egyéb jele a balesetnek? Bármi más.

Megráztam a fejem.

– Láthatod te is.

– Megnézted máshol is?

– Máshol?

– Úgy értem, biztos vagy benne, hogy nem vérzik valahol? – kérdezte Jade, olyan arcot vágva, mintha maga a gondolat is fájdalmat okozna neki.

Egy pillanatig gondolkodtam, aztán lehajoltam Geraldine-hoz.

– Semmi – mondtam, és felálltam.

– Talán éppen itt ment át, elesett, és bevágta a fejét, vagy ilyesmi – motyogta Jade.

– Talán. Mostanában nem érezte jól magát. Láttam, hogy nem kap levegőt, és fájdalmai vannak, de tudod, mi volt a véleménye az orvosokról. Azt sem ismerte volna be, ha valami baja van – mondtam. – Utálta a gyógyszereket, csakis gyógynövényteákat ivott. Ami azt illeti, nem is volt beteg soha, de mostanában gyakran tűnt sápadtnak. Olyan kék az ajka – tettem hozzá. –Egyébként ugyanúgy néz ki, mint máskor. A teste persze hideg.

Jade felvonta szemöldökét és összefonta a karját.

– Hol vannak már? – kérdezte Starra és Mistyre utalva. – Nincs nagy forgalom. Amint befejeztem veled a beszélgetést, azonnal felhívtam őket, és küldtem egy taxit Starért. Misty a saját kocsijukkal jön. Közelebb is lakik hozzád, mint én.

Bólintottam, és lenéztem Geraldine-ra.

– Megpróbálkoztam az éhségsztrájkkal, hogy tiltakozzam, de ez sem hatotta meg. Én meg egy napot sem bírtam ki éhen – ismertem be.

– Tiltakozni akartál? Mi ellen?

– Geraldine nem engedte, hogy veletek barátkozzam.

Jade elfintorította az arcát.

– Nem engedte, hogy velünk barátkozz? De mi baja van velünk?

– Most már semmi. Meghalt.

Úgy láttam, Jade is elsápadt kissé.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Én? Igen, persze. Csak próbálok higgadt maradni és tisztán gondolkodni. – Összekulcsolta a kezét, és megropogtatta kicsit az ujjait. – Hol vannak már?

– Amikor fönt voltam a padláson, sikerült elolvasnom az igazi anyám egyik levelét, mielőtt Geraldine felfedezett és elvitte a létrát. Az igazi anyám félretett nekem egy betétkönyvet, amelyet akkor kellene megkapnom, ha tizennyolc éves leszek. Erről nem tudtam semmit. De volt ott sok minden más is, amiről szintén nem tudtam. És még mindig ott vannak. Ott kellett hagynom a leveleket. Talán most segíthetnél nekem lehozni őket. Persze szükségünk van a létrára. Hátul van, a garázsban. Ebben a házban mindennek megvan a maga helye, és mindent oda kell visszatenni, ahol volt – idéztem Geraldine-t. Hosszú éveken át ilyesmiket próbált a fejembe sulykolni.

Jade rám bámult, aztán megint Geraldine-ra.

– Tényleg halott – mondta, és megrázta a fejét, aztán felnézett. – Mi, mi van a létrával?

Rájöttem, hogy egy szót sem hallott abból, amit mondtam.

Ebben a pillanatban csengettek.

– Na végre. Ez Misty és Star lesz – mondta Jade, és felpattant. – Te csak várj itt.

Kiment, hogy beengedje őket. Hallottam, ahogy a hallban suttognak. Legalább egy percbe telt, mire végre megjelentek az ajtóban, aztán körém gyűltek, és ők is megnézték Geraldine-t.

– Tényleg meghalt? – kérdezte Misty.

Star a félelem legkisebb jele nélkül letérdelt a holttest mellé, és megfogta a csuklóját, a pulzusát keresve.

– Teljesen kész, az biztos. – Habozás nélkül felemelte Geraldine fejét, és megvizsgálta a haját és a tarkóját. – Senki sem ütötte le – állapította meg. Aztán rám nézett. – Annak az alapján, amit Jade-nek mondtál arról, hogy milyen gyenge volt mostanában, lefogadom, hogy szívinfarktust kapott.

– Ahhoz szív is kell – morogta Jade az orra alatt.

– Olyan, mint egy filmben – mondta Misty. – Nyomozás lesz, rendőrség, újságírók meg minden!

– Ijeszd csak meg Catet még jobban – morogta Star. Fekete szeme úgy szikrázott, mint két izzó széndarab. Felállt, és rám nézett. – Hogy érzed magad?

Megráztam a fejem, és összefontam a karom.

– A lámpa felborult, de nem tört el. Most már a helyén van – mondtam.

– Mi van? – Star ránézett Jade-re, aki a fejét csóválta. – Cat, jól vagy? – Kinyújtotta a kezét, és megérintette a karom.

– Olyan bénultnak érzem magam. Már a bokám se fáj. Misty megkérdezte, hogy törtem el, és én az egész történetet elismételtem nekik újra.

– Milyen aljasságot művelt veled – mondta Misty.

– Két nap múlva vissza kell mennem egy újabb röntgenre, hogy ellenőrizzék, jól forr-e össze – mondtam, és idegesen felnevettem. – Geraldine azt gondolta, hogy csak jó nagy számlát akarnak benyújtani neki, és nem akart visszamenni. Most már nem is kell.

Újra felnevettem, de a nevetésem hisztérikussá vált, aztán zokogás lett belőle. Egész testemben reszketni kezdtem. Star átkarolt, és odavitt a kanapéhoz. Mind körém gyűltek.

– Hozz neki egy pohár vizet – szólt Star Mistynek, aki kisietett a szobából. – Mindjárt rendbe jössz, Cat, ne aggódj.

– Amíg vártalak benneteket, gondolkodtam. Talán az én hibám, hogy meghalt – mondtam, és igyekeztem lenyelni a torkomban képződött gombócot. Misty behozta a vizet, én pedig mohón inni kezdtem. – Annyira dühös lett rám. Az elmúlt néhány napban egyszerűen őrjöngött. Ha tényleg szívinfarktust kapott, akkor az én hibámból történt – ismételtem.

– Nem, dehogy – mondta Jade a fejét rázva. – Nem kellett volna annyit dühöngenie. Az ő hibája. Valószínűleg nagyon igénybe vette a saját szívét.

– Jade-nek igaza van – mondta Misty. – Anyám mindig azt mondja, hogy a stressz beteggé és ráncossá tesz. Ez történt a nővéreddel is. Halálra idegesítette magát.

– Eljött az ideje, meg kellett halnia. Ezért nem hibáztathatod magad – mondta Star.

– Semmit sem tudtam segíteni a ház körül, és gyűlölte, ha a múltjáról kellett beszélnie. Nem hagytam abba a kérdezősködést, és ő nem akart válaszolni. Fájdalmas volt számára a múltról beszélni – mondtam a lányoknak.

Bár nem tűnt úgy, mintha elhinnék, vagy túlzottan érdekelné őket, amit mondok, mindenesetre bólogattak. Egyszerűen jólesett beszélnem, és elmondanom nekik mindent, amit Geraldine elárult anyámról és a különböző, úgynevezett légyottjairól. Legalább amíg beszéltem, addig nem sírtam.

– Már évekkel ezelőtt el kellett volna mondania neked mindent. Nem vagy már gyerek – mondta Star.

– Az én nagymamám azt mondja, a titkok olyanok, mintha patkányok rágnák a szíved addig, amíg bele nem betegszel.

– Hát ő belebetegedett – mondta Jade, és Geraldine felé bökött a fejével.

– Kit kellene felhívnunk? – kérdezte Misty. – Úgy értem, a rendőrséget hívjuk előbb, vagy a mentőket? Mit tanácsoltok?

– A rendőrséget kell először hívni – mondta Jade.

– Meg kell vizsgálniuk mindent, mielőtt elmozdítanák a testet. Ez váratlan haláleset. Nem szoktál tévét nézni?

– Tudod, hogy szoktam.

– Biztos engem okolnak majd – mondtam. – Lehet, hogy börtönbe akarnak zárni.

– Ez butaság, Cat. Csak nyugi – mondta Star. Jade-re nézett, az meg Mistyre. Aztán mindannyian rám.

– Ami a legfontosabb: mi lesz Cattel? – gondolkodott Star hangosan.

– Vannak anyádnak közeli rokonai? – kérdezte Jade. Megráztam a fejem.

– Van néhány unokatestvére, de ők a keleti parton laknak. Még a nevüket sem tudom.

– Ők nem számítanak – mondta Star. – Őket idegeneknek tekintik.

– A mostohaapja családját nem hívhatja föl, ez biztos – mondta Misty.

Jade bólintott.

– Akkor hát mi lesz most vele? – tűnődött Star. Úgy beszéltek rólam, mintha ott se lennék.

– Még nem töltötte be a tizennyolcat – mondta Jade, felöltve hivatalos, felnőttes arcát. – Ha nincs olyan családtag, aki gondját

viselhetné, nevelőszülői gyámság alá kerül.

– Az mit jelent? – kérdezte Misty, mielőtt még én megkérdezhettem volna.

– Az azt jelenti, hogy állami gyámság alá kerül, és kihelyezik nevelőszülőkhöz, amíg tizennyolc éves nem lesz.

– Úgy érted, vadidegen embereknél kell laknia? –kérdezte Misty döbbenten.

– Nem, előbb bemutatják őket egymásnak – felelte Star cinikusan mosolyogva. – Persze hogy idegeneknél. Mit gondoltál?

– Ó – sajnálkozott Misty felém fordulva. – Szegény Cat.

– Amint tizennyolc éves lesz, a betétkönyv meg minden az övé lesz, és a maga ura lehet – mondta Jade, hogy enyhítse kicsit a csapást.

– Sovány vigasz – motyogta Star. – Még majdnem egy éve van addig.

Misty bólintott, aztán visszanézett Geraldine holttestére. Amikor újra felém fordult, láttam a szemén, hogy új gondolata támadt.

– Ki anyád, azaz a nővéred legközelebbi barátja?

– Neki nem voltak közeli barátai. Ami azt illeti, senkit sem ismerek, akit egyáltalán barátjának lehetne nevezni. Sosem hívott meg és nem is engedett be ide senkit. Soha senki sem hívja telefonon. Tényleg nincs senkije.

– Nem volt – helyesbített Jade. – Meghalt.

– Azonkívül – mondta Star –, ha lett is volna barátja, az még nem biztos, hogy elvállalná Catet.

– Tudom, de mi van akkor, ha… – kezdte Misty, és elindult a kanapé felé – ha nem mondjuk el senkinek?

– Mi? – nézett rá Star. – Mit nem mondunk el senkinek?

– Hát… róla – intett fejével Geraldine felé. – Abból, amit Cat mondott, gondolom, nem fog hiányozni senkinek.

Star előbb Jade-re, majd rám nézett, és csak utána fordult Mistyhez.

– Arra gondolsz, hogy tartsuk titokban a halálát?

– Pontosan arra. Ha senki nem tudja, hogy meghalt, Catnek nem kell nevelőszülőkhöz mennie, nem igaz?

– De hát … meghalt! – kiáltott fel Star. – Hogy tartanád titokban? Kidobod az ablakon? Misty, te tényleg túl sok filmet nézel.

– Nem, nem dobjuk ki az ablakon. Egyszer-egyszer valamelyikünk megjelenik a ruháiban, hogy a szomszédok ne fogjanak gyanút. Ha kell, talán szerezhetnénk egy parókát is, amelyik hasonlít a hajához. Jade anyja talán tud szerezni egyet.

– Ó, persze. És mit mondok majd neki? Szükségem van egy parókára, hogy eljátsszam egy halott nő szerepét?

– Nem, de mondhatod azt, hogy valami játékhoz kell. Nem fog utánajárni.

– Nem, de…

– Igen, ezt meg tudjuk csinálni – Misty egyre jobban belelovalta magát a gondolatba. – Figyeljetek rám, hallgassatok meg! Nem hívjuk a rendőrséget, és segítünk Catnek. Felváltva maradnánk mellette. Miért ne? – nézett körbe diadalmasan.

– Miért ne lehetne itt az ÁVSZ-esek főhadiszállása?

Star Jade-re nézett, aki megrázta a fejét.

– És mi lesz a pénzzel, te lüke? Misty rám nézett.

– Geraldine minden számlát naprakészen vezetett. Tudom, hol vannak a könyvek. Tudom, hogy van egy csomó pénzünk a tőzsdén, letétekben meg ilyesmi. Néha hangosan beszélt, amikor dolgozott, és arra tanított, hogy viselje az ember gondját a saját pénzének. Még könyvelője sem volt. Az adózást is ő intézte. Azt mondta, mindent az apjától tanult.

– De az Geraldine volt, és nem te – figyelmeztetett Jade.

– Sok mindent tudok – feleltem. – És jól tudom hamisítani az aláírását.

– Okirat-hamisítás? – kérdezte Star. – És honnan tudod, hogy jól tudod hamisítani?

– Egyszer-kétszer megtettem, mikor nem akartam aláíratni vele valamilyen kényes iskolai dolgot. Senki sem gyanított semmit. Órákon át gyakoroltam, amíg tökéletes nem lett. A legtöbb ember, aki a számláit és a befektetéseit intézte, nem is találkozott vele személyesen – tettem hozzá, és kitöröltem a könnyeket a szememből. – Telefonon vagy levélben tartotta velük a kapcsolatot. Utált hivatalokba járkálni. Rendesen föl kellett öltöznie, olyan ruhába, amelyet „kimenőnek” hívott, és a benzin is pénzbe került.

– Hát, most már nem kell költenie semmire – jegyezte meg Star.

– Neki nem, de Catnek igen – mondta Jade. – Nem is tudom. És mi van az iskolával? Mikor kezdődik? Ők nem fogják hiányolni?

Megvontam a vállam.

– Az évnyitóra általában velem jött, de aztán soha. Nem szokták behívni a szülőket. Inkább levelet küldenek, néha telefonálnak, de nem túl gyakran. Úgy gondolják, ők maguk is el tudják intézni az ügyeket, nem kell a szülőket zavarni.

– Látjátok? – kiáltott fel Misty.

– Hát nem tudom – mondta Jade megint.

– Mit nem tudsz? Jó ötlet, nem? Ugye az? – kérdezte Misty türelmetlenül.

Jade eltűnődött. Star csak nézte, és várt. Aztán Jade felnézett, és Geraldine felé bökött. – És mi lesz… vele?

– Hát eltemetjük! – Misty az égnek emelte karjait, mintha a válasz teljesen magától értetődő volna.

– Eltemetjük? Mi? Hogyan? Hová?

– Mit szóltok a hátsó udvarhoz? – javasolta Misty.

– A mi hátsó udvarunkhoz? – kérdeztem – Ja. Jár arra valaki?

– Nem. Fallal van körülvéve, és már nincs kertészünk sem. Anyám fölösleges kiadásnak tartotta.

– Helyes. A hátsó udvar tehát tökéletes lesz – állapította meg Misty.

– Tökéletes? Ki akarod vinni és elásni? – kérdezte Jade hitetlenkedve.

– Szó se róla, nem én egyedül. Star, mit gondolsz?

– Azt hiszem, meg tudjuk csinálni – tűnődött Star. Elhallgatott, majd hirtelen hozzám fordult. – Van Bibliád?

– Igen, ott van – mutattam a sarokasztalra, a kanapé mellé. – Geraldine gyakran olvasgatta.

– Mi köze van a Bibliának az egészhez? – kérdezte Jade ingerülten.

– Elég temetésen voltam ahhoz, hogy tudjam, mit kell csinálni. Fel kell olvasni egy zsoltárt – tette hozzá Misty. – Volt kedvenc zsoltára?

– Nem hinném.

– Ti mind megőrültetek – mondta Jade. – Ezt nem tehetjük meg. Nem temethetjük el csak úgy.

– Miért ne? – ellenkezett Misty.

– Meg tudjuk csinálni, ha Catnek van ásója – mondta Star. – Van ásód?

– A garázsban – mondtam. – Az ások a fal mellett sorakoznak, ott van a helyük – idéztem Geraldine-t újra.

– Hozz egy tiszta lepedőt – rendelkezett Star. – Az lesz a szemfedő.

– Várjatok – szólt Jade. – Ez törvénytelen, tudjátok? Nem lehet valakit csak úgy eltemetni, halotti bizonyítvány nélkül.

– Van más választásunk? – kérdezte Star. – Te magad mondtad, hogy gyámság alá helyezik Catet. Nézz rá! Nem akarod idegenekhez küldeni, ugye? Eddig is elég szomorú élete volt.

– Talán beszélnünk kéne Marlowe doktornővel – vetette fel Jade.

– Micsoda? Tudod, hogy abban a pillanatban, ahogy elmondod neki – intett Star Geraldine felé –, vége mindennek. Ez a mi titkunk, amelyet itt bent kell tartanunk – mondta, és jobb kezét a szívére tette – halálunk napjáig. Döntsétek el egyszer és mindenkorra, én mondom.

– Esküszöm, hogy sosem mondom el senkinek jelentette ki gyorsan Misty. – Akár vérszerződést is köthetünk, ha akarjátok, vagy valami ilyesmit. Jade magabiztosan mosolygott.

– Nincs szükségünk ilyen hülyeségekre.

– Ez se nagyobb hülyeség, mint amit nálad csináltunk a gyertyával – támadt rá Misty.

– Most nincs szükségünk semmilyen ceremóniára – mondta Jade. – Ha megígérjük, hát megígérjük. Hadd gondolkozzam egy percig. Túl gyorsan haladunk. Az egész egy hatalmas őrültség. – Felém fordult: – Biztos, hogy nem hívtál fel senki mást? – kérdezte, mintha abban reménykedne, hogy igenis felhívtam valakit.

– Nem. Egyedül csak téged. Ki mást hívtam volna? Bólintott. A többiek hagyták, hadd gondolkozzon, és vártak.

– Tényleg ezt akarod? – kérdezte tőlem Jade.

Lenéztem Geraldine kihűlt testére. Milyen dühös lenne! – gondoltam, de aztán eszembe jutott a szabadság, hogy a lányok itt vannak velem, mind együtt vagyunk, az igazi család, amelyre oly régóta vágytunk.

– Azt hiszem – feleltem.

– Jó. – Misty lezárta a témát, mielőtt meggondolhattam volna magam. – Jobb lesz, ha nekilátunk. Rengeteg mindent el kell terveznünk.

Star és Jade egymásra néztek, majd Star bólintott.

– Szóval? – kérdezte.

– Mi magunk ássuk el? Rajtam egy Prada-modell van – morgott

Jade.

– Na és? Ha tönkremegy, majd veszel másikat – válaszolta Star. – Láttuk a ruhatáradat, Jade. Szerintem ott több száz modell van, és azok még nem is voltak rajtad.

– Hogy látunk hozzá? – kérdezte Jade kelletlenül.

– Először is lepedő és ásó kell. A Biblia itt van. Aztán eltemetjük – hadarta Star, majd hozzám fordult.

– Te hozz lepedőt, én meg utánanézek az ásónak. Van ott valami világítás?

– Nincs.

– Kell egy zseblámpa.

– Nemrég tettem bele új elemeket – mondtam. Jade felvonta a szemöldökét.

– Új elemeket? Csodálatos. – Egy pillanatig az arcomat vizsgálta. – Biztos, hogy jó lesz ez így?

Igyekeztem nem nézni Geraldine-ra.

– Nem akarom, hogy bárhová is elküldjenek – válaszoltam. – Elegem van az idegenekből meg a hivatalokból.

– Minden rendben lesz – bátorított Misty, és átkarolt, hogy biztonságban érezzem magam. – Jade, ne bolondítsd meg még jobban!

– Ez nem játék, Misty. Nem viccelek. Törvényellenes. Mindannyian iszonyú bajba kerülhetünk. Ez komoly dolog – tette hozzá Jade a nyomaték kedvéért.

– Én is komolyan gondolom – kiabálta Misty.

– Ha meg akarjuk csinálni, akkor csináljuk, vagy menjünk haza – szólt közbe Star.

– Ne! – sikoltottam fel. – Ne menjetek haza! Nem is tudom, mit csináljak. Én világgá megyek. Én…

– Jól van, jól van, megcsináljuk – egyezett bele Jade, és mélyet sóhajtott. – Menj a lepedőért.

– Segítek – ajánlkozott Misty, és elindult utánam. – Lent kellene ágyat vetni neked. Legalább addig, amíg a bokád meg nem gyógyul.

– Geraldine sohasem szerette, ha valaki a nappaliban alszik. Egyik éjjel itt aludtam ugyan, de büntetésből.

– Most már a magad ura vagy. Geraldine nincs többé. Soha többé nem büntet meg – jelentette ki Misty szinte vidáman.

Megálltam, és lenéztem a nappali felé.

– Nem, soha többé. De ha tehetné, a szobámba küldene vacsora nélkül, csak mert erről beszéltünk.

Továbbmentünk. Elhatároztam, hogy Geraldine lepedői közül hozok egyet, nem a magaméból. Mikor beléptünk Geraldine szobájába, Misty körülnézett, és döbbenetében megrázta a fejét.

– Ez olyan…

– Milyen?

– Unalmas – mondta. – És mi van a másik ággyal? Miért nincs megvetve?

– Az apám aludt benne. Gondolom, Geraldine érezni akarta, hogy elment.

– De ez így olyan csúnya. Igazán megvethette volna – vélte Misty.

Persze, minden tökéletesen tiszta és rendes volt: a szekrények, a karosszék, az asztalok és az ablakok. Minden a helyén volt, egyetlen ruhadarab sem maradt elöl, egyetlen fiók sem maradt nyitva, résnyire sem. A redőny leeresztve, a függöny elhúzva.

– Itt aztán semmiből sem derül ki, hogy egy nő lakott itt – folytatta Misty, miközben én megkerestem az ágyneműket a fürdőszobaszekrényben. – Se egy szál virág, se valami kecses tárgy, csak ez a hófehér ágynemű… Majdnem olyan, mint egy kórterem.

Körülnéztem, és azon tűnődtem, amit mondott.

– Nem jártam be ide túl gyakran – mondtam. – Sohasem engedte, hogy segítsek kitakarítani, még kislánykoromban se szaladhattam át

hozzá, ha rosszat álmodtam. Mindig zárva tartotta az ajtót.

– Nem úgy tűnik, mintha nagyon hiányozna neked – mondta Misty. – Tudod, furcsa, de állandóan emlékeztetnem kell magam arra, hogy nem az anyád volt, hanem a nővéred.

– Nekem is – mondtam.

– Lefogadom. Kész vagy?

Bólintottam, és visszamentünk a nappaliba, ahol Star Jade mellett ült a kanapén, és beszélgettek. Az ásó már Starnál volt.

– Majd én világítok nektek – mondtam. – Van egy hátsó ajtó.

– Az jó – könnyebbült meg Jade. – Nem örülnék neki, ha valaki meglátná, amint kicipeljük a házból. Azt hinnék, megöltük, vagy ilyesmi.

– Nos, megvan a lepedő. Most mit csinálunk? – kérdezte Misty Startól, aki valahogy az akció főnökévé vált. Úgy viselkedett, mint aki tudja, hogyan kell eltemetni egy holttestet.

– Becsavarjuk a lepedőbe. – Felállt, és kinyújtotta a kezét, én meg odaadtam a lepedőt. – Vigyétek el az asztalt az útból – rendelkezett, és Misty meg én engedelmeskedtünk. Aztán szétterítette a lepedőt Geraldine holtteste mellett.

Még mindig engem néz, gondoltam. Képtelen voltam Geraldine-ra nézni. Star Geraldine holtteste mellé állt, és ránk nézett.

– Gurítsuk rá a lepedőre! – mondta.

– Úú! – undorodott Jade, de azért ő is odaállt Geraldine holtteste mellé. Elfordította a fejét, és úgy nyúlt Geraldine háta alá. Misty gyorsan csatlakozott hozzájuk.

– Cat, te tartsd a lepedőt a másik oldalon, és amint rajta van, add a kezembe a végét. Rendben?

Behunyt szemmel tartottam a lepedő szélét, és vártam. A kezem remegni kezdett. Hallottam Geraldine kiabálását. Mit gondolsz, mi történik majd, mi? Majd én megmondom neked! Mindannyian

irtózatosan nagy bajba kerültök, az lesz!

Megmondtam neked előre, mi van, ha ilyen lányokkal barátkozol! Nézd, mire vettek rá! Dobd ki őket most azonnal! Mondd nekik, hogy menjenek haza!

Átgurították Geraldine testét, és én kinyitottam a szemem.

– A lepedőt – mondta Star.

Gyorsan a kezébe adtam, ő meg elrendezte Geraldine körül. Aztán újra gurítottak rajta egyet, miközben Star feszesen tartotta a lepedőt. Hamarosan teljesen befedte, még a haját is.

– Rendben. Most fogjuk meg, és vigyük ki.

– Szerencsére nem túl nehéz – jegyezte meg Misty, ahogy megemelték.

– Ez hihetetlen – suttogta Jade.

– Mozogj, Cat – rendelkezett Star. Kivezettem őket a házból, a szívem meg csak úgy dübörgött. Világítottam előttük a lámpával, ők meg szorosan mögöttem jöttek, és küszködtek Geraldine testével, mert elég kényelmetlen lehetett cipelni.

– Mindjárt elejted – szólt rá Star Jade-re.

– Jól van, jól van – morogta az. – Nincs valami nagy gyakorlatom holttestek hurcolászásában.

– Hová tegyük? – kérdezte Jade Startol.

– Minél messzebb a háztól. Ott jobbra jó lesz, azt hiszem – mondta Star. – Világíts ide, Cat! Úgy, jó lesz.

– Majd tíz métert cipelték a holttestet. – Oké, tegyük le. A fenébe! A házban felejtettem az ásót. Szaladj be érte – parancsolta Mistynek.

– Miért én? – kérdezte az, és bizalmatlanul tekingetett az üres ház felé.

– Nézd, ha te félsz egyedül bemenni, mit gondolsz, milyen lesz Catnek? Az egészet te akartad annyira!

– Oké, oké. Csak fáradt vagyok, nem félek – magyarázkodott Misty.

Tudtam, hogy nem egészen ez az igazság, de nem szóltam.

Lenéztem a lepedőbe csavart testre, aztán végigpásztáztam az udvart. Szerencsére borult éjszaka volt. Bárki nézett volna arrafelé, nem látott volna túl sokat.

Misty valószínűleg futva tette meg az utat. Egy perc sem telt el, és már Star kezébe adta az ásót.

– Én kezdem – mondta Star –, de mindenkinek ásnia kell. A sírnak elég mélynek és szélesnek kell lennie.

– Én még sohasem ástam – panaszkodott Jade.

– Nem kell hozzá agysebésznek lenni – szólt vissza Star.

Az ásó hegyét lefelé fordította, aztán rálépett, és belenyomta a pázsitba. Egy ideig könnyedén ment a munka, aztán az ásó megakadt.

– Kő – mondta. – Gondolom, tele van vele a kert.

– Nem tudjuk megcsinálni – nyafogott Jade. – Nem vagyunk parasztok.

– Igazad van. Kemény munka lesz. Még az is lehet, hogy letörik egy körmöd.

– Nagyon vicces.

– Vannak még kerti szerszámok a garázsban – mondtam. – Van egy kisásó is, amivel ki lehet szedni a köveket.

– Misty?

– Már megint én?

– Nem küldhetjük Catet a mankóival.

– És Jade?

– Hol vannak? – kérdezte Jade mély sóhaj kíséretében.

– Egy polcon, az ajtó mellett jobbra – mondtam.

– Minden kerti szerszámot ott tartunk.

Jade megcsóválta a fejét, és szemrehányóan Mistyre pillantott, majd elindult a házba.

– Meg kell osztanunk a munkát – kiáltott utána Misty. – Ez így tisztességes.

– Tisztességes? Mindent egymásért teszünk, nem emlékszel? Ilyesmivel nem lenne szabad törődnünk – szólt rá Star.

– Tudom – ismerte el Misty. – Nahát, te aztán tudsz ásni – tette hozzá.

– Igen. Mostanában mást se csinálok, csak sírokat ások – jegyezte meg Star.

Jade visszajött a kerti szerszámokkal, és Star megbízta Mistyt, hogy fogja a kisásót, és ássa körül a nagyobb köveket. Jade a metszőollót kapta. Mindhárman nekiláttak a sírásásnak; felszakították a földet, kifordították a köveket. Jade egyfolytában arra panaszkodott, hogy milyen piszkos lesz a ruhája, Misty a vízhólyagok miatt aggódott, Star meg mindkettőjüket kigúnyolta.

– Ez nem valami mulatságos történet – mondta Jade.

– Valamit ki kell találnunk, ha megkérdezik, mitől lettünk ilyen mocskosak, elfogadható magyarázatot kell adnunk.

Ebben a pillanatban egy esőcsepp hullott ránk. Aztán még egy és még egy.

– Ó, ne! – nyögte Misty. – Már megint esni kezd!

– Dolgozzunk gyorsabban – rendelkezett Star. Igyekeztek is, de az eső is rákezdett. Néztem, ahogy a vizes lepedő egyre áttetszőbbé válik. Geraldine arcvonásai tisztán kivehetővé váltak alatta. Olyan volt, mintha fel akarna kelni, mintha nyomná kifelé az arcát, hogy rám nézhessen gyűlölettel és haraggal teli szemével.

– Ez túl kemény! Még órákba telik, míg készen leszünk! – morgott Jade. – Nem kellett volna elkezdenünk.

– De elkezdtük, így be is kell fejeznünk, akármi van is – mondta Star.

– A hajam – zokogta Jade. – Nézzetek rám! – Megtörölte az arcát a kesztyűjével, és szétkente vele a sarat az arcán.

– Ez van – sóhajtott Misty. – Megint tönkreteszek egy pólót és egy farmert. Ne nevessetek ki. Ez drága farmer volt.

Az eső hamarosan kitartó záporrá vált. A lányok most alig beszéltek. Mindenki elmerülten dolgozott.

– Nem elég mély még? – kérdezte Jade esdeklően.

– Nem – felelte Star. – Ugye nem akarod, hogy egy nap kidugja a lábát.

– Ez durva volt – morogta Misty. Ezek után kicsit gyorsabban ásott, egymás után kotorta ki a köveket, és dobta ki őket oldalra.

Megpróbáltam egyenesen tartani a lámpát, de néha úgy reszketett a kezem, hogy olyan volt a fény, mintha egy táncoló villanykörtéből jönne.

– Rendben – szólalt meg Star vagy fél óra múltán. – Azt hiszem, most már elég mély a gödör.

– Hála istennek – nyögött fel Jade. Mindannyian hátraléptek.

– Ne feledjétek, még be is kell temetnünk, úgyhogy még ne engedjétek el magatokat túlságosan. Kinél van a Biblia?

– Megyek érte – ajánlkozott Misty önként, mielőtt megkérték volna.

– Nem értem, minek kell felolvasnunk a Bibliából – akadékoskodott Jade. – Nem vagyunk papok, és egyre jobban esik.

– Mert így helyes – mondta Star. – Egyébként is olyan vizes vagy, hogy most már teljesen mindegy.

Az eső kicsit elcsendesedett, de már senki se törődött vele. Misty visszajött a Bibliával, és Star megkért, hogy világítsak neki.

– Csak tartsd így – mondta, miközben lapozgatta a könyvet. – A nagyanyámmal múlt héten voltunk Mary Dobson temetésén, és a pap ezt a részt olvasta föl. –Lágy hangon kezdte el, szinte énekelve:

Mindennek megvan a maga órája, és az ég alatt minden elmúlik a maga idejében. Ideje van a születésnek és ideje a halálnak; ideje van az ültetésnek és ideje a kiszakításnak. Ideje van az ölésnek és ideje a

gyógyításnak; ideje a lebontásnak és ideje az építésnek. Ideje van a sírásnak és ideje a nevetésnek; ideje van a gyásznak és ideje a táncnak. Ideje van a kő szétdobálásának és ideje a kő összeszedésének; ideje van az ölelkezésnek és ideje az ölelkezéstől való tartózkodásnak. Ideje van a keresésnek és ideje az elveszítésnek; ideje a megőrzésnek és ideje az eldobásnak. Ideje van az eltépésnek és ideje az összevarrásnak; ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak. Ideje a szeretetnek és ideje a gyűlölködésnek; ideje a háborúnak – és az utolsó sornál Star felemelte a fejét – és ideje a békének.

– Nyugodjék békében – fejezte be. – Ámen.

– Ámen – mondta Misty.

– Ámen – mondtam én.

Jade, aki ott állt csapzott hajjal, elmosódott arcfestékkel, sárosan, gyengéden Starra mosolygott.

– Ez igazán gyönyörű volt – mondta. – Ámen.

– Rendben – mondta Star, és átadta nekem a Bibliát. – Fejezzük be. – Geraldine mögé ment, és letérdelt. Misty gyorsan mellé térdelt, Jade pedig kelletlenül csatlakozott hozzájuk. A sírba gördítették az asszony testét, akiről szinte egész életemben azt hittem, hogy az anyám. Belegurult alkalmi sírjába, és eltűnt.

– Jó – mondta Star. – Most pedig temessük be. Jade morgott kicsit, aztán nekiláttak. Majd egy óra telt el, mikor Star az utolsókat paskolta a földön, majd hátralépett. Elvette a zseblámpát, és megszemlélte művüket.

– Mindjárt feltűnik, hogy itt ástak. Új füvet kell ültetnünk rá.

– De ugye nem ma éjjel? – könyörgött Jade. Star elnevetette magát.

– Nem, nem ma éjjel, bár pont jól jött volna az eső.

– Van egy kis fűmagunk a garázsban, majd később elszórom – mondtam.

– Jó – mondta Jade gyorsan. – Majd holnap megnézzük újra, és meglátjuk, mit tehetünk még – tette hozzá. – Bemehetnénk végre? Meg

se merem nézni magam a tükörben.

– Ne is – ugratta Star. – A tükröt is megkímélhetnéd.

Mind a hátsó ajtó felé indultunk. Én mentem be utoljára. Még egyszer megálltam, és visszabámultam a sötétbe.

Ha eddig gyűlölt, hogy gyűlölhet most, gondoltam. Gyűlölni fog egy egész örökkévalóságon át.

Megfordultam, és bementem a házba. Az ajtó becsapódott utánam.

Úgy éreztem, az az élet, amelyet eddig ismertem, most véget ért. Star a megfelelő részt olvasta fel a Bibliából. Eljött az idő, hogy újjászülessek, hogy a sebek begyógyuljanak; eljött a nevetés és a tánc ideje. És végül: a szerelemé.

Legalábbis azt reméltem.

Rettegés az éjszakában

– Nézzetek rám! És nézzetek magatokra! – sírta Jade, amint beértünk az előszobába a nagytükör elé.

Mind a négyen ott tolongtunk előtte, és lesújtva bámultuk benne szörnyűséges külsőnket. Ruhánk és hajunk átázott, cipőnk sáros volt, arcunk csupa kosz.

– Így nem mehetek haza – nyafogta Jade, és beletúrt a hajába. Miután rájött, hogy a haja is csupa piszok, újra felnyögött.

– Úgy nézek ki, mint a kertészünk egy-egy nagyobb munka után!

– Hát majd megfürdünk, mielőtt elindulunk – mondta Star. – Mit vagy úgy oda? Még kijönnek a pattanásaid.

– Starnak igaza van. Cat, megengeded, hogy mindannyian megfürödjünk és megszárítsuk a ruhánkat? –fordult hozzám Misty.

– Hát persze – vontam meg a vállam. – Beteszem a ruhákat a gépbe. A mosás és a szárítás amúgy is mindig az én feladatom volt. Épp nemrég javíttattuk meg a szárítót, bár nem tudom, minek, mert Geraldine jobban szerette kiteregetni a frissen mosott holmit. – Lenéztem a padlóra. – Rengeteg sarat hoztunk be – mondtam.

Furcsának találtam, hogy még mindig úgy gondolok Geraldine-ra, mint aki minden szót hall, ami a házban elhangzik – különösen, ha én beszélek –, és látja mindazt, ami odabent történik. Parancsai és szemrehányásai rátapadtak a falakra, visszhangzottak a szobákban, és folyton arra emlékeztettek, hogy a testét ugyan eltemethettük, de a szellemét és a hangját nem.

– Ne vedd át a szerepét – figyelmeztetett Jade. – És ne kelts bennünk még nagyobb bűntudatot. Ő már elment.

– Ó, én nem úgy értettem…

– Catnek igaza van. Rengeteg piszkot hordtunk be. Ki fog kitakarítani, lányok a Beverlyből? – kelt védelmemre Star.

– Megcsináljuk – szólt Misty. – Csak előbb bújjunk ki a ruhánkból, hogy ne hurcoljuk tovább a sarat a lakásban.

Kibújt a pólójából, lerúgta a cipőjét, lehúzta a farmerját, és mindent egy kupacba rakott.

– Az én ruhámat nem lehet kimosni – mondta Jade –, csak tisztíttatni. Különben kinyúlik vagy összemegy.

– Akkor majd a cselédlányra kened. Biztos máskor is csináltál már ilyesmit.

– Nem, nem csináltam.

– Kölcsönadok egy pulcsit meg egy szoknyát, ha nem akarod kimosni a cuccaidat – javasoltam gyorsan. Azt reméltem, hogy megelőzök egy újabb veszekedést.

Jade elgondolkodott egy pillanatra. Valószínűleg elképzelte magát a ruháimban, és nem nagyon tetszett neki az ötlet. Megrázta a fejét, de azért vetkőzni kezdett.

Amikor Star is kezdte ledobálni magáról a ruhákat, elmentem törülközőkért a mosókonyhába. Ott magam is megszabadultam a nedves gönceimtől.

– Hozd már azokat a törülközőket, Cat! – kiabált utánam Jade. – Nagy szükségem van egy forró fürdőre. Van valamilyen fürdőolajad?

– Azt hiszem, maradt még abból, amit a mostohaapámtól kaptam – tűnődtem hangosan, miközben elindultam a törülközőkkel.

– Na, mi lesz? – kérdezte Jade. – Siess már! Nem hallod, hogy vacog a fogam? Megfagyok!

Ott álltunk valamennyien törülközőbe csavarva, és úgy néztünk ki, mintha gőzfürdőbe készültünk volna.

Hirtelen kitört belőlünk a nevetés, amint így megpillantottuk egymást. Talán azért, hogy megkönnyebbüljünk a nagy feszültség és a sok idegeskedés után. Aztán mindenki elindult utánam, fel a szobámba. Olyan gyorsan bicegtem fel a lépcsőn, ahogy csak tudtam. Star az én fürdőszobámban zuhanyozott, Jade pedig Geraldineében

engedett forró vizet magának. Misty megtalálta Geraldine egyik fürdőlepedőjét, magára tekerte, aztán várt a sorára a zuhanynál. Megtaláltam a fürdőolajat, és bevittem Jade-nek.

– Ez egész jó – jegyezte meg, miután elolvasta a címkét. – Vannak benne gyógynövények is, amelyek enyhítik a fájdalmat, nekem pedig fáj a lábam. És nézd a körmeimet! – sikított fel hirtelen. – Holnap első dolgom az lesz, hogy elmegyek a manikűröshöz.

Igyekeztem együtt érzőn mosolyogni, aztán magára hagytam, hadd morogjon tovább.

Amíg Star és Misty zuhanyozott, beraktam a ruhákat a mosógépbe. Aztán egy cipzáras nejlonzacskót raktam a gipszemre, ahogy az orvos mutatta, és én is lezuhanyoztam. Később Misty, Star és én bementünk anyám fürdőszobájába, és körülültük a kádat, amelyben Jade még mindig áztatta magát a habfürdő sűrű, fehér buborékai alatt.

– Még mindig nem melegedtek át a csontjaim – siránkozott. – És ez a rengeteg sár… – Úgy rázta meg a fejét, mintha a szája is tele lenne sárral. – Szerintem le is nyeltem belőle.

– Nem fogsz belehalni – mondta Star.

Jade letörölt egy kis habot az arcáról, és felháborodva nézett rá.

– Lehet, hogy te megszoktad, hogy sár és kosz tapad rád, de én nem.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy… csak azt, hogy remélem, soha többé nem kell ilyesmit csinálnom – zárta le Jade a kérdést, elkerülve a további vitát.

Star szeméből is eltűnt a harcias villogás.

– Anyám egyszer elment egy gyógyfürdőbe Desert Hot Springsbe, ahol fizetni kell az iszapfürdőért – mondta Misty.

– Mi? – Star úgy dőlt hátra, mintha Misty valami fertőző betegségben szenvedne.

– Állítólag jót tesz a bőrnek – magyarázta Misty.

– Az teljesen más – mondta Jade –, ez a hideg sár tele volt kaviccsal. Még mindig érzem a hajamban.

Felült a kádban, és elkérte a sampont. Megkértem Mistyt, hogy hozza át a szobámból azt a különleges gyógynövénysampont, amelyet egyszer ajándékba kaptam.

– Csak kényeztesd még jobban – morgolódott Star.

– Mindannyiunknak kényeztetnünk kell a másikat. Ez az ÁVSZ szabályzatához tartozik – mondta neki Jade.

– Tényleg? Te csak úgy fogod magad, és szabályokat hozol létre valamennyiünk számára?

– Bocsáss meg! Majd szavazunk. Van valakinek kifogása az ellen, hogy kényeztessük egymást? – kérdezte Jade. Senki sem szólt. – Elfogadtuk – mosolygott Jade Starra.

Star a plafonra emelte tekintetét, aztán rám nézett. Én a padlót bámultam, és igyekeztem megnyugodni, mert akárhányszor eszembe jutott, mit tettünk, újra meg újra hevesen dobogni kezdett a szívem.

– Jól vagy, Cat?

Bólintottam, és amint felnéztem rájuk, már újból mosolyogtam. Még soha nem fordult elő, hogy a saját otthonomban beszélgethettem egy barátnőmmel. És most, hogy valamennyien itt voltak velem, és valamennyien törődtünk egymással, úgy éreztem, tényleg vannak nővéreim. És igazam is volt – legalábbis egyelőre.

Miután Jade kimászott a kádból, beszámolt egy új krémről, melyet az anyja vitt haza neki. Fürdés és zuhanyozás utáni használatra fejlesztették ki.

– A víz kiszáríthatja az ember bőrét, különösen a kemény víz. A testünk felületén vannak természetes olajok, amelyeket időnként pótolni kell. Ha nem, egyszerűen kiszáradunk.

– Én sosem használok semmi ilyesmit – hencegett Star.

– Jobban tennéd, ha elkezdenéd, mielőtt olyan nem leszel, mint az aszalt szilva – mondta neki Jade.

– Te is pontosan olyan leszel, ahogy öregszel.

– Én aztán nem! Viszont te sohasem fogsz előrejutni, ha nem akarsz újat tanulni.

– Kímélj meg a bölcsességeidtől – morogta Star. – Ez a hirtelen jött tudás még szétveti a buta fejemet.

Misty elnevette magát. Szinte hihetetlen, de én is elmosolyodtam. Egy kis ideig, amíg a hajunkat fésülgettük, Jade arról beszélt, hogy fényesíteni szokta a szemöldökét; kioktatott bennünket, hogyan kell használni a szemfestéket, hogy megfelelően hangsúlyozzuk a szemünket, és milyen rúzs illik a különféle arcszínekhez. Én pedig szinte teljesen megfeledkeztem arról, hogy mit követtünk el alig egy órája. Mintha mindnyájan egy lánykollégium lakói lettünk volna. Összegyűltünk, és butaságokkal tömtük egymás fejét. Könnyű élni egy vattacukor világban, ahol a gondoknak nincs nagyobb súlyuk, mint a ragyogó szappanbuborékoknak. Vajon meddig tarthat ez az állapot? Azt reméltem, örökkön örökké.

– Jobb lesz, ha beteszem a ruhákat a szárítóba – mondtam, amikor rájöttem, mennyi az idő.

– Majd én megcsinálom – mondta Misty áldozatkészen. Starra pillantott, aki szemmel láthatóan örült az ötletnek. – Egy örökkévalóságig tartana, míg megmásznád a lépcsőket. Tényleg odalent kellene aludnod addig, amíg jobban nem leszel – mondta.

Star bólintott.

– Jó ötlet.

– Talán holnap – mondtam. – Jól vagyok, tényleg. És elég rövid a lépcső.

Misty lesietett, Jade pedig tovább fésülgette a haját a tükör előtt. Milyen csinos, gondoltam. Vajon elég lenne-e a világ összes arckrémje, festéke és gyógynövénysamponja ahhoz, hogy én is ilyen

szép legyek?

Körülbelül egy órával később Misty és Star lementek a ruhákért. Jade ruhája nem nyúlt ki – inkább összement, ahogy tartott is tőle.

– Úgy nézek ki, mintha örököltem volna valakitől – panaszkodott, és kinyújtotta a karját, hogy láthassuk, milyen rövid a ruha ujja. A haját mindamellett olyan jól megcsinálta, hogy ugyanolyan tökéletesnek nézett ki, mint amikor megérkezett.

– Van itthon egy kis forró csoki? – kérdezte Misty. –A gyomromnak nagy szüksége lenne egy kis nyugtatóra.

– Az enyémnek is – csatlakozott Jade.

Mindannyian lementünk a földszintre. Amint bementem a csokoládéért, pillantásom a kamra fölötti padlástér ajtajára tévedt. Misty meglátta, hova nézek, és azonnal megértette, mire gondolok. – Idehozom a létrát, és felmegyek – mondta izgatottan.

– Miért olyan sürgős? Megint csupa kosz leszel – figyelmeztette Jade.

– És akkor mi van? Cat nem tud fölmenni – és Starra nézett támogatásért.

– Hadd menjen, ha akar – mondta az. – Nincs mindenhez szükségünk az engedélyedre, Jade.

– Nem mondtam, hogy van! – vágott vissza Jade. Vajon ezek ketten abbahagyják valaha a csatározást? – tűnődtem.

– Mindjárt itt leszek – kiáltotta Misty, és elviharzott. Nekiláttam a forró csokoládé elkészítésének, de Star mellettem termett.

– Miért nem ülsz le egy kicsit? Pihentesd a bokád – és a háta mögé sandított, ahol Jade üldögélt letört körmeit reszelgetve.

– Nincs semmi bajom – mondtam.

– Én is jobban érezném magam, ha csinálhatnék valamit – erősködött Star.

Hallottuk, hogy Misty cipekedés közben nekimegy a létrával az

ajtónak és a falnak. Nem tehettem róla, de megint az jutott eszembe, hogy üvöltözne velem Geraldine. Star kiment, hogy segítsen Mistynek a létrát felállítani a kamrában. Egy pillanattal később Misty már odafent volt. Felkiabáltam neki, hogy merre kell keresnie. Hamarosan meg is találta a leveles dobozt, és ledobta Jade-nek, aki kinyújtott karral várakozott odalent.

– A többi nem kell? – kiáltott le.

– Nem, most nem, kösz – feleltem. Misty azonban odafent maradt még egy kicsit.

– Imádok régi cuccok közt turkálni – mondta később, lefelé mászva.

– Most rögtön el akarod olvasni őket? – kérdezte Jade, miközben átnyújtotta a dobozt.

– Nem, nem most rögtön – válaszoltam.

– Ez magánügy. Majd elolvassa, ha egyedül lesz – jelentette ki megértően Star, és mindenkinek öntött egy csésze forró csokoládét. Megköszöntem Mistynek, hogy lehozta a leveleket. Azon nyomban ki akarta vinni a létrát, de Star rászólt, hogy előbb igya meg a csokiját, mert különben kihűl.

– Te akartál forró csokoládét inni. A létra most senkinek sincs útjában. Nem mintha bárki is kifogásolhatná már – tette hozzá.

Megint csak az jutott eszembe, hogy veszekedett velem Geraldine, ha valamit nem tettem vissza rögtön a helyére. Még ki is néztem az előszobába, mintha bármelyik pillanatban beronthatna az ajtón. Úgy éreztem, hogy mindaz, amit nem sokkal ezelőtt tettünk, csak egy rossz álom.

A lányok is csendben üldögéltek, és a csokoládéjukat szürcsölgetve hol engem, hol egymást bámulták.

– És most mit csinálunk? – kérdezte végül Misty.

– Hazamegyünk, aztán reggel visszajövünk – felelte Star.

– És mi lesz Cattel? – folytatta Misty. – Nem hagyhatjuk itt csak

így.

– Eljöhetsz velem haza – javasolta Jade.

– Vagy velem – szólt közbe Misty.

– Nem versenyezhetek a Beverlyből valókkal, de én is felajánlom szerény kis hajlékomat – szólt Star.

Hol egyikükre, hol másikukra néztem. Ha az egyiket választom, vajon rosszulesik-e majd a többieknek? Vagy mind arra számítanak, hogy Jade-et fogom választani, mert ő lakik a legnagyobb, leginkább fényűző házban? Jade úgy nézett ki, mint aki biztos benne, hogy őt választom. Vajon nagyon csalódott lesz, ha nem hozzá megyek?

– Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy bárhova is elmenjek – mondtam. – Nem lesz semmi baj.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Misty rosszallón csóválva a fajét. Körülnézett a szobában, mintha csak azért tenné, hogy hozzátehesse: – Hogy tudsz most itt maradni?

– Mindent úgy csinálok, mint máskor: fölmegyek a szobámba, bezárom az ajtót, és lefekszem aludni. Ha képtelen lennék rá, akkor az egész tervünknek lőttek. Nem várhatom el, hogy minden éjjel itt maradjon velem valaki közületek.

A lányok összenéztek.

– De én esetleg itt maradhatok ma éjjel – ajánlotta fel Star.

– Nem, ne keverd bajba magad miattam – mondtam. Jade nevetése inkább sikongatásnak hangzott.

– Viccelsz? És ezt most mondod? Épp most ástunk egy sírt a hátsó udvarban, és beletemettük a halott nővéredet!

– Nem úgy értettem, de…

– Akkor ne hozd fel ezt állandóan.

– Én? Eddig nem is említettem ilyesmit. Próbálom elfelejteni az egészet, de fogalmam sincs, hogy fogok aludni ma éjjel.

– Te aztán pontosan tudod, mit kell mondani – rivallt rá Star.

– Bocs. Én csak azt akartam mondani, hogy…

– Mindannyian nagyon fáradtak vagyunk – szólt közbe békítőleg Misty.

– Igen, azt hiszem – mondta Star egyetértően. – Rendben. Holnap megpróbálok minél korábban idejönni.

– Mindnyájan igyekszünk minél hamarabb ideérni – mondta Jade.

– Beszéljük meg a beosztást. Nekem valószínűleg megengedik, hogy holnap itt aludjak – mondta Misty.

– Akkor én holnapután maradok – jelentkezett Star.

– Oké, én meg azután – csatlakozott hozzájuk Jade. Nyilvánvalóan örült, hogy nem kell egyhamar a házunkban aludnia.

– Igyekezni fogunk a beosztáshoz tartani magunkat, és ha mégsem tudnánk itt maradni, akkor Catet hívjuk meg magunkhoz – döntötte el Misty.

– Mindent megteszünk azért, hogy ne kelljen túl sokszor egyedül maradnod – biztosított Jade.

– Igazad van, de Cat, neked is hozzá kell szoknod, hogy egyedül maradtál a házban – hangsúlyozta Star.

Végignéztem rajtuk. Félelem és aggodalom tükröződött az arcukon.

– Az igazság az, hogy legtöbbször amúgy is egyedül voltam – mondtam.

Star bólintott. Misty még szomorúbbnak látszott, mint korábban, Jade azonban mintha megkönnyebbült volna.

– Talán hozzáláthatnánk a takarításhoz – javasolta Misty.

– Hagyjátok csak, majd én megcsinálom – mondtam. – Legalább elterelődnek a gondolataim.

– Helyes – mondta Jade.

– Na persze, mondod te – morogta Star épp elég hangosan ahhoz, hogy azért mindannyian halljuk. –Neked mindegy, csak ki tudd magad húzni a munka alól. – Mielőtt Jade válaszolhatott volna, Misty

gyorsan témát váltott.

Elhatároztuk, hogy másnap délelőtt találkozunk, és elkezdjük kidolgozni a jövő, a jövőnk, az ÁVSZ-esek jövőjének részletes tervét.

Jade hívta a limuzint, amely Mistyt és Start is hazafuvarozta. Szerencse, hogy Jade ilyen gazdag, és annyi mindenhez hozzá tud férni; ez még biztosan hasznunkra válik majd, gondoltam.

Amikor meghallottuk, hogy megáll a ház előtt a kocsi, kalapálni kezdett a szívem. Egy perc múlva már nem lesznek itt, gondoltam. Igyekeztem bátornak mutatkozni előttük, de valójában rettegtem az egyedülléttől.

– Holnap reggel felhívlak, mihelyt felébredtem – ígérte meg Misty.

Mind körém gyűltek a hallban.

– Jó – mondtam.

– Azt tettük, amit tennünk kellett – mondta Star. –Nem fognak idegeneknél elhelyezni.

Jade-en látszott, hogy nincs meggyőződve erről. Mistynek viszont sikerült elhitetnie velem, hogy még mindig boldog és izgatott. Hozzásegített ahhoz, hogy úgy érezzem, valamilyen izgalmas kaland részesei vagyunk, és rengeteg öröm és mulatság vár még ránk. Mindnyájan megöleltek, és szóltak egy-két bátorító szót.

– Ha úgy érzed, akármikor felhívhatsz. Megvan a számom, ugye? Bármikor érted küldhetem a kocsit – mondta Jade.

– Köszönöm.

Az ajtóból néztem, ahogy beszállnak az autóba. Misty letekerte az ablakot, és kidugta a fejét.

– Menj aludni! – szólt ki. – És felejtsd most el az egészet!

– Fogd be a szád! – szólt rá Star. Biztos voltam benne, hogy attól fél, a sofőr megneszel valami gyanúsat.

Néztem, hogy távolodnak el a háztól, de továbbra is ott ácsorogtam

az ajtóban. Féltem bemenni. Féltem, hogy Geraldine ott áll majd a hallban sárosan és dühösen, szemében vad gyűlölettel.

Hogy merészeltetek eltemetni? – üvölti, és ajkán megjelenik jellegzetes, jéghideg mosolya. – Soha nem fog sikerülni, hallod?

Annyira reszkettem, hogy azt hittem, összecsuklik a lábam. Végül összeszedtem minden bátorságomat, és bementem a házba. De továbbra is azt éreztem, hogy Geraldine ott lebeg körülöttem, és egyfolytában szid, mert akkora rendetlenséget csináltunk. Gyorsan lementem a mosókonyhába, megtöltöttem egy vödröt meleg vízzel, szórtam bele egy kis mosószert, és hozzáláttam a felmosáshoz. Miután kész lettem vele, visszamentem a konyhába, és elmosogattam a csészéket meg a tányérokat, amelyeket az este használtunk. Letöröltem a szekrényeket és az asztalt; súroltam és sikáltam, mintha azt a parancsot kaptam volna, hogy fertőtlenítsem az egész házat, és közben egyszer sem mertem felpillantani, mintha attól tartottam volna, hogy meglátom Geraldine arcát, gyűlölettől izzó szemét.

Amikor a konyhában végeztem, visszacipeltem a létrát a garázsba. Útközben rátámaszkodtam a létrára, hogy tehermentesítsem a bokámat. Aztán magamhoz vettem a leveleket, és felmentem az emeletre. A levélköteget letettem az íróasztalomra, de furcsamód nem tudtam rászánni magam, hogy elolvassam őket. Helyette inkább a fürdőszobák kitakarítását választottam, főleg arra ügyeltem, hogy Geraldine-é úgy csillogjon-villogjon, ahogy ő szerette.

Azt terveztem, hogy lefekszem és előveszem a következő levelet, de mire az összes munkát befejeztem, teljesen kimerültem. Minden tagom fájt, még a nyakam és a vállam is, különösen a lábam, a bokám pedig lüktetett.

Miután megágyaztam, gyorsan bebújtam a takaró alá.

Ahogy letettem a fejem a párnára, azonnal elnyomott az álom. De nem aludtam sokáig. Hirtelen felébredtem, és a sötétséget fürkésztem. Hallani véltem, hogy nyílik, majd becsukódik az ajtó. Csak álmodtam volna, vagy éppen ezekre a neszekre ébredtem fel?

A rémület a nyakamtól indult lefelé, végighaladt a gerincemen, mintha jeges víz csurgott volna le rajta. Mintha az egész testem megbénult volna. Még arra is képtelen voltam, hogy a fejemet felemeljem a párnámról. Csak füleltem és vártam. Megreccsent a padló. Mintha valakinek a szoknyája súrlódna a lábához, ahogy közeledik az ágyam felé. Az árnyak még sötétebbek lettek. Mélyet lélegeztem, és minden erőmet összeszedve felültem az ágyban.

– Ki van ott? – kiáltottam.

Az eső már elállt, de az égen még sötét felhők tornyosultak, és a levegő is lehűlt. A szél besurrant az ablakon át. Megrebbent a függöny, aztán csak a sűrű csend maradt. Addigra hozzászokott a szemem a sötétséghez, és ki tudtam venni a jól ismert körvonalakat. Semmi szokatlant nem láttam. Óvatosan kinyújtottam a kezem, és meggyújtottam az éjjeli lámpát. Kicsit pislogtam a hirtelen felvillanó fénytől, de azért láttam, hogy egyedül vagyok a szobában.

Mélyet sóhajtottam. Kapkodva szedtem a levegőt. Még mindig rettegve, lassan felültem, a mankóimért nyúltam, és felálltam. Figyeltem. Éjszakánként mindig furcsa zajokkal telt meg a ház. A vízvezetékek szörcsögtek, a padló pattogott, a szél minden apró résbe behatolt, keresztülsuhant a hallon, be a szobákba, majd vissza; táncot lejtett, mint valami füstkígyó. Ma éjjel valahogy minden csendes volt, és ettől úgy éreztem, mintha egy sötét teremtmény visszafojtott lélegzettel várakozna valamelyik sarokban.

A megrögzött szokások nehezen vesznek ki az ember életéből: ma éjjel is bezártam az ajtómat, ahogy mindig is tettem. Most odamentem az ajtóhoz, kinyitottam, és a homályosan megvilágított folyosót bámultam. Senkit sem láttam, minden tökéletesen csöndes volt. Csak képzelődöm, gondoltam. Túlságosan fáradt vagyok. Mindamellett nem bírtam megállni, hogy ne menjek be Geraldine szobájába. Az ő ajtaja is be volt csukva, pontosan úgy, ahogy hagytam. Megálltam az ajtóban, és figyeltem.

Ez őrültség, gondoltam, teljesen bolond vagyok. Ijesztgetem magam a semmivel. Meghalt. Egyedül vagyok. A kezem a kilincsre

tettem. Kinyitom az ajtót, felkapcsolom a villanyt, és meggyőződöm arról, hogy elment, hogy nem csak álmodtam az egészet, mondtam magamnak. A lányok valóban itt voltak, és tényleg eltemettük őt.

Remegtek az ujjaim, amint kinyitottam az ajtót. Egy pillanatig csak álltam, bámultam bele a sötétségbe. Aztán kitapogattam a kapcsolót, és felkattintottam. A fehér plafonról visszaverődő fény hirtelen mindennek sápadt, túlvilági fényt adott; az ágynak, a székeknek, a szekrénynek és a padlónak is. Az ágy üres volt, és persze semmi jelét nem találtam annak, hogy bárki is ott járt volna. Milyen nevetséges, hogy egyáltalán megnéztem, gondoltam, és megcsóváltam a fejem, amikor eloltottam a lámpát és becsuktam az ajtót.

Megint megálltam, hallgatóztam, de nem hallottam semmi különöset, így elindultam vissza a szobámba. Menet közben hirtelen megálltam. A rémület meztelen lábamtól indulva kúszott felfelé, egészen a szívemig. Lassan lenéztem. Egy hideg, nedves sárdarabot pillantottam meg a padlón. Elállt a lélegzetem. Rá se bírtam nézni a sárkoloncra.

Csak egy kis kosz, amit nem vettem észre, amikor takarítottam, mondtam magamnak. Mi hoztuk fel, és egyszerűen nem vettem észre. Erről van szó. Nem lehetett másképp.

Csakhogy mi a cipőnket és a zokninkat is levetettük, mielőtt feljöttünk ide, nem? – kérdeztem magamtól.

Idepottyanhatott a kezünkről vagy a hajunkról, de az is lehet, hogy a mankómmal hoztam fel, válaszoltam magamnak. Másképp hogy kerülhetett volna ide? Hagyd abba! Hagyd abba, Cat!

Besiettem a fürdőszobába, fogtam egy rongyot, és elkezdtem feltörölni a padlót. Körülnéztem, hogy látok-e még valahol sarat, de többet nem találtam. Nem különös? – szólalt meg ismét egy hang bennem. Nem, válaszoltam rá rögtön. Nem, nem! Csak idekerült valahogy. Elég! Elég! – kiabáltam belül. Behunytam a szemem, és összefontam a karom, mintha nem engedném, hogy remegő testemből kiszökjön a félelem.

Eltemettük, gondoltam. Tényleg eltemettük. Vajon bűnt követtünk el? – kérdeztem magamtól. Megbüntetnek majd azért, amit csináltunk? Vajon Geraldine szelleme kikel a sírból, és örökkön örökké a sarkamban fog járni?

Nagy nehezen bementem a szobámba, és lefeküdtem. Ezúttal azonban nem hunytam le a szemem – várakoztam és füleltem. Így feküdtem egészen addig, míg az új nap első fényei meg nem jelentek a szobában. Akkor lecsukódott a szemem, mint egy kripta ajtaja, és átölelt a sötétség és az álom.

A telefon csengésére ébredtem. Csengett és csengett kitartóan. Nehezen keltem fel, minden porcikám fájt, alig tudtam járni. És a telefon egyre csak csörgött. A legközelebbi készülék Geraldine szobájában volt, így oda igyekeztem. Leültem az ágyára, és felvettem a kagylót.

– Ó, hála istennek, csakhogy felvetted – szólt a kagylóba Misty szemrehányóan. – Már igazán kezdtem megijedni.

– Az én szobámban nincs telefon. Geraldine nem engedte – mondtam.

– Majd beviszünk egyet. Na – kérdezte rövid hallgatás után –, hogy aludtál?

– Nem aludtam sokat – vallottam be.

– Én sem. Ott kellett volna maradnom veled. Nagyon aggódtam érted.

– Köszönöm – mondtam. – Ezt még soha senki nem mondta nekem.

– Egy óra múlva ott leszek. A többiek hívtak már?

– Nem hiszem. De lehet, hogy nem ébredtem fel a csengetésre.

– Majd én felhívom őket. Van otthon pár töltött kiflid? Szeretem sütve reggelire.

– Nincs – nevettem el magam. Ki tud ilyenkor evésre gondolni? Tényleg, ki, ha nem Misty?

– Majd viszek. Láttad… azaz, ki tudsz nézni oda hátra? Nem észlelsz semmi különöset?

– Még nem néztem meg. Ó – jutott hirtelen eszembe –, elfelejtettem elszórni a fűmagokat. Jobb lesz, ha nekilátok, és meg is locsolom utána.

– Majd én segítek. Várj meg. Felöltözöm, és mindjárt indulok. Anyám azt akarta, hogy menjek vele ebédelni Santa Monicába, de én azt mondtam, nem megyek.

– Talán nem kellett volna.

– Ugyan, minden rendben lesz. Nem ragaszkodott hozzám annyira. Szeret a barátnőivel fecsegni. Együtt szapulják a férfiakat, és olyankor zavarja, ha ott vagyok. Na, azonnal indulok, szia.

– Rendben, szia.

Letettem a kagylót, és körülnéztem a szobában. Semmi sem változott. A kimerültségem és idegességem ellenére Misty hívása bátorságot öntött belém. Visszabicegtem a szobámba, felöltöztem, aztán lementem reggelit készíteni. Furcsa volt, hogy nem vár rám egy pohár gyümölcslé a zabpelyhes tányérom mellett. Geraldine mindig a konyhában tett-vett már, mire reggelente én is lekászálódtam az emeletről. Még mindig nem tudtam elfogadni a valóságot, valahogy képtelen voltam felfogni, hogy Geraldine örökre elment – meghalt. Folyton azt vártam, hogy megjelenik, és sorolni kezdi a napi feladataimat. Geraldine panaszáradata és önsajnálatának litániája olyan volt, mint egy végtelenített magnószalag; megnyomta a gombot, és addig kárált egyfolytában, míg be nem fejeztem a reggelimet.

– Ne szürcsöld a zabpelyhet, Cathy! Figyelj oda, és ne csöpögtesd le a tiszta abroszomat. Húzd ki magad, ne egyél ilyen görbe háttal! Rossz lesz a tartásod.

Jól ismert figyelmeztetései úgy zümmögtek a fülembe, mint egy méhecske. Nem is kellett ott lennie ahhoz, hogy halljam őket. Vajon mikor szűnnek meg? Megszűnnek-e valaha?

Megterítettem az asztalt, arra számítva, hogy mind együtt eszünk

majd a lányokkal. Soha ennyire nem vágytam még rá, hogy velem legyenek. Vágytam a fecsegésükre, a nevetésükre. Még Star és Jade szócsatáját is alig vártam.

Amikor megszólalt a telefon, megdermedtem. Rémülten meredtem a készülékre. Jade vagy Star? Talán azért hív valamelyikük, hogy megmondja, nem tud jönni? Kezdődnek a mentegetőzések, aztán végül majd teljesen magamra hagynak.

– Halló – szóltam bele a kagylóba kissé félve.

– Mrs. Carson?

Egy pillanatig egyetlen hang sem jött ki a torkomon. Megnémultam.

– Tom McCormick vagyok a Unified Central Banktól.

– Igen – sikerült megtalálnom a hangom.

– Arra kért, közöljem önnel, ha Mr. Carson utolsó pénzfeladását jóváírjuk az ön számlájára. Ez tegnap megtörtént. Akarja, hogy valamennyit átírjuk a tőzsdei befektetéseihez?

Apám nevének említésére csak még jobban összeszorult a torkom.

– Mrs. Carson?

– Igen – mondtam végül, mert rájöttem, hogy anyám ezt tette volna. – Kérem, legyen szíves.

– Mennyit?

Fogalmam sem volt, mennyi pénz érkezett apám számlájáról.

– A felét – mondtam aztán.

– A felét? Rendben. Még ma elintézem. Köszönöm, Mrs. Carson. – És letette.

Vajon rosszul csináltam? Talán azt kellett volna mondanom, hogy az egészet tegyék át? Vajon szokatlan volt, amit mondtam, és gyanakodni kezdett? Vagy átmentem az első teszten? Talán el tudom játszani Geraldine szerepét, amikor szükséges. Talán minden rendben lesz. Egyre csak a telefont bámultam. Azt vártam, a férfi visszahív, hogy meggyőződjön arról, jól értette-e, amit mondtam, és ezúttal

ragaszkodni fog ahhoz, hogy Geraldine-nal beszéljen. Szinte belebetegedtem a tehetetlen várakozásba.

A telefon nem csörgött, viszont a bejárati ajtónál csengettek. Úgy ugrottam fel, mint akibe belecsíptek. Misty lenne az? Mi van akkor, ha… Nem, gondoltam, apám nem merne visszajönni. A csengőt újra meg újra megnyomták. Képtelen voltam megmozdulni. Bekopogtattak, aztán megint megszólalt csengő. Kis habozás után végül odamentem az ajtóhoz, és kinyitottam.

– Végre! – kiáltott fel Misty. A kezében két hatalmas papírzacskót tartott. Valóban bevásárolt, ahogy ígérte. Elviharzott mellettem, egyenesen be a konyhába, én meg csak álltam odakint, és az utcát fürkésztem. Csend honolt a környéken, és úgy tűnt, nincs a közelben senki, aki figyelemre méltatná a házunkat.

– Jade és Star mindjárt jönnek – szólt ki Misty a konyhából. – Szegény Jade nem aludt túl sokat, ezért mindenféle pakolásokkal frissíti fel az arcát. Starnak meg el kell látnia az öccsét, mielőtt elindulna. Busszal jön.

Misty még mindig a csomagjaival foglalatoskodott, amikor beléptem a konyhába. Hirtelen megfordult és rám nézett.

– Jaaaj – szörnyülködött –, tényleg látszik rajtad, hogy kemény éjszakád volt.

– Elég rettenetes volt. – Magam is meglepődtem, hogy be mertem ismerni az igazságot.

Leültem, és mindenről beszámoltam neki. A zajokról, a padlón szétkenődött sárdarabról. Amint hallgatta a történetemet, egyre nagyobb szemeket meresztett. Aztán megfordult, és a hátsó udvar felé nézett.

– Kimentél már ma reggel, és megnézted a… azaz…

– Nem – mondtam. – Még nem tudtam rászánni magam.

Bólintott, aztán nyelt egy nagyot, és megindult a hátsó ajtó felé. Újra visszanézett rám. Én levegőt se mertem venni, amint kinyitotta

az ajtót és kilépett az udvarra. Nemsokára visszajött.

– Hát, eléggé egyenetlen a talaj, de ő még mindig ott van, ahova tettük – mondta megkönnyebbülve.

Nagyot sóhajtottam. De nem tudtam biztosan, a megkönnyebbüléstől-e vagy a megbánástól.

Fű nő majd a síron

Bár Star busszal jött, és közben többször át is kellett szállnia, mégis hamarabb ért oda hozzám, mint Jade. Star nem látszott olyan fáradtnak, mint Misty és én. Miközben rémséges éjszakámról meséltem neki, töltött magának egy csésze kávét, és rágcsálni kezdett egy darab dán kekszet.

– Igen, épp ettől tartottam. Veled kell maradnunk egy ideig – mondta ellentmondást nem tűrően. Ránézett a falon ketyegő órára. – Azt hittem, megegyeztünk abban, mennyire fontos, hogy mind itt legyünk. Hol van a mi híres elnökünk? – morogta, és belekortyolt a kávéjába. – Talán elment a manikűröshöz – tette hozzá.

Néhány perccel később csöngettek. Misty kiment az ajtóhoz, hogy beengedje Jade-et.– Bocs, hogy ilyen soká értem ide – fuvolázta Jade, amint beviharzott a konyhába.

Megint úgy volt felöltözve, mint egy manöken. Frissen fodrászolt haja ragyogott, lakkozott körme szépen csillogott.

Star rám kacsintott. Jade nyilvánvalóan a délelőtt nagy részét a tükör előtt töltötte.

Aprólékos gonddal festette ki magát, hogy egy csinos, hétköznapi lányból gyönyörű tini modellé alakítsa át magát.

– Rettenetes rémálmom volt az éjjel, és mikor belenéztem a tükörbe, láttam, hogy nem indulhatok el otthonról nagyobb tatarozás nélkül – mondta.

Szünetet tartott, és amikor rám nézett, az arca valósággal eltorzult.

– Azt álmodtam, hogy a nővéred kiásta magát a sírból, és bejött a szobámba. Úgy nézett ki, mint valami Halloween-napi rémség. Arra ébredtem, hogy sikoltozok. Ronggyá mentek az idegeim, melyeket dinamitrudakhoz kötött gyújtózsinórnak éreztem – hadarta egy szuszra. Aztán elhallgatott, és lerogyott egy székre.

– Micsoda rémálom – motyogta Misty.

Jade összeráncolta a szemöldökét, és mogorván nézett rá.

– Nekem mondod? Aztán amiatt kezdtem aggódni, hogy valamennyiünket letartóztatnak, és órákon át képtelen voltam elaludni. Reggel, amikor belenéztem a tükörbe, majdnem elájultam. A szemem alatt táskák voltak. Az én szemem alatt! El tudjátok képzelni?

– Ó, te szegény szerencsétlen – mondta Star. Jade ezúttal nem törődött Star gúnyolódásával, inkább felállt, hogy töltsön magának egy kis kávét.

– A ruhámat pedig kidobtam. Nincs az a szabó, aki rendbe tudná hozni, és nem akartam magyarázkodni anyám előtt.

Felénk fordult, és úgy nézett ránk, mintha külön az ő tiszteletére összegyűlt hallgatóság tagjai lennénk.

– És ti hogy vagytok?

– Ó, igazán kedves tőled, hogy megkérdezed – mondta Star. – Ami azt illeti, én remekül aludtam.

– Nem igaz, hazudsz! Senki sem alhatott jól azok után, amit elkövettünk – mondta Jade, és egy pillanatig az arcomat fürkészte, aztán hirtelen részvét jelent meg a tekintetében. – Cat, egész éjjel arra gondoltam, talán jó lenne, ha felhívnálak, de féltem, hogy megijesztenélek. Jól vagy?

– Nem, nincs jól – válaszolta helyettem Star. – Neki is rettenetes éjszakája volt. Bárki láthatja, ha ránéz. Rengeteg dolgunk van, sok mindent meg kell terveznünk, ezért, ha végre abbahagynád az önsajnálatot, hogy mással is törődhess, az nagyon jó lenne.

– Nahát! Neked aztán remek jó kedved van! És ne mondd, hogy jól aludtál, te buggyant. – Jade visszahuppant a székre, és felsóhajtott. – Jó, jó, fogjunk hozzá a tervezéshez. Ó – folytatta, mielőtt még bárki megszólalhatott volna –, a szüleim ma ejtik meg nagy találkozójukat az ügyvédeik jelenlétében. Talán ma pontot tesznek az ügy végére. Anyám fogadást akar adni, hogy megünnepelje az eseményt. Ha

megrendezi, tekintsétek úgy, mintha már meg is hívott volna benneteket – közölte nagyvonalúan legyintve. Jobb kezének mindegyik ujján új gyűrű villogott, a csuklóján pedig gyönyörű arany karperec.

– Első számú társasági kötelezettségemnek fogom tekinteni, be is jegyzem a naptáramba – csipkelődött Star.

– Tényleg azt gondolod, hogy anyád partit ad? –kérdezte Misty.

– Nem tudom. Tény, hogy mindenre képes, ha úgy érzi, hogy ő a győztes.

– A bankból hívták anyámat ma reggel – mondtam olyan üres, kongó hangon, hogy mindannyian felkapták a fejüket. – Valamilyen pénz érkezett az apám számlájáról, gondolom, a tartásdíj részeként.

– És mit akartak? – kérdezte Star.

– Tudni akarták, mennyit utaljanak át belőle a tőzsdei befektetésekhez. Ott jobban jövedelmez, és arra anyám nagyon odafigyelt, hogy a pénzét jól megforgassák. A férfi azt kérdezte, mennyit akarok befektetni.

– Amikor beszéltetek, azt hitte, te vagy Geraldine?

– Igen. Azt mondtam neki, hogy a felét, de talán többet kellett volna mondanom. Az a baj, hogy fogalmam sincs, mennyi pénzről van szó.

– És mit mondott még?

– Elismételte az utasításomat, megköszönte a megbízást és letette a kagylót. Ennyi.

– Jó – mondta Star.

– Nem, nem jó – mondta Jade. – Mi van akkor, ha megint telefonál, hogy megkérje Geraldine-t, menjen be aláírni valamit?

Senki sem válaszolt. Megint aggodalom fogott el mindannyiunkat. Egyszer csak eszembe jutott valami.

– Mondhatnám azt, hogy beteg, ezért átküldi az aláírását a bankba. Hallottam, hogy egyszer már megtette, és ők nem akadékoskodtak.

– Jó, de mi van akkor, ha komolyabb gond merül fel, olyasmi, amit közjegyző előtt kell elintézni? – vetette fel Jade. – Akkor személyesen is jelen kell lenni, fényképes igazolvánnyal együtt.

– Ezen ráérünk rágódni majd akkor, ha tényleg így alakul – mondta Star.

– Hát, nem tudom – csóválta a fejét Jade. – Nem lesz könnyű. – Vett egy töltött kiflit magának. – Zsírszegény sajt van benne? – kérdezte Mistyt.

– Nem.

– Remek – mondta Star, és beleharapott a magáéba.

– Lehet, hogy nektek jó, de van, akinek aggódnia kell az alakja miatt – mondta Jade sértődötten.

– Nekem például miért jó? – kérdezte Misty.

– Nyilvánvaló, hogy te nem vagy hízásra hajlamos. Biztosan az anyagcseréd miatt – folytatta Jade a maga jellegzetes, kioktató modorában. – Nem mindenki olyan szerencsés, mint te – tette hozzá.

Misty bűnbánóan és bocsánatkérően nézett rá.

– Sajnálom, erre nem gondoltam.

– Nagyszerű – mondta Star. – Majd összeállítunk egy menüt, amellyel Jade is elégedett lesz, de ha nem okoz túl nagy gondot, most talán foglalkozhatnánk ennél fontosabb dolgokkal is.

– Az étrend nagyon fontos – hangsúlyozta Jade. – És a torna is. Majd én törődöm ezekkel. Nyilvánvaló, hogy ez az, amiről én mindent tudok, ezért mostantól szeretném én eldönteni, hogy mit vásárolunk a szupermarketben.

– Van egyáltalán valami, amiről nem tudsz mindent? – kérdezte Star hátradőlve, karba tett kézzel. Szeme apró, fekete ponttá szűkült; száját összeszorította, arcára undorodó félmosoly ült ki.

– Csak megpróbálom hatékonyan hasznosítani az erőinket – védekezett Jade.

– Én szeretnék felelni a belső átalakításokért – szólalt meg Misty gyorsan, mielőtt még Jade tovább sorolhatta volna, hogy még mi mindenhez ért.

– Belső átalakításokért? – kérdeztem. – Miféle átalakításokért?

– Ez a ház olyan nyomasztó. Színessé kellene tennünk. Egy kis életet lehelhetnénk bele. Ez lesz a főhadiszállásunk, nem igaz? Ki kell cserélnünk a függönyöket, több fényre van szükség, talán néhány szobát át is festhetnénk. Cat, egy árva poszter sincs a szobádban! Ki a kedvenc színészed? Kik azok az énekesek, akiket a legjobban szeretsz? Ilyesmire gondolok.

– Ó, értem. Igazad van – mondtam, de összeszorult a gyomrom. Geraldine ragaszkodott az üres falakhoz, és gyűlölte a posztereket.

– Lehet, hogy egyelőre nem kellene megváltoztatnunk semmit – mondta Star, amikor észrevette, hogy milyen arcot vágok.

– Miért nem? – kérdezte Misty felugorva a székről.

– Ha valaki bejön, és látja, hogy mennyire megváltozott itt minden, gyanút foghat.

– Igaza van Starnak – mondta Jade.

– De… – Misty rettenetesen csalódottnak látszott.

– Nem jön ide senki – mondtam. – És senki se vesz észre semmilyen változást. Nem erről van szó. Csak képtelen vagyok megszokni, hogy Geraldine már nincs itt, hogy mindent megtiltson, és lehordjon még azért is, ha kérdezni merészelek tőle valamit.

– Ez természetes – mondta Star, és Mistyhez fordult. – Nem kell annyira sietni.

– Ami azt illeti, örülnék egy kis változásnak – mosolyogtam Mistyre. – Különösen az én szobámban. Néha arról álmodoztam, hogy a falak rózsaszínűek az unalmas fehér helyett, és utálom az ágyneműt meg a függönyöket is. Igazad van, a szobám teljesen személytelen.

– Ez az. Mindent megcsinálunk, és szükséged van egy tévére meg

egy telefonra is odafönt – mondta Misty, és egyre izgatottabbá lett. – Menjünk el ma bevásárolni. Mindannyian elmegyünk a bevásárlóközpontba, és…

– Mindent a maga idejében – szólt közbe Star, és az arca kőkemény lett. – Ki kell mennünk a hátsó udvarba, hogy elegyengessük a földet. Arra az esetre, ha bárki idejönne szaglászni.

– Én semmilyen kerti munkát nem végzek többé – jelentette ki Jade. – Nem fogok még egy ruhát tönkretenni.

– Minek öltöztél ki úgy, mintha bálba mennél?

– Nem vagyok kiöltözve, csak… megvan a ruháim egyéni stílusa.

– És utána elmehetünk bevásárolni? Úgy szeretném elkezdeni a munkát – erősködött Misty.

– Tőlem – vont vállat Star. – Mi a helyzet a pénzzel?

– Geraldine-nak csak egy hitelkártyája van – mondtam. – Soha nem tartotta szükségesnek, hogy egyszerre többet is kiváltson, és azt az egyet is takarékosan használta. Mindig odafigyelt, nehogy túlköltekezzen, és kamatot számítsanak fel a hitelkeret túllépése miatt.

– Nagyszerű. Akkor valószínűleg az egész pénzt felhasználhatod – örvendezett Misty.

Bólintottam, pedig már a gondolattól is rosszul lettem, hogy belenyúljak Geraldine táskájába, és turkáljak a holmijai közt.

– Mindig sok készpénzt tartott itthon, de sosem mutatta meg, hol. Gondolom, valahol a szobájában dughatta el.

– Nem bízott benned? – kérdezte Star.

– Nem erről van szó. Hanem…

– Hanem? – kérdezte Misty türelmetlenül.

– Mindig féltékenyen őrizte a magánügyeit. Egy darabig mindenki hallgatott.

– Úgy hangzik, mintha idegenek lettetek volna egymásnak, és ő úgy kezelt téged, mint holmi albérlőt – szólalt meg Jade. Vállat vontam.

– Eddig sohasem törődtem ezzel.

Megint eltöprengtek, végül Star gyorsan felállt.

– Ne vesztegessük tovább az időt. Hol vannak a fűmagok? Gereblye is van?

– Igen – feleltem. Én is felálltam, és elindultam a garázs felé. Misty utánam jött, és segített mindent kicipelni az udvarra. Jade az ajtóban állt, és a kávéját szürcsölgetve figyelt minket.

Az udvar nagyon csupasznak látszott azon a helyen, ahol felástuk. A földből kifordított fű kis kupacokban hevert körülötte. Először Star gereblyével elegyengette a sír felszínét, azután rászórtuk a fűmagokat, Misty pedig kinyitotta a kerti csapot, fogta a slagot, és megöntözte a frissen vetett fűmagot. Még mindig nehéz volt elhinnem, hogy ide temettük Geraldine-t. Könnyebb volt azt képzelni, hogy mindjárt kidugja a fejét valamelyik emeleti ablakból, és ránk szól: mit képzelünk, mit művelünk az ő udvarán.

– Tudod, mi kell még ide? – fürkészte Star az udvart elmélyülten. – Vennünk kell néhány növényt, például bokrokat, hogy jól eltakarják az ásás nyomait. Ez itt még mindig teljesen úgy néz ki, mint egy sír.

– Ezért kell elmennünk bevásárolni – mondta Misty gyorsan. – Van autónk is.

– Cat nem vezethet begipszelt lábbal, ugye, Cathy? – fordult felém Star.

– Itt van a jogosítványom – mondta Misty. – Majd én vezetek.

Felém fordult, hogy lássa, mit szólok hozzá. Hagyjam, hogy Misty vezesse Geraldine autóját? Rápillantottam a sírra. Geraldine ha ezt hallaná, kiszállna a sírból, az egyszer biztos, gondoltam.

– Nos? – kérdezte Star, aztán Jade-re nézett. – Mit szól hozzá, Jade elnöknő?

– Ha van jogosítványa, akkor mi a probléma? – kérdezett vissza Jade. – Nekem is van jogosítványom, de sportkocsinál rosszabb autót nem szeretek vezetni. Mindenesetre nekem is szükségem van egy-két

dologra, és Catnek sem ártana valami normálisabb ruhatárat összeszedni, bár szívesebben foglalkoznék először a hajával és a sminkjével. Gondolom, anyám cégétől hozhatnék neki néhány dolgot.

– Akkor megbeszéltük – szólt Misty, majd ünnepélyesen hozzátette: – Az ÁVSZ elindul első közös útjára.

– Cat még nem egyezett bele – mondta Star. Valamennyien várakozóan bámultak rám. Én meg a frissen ásott sírra, aztán a kék égre pillantottam, és az jutott eszembe, hogy még soha nem mentem vásárolni a barátaimmal. Nem is voltak barátaim. Új ruhák, saját tévékészülék? Miért ne? – gondoltam. Miért ne lehetnék végre teljesen szabad?

– Rendben – mondtam. – Felmegyek a kártyáért. Jade hátralépett, hogy beengedjen a házba.

– Akarod, hogy felmenjek érte? – kérdezte.

– Nem, kösz – mondtam. – Megoldom.

Itt vagyunk, és azt tervezzük, hogy teljesen felforgatjuk Geraldine otthonát, és mégis úgy érzem, nem engedhetem meg, hogy idegen nyúljon a holmijához, még azt sem, hogy valaki más hozza le a kézitáskáját. Amikor felértem a szobájába, ismét habozni kezdtem. A táska ott hevert, ahol mindig is tartotta: a fésülködőasztalon. A nagy, fekete, kötött táska valaha az anyánké volt. A rézkapocs megkopott rajta, kötött pántja kirojtosodott. Geraldine mindig a bal vállán átvetve hordta, és inkább elöl, mint az oldalán lógatta. Azt mondta, így kisebb az esély arra, hogy valaki észrevétlenül kinyitja, vagy letépi a válláról. Geraldine törékeny alkatához képest a táska elég nagy volt, de ő nem sokat adott az eleganciára. Praktikus darabnak tartotta, mert elfért benne minden, amire szüksége lehetett útközben, ha nagy ritkán elment itthonról.

Lassan közelítettem meg a fésülködőasztalt. Amikor még kicsi voltam, sokszor feltámadt bennem a természetes kíváncsiság anyám holmijai iránt. Egyszer a nappaliban felejtette a táskáját, én pedig kinyitottam, de mielőtt átkutathattam volna, már rohant is felém,

mintha valami titokzatos erő néma riadót fújt volna, hogy figyelmeztesse a kihágásomra. Kitépte a kezemből a táskáját, és jól pofon vágott. Egy hétig fájt utána az arcom, de gondolom, ezt inkább a megrázkódtatás okozta, mint maga az ütés.

– Kislányoknak nem szabad turkálniuk az anyjuk holmijában! – ordította.

Még azt sem tudtam, mit jelent az a szó, hogy turkálni.

– Meg ne próbálj még egyszer hozzányúlni a holmimhoz anélkül, hogy előbb megkérdeznél, hallod? Aki kíváncsi, hamar megöregszik.

Csak ültem ott halálra rémülve, az arcomat dörzsöltem, még sírni sem tudtam. Képes lett volna azért is megütni, mert sírok. Ahogy korábban már meg is tette. Utálta a könnyeket. – A könnyek csak krokodilkönnyek – prédikált tovább, és nekem fogalmam sem volt, hogy ez az újabb szó mit jelent.

Amint a táskája felé nyúltam, éreztem, hogy megfeszül a karom és a vállam. Felkészültem, hogy bármelyik pillanatban hátraugorhassak. Tudom, hogy csak képzelődtem, de úgy tűnt, mintha a rézkapocs megégette volna az ujjam. Vissza is húztam a kezem azonnal. Behunytam a szemem, hogy összeszedjem magam. Nem szabad ilyen hülyeségekkel emésztenem magam, gondoltam. Hogy magyaráznám meg a lányoknak az ostoba viselkedésemet? Még azt hinnék, tényleg őrült vagyok, és itt hagynának.

Lélegzetemet visszafojtva hirtelen megragadtam a táskát, és a szó szoros értelmében feltéptem. Hamar megtaláltam benne a pénztárcát, de most, hogy a táska végre nyitva volt, jobban belenéztem. Azon nyomban feltűnt egy levélpapír, amely ugyanolyan volt, mint amilyenre édesanyám írta a leveleit. Egyetlen lap volt, gondosan összehajtogatva. Óvatosan megfogtam, leültem az asztalka melletti székre, és széthajtottam. Láthatóan sokszor hajtogathatták szét már eddig is, mert a hajtogatás élei itt-ott beszakadoztak, és szinte elrongyolódott a papír. A betűk kissé elhalványultak rajta, mintha Geraldine szeme kiszívta volna belőlük a tinta színét. *Drága*

Geraldine-om – így kezdődött.

Tudom, mennyire szokatlan, ha egy anya folyton hálálkodik a lányának. Általában inkább a gyerekek tartoznak hálával a szüleiknek. Azok miatt az áldozatok miatt, melyeket hoztál és most is hozol értem, csak még jobban szeretlek, és még erősebben ragaszkodom hozzád. Beláttam, milyen rettenetesen nehéz neked elviselni ezt a helyzetet, lehet, hogy olykor még gyűlölsz is érte, de bárhogyan is érzel, remélem, a kistestvéredet mindig szeretni fogod, és nem hárítod rá anyja bűnét.

Geraldine, nem vagyok olyan naiv, hogy azt higgyem, pusztán az irántam érzett szeretetből vállaltad ezt, sőt nem is csak az apád iránti tiszteletből vagy az ő védelmében. Tudom, hogy azért is gyűlölsz engem, mert viszonyt folytattam egy férfival, és gyereket szültem neki. Te is beleszerettél abba a férfiba, és talán azt hitted, hogy ő is szeret téged. Tudom, hogy azt hiszed, a gyermeke közelebb visz hozzá. Láttam a levelet, amit neki írtál. Biztos vagyok benne, hogy csak egy fiatal lány múló fellángolása volt. Higgy nekem, amúgy sem illett volna hozzád, és nemcsak a családi hátterére és a köztetek lévő korkülönbségre gondolok. Tudom, hogy néha olyan ellenállhatatlanul nézett rád, pillantásával akaratlanul is bátorított téged. Melegszívű, figyelmes ember volt.

A férfiak mindamellett – talán majd megtanulod – nagyon bolondok tudnak lenni. A legkisebb dolog is felizgatja őket, és olyankor olyanok lesznek, mint a kisfiúk. Boldog vagyok, hogy Howarddal élsz. Ő sokkal bölcsebbnek tűnik, és végül, ha választani kell egy bölcs férfi és egy odaadó szerető közt, mindig jobban járunk, ha a bölcset választjuk. Az odaadó szerelmes nem lesz mindig az, de a bölcs bölcs marad. Nekem is jobb az apád mellett. Már beláttam, még ha sajnos túl későn értettem is meg. Tudom, hogy te nálam hamarabb tanulod majd meg ezt a fontos igazságot, és jobb asszony leszel. Ha este megcsókolod a kislányomat, amikor jó éjszakát kívánsz neki, gondolj mindig arra, hogy én megcsókolnálak téged, mintha én is ott lennék veletek.

Szerető anyád Ha esténként megcsókol? Soha nem csókolt meg. És ki lehetett az a férfi, akit ő is szeretett és aki az apám volt? Talán azért gyűlölt ennyire, mert nem az ő gyereke voltam attól a férfitól? Hogyan lehetett az anyám annyira vak és ostoba, hogy egy percig is azt higgye, Geraldine úgy fog szeretni, ahogy ő szeretett volna? Geraldine azt szokta mondani, senki sem olyan vak, mint aki nem akar látni. Erről volt szó?

Miért olvasta el Geraldine oly sokszor ezt a levelet, és miért tartotta mindig magánál? Vajon melyik részét szerette a leginkább? Ezeken tűnődtem, és átolvastam még egyszer a levelet. Vajon anyám hálájának és szeretetének a kifejezése volt-e, vagy az apám iránti tisztelet megnyilvánulásáé? A táskájában hordta, a szíve fölött. Úgy viselte, mint egy kitüntetést, mint a vállszalagrendet. Bátorságról árulkodott-e ez, nemes szívről, vagy gyógyír volt a fájdalmára?

Talán próbált szeretni engem. Talán gyűlölte önmagában azt, ami ezt megakadályozta. Talán fájdalmas volt már csak rám néznie is, hiszen a jelenlétem, az életem, a testem arra emlékeztette, amit elveszített, ami nem lehetett az övé. Az anyja árulására emlékeztettem. Talán végül tényleg összetört szíve okozta a halálát.

Gyűlölni akartam, úgy akartam emlékezni rá, mint egy szörnyetegre, de ez a levél sajnálatot ébresztett bennem iránta. Miért is olvastam el? Még a sírból is fenyegetett. Szinte hallottam.

– Látod, látod – mondta –, mondtam, hogy ne nyúlj hozzá a holmimhoz, és ne szaglássz utánam! Mikor érted már meg, Cathy? Ne mozdítsd el a sziklákat, ne húzd szét a függönyöket, ne világíts bele a sötétségbe. Hagyd az igazságot ott, ahol van, ahol lennie kell: eltemetve a bűnök oszlopa alatt.

– Hé – hallottam Jade hangját az ajtóból. – Jól vagy?

– Mi? Ja, igen – válaszoltam zavartan. Keresgélni kezdtem a pénztárcát, közben összehajtottam a levelet, gyorsan a zsebembe süllyesztettem.

– Mi az? – kérdezte.

– Semmi – mondtam gyorsan. Gyanakvás ült ki az arcára.

– Bíznunk kell egymásban, Cat. Ez nagyon fontos azok után, amit együtt tettünk – mondta.

– Csak egy gyenge bocsánatkérés – mondtam neki. – Egy bocsánatkérés, melyet anyám írt Geraldine-nak. Nem akarok beszélni róla. Rosszul vagyok az egésztől.

– Rendben. De ha akarsz beszélni, és amikor akarsz, ne felejtsd el, hogy mi itt vagyunk neked.

– Kösz – néztem rá hálásan. Visszatettem a táskát az asztalra, és megmutattam a pénztárcát. – Megvan – mondtam –, és pénz is van benne.

Jade mosolygott.

– Akkor bulizzunk egyet a bevásárlóközpontban – vezényelt, és megfogta a kezem. Megálltam, hogy bezárjam az ajtót.

Még ha meg is halt Geraldine, és mi el is temettük őt, akkor sem tudtam elfelejteni a kívánságait: a hálószoba ajtaját bezárva kellett tartani.

Lehet, hogy a titkok így nem szökhetnek ki onnan.

Vagy nem lopakodhatnak be odakintről.

Misty nagyjából olyan magas volt, mint Geraldine, így nem kellett sokat állítani az ülésen. Star ült mellé, én pedig Jade-del a hátsó ülésre, ahol jobban el tudtam helyezni a begipszelt lábamat.

– Holnap be kell mennem a kórházba – mondtam.

– Újra meg kell röntgenezni a bokámat, hogy biztosak legyenek benne, jól forr-e össze. Ha nem megyek el, keresni fognak.

– Majd mi beviszünk – mondta Jade. – Ha bárki kérdezi, azt mondod, hogy az anyád gyengélkedik.

– Ami igaz is – jegyezte meg Star.

Misty felnevetett, aztán hirtelen abbahagyta, és így szólt: – Még most sem hiszem el, hogy min mentünk keresztül.

– Ne is hidd el – javasolta Jade.

– Mi?

– Igaza van, Misty – vette át a szót Star. – Minél többet gondolsz rá, annál valószínűbb, hogy lebuksz. Hozzunk egy újabb ÁVSZ-szabályt.

– Ta-da – trombitálta Misty.

– Komolyan beszélek. –Jó, jó.

– Bárki, aki mostantól fogva említést tesz a dologról, büntetést fizet – javasolta Star hivatalos hangnemben.

– Büntetést? Úgy érted, pénzt?

Star gondolkodott egy pillanatig, majd megrázta a fejét.

– Nem. Aki hibázik, annak el kell végeznie a többiek egész napi feladatait, és engedelmeskednie kell nekik.

– Hátrafordult, és felhúzott szemöldökkel figyelte Jade-et. – Szavaztál, Jade?

– Igen – vágta oda dühösen Jade.

– Jó, jó – mondta Misty vonakodva, mintha lelki szemei előtt máris látná, amint ezerszer felmegy a lépcsőn, vagy be a kamrába, hogy odahozza nekünk mindazt, amire éppen szükségünk van.

– Akkor egyhangúlag elfogadva – jelentette be Star. – Szóval maradj csendben, vagy különben…

Néhány percig néma csendben autóztunk.

– Kezdjük a vásárlást a szabadidős részlegnél – kérte Misty. – Nagyszerű dolgaik vannak: poszterek, képek, lámpák meg minden. Aztán elmegyünk függönyt és ágyneműt venni.

Annyira izgatott volt, hogy rám is átragadt az izgalma, és szinte úgy éreztem, mintha karácsony lenne.

– Jól hangzik – mondta Jade. – Aztán átmegyünk a Vogue Citybe, és választunk néhány klassz ruhát. Catnek kell valami tisztességes ruha a bulikra.

– Bulikra? Milyen bulikra gondolsz?

– Partikra, amelyeket én adok majd, és amelyeket közösen rendezünk majd a klubban – felelte.

Mosolyogtam magamban. A mi házunk klubbá vált a szemükben. Vajon az enyémben is azzá lesz egyszer?

Misty egészen a bejáratig vitt minket, hogy ne kelljen túl sokat gyalogolnom. Aztán elhajtott a parkolóba, mi pedig megvártuk odakint. Néhány perccel később mind a négyen bevonultunk a bevásárlóközpontba. Láttam, hogy az emberek felfigyelnek ránk. Úgy tűnt, Jade és Star nagyon is tudatában van a figyelő pillantásoknak, különösen, ha férfiak részéről érkeznek.

– Mit néztek? – morogta Star az orra alatt, amikor két, nagyon is jóképű, fiatal, fekete srác megbámult minket. Gyorsan rám szólt: – Ne nézz rájuk!

– Mi van?

– Csak nézz előre, a szemed sarkából akkor is szemmel tarthatod őket. Így nem hihetik azt, hogy bátorítod őket, ha pedig mondanak valamit, tegyél úgy, mintha nem hallanád – oktatott ki Star.

– Úgysem engem néznek – mondtam.

– De majd fognak, ha végeztem veled – jósolta Jade.

Ettől boldog és izgatott lettem. A szívem megremegett, és elpirultam. Jade-et és Start valósággal elektromosság vette körül, és mintha mágnest rejtegettek volna magukban, amely minden lépésükkel magához vonzotta az arra járók figyelmét. Hallottam, hogy a fiúk fütyülnek utánuk. Misty jókedvűen nevetett. Jade rám mosolygott.

– Tudod, mit fogunk tenni? – kérdezte büszkén. –Összetörjük a szívüket.

Nekem is nevetnem kellett, ha arra gondoltam, hogy egy fiú annyira oda lehet értem, hogy összeomlik, ha én esetleg fütyülök rá. Ez a sors általában nekem jutott. De talán a lányokról ragad majd rám valami. Már attól is fontosabbnak éreztem magam, hogy együtt lehettem

velük.

Első megállónknál Misty több száz dollár értékben vett dekorációt: posztereket és képeket. Az ő ízlésükre hagyatkoztam, megfogadtam a tanácsaikat, és szégyelltem magam, ha nem ismertem fel egy-egy színészt vagy énekest. Aztán kiválasztottuk az új ágyneműt és a függönyöket is.

Ezután Jade türelmetlenül elráncigált a ruhákhoz, és felpróbáltatott velem vagy fél tucat blúzt és szoknyát. Végül három nagyon előnyös öltözetet választott, és ragaszkodott hozzá, hogy cipőt is vegyünk. Ezek után egy mexikói étterembe mentünk ebédelni. Ragyogó, vidám hely volt, tele emberekkel, vidámsággal és zenével. Amint helyet foglaltunk a bokszunkban, mindenki egyszerre kezdett el beszélni. Vagyis a lányok beszéltek helyettem is. Én csak hallgattam őket. Nem győztem kapkodni a fejem, amint egyik történetüket mesélték a másik után. Úgy éreztem, hogy akár egy szivacs iszom magamba a jókedvüket, a kalandjaikat, az örömeiket.

– És mit fogunk vacsorázni? – kérdezte Misty. – Én pizzára szavazok.

– A pizza hizlal – figyelmeztette Jade.

– Nem várhatnánk holnapig az egészséges életmóddal? – kérlelt mindannyiunkat Misty. – Ez lesz az első közös vacsoránk a klubban.

– Akkor annak sokkal különlegesebbnek kell lennie egy pizzánál – mondta Star. – A nagymamám egyik receptje alapján fogok főzni: lesz délvidéki sült csirke, krumplipüré, sült gombó, fekete bab és…

– Ne, könyörülj! – kiáltott fel Jade. – Kövérek birodalma. Legyen legalább kínai. Rendelhetünk az egészségesebb ételekből, és ehetünk olyat is, ami nem mérgezi a szervezetünket.

– A nagymamám receptje nem mérgező – csattant fel Star. – Én talán betegnek látszom?

– Túl késő lesz, mire mindent megveszünk és hazavisszük – szóltam közbe. – Talán egyszerűbb lenne, ha ma estére rendelnénk valamit.

Mind rám néztek.

– Most már tudom, mi Cat erőssége.

– Micsoda? – kérdezte Misty gyorsan.

– Miss Kompromisszum, a Békéltető. Oké, ma estére megrendeljük a kaját, de legközelebb én főzök – zárta le a témát Star.

Jade elégedetten elővette a tükrét. Kissé jobbra tartotta.

– Látjátok ott azt a két srácot bőrdzsekiben, abban a bokszban? – suttogta. – Egész idő alatt minket néztek, amíg szabad helyre vártak. Figyeljétek meg, mindjárt idejön valamelyik, és mond valamit.

Misty csak nézett.

– Ne olyan feltűnően – szólt rá Star, de ő is bámulta a fiúkat. – Tökfejek – mosolygott Jade-re. – Szegény, fehér nyamvadtak.

– Tudom, de azért kíváncsi lennék, mit fognak csinálni.

Hirtelen erősebben kezdett verni a szívem, mert egyikük valóban felállt, és elindult felénk. Legalább huszonöt évesnek látszott.

– Nos hát – kezdte –, a haverom és én épp azon tűnődtünk, hogy lehet az, hogy ilyen jól kijönnek egymással. Azt gondoltuk, itt egy csoport fiatal lány, akik jól megférnek együtt, lazák, érettek, jól néznek ki, nagyszerű képviselői a szebbik nemnek. Szóval eltűnődtünk, vajon érdekesek lehetünk-e annyira, hogy eljöjjenek egy partira ma este. Igazán nagyszerű lesz. Van egy zenekarunk, és…

– Egy pillanat – szólt közbe Jade. Beletúrt a táskájába, és előhúzott egy bőrborítású jegyzetfüzetet. Én még levegőt se mertem venni. Úgy tűnt, mintha Jade komolyan fontolgatná a dolgot. Misty csak üldögélt, és Star is csak némán bámulta Jade-et.

– Ó, sajnálom – mondta végül Jade. – A ma esténk foglalt. Ami azt illeti, életünk hátralevő részére foglaltak vagyunk. Azért kösz.

A fiú elnevette magát.

– Biztos benne? – kérdezte.

– Süket maga, vagy hülye? – szólt bele Star.

A fickó elsápadt. Visszanézett a barátjára, aki kinevette, és ettől még inkább elsötétült az arca.

– Kár – nyögte ki. – Sokat veszítenek.

Star továbbra is kitartóan bámulta, ő pedig elment az asztaltól, vissza a barátjához. Star törte meg a csendet azzal, hogy nevetni kezdett. Aztán csatlakozott hozzá Jade és Misty is.

– Pedig aranyos volt – vallotta be Jade.

– A kispatkány is az – vágta rá Star.

– Honnan tudjátok, hogy ki a megfelelő és ki nem az? – kérdeztem.

Mindketten rám néztek.

– Te is tudni fogod – mondta Star. – Mire végeztünk veled, tudni fogod.

Megint mindketten nevetni kezdtek. Én is mosolyogtam, és azt gondoltam, végre igazi barátaim vannak, és a sors iróniája, hogy pont akkor, amikor Geraldine meghalt és magamra hagyott. Vajon mi rossz volt abban, hogy valami, ami ilyen jó, ennyire rosszból származik? De túl ideges voltam ahhoz, hogy ezen rágódjak, és talán ez volt a legnagyobb hiba.

Szellem a halban

Amikor beléptünk a házba, megszólalt a telefon. Tartanom kellett az ajtót, hogy a lányok be tudjanak jönni a csomagokkal, de sikerült időben odaérnem a készülékhez. A többiek gyorsan körém gyűltek, és aggódva hallgatták, vajon ki hívhat. Talán újra a bank?

– Halló! – mondtam, miközben rájuk néztem. Aztán nyeltem egy nagyot, mielőtt megszólaltam. – Egy pillanat, Marlowe doktornő.

A tenyeremmel letakartam a telefonkagylót.

– Geraldine-nal akar beszélni. Mit csináljak? Mit mondjak neki?

– Mondd, hogy anyád azt üzeni, nincs mit megbeszélniük – utasított Jade. – Gyerünk – sürgetett –, és úgy mondd, hogy hihető legyen.

Nagyot sóhajtottam, és szót fogadtam.

– Sajnálom, de nem akar a telefonhoz jönni, Marlowe doktornő. Azt mondja, nincs mit megbeszélnie önnel.

És ez végül is nem volt teljesen hazugság. Geraldine-nak valóban nem volt mit mondania senkinek a világon.

– Anyád ezt helytelenül teszi, Cathy. Szükséged van még egy beszélgetésre. Túl sok elvarratlan szál maradt – erősködött Marlowe doktornő. Úgy tűnt, nem nyugszik addig, míg nem beszél Geraldine-nal.

– Megpróbálok beszélni vele, Marlowe doktornő – ígértem –, és amint tudom, felhívom.

– Tudod, hogy igazam van, Cathy. Azt kell tennünk, ami neked a legjobb. – Már azt hittem, befejezi a beszélgetést, de újra megszólalt. – Úgy tudom, valamilyen baleset ért.– Már jól vagyok – mondtam, talán kissé túl gyorsan is, mert nem válaszolt azonnal.

– Hallottál valamit a lányokról, esetleg találkoztál velük? – kérdezte, de hallottam a hangján, hogy már tudja a választ.

– Ó, igen, tartjuk a kapcsolatot egymással – feleltem.

– Ennek nagyon örülök. Biztos, hogy jó hatással vagytok egymásra. Kérlek, hívj fel hamarosan – mondta.

– Majd igyekszem, Marlowe doktornő. Köszönöm, hogy hívott – mondtam, és letettem.

– Nos? – érdeklődött Star.

– Nem tudom. Úgy tűnt, hisz nekem. Azt akarja, győzzem meg Geraldine-t, hogy vissza kell még mennem hozzá, és minél előbb hívjam fel.

Jade elgondolkodott.

– Cat felkereshetné, és azt mondhatná, hogy sikerült meggyőznie az anyját, és ő elengedte hozzá. Talán akkor nem telefonálna többet – morfondírozott hangosan.

– Túl veszélyes – vélte Star. – Tudjátok, milyen okos Marlowe doktornő. Csak ránéz Catre, és mindent tudni fog. Nagyon ért a kényes kérdések feltevéséhez.

– Talán nem telefonál újra – reménykedett Misty.

– Húzzuk az időt, ameddig csak lehet – mondta Jade, de jókedvünket immár sötét felhők árnyékolták be, és azzal fenyegettek, hogy hamarosan nagy eső mossa el fantáziavilágunk oázisát, melyet nehéz és szomorú életünk sivatagában készültünk létrehozni magunknak.

– Én hozzáfogok a ház átalakításához – jelentette ki Misty. – Nem hagyom, hogy bármi is elvegye a kedvemet.

A rá jellemző kirobbanó energiával látott munkához. Hamarosan mindenki talált magának feladatot. Star és Jade átrendezték a bútorokat a nappaliban, én meg ott lebzseltem Misty körül, és segítettem neki felrakni a képeket és a posztereket.

Felállította az új CD-lejátszót és a hangfalakat is. Míg dolgoztunk, az újonnan vásárolt albumokat hallgattuk, így most először életemben rockzene töltötte be a házat. Jade és Star dudorászva, tánclépésekben

közlekedett, és nemsokára mind ott táncoltunk és énekeltünk a folyosón.

– Alig várom az első bulinkat – kiáltotta Misty.

– De kit fogunk meghívni? – tűnődtem hangosan.

– Óvatosak leszünk, és nagyon meggondoljuk, ki jöhet el – mondta Jade. – Minden javaslatot meg kell beszélnünk, és csak azt hívjuk meg, akivel mindenki egyetért, helyes?

– És azt hogy döntjük el? – kérdezte Star. – Én nem ismerem a te barátaidat, és te sem ismered az enyéimet.

– Majd mesélünk róluk, és minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy helyesen válasszunk – ragaszkodott az ötletéhez Jade.

– Ne aggodalmaskodjatok már annyit! – szólt rájuk Misty. – A változatosság kedvéért most érezzük jól magunkat.

– Hmm – morgott Star. Rám nézett, és megcsóválta a fejét. – Ne izgulj Marlowe doktornő miatt, és ne idegeskedj a bank miatt se. És egyáltalán: ne rágódj semmiért.

Talán meg kellene változtatni a nevünket: ÁVSZ-ről ÁNI-ra – Árvák, akik Nem Idegeskednek.

Misty nevetett az ötleten. Star Jade-re nézett, aztán ők is nevetni kezdtek. Olyan jó volt, annyira jó volt hallani ezt a hangot itt, ebben a házban, ahol mindig is idegennek számított a nevetés. Még mindig meglepett, ahányszor csak felhangzott. Folytattuk a munkát. A bevásárlóközpontból útban hazafelé beugrottunk egy háztartási és kertészeti szaküzletbe, ahol Star kiválasztott néhány bokrot, hogy eltakarja velük a sírt. Misty és Jade pedig megvette a festéket a szobám átfestéséhez.

Ecseteket és festőhengereket is vásároltunk. Aztán Misty azt javasolta, hogy fessük át az előszobát és a folyosókat is. Arról is beszéltünk, hogy meg kell változtatnunk a ház világítását. Geraldine a tompa félhomályt kedvelte, és a lámpákba is gyenge izzókat csavart, hogy ne legyen nagyon magas a villanyszámla. Misty színes

villanykörtéket akart venni, de Star szerint azoktól úgy nézne ki a ház, mint egy bordély. Végül abban egyeztünk meg, hogy a folyosókra világoskék égőket teszünk. Misty fáradhatatlannak tűnt, és eldöntötte, azonnal munkához lát, Star pedig kiment a kertbe, és a hazaszállított bokrokkal és egyéb növényekkel befejezte a sír elfedését. Még az új függönyöket is fel akartuk tenni, mielőtt lemegy a nap.

Jade volt az első, aki belefáradt a munkába, és panaszkodni kezdett, hogy éhes, így elhatároztuk, hogy rendelünk valamit a legközelebbi kínai étteremből. Aztán mindannyian hazatelefonáltak, hogy bejelentsék, ott maradnak nálam vacsorára. De csak Star nagymamáját lehetett elérni. Jade anyja már elment egy üzleti vacsorára, Misty anyja pedig üzenetet hagyott a rögzítőn, hogy moziba ment egy barátnőjével.

– Azt hittem, megengedte, hogy itt maradj éjszakára – mondta Star Mistynek.

– Úgy is volt. Azaz, lesz. Azt gondoltam, egyszerűbb, ha innen kérem meg, akkor nem tesz fel annyi kérdést – mentegetődzött Misty.

– A nagymamám megengedte, hogy itt maradjak vacsorára – jelentette be Star, és rám nézett –, de csak akkor, ha eljössz hozzánk, és megkóstolod a csodálatos főztjét.

Mondtam, hogy eljössz, így holnap estére vár. A nagymamámról tudnod kell, hogy nem szereti a mellébeszélést. Nála nem működik az a szöveg, hogy jó, majd együtt ebédelünk vagy vacsorázunk. Ha azt mondod, jössz, ő azt készpénznek veszi. Utána nálunk is maradhatsz éjszakára – tette hozzá.

Jade és Misty bólintottak. Tekintetük azt sugallta, hogy mindketten szívesebben élnének Star nagymamájának a világában, mint a sajátjukában.

– Van itthon valami innivaló? – váltott témát hirtelen Jade. Mintha minden sötét és kellemetlen gondolatot végleg el akarna hessegetni.

Misty nagy szemeket meresztett. Úgy nézett ki, mint egy kis bohóc. Az arcán szép kék festékfoltok virítottak, az állán pedig egy kék csík

húzódott végig.

– Igen, igyunk valamit. Ez aztán a jó ötlet – kontrázott.

– Innivaló? Úgy érted, alkohol? – kérdeztem Jade-től.

– Azt tudom, hogy tej meg kakaó van itthon – felelte.

– Azt hiszem, van valami tömény a kamrában – mondtam –, de nem tudom, mi.

Apám volt az egyetlen, aki ivott belőle.

Jade kiment megnézni, aztán visszajött, és jelentette, hogy van fél üveg vodkánk és majdnem egy egész üveg ginünk. A vodkát magával is hozta.

– Csinálok mindenkinek egy koktélt – jelentette ki. – Lazítunk egy kicsit vacsora előtt.

Misty felment megmosdani, én pedig megrendeltem a vacsorát, és Geraldine bankkártyáját terheltem meg a számlával. A bevásárlás, a munka, a zene és a nevetés hozzásegített ahhoz, hogy tényleg jobban érezzem magam. Egész nap egyetlenegyszer sem jutott időm arra, hogy felidézzem az elmúlt éjszaka rémségeit. Mindaddig, amíg izgatottan csináltunk valamint, egyikünk sem gondolt arra, mit követtünk el, és milyen következménye lehet annak, amit csináltunk. Olyan fontos kérdés, mint például: mit fogunk csinálni akkor, ha elkezdődik az iskola, amikor mindenki visszavonul majd a saját kis világába, fel sem merült bennünk. Pillanatnyilag valamennyien hullámvasúton ültünk, és senki sem akart olyasmit mondani vagy tenni, ami véget vethetett volna az utazásnak.

Amikor Misty tisztán és illatosan visszatért hozzánk, mind összegyűltünk az átrendezett nappaliban. El kellett ismernem, hogy világosabbnak tűnt, és valahogy azt a benyomást keltette, hogy tágasabb. Teljesen széthúztuk a függönyöket, és hagytuk, hogy az alkony halvány rózsaszínű és sárga derengéssel ragyogja be az amúgy unalmas, barna falakat. Star és Jade a kanapéra telepedett, Misty meg én egy-egy karosszéket választottunk. A pihenés és a lazítás perceiben éreztük csak igazán, mennyire elfáradtunk a nagy

rendezkedésben. Néhány percig csendben ültünk, italunkat kortyolgatva. Nem éreztem a vodka ízét, de a rumos kólával szerzett korábbi tapasztalataimból tudtam, milyen alattomos tud lenni egy ilyen koktél.

– Olvastál újabbat édesanyád levelei közül? – kérdezte Jade.

– Nem. Nagyon fáradt voltam múlt éjjel.

– A betétkönyvön kívül mit írt még az első levélben?

– Nem túl sokat. Azt akarta elmondani, hogy nem volt szerelmes a férjébe, Franklin nagypapába. Azt írta, azért intézte úgy, hogy Geraldine fogadjon örökbe, hogy a családban maradjak.

– Szép kis család – morogta Star.

– De Cat egy másik levelet is talált ma Geraldine táskájában – mondta Jade Starnak és Mistynek, akik csendben szopogatták a koktéljukat, és érdeklődve néztek rám. – Valami bocsánatkérés vagy ilyesmi, ugye?

– Igen – mondtam, és elővettem a levelet a zsebemből. – Nem mondja meg pontosan, ki volt az apám, de arról beszél, hogy Geraldine is szerelmes volt belé, és talán feleségül is akart menni hozzá.

– Akkor tehát valószínűleg fiatalabb volt valamivel édesanyádnál, ha Geraldine-t is érdekelte – tűnődött Jade.

– Talán – mondta Star. – De amilyen Geraldine volt, akár valakinek a nagyapjába is beleszerethetett volna.

– Ami azt illeti, a levélből úgy tűnt, hogy tényleg idősebb volt Geraldine-nál – tettem hozzá.

– Mit gondolsz, édesanyád talán megemlíti majd valamelyik levelében apád nevét? – kérdezte Misty.

Megvontam a vállam.

– Hogy lehetsz ilyen nyugodt? – csodálkozott Misty. – Nem akarod tudni, ki az apád?

– Persze hogy akarja – szólt közbe Jade. – De igazán megtanulhattad volna Marlowe doktornőtől, hogy nem lehet fejjel rohanni a falnak. Túl nagy megrázkódtatás lenne.

– De talán ha Cat rájön, ki ő, lehet, hogy az apja azt akarja majd, hogy költözzön oda hozzá, hogy végre együtt éljen a lányával – ábrándozott Misty. Valójában inkább saját vágyát fejezte ki.

Star a fejét csóválta.

– Te Sosemvolt országban élsz, ugye? Valószínűleg az apja semmit sem akar kevésbé, mint ezt. Nyilván megvan a maga családja, a felesége. Szerinted ők örülnének, ha tudomást szereznének Cathy létezéséről?

– Ó – szomorodott el Misty. Aztán hirtelen megrázta a fejét, és felderült. – És akkor mi van? Mi itt vagyunk neked. Nincs is szükséged senki másra. De azért – tette hozzá egy kicsit később – ha én lennék a te helyedben, és lenne esélyem arra, hogy megtaláljam az apámat, nagyon izgatott lennék. Nem tudnék várni.

– De Cat nem te vagy – mondta Star. – Úgyhogy zárd le a témát, légy szíves. Misty nagyon rosszkedvűnek tűnt néhány pillanatig, aztán újra felragyogott. – Beszélgessünk az első bulinkról. Mikor tartsuk? – kérdezte.

– Épp most tartjuk – mondta Star.

– Nem, úgy értem, fiúkkal, meg minden.

– Addig nem, amíg minden olyan nem lesz, mint amilyennek akarjuk – mondta Jade olyan hangon, mintha ez teljesen magától értetődő lenne. – Ha eljön az ideje, majd azt mondjuk azoknak, akik a meghívását megszavaztuk, hogy Cathy anyja egy napra elutazott, és miénk a ház.

– Nem fogunk túl sok embert meghívni – figyelmeztette Star. – És jobb lesz, ha gondoskodunk arról is, hogy senki ne csináljon akkora zajt, mintha valami óriási nyitott bulit tartanánk, mert azzal sok bajt zúdíthatnánk a nyakunkba.

– Akkor csak fiúkat hívjunk. Négyet – javasolta Jade. – Kinek kell vetélytárs? Nem mintha félnék bárkitől is.

Star elnevetette magát, és belekortyolt az italába.

– Tényleg nem félek! Csak épp… ezúttal nem lenne bölcs dolog lányokat hívni – magyarázkodott Jade.

– Bölcs? Ez jól hangzik. Te mit gondolsz, Cat? Csak fiúkat hívjunk meg – cukkolta Star Jade-et. – Az bölcsességre vallana?

– Nem tudom – mondtam. – Az egyetlen partiról, amelyen részt vettem, már hallottatok, és tudjátok, mi történt ott velem – mondtam, miközben az italomat bámultam.

Bólintottak, és mindnyájan elszomorodtak, amiért felidéztem a történetet, amelyet a csoportterápián meséltem el nekik. Jó sok rumos kólát itattak velem, aztán néhány fiú megpróbált visszaélni az állapotommal, és tapogatni kezdett. A lányok pedig azt hitték, barátok vagyunk, ezért csak nevetve figyelték az eseményeket.

– Itt semmi ilyesmi nem történhet meg – biztosított Star. – Nem hagynánk.

– Bizony – erősítette meg Jade. – Mi mind vigyázunk egymásra.

Elmosolyodtam. Tényleg sokkal nagyobb biztonságban éreztem magam velük, nagyobb biztonságban, mint Geraldine-nal. És pont ez az, amit a család ad az embernek, gondoltam. Biztonságban érezheti magát, tudja, hogy vannak emberek a közelében, akik törődnek vele, akik védelmezik és szeretik őt. Mi örökre barátok maradunk. Nincs semmi, amit ne tennék meg értük, és olyan sincs, amit ők ne tennének meg értem. A melegséget és a kellemes biztonságot nemcsak a vodka miatt éreztem. Ott volt a mosolyuk, a nevetésük és az ígéretük is.

Jobban hihettünk egymás ígéreteiben, mint szüleinkében. Mivel mi valamennyien a csalódás régi harcosai voltunk, jól tudtuk, milyen fájdalommal járna, ha csalódást okoznánk egymásnak. Milyen más biztosítékkal szolgálhattunk volna egymásnak, ha nem azzal, ami fájdalmainkból és a kölcsönös tiszteletből született?

– Igyunk az ÁVSZ-re – emelte a magasba poharát Misty, mintha olvasott volna a gondolataimban. – Egy mindenkiért, mindenki egyért!

– Az ÁVSZ-re! – mondtuk, és fenékig ürítettük a poharunkat.

Jade épp a következő adagot keverte, mikor megérkezett a vacsora. Kezdtük nagyon jól érezni magunkat, és boldogok voltunk. A java csak most következik, gondoltam. A barátaim segítenek, hogy örökre eltemethessem minden csalódásomat. Túl optimista voltam? Talán hatott rám Misty? Álmodozó lett belőlem? És ha igen?

Annál, ami voltam, minden csak jobb lehet, gondoltam. Olyan volt, mintha újjászülettem volna, és soha többé nem kellene visszafordulnom.

Geraldine felkelhet a sírjából; kísérthet a házban; alakot adhat az árnyaknak, és elsziszegheti bánatát a legsötétebb sarokból; bámulhat rám, akár bentről, a saját szememmel, és legsötétebb emlékeim mélységeiből is, de nem fordíthat vissza.

Mindig azt akartad, hogy zárva tartsuk az ajtókat, Geraldine. Ezúttal én csukom be őket, és rád is zárom örökre.

Talán a vodka szólalt meg bennem, de bátornak és erősnek éreztem magam. Ittam még egyet, és együtt énekeltem a lányokkal, amikor rázendítettek. Mindent megettünk az utolsó morzsáig, aztán lerogytunk a kanapéra meg a fotelekbe, és azon nevettünk, milyen jó az étvágyunk. Nem törődtünk azzal, hogy milyen hangos a zene, és hogy mi magunk is nagy zajt csapunk. Jó érzés kerített hatalmába, amikor ráébredtem, hogy mindezt megtehetem, és végre élvezhetem a szabadságot, de még így is állandóan az ajtó felé pislogtam, és Geraldine járt a fejemben. Pusztán megszokásból. Hiszen nem is olyan régen távozott el tőlünk. Ennyi idő alatt nem lehet kiölni az emberből egy életen át tartó rettegést.

– Miért vagy olyan ideges? – kiáltott rám Jade. – Ne pislogj folyton a hátad mögé.

Geraldine nincs többé. Átalakult virágágyássá – mondta nevetve.

Csillogott a szeme. – Egy drága ruhát tettem tönkre azért, hogy segítsek őt elültetni – tette hozzá, és ez már egyértelműen a vodka hatásának volt tulajdonítható.

Star azonnal felugrott, és ujjával rámutatott Jade-re.

– Megtetted – mondta vádlón. – Kimondtad a kimondhatatlant. Büntetést kapsz.

– Mi van?

– Igazam van? – fordult hozzánk Star. – A kocsiban hoztuk a szabályt. Mind megszavaztuk, igaz?

Misty, úgy tűnt, kicsit szégyelli magát, de azért bólintott.

– Igaza van, Jade.

– És akkor most mit tegyek? – támadt rá Jade. –Menjek a szobámba? Star kihúzta magát, és elmosolyodott.

– Te takarítod el a vacsora nyomait, kisanyám. Ez a büntetésed.

Jade szája tátva maradt a megdöbbenéstől. Rám nézett, aztán Mistyre, de egyikünk sem mert volna ellentmondani Starnak.

– Jó – mondta, és felkelt, hirtelen kijózanodva. Végigsimított az arcán, mintha fel akarna ébredni, és elindult a konyhába. Néztük, ahogy kiballag, és közben morog, hogy a mosogatás tönkreteszi a vadonatúj manikűrjét.

– Le kell hoznunk őt a földre – jelentette ki Star elégedett mosollyal. – Le kell hoznunk a földre, oda, ahol mi magunk is vagyunk.

Misty hazatelefonált az anyjának, hogy megmondja neki, ott alszik nálam, de az anyja még nem ért haza.

– A mozi után biztos elmentek még valahova a barátnőjével – mondta. – Hagytam üzenetet a rögzítőn. Így még egyszerűbb is. Életünk nagy részében úgyis az üzenetrögzítőn keresztül érintkezünk. Már furcsa is volna, ha nem lenne ilyen készülékünk, hogy közvetítsen közöttünk. – Körülnézett, aztán hozzám fordult. –Hol

fogok aludni? – Mielőtt bármit is javasolhattam volna, gyorsan kijelentette: – A nővéred szobájában nem.

– Majd én alszom a kanapén, te meg alhatsz az ágyamban – ajánlottam. Ahogy elgondolkodott, a szeme egészen elsötétült. Felsandított a lépcsőn, aztán megrázta a fejét.

– Nem, nem lenne tisztességes a részemről, ha elvenném az ágyad. Majd én alszom a kanapén.

– Egyszerűen félsz fent aludni – nevette ki Jade.

– Persze, te könnyen beszélsz. Nem te alszol itt ma este, hanem én.

– Cat dolgát is megkönnyítené, ha nem kellene lépcsőt másznia. Épp mi javasoltuk neki, hogy aludjon idelent, nem emlékszel? – kérdezte tőle Star gonoszkodó mosoly kíséretében.

Úgy tűnt, Misty csapdába esett.

– Alhatunk mindketten az én ágyamban – ajánlottam. – Elég nagy ahhoz, hogy elférjünk benne, ha neked is megfelel.

– Megfelel – vágta rá gyorsan, és látszott rajta, menynyire örül a köztes megoldásnak. – Leteszteljük az új ágyneműt, és felakasztjuk a függönyöket is. Jade és Star egymásra néztek, és elnevették magukat.

– Így mindkettőnknek jobb lesz – tette hozzá Misty, és bólintott egyet a nyomaték kedvéért. – Holnap kezdenünk kell valamit a nővéred szobájával is. Mondjuk, szétszedjük az egészet, és berendezzük újra. Minden nyomot eltüntetünk utána, pontosan úgy, ahogy anyám eltüntetett minden nyomot apám után, amikor elváltak. És ki is festjük a szobát. Valami olyan színt kellene választanunk, amelyet utált.

– Minden színt utált, kivéve a fehéret.

– Rendben – fordította komolyra a szót Jade. – Csináljatok, amit akartok. Én már idehívtam a kocsit.

Starral hazamegyünk. A kocsi bármelyik pillanatban itt lehet. Reggel itt találkozunk, és megbeszéljük az első parti részleteit – tette hozzá.

– Ne feledd, Cat, holnap nálunk vacsorázol, és éjszakára is ott maradsz velem – mondta Star. – Ott nem kell aggódnunk a szellemek miatt – ugratta Mistyt.

– Itt sincsenek szellemek – csattant föl Misty. – Hagyd már abba!

Star és Jade újra nevetni kezdtek.

Amikor a limuzin elhajtott a lányokkal, Misty meg én utánuk néztünk. Azt hiszem, Misty is nagyon szeretett volna velük menni.

– Nem kell ám velem maradnod, ha nem akarsz. Az elmúlt éjjelt is kibírtam, ma is megleszek valahogy.

– Már eldöntöttük, és ehhez tartjuk magunkat – mondta. – Nem lesz semmi bajom, és neked sem. Beszélgethetünk egészen addig, amíg le nem ragad a szemünk. Jó lesz, majd meglátod – mondta.

– Attól tartok, semmilyen normális hálóinget nem tudok adni neked. Csak pamutpizsamáim vannak.

– Megteszi az is. Bár biztos úgy fog lógni rajtam, mint tehénen a gatya. Nem tudom, miért nem növök már meg – panaszolta. – Azt hiszem, a hormonjaim szabadságra mentek, amikor tizenkét éves lettem.

– Tökéletes vagy így, ahogy vagy – mondtam nevetve. – Olyan…

– Nehogy azt mondd, hogy aranyos – fenyegetett meg.

– Törékeny – kockáztattam meg. Ízlelgette a szót, aztán elégedetten elmosolyodott, és felsóhajtott.

– Gondolom, egész életemben húsz évvel fiatalabbnak fogok kinézni, mint amennyi vagyok. Anyám szerint ez olyan áldás, amelyet majd akkor fogok értékelni, ha harmincon túl leszek. Addig azonban csak átok. Na, menjünk, tegyük fel a függönyöket.

Lekapcsoltuk a villanyokat, és elindultunk felfelé a lépcsőn.

– Később talán felolvashatnád nekem édesanyád egyik levelét. Persze csak ha nem gondolod, hogy nagyon is személyes.

– Nem tudom, mi van bennük – feleltem. – Egyébként is, azok után,

amit Marlowe doktornőnél elmeséltünk egymásnak, és amit azóta megfogadtunk egymásnak, semmi sem személyes ügy többé.

Megállt és rám nézett.

– Én is pontosan ezt érzem – mondta –, de olyan jó tőled is ezt hallani. Jó tudni, hogy neked is ez a véleményed.

Felbátorodott, és boldognak tűnt, és a lépcső hátralévő részén már félelem nélkül ment felfelé.

– Ha Geraldine szelleme a házban van, hát kidobjuk – fogadkozott, és bemasírozott a szobámba.

Csak néztem őt, és arra gondoltam, hogy ez az első alkalom, mikor egy barátom itt alszik nálam. Geraldine-nak sosem tetszett ez az ötlet, ahogy az sem, hogy én aludjak másoknál. Lehet, hogy ma tényleg kísérteni fog. De csak jöjjön, gondoltam. Mi készen állunk.

Legalábbis azt reméltem.

Miután feltettük a függönyöket és kicseréltük az ágyneműt, mindketten kényelmesen elhelyezkedtünk a paplan alatt. Fogtam a levélköteget, és kivettem belőle a következőt. Óvatosan széthajtogattam. Finoman kellett vele bánnom, annyira vékony volt a papír, a hosszú idő alatt szinte szétmállott. A legapróbb rossz mozdulatra elszakadt volna.

Drága Cathy, olvastam hangosan.

Feltételezem, mostanra már elolvastad az első levelemet. Nagyon remélem, lesz lehetőséged arra, hogy elolvasd valamennyit, mielőtt személyesen is elbeszélgethetnénk. Természetesen minden kérdésedre válaszolok, gondolom, sok lesz. Nekem sok kérdésem lenne, ha a helyedben volnék.

Úgy gondolom, az első kérdés, amely felmerülhet benned, hogy miért szültelek meg. Abban a pillanatban, amikor először megpillantottalak, boldog voltam, hogy megtettem. Most már el sem tudom képzelni a világot nélküled.

– Ez kedves – szólt közbe Misty. – Emlékszel, mikor a csoportban

azt mondtam viccelődve, hogy a szüleim legszívesebben visszaadtak volna, de már túl késő volt? Biztos vagyok benne, ha lehetőségük lett volna arra, hogy megtegyék, nem jöttem volna a világra. Ő legalább akart téged még azután is, hogy megszülettél.

Bólintottam, és folytattam a felolvasást.

A férfi és nő közti kapcsolat nagyon bonyolult dolog, Cathy. Gondolom, erre majd magadtól is rájössz. Csak remélhetem, hogy még ott lehetek akkor veled, hogy átsegíthesselek a nehéz időkön. Nem vagyok biztos benne, vajon Geraldine elég felkészült-e ahhoz, hogy egy fiatal lány válságaiban segíteni tudjon.

– Na, ebben igaza volt – kiáltott fel Misty.

Ahogy az első levelemben említettem, a szüleim, különösen az anyám, tényleg azt hitte, majd megszeretem Franklint. De a szerelem sokkal mélyebbről ered, az agyunknak semmi köze hozzá. Nem úgy működik, hogy tanulmányozol valakit, kiismered a szokásait, hogy kedvében járhass, aztán ezt szerelemnek hívod.

Akár hajlandóak vagyunk beismerni magunknak, akár nem, nekünk, nőknek szükségünk van valódi szenvedélyre és valódi érzésekre az életben. Egyszerűen jól érezzük magunkat attól, hogy kényeztetnek minket és rajonganak értünk. Nagyszerű érzés, ha azt látod, hogy egy férfi arca felragyog, mikor belépsz a szobába. Felmelegíti a szívedet, ha látod, mennyire szeretné bizonyítani a szerelmét. Sajnos Franklin sohasem volt képes ilyesmire. Ő jó, erkölcsös, megfontolt ember, de nem szenvedélyes. Talán hiba volt tőlem, hogy nem csuktam be a szemem, és nem nyomtam el magamban azt a hangot, amely hangosabb volt, mint a lelkiismeretem és a józan belátás. De megtettem.

Voltak idők, amikor elhitettem magammal, hogy Franklin tudta, mit teszek. Könnyebb volt azt képzelnem, hogy elnéző volt velem szemben, mert belátta, hogy a férfi, akit szeretek, olyasmit ad meg nekem, amit tőle soha nem kaphatok meg. Azt mondtam magamnak, hogy Franklin csak azt akarja, hogy boldog legyek, és ha ennek ez az

ára, inkább elfordítja a tekintetét. Talán bolond voltam, hogy ebben reménykedtem, vagy, ahogy mondtam, ezzel igazoltam a hűtlenségemet, mindenesetre elhitettem magammal, hogy így volt.

Azt szeretném, ha az én példámból megtanulnád, mennyire fontos, hogy olyan férfié légy, akit igazán szeretsz, és aki téged minden tekintetben igazán szeret. Ha ennél kevesebbel beéred, az életfogytig tartó boldogtalansághoz vezet, mélyről fakadó feszültségekhez és végül – így vagy úgy – katasztrófához. Itt van az én példám.

Annyira féktelen volt a szerelmem, hogy nem voltam eléggé elővigyázatos. Azt hiszem, a szívem mélyén nem is akartam elővigyázatos lenni. Igen, bármily rettenetesen vagy megrázóan hangzik is ez számodra, azt akartam, hogy a szerelmem gyermekét hordjam a szívem alatt. Talán ez volt az én vallomásom, és ha valaki igazán erkölcsös ember, még ha elviseli is a bűnt, szükségét érzi annak, hogy megvallja. Végül muszáj. Emlékezz erre, Cathy, sose bolondítsa magad azzal, hogy elszökhetsz a lelkiismereted elől. Ez a hang csak veled együtt hal meg, és hallani fogod az álmaidban, amíg csak élsz.

Szünetet tartottam, mert kiszáradt a torkom. Misty csöndben feküdt és figyelt. A falat bámulta, az arcára várakozás ült ki. Amikor rájött, hogy abbahagytam a felolvasást, felém fordult. Egy pillanatig csak néztük egymást.

– Ne is gondolj erre – figyelmeztetett. – Ez nem bűn; nem mi öltük meg, vagy ilyesmi. Azt tettük, amit tennünk kellett, hogy megvédjünk. Mit számít az, hogy hol nyugszik, vagy hogy ki tud róla?

Bólintottam, de rám nehezedett a bűntudat, és azt kívántam, bárcsak megszabadulhatnék tőle.

– Ez egy gyönyörű levél. Egyetértek azzal, amit a szerelemről mond. Ne hagyd abba. Van még, ugye? –kérdezte Misty reménykedve.

– Igen – mondtam, és folytattam az olvasást.

Azt hiszem, azt is tudom, mikor fogantál. Egy esős pénteki nap volt. Franklin a városon kívül intézte üzleti ügyeit, és a szerelmem

eljött hozzám a házba. Elmondjam, ki az? Az ujjaim úgy remegnek, hogy alig tudom tartani a tollat. Vajon még több bajt okozok ezzel? Még több embernek okozok fájdalmat? Jogod van tudni? Persze hogy van. Bármi lesz is a következménye, egyedül én vagyok a hibás. Soha, soha ne hibáztasd magad semmiért.

Az apád Franklin jóval fiatalabb öccse, Alden. Valójában csak öt évvel volt idősebb Geraldine-nál. Ettől még szörnyűbb bűnnek tűnik az egész? Remélem, nem. Az igazság az, hogy Alden érzelmileg sokkal bölcsebb és érettebb volt, mint a legtöbb kortársa, még ha szüleinek nagy csalódást jelentett is. Franklin különösen kegyetlen volt vele – már akkor is, mielőtt megtudta volna, hogy Alden a szeretőm. Alden nem akarta, hogy az üzleti karrier rabul ejtse. Az ő szerelme a zene volt, a komponálás. Gyönyörűen zongorázott, és éjszakákon át csakis nekem játszott.

Az iskolában a zene volt a fő tárgya, és rengeteg díjat nyert. Nem volt túl nagy jövedelme, magánórákból tartotta fenn magát, de sem a pénz, sem a hatalom nem érdekelte. Csodálatos férfi volt: poétikus, romantikus, és gondolom, álmodozó, azonkívül nagyon jóképű is. Remélem, öröklöd majd a jó tulajdonságait. Nagyon szeretném, ha így lenne.

Akárhogyan is, mikor ezt a levelet olvasod, nem hiszem, hogy túl sokat tudnál Aldenről. A család nem volt olyan büszke rá, mint amennyire lehetett volna, és amikor csak lehetett, hallgattak róla. Olyan volt, mintha alkotóerejét az őrület megnyilvánulásának tartották volna. Talán egy kicsit tényleg őrült volt, de minden alkotó ember az. Én kedvesnek és bájosnak találtam, hogy mindazok az anyagi értékek, melyeket Franklin és a családja oly sokra tartott, a számára semmit sem jelentettek. Üde volt, olyan üde volt, mint a langyos, de friss nyár végi szellő, és olyan mosolya volt, amely még a legkeményebb, legjegesebb szíveket is megolvasztotta – igen, még Geraldine-ét is.

Sok időt töltött Geraldine-nal. Megpróbálta rávenni, hogy zongorázzon, és Geraldine vett is leckéket tőle, de azt hiszem, inkább

csak azért, hogy vele lehessen, nem annyira a zene iránti szeretete miatt. Fejlődött is szépen, de abban a pillanatban, ahogy megtudta, mi van közöttünk, abbahagyta a leckéket, és azóta feléje sem nézett a zongorának.

Tudom, hogy Geraldine-nak jobban fájt Alden árulása, mint az enyém. Nagy szerelme és mély érzései féltékenységgé és gyűlölettté keseredtek. Annyira, hogy nem is szólt Aldenhez, ha nem volt muszáj, és kerülte, amennyire csak tudta. Még a temetésére sem jött el.

Gondolom, tudsz a haláláról, de biztosan csak annyit mondtak neked, hogy családi tragédia volt, nem pedig – ahogy most már tudod – annak az embernek a halála, aki az apád volt.

Úgy hullanak a könnyeim, hogy azt hiszem, egy időre abba kell hagynom az írást. Mesélni akartam neked arról a csodálatos éjszakáról, amikor elkezdődött az életed, de azt hiszem, ez a következő levélre marad.

A szeretet olykor annyira fájdalmas, hogy néha irigylem Geraldine-t, amiért olyan kemény. Egyszer keserűen azt mondta nekem, nincs szüksége senki szeretetére, sem arra, hogy ő szeressen. Tudom, hogy ezt csak mérgében és csalódottságában mondta, mert ő sosem találkozott senkivel, aki igazán és szenvedélyesen szerette volna, de vannak alkalmak, amikor azt kívánom, bárcsak velem se történt volna ilyesmi.

Aztán arra gondolok, mennyire magányos lehet, és úgy érzem, rettenetes lehet neki. Az az igazság, hogy amikor csak ránézek, a saját bűnöm jut eszembe. Részben én is felelős vagyok a nyomorúságáért, és ezt a világ összes csodálatos muzsikája és őszinte érzése sem tudja kimosni a szívemből. Olyan, mint egy mély seb.

Te, igen, te vagy az egyetlen reményem, te váltasz meg engem a kárhozattól. Légy gyönyörű, légy tele szeretettel és könyörületességgel, és sose add fel a keresést, amíg olyasvalakit nem találsz, aki annyi örömmel tölti meg a szívedet, hogy úgy érzed, lélegezni se tudsz, ha nincs melletted.

Bárcsak tudhatnám, hogy én is hozzásegíthetlek ehhez.

Mostanra ennyit, Szerető Anyád

Letettem a levelet, és Mistyre néztem. Láttam, hogy a könnyeit törölgeti az arcáról.

– Ez gyönyörű volt – mondta. Felült, és a levélre nézett. – Akkor most már tudod, ki az apád, illetve, hogy ki volt. Mit tudsz róla?

– Szinte semmit – mondtam. – Geraldine sosem beszélt róla, még egy fénykép sincs, amely őt ábrázolná. Legalábbis nem tudok róla. Tudom, hol van eltemetve, és azt is tudom, hogy egy autóbalesetben halt meg, feltehetően részeg volt. Erre utalt anyám, amikor családi tragédiát említett.

Szünetet tartottam, megráztam a fejem.

– Még azt sem tudom, hogy nézett ki.

– Hát holnap majd átkutatjuk a házat a pincétől a padlásig, rendben? Fényképeket fogunk keresni – javasolta Misty.

– Mi? Ja, igen.

– Talán vannak képek azokban a kartondobozokban, amelyeket a padláson találtál – jutott eszébe.

– Igen voltak ott régi képek egy szivardobozban.

– Holnap visszamegyek, és mindent lehozok. Majd meglátod, jó kis felfedezés lesz.

– Egy percre elgondolkodott. – Az a rész Geraldine-ról furcsa volt. Anyád szavaiból azt vettem ki, hogy Geraldine is szerelmes volt Aldenbe, de hát a nagybátyja volt. Biztos nem gondolhatta komolyan, hogy hozzámegy a bácsikájához. Gondolom, rettenetesen csalódott volt, mikor rájött, hogy anyáddal van viszonya. A férfiak olyan sokféleképpen tudnak csalódást okozni – vonta le a tanulságot.

Bólintottam, óvatosan összehajtogattam a levelet, és visszatettem a többi közé.

– Nem akarsz még egyet elolvasni?

– Fáradt vagyok – mondtam.

– Én is. De azért nagyszerű, vidám nap volt, nem igaz?

– Igaz.

Kinyújtottam a kezem, hogy eloltsam a lámpát.

– Tudod – mondta Misty –, bezártad a szobaajtót, pedig csak mi vagyunk a házban.

– Csak megszokásból. Akarod, hogy kinyissam? Kicsit gondolkodott.

– Nem, jó lesz így is, azt hiszem.

Eloltottam a villanyt. Ott feküdtünk a sötétben, de mindkettőnk szeme nyitva volt. Mikor ránéztem, úgy tűnt, figyel.

– A ház tényleg elég sokat recseg – mondta.

– Csak a szél – válaszoltam. – Öreg ház.

– Igen.

– Jó éjszakát, Misty. És kösz, hogy itt maradtál.

– Jó éjt.

Megfordult. Lentről olyan hangot hallottam, amelyet még én sem ismertem fel. Éreztem, hogy Misty teste megfeszül mellettem.

– Ez is a szél? – kérdezte. – Cat?

– Gondolom – mondtam.

– Gondolod?

– Igen – feleltem. – Csak a szél.

– A sötétben valahogy nehezebb bátornak lenni – mondta Misty.

– Akarod, hogy égve hagyjak egy lámpát?

– Megtennéd? – kérte.

Elmosolyodtam, aztán felkeltem, felkattintottam a villanyt a fürdőszobámban, és csak résnyire hagytam nyitva az ajtót, hogy épp csak egy kis fény szűrődjön be a szobába.

– Így jobb?

– Igen – felelte. – Jó éjt.

– Jó éjt.

– A mamád – mondta –, úgy értem, az édesanyád, igazán kedvesnek tűnik.

– Igen.

– Kár, hogy most, hogy tudod az igazat, nem találkozhatsz vele, hogy beszélgessetek, ahogy tervezte. Ez nem igazság. Egyáltalán nem igazság. – Kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa a hajam, aztán elaludt.

Tovább mosolyogtam magamban.

Igazság, gondoltam. Micsoda illúzió. De legalább vannak barátaim. Nem vagyok egyedül. És nem félek attól, ami rám vár.

Geraldine titka

Misty és én úgy aludtunk el és aludtuk át az éjszakát, hogy tudtuk, egymás közelében vagyunk. Nem is voltak rémalmaim. Másnap reggel Misty korábban felkelt, mint én, és a rá jellemző energikusággal kezdte a napot. Azt mondta, reggelizzünk meg gyorsan, és folytassuk a ház – vagy ahogy ő nevezte: „klubunk” – rendbe hozását.

Miközben reggeliztünk, telefonált Star és Jade, és azt mondták, amilyen hamar csak lehet, ők is átjönnek hozzánk. Jade hangján hallani lehetett, hogy akkor ébredt föl, de Staréból sugárzott az energia és a tettvágy. Mire a két lány megérkezett, Misty és én már szinte az egész folyosót kifestettük.

– Rájöttünk, ki volt Cica apja – mondta nekik Misty, amint beléptek az ajtón. – A következő levélben olvastuk. Az anyja sógora, Alden. Igazad volt, Jade. Egészen fiatal férfi volt. Autóbalesetben halt meg – mondta egy szuszra.

Mindketten rám bámultak, és azt figyelték, hogyan reagálok. Most mit kellene csinálnom, vagy mit kellene éreznem? – gondoltam. Én sohasem ismertem őt, soha nem beszéltem vele, még csak az arcát sem tudtam magam elé idézni. Hogyan is lehettem volna szomorú, csalódott vagy akármilyen miatta?

– Mihelyt végzek ezzel – folytatta Misty –, felmegyek a padlásra. Talán találunk egy fényképet róla valamelyik dobozban, és Cathy beviheti magával a szobájába. Végre – tette hozzá tűnődve.

– Örülök, hogy magadtól megteszel érte ennyi mindent – mordult rá Jade.

– Nem én döntöttem a kérdésben. Cathy és én megbeszéltük tegnap este, ugye, Cica?

– Igen – válaszoltam, de Jade még mindig bosszúsnak látszott.

– A fontos információkat azonnal meg kellene osztanunk egymással – morogta.

– Mit akarsz ezzel mondani? Fel kellett volna hívnunk téged tegnap éjjel? – kérdezte Misty, és az ecsetet úgy tartotta maga elé, mint valami lándzsát. Szerencse, hogy újságpapírt terítettünk a padlóra, mert mindent összecsöpögtetett volna a festékkel. A ruhánk és az arcunk már amúgy is csupa mész volt.

– Pontosan erről van szó. Fel kellett volna hívnotok. Tudod, mennyire aggaszt minden, és ebben az ügyben mindannyian érdekeltek vagyunk. Cathy dolga lenne, hogy utánanézzen az ilyesmiknek, és ha úgy tartja jónak, tájékoztasson is róluk bennünket. Elfelejtetted volna a nálunk tett fogadalmunkat? – ripakodott rá Misty-re Jade.

– Sajnálom, kisfiam. Úgy tűnik, ez még rosszabb, mint az iskola szabályait betartani.

– Vagy mindannyian benne vagyunk, vagy hagyjuk az egészet – makacskodott Jade.

Ránéztem Starra. Általában mindig mondott valamit, hogy enyhítse a konfliktushelyzetet, vagy csípősen visszavágjon Jade-nek, de most hallgatott.

– A fene egye meg a családi titkokat – bosszankodott Jade. – Úgy látszik, sohasem lehet megszabadulni tőlük.

Kivonult a konyhába. – Csinálok egy kis kávét – mormogta menet közben.

– Mi történt vele ma reggel? Elkenődött a szemfestéke, vagy mi van? – kérdezte Start Misty suttogva.

Star közelebb lépett hozzánk, hogy halkan válaszolhasson.

– A szülei ma pontot tettek a válási procedúra végére. Az apja hirtelen eldöntötte, hogy nem harcol többé azért, hogy ki legyen a gyámja. Új házat épít, megismerkedett egy másik nővel, akinek már van egy olyan korú lánya, mint Jade, és egy egyetemista fia. Együtt fognak beköltözni az új lakásba. Mindez olyan váratlanul és gyorsan

történt, hogy kell neki egy kis idő a megemésztéséhez – magyarázta Star.

– Ó – szóltam közbe a konyha felé pillantva –, nem csoda, hogy szikrázott a szeme, amikor azokat a családi titkokat említette. De azt hittem, hogy csak a szülei veszekedését utálja, és örül majd, ha végre minden rendeződik.

– Igen is meg nem is – mondta Star. Ránézett Mistyre. – Van valami jó is abban, ha az ember szülei harcolnak érte, még ha ilyen körülmények között is. Azt hiszem, biztonságérzetet jelentett neki. Most, hogy mindennek vége, az anyja kis ünnepséget akar rendezni – folytatta Star még mindig suttogva –, de Jade nem kér belőle.

– Megértem – vetette közbe Misty. – Utálom, amikor anyám örvendezik, ha a válásuk során valami az ő malmára hajtja a vizet. Sajnálom, hogy nem hívtunk fel tegnap este, amikor a felfedezést tettük – mondta Jade után nézve. – Már mondtam, hogy Cat elolvasott egy másik levelet, és…

– Ó, én aztán nem törődöm ezzel, és szerintem ő sem borult ki túlságosan miatta. Folytassuk inkább a munkát. Jó ötletnek tartom, hogy szétkapjuk a nővéred szobáját, és valami szépet csináljunk belőle – mondta Star. – Az lenne a legjobb, ha mindent szétkaphatnánk – tette hozzá nevetve.

Jade visszajött, és végignézett a frissen festett falakon.

– Micsoda hanyag munka – mondta bírálóan. – Le kellett volna ragasztani azokat a helyeket, amelyeket nem akartok befesteni.

– Tessék – mondta neki Misty, miközben felé nyújtotta az ecsetet. – Csináld meg te rendesen. Én addig felmegyek a padlásra.

Jade gyorsan hátralépett. Olyan undorral nézett rá az ecsetre, mintha az a világ leghitványabb tárgya volna.

– Átadom a lehetőséget – mondta –, tekintettel a ruhámra.

– Vedd fel Cathy valamelyik nadrágját meg pólóját – javasolta neki Misty.

– Te csak foglalkozz a saját dolgoddal, és ne próbáld a főnököt játszani nekem – mordult rá Jade. Ugyanolyan pillantást vetett a festékre, mint imént az ecsetre. – Én inkább megiszom a kávémat – tette hozzá, és kisietett a konyhába.

Mindnyájan elnevettük magunkat. Azután Star átvette Misty munkáját, míg az felállította a létrát a feljárathoz. Amikor készen lett vele, odahívott minket. Starnak adogatta le a dobozokat. Mindent bevittünk a nappaliba.

– Nézzétek ezt a babát! – lelkendezett Misty felemelve egy viharvert babafejet. – Szerintem valaki már jó sokszor elagyabugyálta.

– Jézusom, csak tudnám, hogy ki – mondta Jade. Átlépkedett a szétdobált ruhákon.

– Némelyiken még az árcédula is rajta van. Soha nem hordták őket.

– Geraldine azt mondta, nem akarta odaadni nekem egyiket sem – magyaráztam. – Szerinte anyám meg akarta velük vásárolni a szeretetemet.

– Azt mindig megpróbálják – folytatta Jade haragosan. – És mi legtöbbször engedünk a kísértésnek. Apám elhatározta, hogy a saját pénzén vesz nekem egy kocsit. Azért, hogy könnyebben elviseljem, új nővel és családdal éli tovább az életét. Lehet, hogy Geraldine-nak igaza volt, amikor ezt az egészet felvitte a padlásra.

– Szerintem pedig nem tette jól – mondta Misty halkan. – Cat talán hasznukat vehette volna.

Egy szivarosdobozzal az ölemben leültem. Lassan kinyitottam a tetejét, és kivettem belőle az első képet.

Geraldine volt rajta, aki egy zongoránál ült, és egy férfi mosolygott mellette.

– Ez lehet Alden, az apám – mondtam, mire mindnyájan körém gyűltek. – Abban a levélben, amelyet anyám írt nekem, az áll, hogy zongoraleckéket adott Geraldine-nak.

– Jóképű férfi – jegyezte meg Misty. – Az ő orrát és száját örökölted.

Megnéztem a többi képet is. A többségük Geraldine-t ábrázolta apám társaságában. Az egyiket kettészakították. Minden bizonnyal valakit el akartak távolítani róla.

– Nem nehéz elképzelni, ki állhatott apád mellett – mondta Star.

– Miért nem csinálod te is ugyanezt? – javasolta Jade. – A jobb képekből vágd ki Geraldine-t, és az apádat ábrázoló részt keretezd be.

– Nem is rossz ötlet – mondta Misty.

Egyre csak azt a férfit bámultam, aki feltételezhetően az apám volt, anyám szerelme. Valóban jól nézett ki. Világosbarna, kissé hullámos haja egyenesen tökéletes volt. Még a szeme is nevetett.

– Szépen mosolyog – szólalt meg Jade. – Többet kellene mosolyognod, Cat. A te nevetésed is pontosan ilyen lesz. Szegény Cathy – folytatta a kezét a vállamra téve –, megtaláltad apádat, de ugyanabban a pillanatban el is vesztetted őt. – Éreztem, hogy kicsit reszket. Felnéztem rá. – Hidd el, jobb így, Cat – mondta. –Könnyebb elviselni így, mintha sok-sok év után vesztetted volna el.

– Te nem veszítetted el az apádat – mondta neki Misty. – Te ezután is vele lehetsz. Vagy nem?

– De igen. Értékes idő lesz – mondta fintorogva, mintha rothadt almába harapott volna. – Tisztában vagyok a dolgok menetével. Megkapja a láthatás napjait, amelyekbe heteket, hónapokat akar majd belezsúfolni, de a szeme sarkából azt fogja figyelni, mi van az új feleségével és családjával. Köszönöm szépen, de azt hiszem, szívesebben lennék Cat helyében. Ő legalább megúszta ezt a fájdalmat.

– De mégiscsak kegyetlenség volt eltitkolni előle, hogy ki az apja – makacskodott Misty.

Jade vállat vont. Keserűséget érzett, és úgy látszott, semmi sem

tudja visszacsalogatni a mosolyt szép arcára, amelyhez pedig hozzátartozott a nevetés.

Star kivette a képeket a kezemből, és visszatette őket a szivarosdobozba.

– Elég az emlékek idézgetéséből. Szerintem most mindannyian elég lelkierőt érzünk ahhoz, hogy felmenjünk, és rendbe szedjük azt a szobát – mondta. – Szóval mehetünk?

– Igen – felelte Jade, és felállt.

– Induljunk – mondta Misty is. Én a fejemet csóváltam.

– Már túl késő visszafordulni, Cathy – mondta Star. – Hajtsd fel a pulóvered ujját, és gyere utánunk. Indulás! – Start követve mindannyian elindultak kifelé a nappaliból. Utánuk mentem én is, és fogalmam sem volt, mire számíthatok még, de úgy éreztem, olyan vagyok, mint egy vonat, amely nem hagyhatja el a síneket. Követnie kell őket, mindegy, hova vezessenek.

A lányok először leszedték a vékony, fehér függönyöket, és lehúzták Geraldine ágyneműjét. Aztán azon kezdtek vitatkozni, milyen színűre fessék a falakat.

– Csak rózsaszínű vagy világoskék lehet – erősködött Misty.

– Én azt mondom, fessük feketére – szólalt meg Jade váratlanul.

– Milyenre? – kérdezte Star. – Feketére? Elment az eszed? Hogy lehetne feketére festeni egy szobát?

– Ez lesz szertartásaink színhelye – folytatta Jade a szobát körbesétálva. – Nincs szükségünk hálószobára. Eltakarítjuk innen ezt az olcsó áruk boltjából származó bútort, azután berendezzük szervezetünk igényei szerint. Vehetünk képeket is.

– Milyen berendezésre gondolsz? – kérdezte Star.

– Vannak ötleteim, sőt nagyon jó ötleteim – válaszolta tűnődve. – Bízzatok bennem. – Végignézett rajtunk. – Nos? Nem akartok egy szobát az összejöveteleinkhez? Magánbeszélgetéseinkre és különleges találkozásainkra fogjuk fenntartani. Senki sem léphet be

ide rajtunk kívül. Ez az ÁVSZ-esek legelső szabálya.

– Te és a te titokzatos útjaid… – jegyezte meg Star. Jade mereven nézett vissza rá, és elsötétülő tekintettel várta válaszát. – Jó, jó, egyetértek – mondta Star.

– Misty?

– Érdekesen hangzik… – felelte Misty.

– Cat?

– És mit fogunk csinálni ezekkel a bútorokkal? –kérdeztem.

– Odaadjuk őket az üdvhadseregnek, vagy mit tudom én. Ez legyen a legkisebb gondunk. Ha megszabadítjuk ezt a házat Geraldine-tól, azt jól tesszük – tartott ki álláspontja mellett. Bólogatni kezdett, aztán mosolyogva pillantott körbe. – Ez a hely tökéletesen megfelel nekünk. Fogjunk is hozzá. Misty, menjetek el Starral fekete festékért, ecsetekért, és vegyetek festőhengereket is – rendelkezett. – Cat és én kiürítjük a szekrényeket, összepakoljuk a ruhákat, kivéve azokat, amelyekre valamilyen okból szükségünk lehet. Igazatok volt, amikor azt mondtátok, jó lenne átvizsgálni Geraldine holmiját.

– Na, mi legyen? – tette fel a kérdést, amikor látta, hogy senki nem mozdul. – Bocsássuk a kérdést szavazásra?

Misty rám nézett, én pedig szétnéztem Geraldine hálószobájában. Fessük feketére? Szabaduljunk meg a bútoroktól? Akkor végleg eltüntethetnénk a nővérem nyomait. Bólintottam.

– Óvatosan vezess – mondtam Mistynek, aki kérdőn nézett Starra, aki összevonta a szemöldökét.

– Nem tudom, mit forgatsz a fejedben, Jade, de ne tervezz semmi hátborzongatót – figyelmeztette.

Jade elnevette magát.

– Miért, amit eddig csináltunk, az nem volt eléggé hátborzongató? – Abbahagyta a nevetést. – Tovább kell építenünk magunkat, fejlesztenünk kell önbizalmunkat és a szövetségünket. Mi jobbak vagyunk, mint a családok, amelyekbe beleszülettünk – mondta. – Jobb

így együtt.

– Ez tetszik nekem – jelentette ki Misty. – Jobb így együtt. Úgy hangzik, mint egy szlogen. Feliratoztatok magunknak néhány pólót ezzel a szöveggel.

Jade bólintott.

– Ez az, Misty. Látom, kezdesz úgy gondolkodni, mint egy igazi ÁVSZ-es. Nos, Miss Star?

Star nevetett.

– Te is segítesz a festésben, Miss Beverly Hills, vagy csak nézed, ahogy mi dolgozunk? – kérdezte.

Jade fogta Geraldine köpenyét, amely az egyik szekrény ajtaján lógott. Gyorsan belebújt, aztán felénk fordult.

– Megteszem, amit tudok – válaszolta.

– Oké, menjünk, Misty, mielőtt még rádöbbenne, mit ígért.

Miután Misty és Star kisietett a szobából, Jade felém fordult. Nem is emlékszem, mióta volt meg Geraldine-nak ez a köpenye, de még soha nem vette fel, de Jade honnan tudhatta volna, hogy nekem egyáltalán nem tetszik, hogy most ő hordja.

– Kezdjük a fiókokkal. Nem dobunk ki semmit, amit értékesnek találunk – mondta Jade. Odamentem én is, amikor kihúzta a komód legfelső fiókját. Úgy rángatta ki belőle Geraldine ruháit, mintha egy csirke tollait tépkedné. Azonnal le is dobta őket a padlóra, mintha fertőzöttek volnának. Hamarosan szép kupac kerekedett belőlük. A harmadik fióknál dermedten fordult felém.

– Nahát! – kiáltotta. – Hogy mit találtam!

– Mit?

Lassan előhúzott egy szépen hímzett, kosaras melltartót. Finom selyemből készült.

– Ezt biztos azért viselte, hogy megcsodálhassa, milyen lehetne nagy mellekkel – mondta Jade maga elé tartva a fehérneműt.

A fejemet csóváltam.

– Soha nem hordott ilyesmit – jelentettem ki elképedve.

Jade odadobta nekem a melltartót.

– Van itt még más is – folytatta, és benyúlt a fiók mélyére, hogy kivegyen onnan egy csomó bársony és szatén kombidresszt. Mindegyiknek dróttal merevített kosaras melltartója volt, amelybe kivehető tömést is helyeztek. Jade ismét maga elé tartotta az egyiket. – Valamelyik hollywoodi filmben láttam hasonlót – mondta.

A cuccokat odaadta nekem, és folytatta a keresést. Számtalan csábos melltartó, trikó, csatos harisnyatartó került még elő a fiókból.

– Soha nem láttam ilyesmiket rajta – mondtam. – Nem értem, mit keresnek itt ezek. Hogy kerülhettek ide?

– Talán ez az oka annak, hogy mindig azt akarta, az összes ajtó zárva legyen a házban – felelte Jade a fiókban turkálva. – Úgy tűnik, maga is fantáziált valamiről, Cat.Jade szeme összeszűkült, amint az éjjeliszekrényre pillantott. Átsandított rám, majd odaballagott, és meghúzta a fiók fogantyúját. A fiók meg se moccant.

– Be van zárva – közölte. – Hol lehet a fiók kulcsa?

– Nem tudom. Talán az irattárcájában – feleltem, és elindultam az irattárcáért.

Kiürítettem a tartalmát egy kis fésülködőasztalra, de a fiók kulcsa nem volt benne. Csak a ház kulcsai.

Jade vállat vont.

– Mit csináljunk most? – kérdezte, aztán eltűnt a gardróbban. Egy fém cipőkanállal tért vissza. Beleillesztette a résbe, és megpróbálta kifeszíteni a fiókot. Miközben a zárral bajlódott, a kulcsért átkutattam Geraldine ékszeres dobozát és néhány más dobozkáját. Jade hiába erőlködött, nem sikerült kinyitnia a fiókot. A cipőkanál meggörbült, de a fiók nem mozdult. Idegesen ült le a padlóra.

– Le kell mennem a földszintre egy kalapácsért és egy csavarhúzóért vagy valami ilyesmiért – mondta. Arra készült, hogy

felálljon, amikor hirtelen megdermedt.

Láttam, hogy mosoly jelenik meg a szája sarkában.

– Mi van?

– Na nézd csak! – lelkendezett, majd az ágy alá nyúlt. – Itt lóg a kulcs egy zsinóron, az ágysodronyhoz kötve.

Kihúzta a kulcsot az ágy alól. A zsinórja éppen az éjjeliszekrényig ért. Jade elfordította a zárban, majd jelentőségteljesen pillantott rám. Tagadólag ráztam a fejem.

Én ezekről a rejtekhelyekről nem tudtam.

– Fogalmam sincs, miért zárhatta be – mondtam Jade-nek.

Miközben Jade kinyitotta a fiókot, én is odamentem hozzá, hogy együtt nézzük meg, mi van benne.

– Ez bejött – mondta.

– Mi van benne? – kérdeztem tőle.

– Hát nem tudod? A fejemet ráztam.

Belenyúlt a fiókba, és egy halom könyvet meg magazint húzott ki belőle.

– Pornográf írások – közölte. – És szexkönyvek. –Felhúzott szemöldökkel tette hozzá: – Képek is vannak bennük.

Tágra nyílt szemmel bámultam a leletet. Egyszerűen… elképedtem azon, milyen könyveket olvasgatott Geraldine. Álmomban sem gondoltam volna, hogy ilyesmi lehetséges.

– Nem lehet igaz.

– De igen – válaszolta Jade mosolyogva. – A te kis Szent Geraldine-od titkos életet élt. Miközben neked még egy nyamvadt fürdőruhát, sortot vagy tisztességes ruhát sem engedélyezett, ő a zárt ajtók mögött perverz játékokat játszott. A képmutató. Jade a ruhakupac tetejére dobta a képeslapokat és a könyveket.

– Ezután már semmin sem fogok meglepődni – mondta, és elindult a gardrób felé. Elképedve álltam föl én is. Mit jelentsen ez az egész?

– Gyere ide – hívott be Jade.

Beléptem a gardróbba. Jade a sarokban állt. Félrehúzta a rúdra akasztott ruhákat, amelyek mögött egy kisebbfajta páncélszekrényt talált.

– Feltételezem, nem ismered a kombinációt – jelentette ki.

– Azt sem tudtam, hogy ilyesmi is van a házban.

– Nem lesz könnyű kinyitni – mondta. Letérdelt, és keresgélni kezdett a széf közelében. Közelebb húzódtam hozzá. – Menj vissza a szobába, és kutasd át az éjjeliszekrény fiókját – adta ki a parancsot. – Minthogy zárva tartotta, valami nagy dologra számíthatunk.

Szép lassan, darabonként mindent kiszedtem a fiókból, és alaposan átvizsgáltam.

Volt benne egy zseblámpa, néhány természetes alapanyagokból készült megfázás és fejfájás elleni gyógyszer, egy doboz köhögés elleni tabletta, egy toll, egy olvasószemüveg, egy kisolló, de sem egy papírszeletkét, sem noteszt nem találtam. A telefon melletti jegyzetfüzetben sem szerepelt semmi. Gondosan megnéztem újra a levéltárcát is.

– Semmi – mondtam Jade-nek, amikor kijött a gardróbból.

Csípőre tett kézzel állt meg előttem. Gondolkozott.

– Meg kell találnunk a kombinációt – mondta határozottan.

– Az olyan lesz, mintha egy tűt akarnál megkeresni a szénakazalban – válaszoltam.

– Lehet. Úgy kell gondolkoznunk, ahogy Geraldine.

Láttam egyszer egy filmet, amelyben a detektív gondolatban gyilkossá akart változni, hogy megtalálja a tettest.

Elmosolyodtam. Jade előző mondata úgy hangzott, mintha Misty mondta volna, de legalább a keresés felvillanyozta, és már nem volt olyan rosszkedvű.

– Annyira biztos volt abban, hogy soha nem jössz be ide, hogy még

az ajtót sem zárta be – mondta a hálószoba ajtaja felé biccentve. – De ha valamit bezárt, akkor azt jól bezárta. Itt van például az éjjeliszekrény. Miért zárta kulcsra? Talán azért, mert a nevelőapád is itt aludt – válaszolt helyettem, ahogy Geraldine szokta. –Bizonyára ő sem tudta a páncélszekrény zárjának kombinációját.

– Szerinted tudott apám a többi dologról? – kérdeztem a szexis alsóneműkre és a képeslapokra mutatva. Jade elgondolkodott egy pillanatra, aztán tagadólag megrázta a fejét.

– Nem, nem hiszem. Különösen azok után, amit a viszonyukról meséltél. – Szemével végigpásztázta a szobát, és újra megrázta a fejét. – Igazad van – mondta. – Ha valamit leírt valahova, bárhová eltehette. Még egy másik szobában is elrejthette.

De azért megpróbálhatjuk – vonta le a következtést, azzal vizsgálgatni kezdte a bútorok hátoldalát és az ágy alját. Még a fiókok mögé is benézett. Több mint fél órán át tartó keresgélés után csüggedten huppantunk le a csupasz matracra.

– Valami nagyon nyilvánvaló helyen kell lennie – gondolkodott hangosan Jade.

Felnézett a lámpaburára, odapillantott az ablakokra, majd végigfuttatta szemét a falakon. – Egyszer, amikor attól féltem az iskolában, hogy elfelejtem az öltözőszekrényem kombinációját, a mosdó első vécéjének a falára írtam fel a számokat. Átnézzük a falakat is – döntötte el, és felállt. A szó szoros értelmében elkezdtük a falakat szaglászni.

– Mit csináltok ti itt? – kérdezte Star az ajtóból. Mindketten annyira belemerültünk a keresésbe, hogy szinte fel sem fogtuk, hogy ő és Misty már visszaérkeztek a vásárlásból. Mindketten szatyrokkal megpakolva, csodálkozva bámultak minket.

– Annak a titkos páncélszekrénynek a kombinációját keressük, amelyet az előbb találtam meg a gardróbban. Arra gondoltam, Geraldine talán a falra firkantotta.

– Titkos páncélszekrény? – hitetlenkedett Misty.

– És felfedeztem más meglepő dolgokat is – folytatta Jade a padlóra halmozott kupacra mutatva.

Star odalépett a halomhoz, lassan letérdelt, és előbb szemügyre vette az alsóneműket, majd felemelt egyet-kettőt a könyvek és képeslapok közül.

– Ez az? – kérdezte Jade-et.

– Nem is más – felelte Jade. – Geraldine szemmel láthatóan perverz játékokkal szórakoztatta magát. Természetesen zárt ajtók mögött.

– Nocsak – tátotta el a száját Misty, majd rám nézett.

– Én semmiről sem tudtam – mondtam.

– Miből gondolod, hogy a falra írta a kombinációt? – kérdezte Star Jade-et. Jade elmagyarázta az elméletét, és a következő pillanatban már mind a négyen a falakat tanulmányoztuk centiméterről centiméterre. Számokat kerestünk rajtuk.

Körülbelül húsz perc múlva feladtuk, miután Star kijelentette, hogy hülyeség lenne tovább folytatni.

– Nem törhetnénk fel valahogy? – kérdezte Star.

– Menj, és nézd meg magad – mondta neki Jade, aztán csóválni kezdte a fejét. – Dinamit nélkül semmiképpen – mondta. – Van valami elképzelésed arról, mi lehet benne? – kérdezte tőlem.

– Hiszen arról sem tudtam, hogy széf van a gardróbban – válaszoltam –, honnan tudhatnám, hogy mi van benne?

– Csak egyetlen mód van arra, hogy megtudjuk, mit tartalmaz – folytatta Jade. – Ki kell nyitnunk.

– Valóban? Hogy ez nekem miért nem jutott eszembe – mondta Star gúnyosan, Misty felé fordulva. Aztán összeráncolt homlokkal gondolkodni kezdett. – Ha ráejtenénk az ablakból egy nagyobb szikladarabra, talán kinyílna.

– Nem valószínű – mondta Jade.

– Akkor sem tölthetjük el az egész napot számok keresésével – közölte Star. – Jobb lenne, ha helyette inkább elkezdenénk a festést. Ne felejts el – fordult felém –, hogy ma nálunk vacsorázol, és ott is maradsz éjszakára.

Mosolyogva bólintottam.

Jade idegesen megállt az éjjeliszekrény előtt egy pillanatra. Átnézte az orvosságok dobozait.

– Hol lehet számokat elrejteni? – mormogta.

– Keverd össze a festéket, Misty – rendelkezett Star. – Hoztunk neked saját festőhengert, Miss Jade – mondta neki.

Jade nem figyelt rá. Az éjjeliszekrényre összpontosított. Aztán hirtelen felkapta a zseblámpát, és forgatni kezdte a kezében.

– Miss Beverly Hills mindig készen áll a segítségre, a végén pedig minden ránk marad – sziszegte Star.

Jade rámeredt, aztán rászegezte a zseblámpát.

– Ha nem fogod be a szád, elektromos sugarakkal foglak kifüstölni innen – figyelmeztette Start, majd felkattintotta a lámpát, csakhogy az nem működött.

Megrázta, aztán az ágyra hajította. – Szerencséd, hogy nem működik.

– Geraldine mindig kínosan ügyelt arra, hogy minden működjön a háztartásban.

Jussanak eszedbe a mániái – emlékeztettem Jade-et.

Jade bámult rám egy darabig, aztán felkapta a zseblámpát az ágyról. Gyorsan szétcsavarta, belenézett a hengerbe, majd szélesen mosolyogva egy darab papírt húzott ki belőle.

– Ezért nem működik – mondta. Kisimította a papírszeletkét. Várakozva néztünk rá.

– Megvan a kombináció – közölte diadalmasan. – Okos megoldás.

Intett, hogy menjek vissza vele a gardróbba, ahol letérdelt a kis

páncélszekrény elé, és a papíron lévő számok alapján csavargatni kezdte a gombot. Halk kattanást hallottunk. Közelebb húzódtam, amikor Jade kinyitotta a széf ajtaját.

Elsőként egy vastag köteg, gumiszalagokkal átkötött pénzt vett ki belőle.

– Csupa ötvenes – jelentette be Jade, amint átpörgette a bankókat az ujjai között. – Ez rengeteg pénz… valószínűleg több ezer dollár.

– Nagyszerű – szólalt meg Star mögöttünk. – Már attól féltem, hogy csődbe megy a klubunk.

Miközben Misty kuncogott, Jade újra benyúlt a szekrénybe, és kivett belőle egy bársonyzacskót. Tartalmát a padlóra öntötte. Gyűrűk, karperecek, fülbevalók gurultak szét, majd a végén kiesett két drága női karóra is. Gyémántok és rubinok ékesítették őket.

– Fogadni mernék, hogy minden az anyádé volt – fordult felém Misty.

– Igen, szerintem is. Geraldine sohasem viselt gyűrűket, még órát sem hordott.

Fülbevalója sem volt sohasem – feleltem neki.

– Most már mindez a tiéd – jegyezte meg Star.

– Papírokat is találtam – szólalt meg Jade keresés közben. Széthajtogatta őket, hogy megállapíthassa, mi áll bennük. – A ház papírjai, házassági anyakönyvi kivonat és néhány, szintén jelentős értéket képviselő kötvény – tette hozzá.

– Szóval Cathy most már gazdag – mondta Star. – És most térjünk át a munkára.

Cat és én körülbelül három óra múlva lelépünk.

– Várj – mondta Jade. – Van még itt valami egészen hátul. – Benyúlt a szekrény mélyére, és kivett belőle egy hivatalosnak látszó borítékot. Először kutatóan fürkészte az arcomat, majd fogta magát, felnyitotta a borítékot, és kihúzott belőle néhány papírlapot.

– Na, mi van bennük? – kérdezte Star.

– Egy örökbefogadási nyilatkozat – felelte.

– Ebben nincs semmi meglepő. Tudjuk, hogy Cathyt adoptálták, nem igaz? – folytatta Star.

– De igaz – válaszoltam.

– Ez azonban mégis meglepetés – mondta Jade lassan bólogatva. Felénk fordította a lapot. – Ezek nem Cat örökbefogadási papírjai.

– Micsoda? – kiáltott fel Star.

– Ezek Geraldine örökbefogadásáról szólnak. Ezek szerint, Cat, ő még csak a féltestvéred sem volt. Anyád örökbe fogadta.

– Micsoda?

Jade folytatta az olvasást.

– Itt, Kaliforniában fogadták örökbe. – Felpillantott rám. – Hivatalosan. Semmilyen rokoni kapcsolatban nem áll veled.

– Ez is csak jó lehet – szólt közbe Star. – Jobb, ha egyetlen csepp vére sem keveredik azéval a boszorkányéval. Ugye, jobb lesz így, Cat? – kérdezte átölelve a nyakam.

Nem tudtam, mit mondjak. Az új felfedezések teljesen megráztak. Úgy éreztem, mintha forognék, és minden egyes fordulatnál újabb meglepetés érne, míg végül az egész világ a feje tetejére nem áll.

– Nem értem. Biztos valami tévedés lehet. Összekevertek valamit a papírokon. Az én nevemnek kellene ott állnia.

Star belenézett az iratokba, aztán az egészet odanyújtotta nekem.

– Olvasd el magad. Le van pecsételve, alá van írva. Geraldine neve és születési adatai a megfelelő helyen szerepelnek. Senki sem kavart össze semmit. Áttanulmányoztam az iratot. Valóban minden hitelesnek látszott rajta.

– Geraldine soha… nem említett nekem ilyesmit – motyogtam. – És más sem.

– Ez talán már csak azoknak okoz gondot, akik itt maradtak –

mondta Jade halkan.

Felállt. – De nem hiszem, hogy ez egyáltalán számítana valamit – folytatta. – Ő már elment. Az egész utálatos múltat ki kell söpörnöd az életedből.

– Különben sem láttam bennetek semmiféle hasonlatosságot – jegyezte meg Star.

– Ó, istenem! – kiáltott fel Misty tágra nyílt szemmel. Mindnyájan kérdőn néztünk egymásra. – Geraldine akár hozzá is mehetett volna Aldenhez. Hiszen igazából nem is voltak rokonok. Nem csoda, hogy annyira kiborult miatta.

– Igen – feleltem. – Megtörténhetett. Nekem is volt egy ilyen érzésem.

– Itt van a pénz – mondta Jade, és átadta nekem a csomagot. – És fogd az ékszereket is. Most már a saját szobádban tarthatod őket. – Újra bezárta a páncélszekrény ajtaját.

Összeszedtem mindent, ránéztem még egyszer az iratokra, aztán kimentem a gardróbból, és leültem a csupasz matracra. Mindannyian utánam jöttek, és megálltak előttem. Vetettem egy pillantást a szexis ruhadarabokra, aztán felnéztem a lányokra.

– Azt hiszem, soha nem ismertem senkit valójában. Senki sem az volt, mint akinek mondta magát. Mindenki hazudott nekem.

– Ezzel mindannyian így vagyunk – mondta Jade. –Az egyetlen különbség, hogy számodra ennek a rémálomnak vége. – Ránézett Starra és Mistyre. – Számunkra még semminek nincs vége.

Elcsendesedtünk. Mindenki elmerült a saját gondolataiban. Star mozdult meg először, és szokás szerint haragja fékezhetetlen energiába csapott át.

– Kifestjük végre ezt a helyet, vagy csak sóhajtozunk egész nap? Egyébként azt hiszem, hogy nekünk egyáltalán nincs szükségünk senki másra.

– Igazad van – szólalt meg Misty. Jade bólintott.

– Így igaz.

– Akkor hozzáfognánk végre, Jade hercegnő? – kérdezte Star, és Jade kezébe nyomott egy festőhengert.

– Hallgassunk valamilyen zenét! – kiáltott fel Misty, és gyorsan bekapcsolta a magnót. Néhány pillanat múlva hangos zenétől rázkódott a ház. Star ecsettel a kezében vonaglott, mint egy igazi sztár, Misty követte a példáját. Szájukkal imitálták a szöveget is. Jade és én kiabáltunk.

Úgy záporoztak ránk a titkok, mint az eső. Ezt mondta Star.

Talán igaza volt: az én viharaim elültek. De lehet, hogy csak ezután kezdődnek.

Kiszolgáltatva

A családi titkok és hazugságok megfejtésével mi, lányok, mindannyian egyre inkább ingatagnak láttuk a világot. Úgy tűnt, mintha maga a föld is, amelyen járunk, bármelyik pillanatban beszakadhatott volna alattunk, mint valami vékony jégréteg. Mi pedig sírva, sikoltozva addig zuhanunk, míg hozzá nem csapódunk egy sziklához, azaz újra szembesülni nem kényszerülünk egy újabb, magunkkal, az életünkkel kapcsolatos szörnyű igazsággal. Még azok a korombeli fiatalok is gyötrődve próbálnak választ találni az örökké visszatérő, kísértő kérdésekre, akik biztonságos környezetben, szerető családban élnek. Ki vagyok én? Milyennek kellene lennem?

Miután véget ér a gyermekkor, a gyertyafényes születésnapok sora, amikor az embert ajándékokkal halmozzák el, rokonok énekelnek körülötte, és arról áradoznak, milyen fényes jövő áll előtte, miután vége az iskolás éveknek, amikor az ember egyre csak váltja a különféle méretű iskolapadokat, magol, idéz, dolgozatot ír, vizsgázik a tanárok, tanácsadók és igazgatók hada előtt, mindezek után alkalmatlannak, magányosnak, sebezhetőnek és csupasznak érzi magát a világban, amely könyörtelen, és túl sokat követel tőle.

A szülők néha meglátják rajtad, hogy olyan vagy, mint egy mentőövbe kapaszkodó hajótörött, de amikor mélyen a szemükbe nézel, észreveszed a türelmetlenségüket és kívánságaikat. Szinte hallod is, mire gondolnak: önállóan kell úsznod az árral. Ha nem teszed, a többieket is magaddal húzod a mélybe.

Ha szerencsés, igazán szerencsés vagy, és találsz magadnak valakit, akit szerethetsz, és aki viszontszeret, akkor a magányosság és a félelem érzése mérséklődhet. Gyakran rosszul választasz – úgy tűnik, ez mindannyiunkkal előfordulhat –, és elengeded a mentőövet, pedig már biztonságosnak ítélted a helyzetedet, és akkor vergődve, ide-oda dobálva újra fuldokolni kezdesz.

De mi van, ha sohasem volt szerető családod? Mi van, ha születésnapjaidat apró kellemetlenségnek tekintették, az ajándékokat kelletlenül adták? Mi van, ha gyertyáidat túl hamar fújták el, és akárhányszor belekapaszkodhattál volna egy mentőövbe, csak egy lyukas tömlőt dobtak oda neked, hogy harcolj meg magad az életedért?

És mi van, ha túljutottál a sötétségen, hogy végre találj egy kis fényt, reménységet és ígéretet, de csak körben kavargó hazugságokra leltél, melyek elszédítettek, és magad is belezuhantál az emlékek örvényébe, amelyekről tudtad, hogy mind illúzió? Miféle patakba, medencébe meríthetnéd a kezed, hogy mosolyt moss az arcodra? Hova kellene eljutnod, hogy élvezhesd a nevetés dallamát? Hogyan tehetned magad alkalmassá arra, hogy élvezhesd a boldog pillanatokat, ha már rátaláltál valakire, akivel megoszthatnád a boldogságot?

Hogyan különböztetheted meg magad és saját árnyékodat? Hibáztatna-e valaki azért, ha mindig ugyanazt a kérdést tennéd fel mindenkinek: járókelőknek, ismerősöknek, vadidegeneknek? Tudja, ki vagyok én? Meg tudja mondani, hova menjek, hogy ráleljek önmagámra?

Olyan anyám volt, akit csak néhány levél őrzött meg. Olyan apám volt, akit csak fényképen láttam. Egy arc, amely nem szólalhatott meg; kéz, mely nem érinthetett semmit; egy szempár, mely sohasem láthatott engem; fül, mely soha nem hallhatott engem. Olyan szüleim voltak, akiket a csalás és a félrevezetés vezérelt, akik még egymást is becsapták.

A barátaimmal kezdtük kibogozni a csomókat, és fájdalmas felfedezéseket tettünk. Anyám nem az anyám volt. A féltestvéremnek mondhattam. A féltestvérem mégsem volt a féltestvérem. Egy vadidegen volt, aki maga is múlt nélküli volt. Mi lett volna, ha egy nap – valamikor régen, amikor kicsi voltam – odaáll elém, és azt mondja: – Cathy, itt az ideje, hogy megtudd az igazságot, hogy mindketten szilárdan megvethessük a lábunkat egy olyan világban,

ahol nincs vékony jég, amely könnyen beszakadhat alattunk.

Mi lenne, ha megadta volna nekem a világ legdrágább kincsét: valódi nevemet, személyazonosságomat, a lehetőséget arra, hogy lehessek valaki, hogy különbséget tehessek önmagam és az árnyékom között. Mi tartotta vissza ettől? Kit akart büntetni vele? Vagy csak annyira megfertőzte a gyűlölet, hogy a szeretet, a kedvesség minden megnyilvánulásától irtózott?

Már gúzsba kötötte a halál. A hideg, fekete földben fekszik a ház mögött, bizonyítékként azoknak, akik teremtették. De a legjobb nem is gondolni rá. Ne gondolj rá, Cathy! Töröld le a homlokod, mondtam magamnak, mintha ezzel kitörölnéd a rossz emlékeket, mint valami szennyfoltot. Gondolj arra, hogy újjászülettek. Gyújts új gyertyákat, Cathy, és világíts bele velük a sötétségbe.

Ilyesmikre gondoltam, miközben új testvéreim közelében dolgoztam gépiesen. Cseverésztek, nevetgéltek, énekeltek, tréfálkoztak, hogy elvonják figyelmüket és megszabaduljanak démonjaiktól. Geraldine szokta mondogatni: „Dolgozz keményen, hogy ne jussanak eszedbe a kellemetlenségek.” Ebben igaza volt, bár biztos voltam benne, álmában sem hitte volna, hogy valamikor úgy fogok gondolni rá, mint minden baj okozójára.

– Így most már jó lesz! – kiáltotta Jade, megzavarva merengésemben, majd végignézett az elvégzett munkán.

Az egész szoba, beleértve a mennyezetet is, fekete volt. Ő, Star és Misty kicipelték a bútorokat a folyosóra. Először az ágyat szedték szét, azután kihúzgálták a szekrényeket és a komódokat. A szoba teljesen kiürült. Minden bútor- és ruhadarab odakint, a lépcső mellett várta sorsa beteljesülését.

– Holnap felhívom az üdvhadsereget – mondta Jade. – Biztos azonnal eljönnek a bútorokért és a ruhákért. –Rám pillantott. – Van valami, amitől nem szeretnél megválni?

– Nincs – válaszoltam habozás nélkül.

– Akkor jó. – Közelebbről is megvizsgálta az ajtót. –Kulcsra lehet

ezt zárni?

– Minek? – kérdeztem tőle.

– Ez a szoba mostantól a mi szentélyünk. Még véletlenül sem teheti be ide a lábát senki rajtunk kívül – mondta.

Star is vetett egy pillantást az ajtóra. – A kilincset ki kell cserélni, akkor megint zárható lesz – közölte velünk.

– Jó, holnap útközben beugrom valahova, és veszek egy újat – ígérte meg Jade.

– Induljunk – mondta Star. – Már késő́re jár.

Elmentünk megmosakodni. Én át is öltöztem. Valami csinosabb ruhát szerettem volna viselni Staréknál, mint egy farmer és egy szál póló. Aztán bepakoltam néhány holmit egy kis táskába, hiszen az éjszakát is ott akartam tölteni náluk. De emiatt azért aggódtam egy kicsit. Még soha életemben nem aludtam másoknál.

Jade hívta a kocsiját, és megmondta a sofőrnek, hogy vigyen el minket Starékhoz, miután őt és Mistyt hazaszállította. Nem tehettem róla, de remegni kezdett a lábam, amikor kiléptem az ajtón. Jade megérezhette zavaromat.

– Lassacskán majd minden könnyebb lesz – suttogta. – Nemsokára eljön az az idő is, amikor már egy futó gondolatot sem fogsz szentelni Geraldine-nak. – Megszorította a kezem, aztán egymás után mindnyájan beszálltunk a limuzinba.

A táskát úgy szorongattam az ölemben, mintha ejtőernyő volna. Mereven előrebámultam.

– Remélem, betartjátok az ÁVSZ-esekre vonatkozó szabályokat, és nem fogtok túlságosan zsíros ételeket enni – mondta Jade Starnak.

– Amikor majd te hívod meg Cathyt vacsorára, akkor olyan ételt adsz neki, amilyet csak akarsz. Megköszönném, ha nem te mondanád meg a nagyanyámnak, hogy mit főzzön vacsorára – vágott vissza Star. Jade a fejét csóválta.

– Én csak megpróbálom…

– Irányítani mindenki életét? – szakította félbe Star.

– Mi értelme van ennek? Csak azoknak segíthetsz, akik igénylik a segítségedet – fordult Jade Mistyhez, aki felhúzta a szemöldökét. – Tudsz arról, hogy nem mostad le magadról az összes festéket? Van egy fekete csík a jobb halántékodon. Hogy kerülhetett oda festék?

Misty vállat vont:

– Ha anyám rákérdez, majd azt mondom, hogy kutyaházat segítettem befesteni, vagy… majdcsak kitalálok valamit. Emiatt nem kell aggódnod.

– Ahogy a dolgok állnak, úgy látom, hogy én vagyok itt az egyedüli, akit aggasztanak közös dolgaink – közölte vele Jade. – Hánykor jöttök vissza holnap? – kérdezte Start.

– Lássuk csak – ejtette ki Star lassan. – Miután Cat és én végzünk a pedikűrösnél, át kell mennünk a kozmetikushoz is. Azután megebédelünk a Póló Klubban, és aztán…

– Jól van már, te nagyszájú, csak azt akarom tudni, mikor menjek értetek – morogta Jade.

Star futólag rám nézett, majd vállat vont. – Gondolom, dél körül jó lesz.

Jade Mistyvel is megbeszélte a másnapi találkozót, aztán mindketten kiszálltak az autóból. Star és én egyedül maradtunk a limuzinban, és egyenesen Starékhoz igyekeztünk. Kezdtem igazán ideges lenni.

– Vajon a nagymamád sokat fog kérdezősködni? –érdeklődtem.

– Valószínűleg igen – felelte Star. – De ne is próbálj meg hazudni neki. Mondhatnám, egyfajta hazugságletapogató van a fejében.

– Óriási. Mit csináljak, ha Geraldine felől kezd kérdezősködni.

– Mondj el neki mindent, de ne beszélj szerencsés távozásáról és a temetéséről – igazított el Star. – Ne izgulj. Nem kíváncsi természetű, inkább aggodalmaskodó. Az isten áldja meg érte – tette hozzá, és az ablak felé fordult. – Fogalmam sincs, mi lenne velünk, ha ő nem

lenne. Rodney valószínűleg nevelőintézetben végezné, én pedig az utcán árulnám magam.

– Igazából nem tennéd meg, ugye?

– Cat, van, amikor az embernek nincs választási lehetősége. Be kell érnie azzal, ami van. De ne is beszéljünk erről. Most megvan mindenünk. Itt vagyunk mi egymásnak – tette hozzá.

– Igen – válaszoltam –, szerencsére itt vagyunk egymásnak.

Star nagymamája egy Venice Beach-i lakóház földszintjén lakik, ezért tartozik hozzá egy aprócska, haldokló fűvel borított kertecske, ahova Star szerint gyakran szemetet szórnak le.

– Nagyi elhatározta, hogy amennyire erejéből futja, tisztán tartja. Néha azon kapom, hogy ócska gumiabroncsokat cipel el onnan. Nem tudom, honnan veszi az erőt hozzá, és hiába veszekszem vele, csak a fejét rázza, és azt mondja: „Amit meg kell csinálni, azt meg kell csinálni.” Ilyen az én nagymamám – mondta Star, amint a kocsi leparkolt a járda mellé.

A környék szegényesnek és lepusztultnak látszott. Néhány házra ráférte volna egy alapos meszelés, mázolás. A járdák megrepedeztek, összetöredeztek, az alacsony kerítések és a kapuk megvetemedtek, az ajtók rozsdás sarokvasakon csikorogtak. Csak hébe-hóba akadt egy ház, amelyet rendesen karbantartottak; legalább nem Starék háza volt az egyetlen, ahol megpróbáltak rendet tartani.

– Nagyi azt mondja, túl közel vagyunk az óceánhoz, és a sós levegő felemészt mindent.

Micsoda különbség Jade birtokához képest, gondoltam. Starnak igaza volt. Mintha különböző bolygókról érkeztünk volna.

Kiszálltunk a kocsiból, és bementünk a házba. Valaki jól telefirkálta az egyik falat.

– Nahát – mondta Star bosszúsan. – Ez teljesen új. Holnap reggel nagyi nekiáll lesúrolni. Ne is említsd meg neki – figyelmeztetett, majd megnyomta a csengőt. – Elfelejtettem magammal hozni a kulcsot

– magyarázkodott.

Egy pillanat múlva az öccse, Rodney nyitott ajtót. Star égimeszelőnek nevezte, és valóban igaza volt. Annak ellenére, hogy még csak nyolcéves múlt, tehát évekkel fiatalabb volt a nővérénél, majdnem akkorára nőtt, mint ő. Egyforma volt a szemük és az orruk, de akármennyire is ártatlannak látszott, bizalmatlannak és gyanakvónak is tűnt.

– Star jött meg a barátnőjével! – kiabált be a nagyanyjának.

– Köszönj már, Rodney – oktatta ki Star. – Ez a legelső dolgod, és ne ordítozz itt nekem, hogy ki van itt. Majd bemutatjuk őt nagyinak – tette hozzá meglehetősen szigorúan.

– Bocsánat – mondta Rodney. – Szia.

– Ez itt Cathy.

A fiú biccentett, én pedig köszöntem neki, de igazság szerint olyan halkan, hogy én is alig hallottam a saját hangomat. Megpróbáltam mosolyogni.

– Eltört a lábad? – kérdezte.

– Nem, csak elrepedt a bokám.

– Aha. – Csalódottnak látszott. Aztán sarkon fordult, és büszke tartással végigballagott a rövid folyosón. A konyhaajtóban megállt.

– Megjött Star – közölte a nagymamával, és félrehúzódott, hogy utat engedjen nekünk.

Anthony nagymama beletörölte a kezét egy konyharuhába, és felénk fordult, hogy üdvözöljön minket. Ínycsiklandó illatok szálldostak. Annak ellenére, hogy kopottasnak látszottak a bútorok, a padló, a falak és minden egyéb, azt is jól láttam, hogy milyen tisztán tartották a konyhát. A nagymama sugárzó mosollyal üdvözölt.

– Szervusz, édesem – mondta.

Star nagymamájának sima volt a bőre, csak a szeme sarkában és a szája szegletében jelent meg néhány apró ránc. Nagy, kerek szeméből

szeretet sugárzott.

Mindössze talán százhatvan centi lehetett, de büszkén magasra emelte az állát. Őszülő haját szoros kis kontyba csavarta. „– Köszönöm, hogy meghívott – mondtam neki.

– Örülsz, drágám? – kérdezte.

– Igen, nagyon.

– Akkor jó. Érezd magad otthon. Ma este sült csirkét, krumplipürét, fekete babot és főtt kukoricát eszünk. A desszert barackos pite lesz, és Rodney is segített az elkészítésében.

– Dehogyis – szólalt meg Rodney zavartan.

– Hiszen te daraboltad fel a barackot, kisfiam – erősködött a nagymama.

– Az semmi – válaszolta Rodney rám pillantva.

– És meg sem vágta magát – dicsérte Star. – Ez azért jó jel.

– Ne cukkold már a gyereket, Star. Soha nem vágja meg magát.

– Oké, nagyi. Gyere – fordult hozzám Star –, megmutatom, hol pakolhatod le a holmidat. Azonnal itt leszek, hogy megterítsek, nagyi.

– Már meg van terítve – közölte vele a nagymama. – Rodney megcsinálta.

– Nem egyedül csináltam – tiltakozott a fiú. Úgy látszott, a házi munkák emlegetése zavarba hozza.

– Köszönöm, testvérkém – csicseregte Star, és meg akarta simogatni Rodney haját, de a fiú gyorsan kitért előle. A nővére nagyot nevetett rajta.

Arra gondoltam, akármennyire is ugratja vagy fegyelmezi a fiút Star, nem nehéz észrevenni, hogy szeretik egymást. Féltékeny is lettem rájuk. A szeretet szinte kézzel fogható volt a házban. Örültem, hogy ott lehettem velük.

Star szobája kicsi volt és túlzsúfolt. Egy-két bútordarab eléggé megkopott. Az ágyat csak az egyik oldalról lehetett megközelíteni,

mert túl szűk volt a hely az ágytámla és a komód között. Rodney ágyát a szemközti falhoz állították. Fölé egy Michael Jordanposztert ragasztottak. Körülötte volt még néhány kisebb, valamiféle sporteseményt ábrázoló kép és más csecsebecse. Még Rodney álmai is helyet kaptak a szobában, gondoltam szomorúan. Eszembe jutott, hogy valószínűleg az ágyát is kinőtte már.

– A táskádat csak dobd le arra a komódra – mondta Star. Odament a keskeny szekrényéhez, hogy a ruhái közül válogasson. – Ezt fogom felvenni – mondta, és maga elé tartott egy vörösesbarna, lábközépig érő ruhát. – Át kell öltöznöm. Nagyi elvárja tőlem – magyarázta.

– Ó, talán nekem is valami szebbet kellene fölvennem – gondolkodtam hangosan.

– Nem, jó leszel így is. Mosakodj meg, míg én átöltözöm – javasolta Star, és megmutatta a fürdőszobát.

Néhány perccel később kopogtattak az ajtón.

– Bejöhetek? – kérdezte Star.

– Persze, már csak a hajamat kell megigazítanom – feleltem, amint kinyitottam neki az ajtót.

– Bocsánat, hogy betolakodom – mondta, miközben megmosta a kezét és hátul szorosan összefogta a haját. – Nálunk csak egy fürdőszoba van.

– Talán most kipróbálhatnám azt az új szemfestéket, amelyet Jadetől kaptam – tűnődtem.

– Nagyi nem fogja értékelni. Nem bírja a felvágósokat, és ezt a tudtukra is szokta adni. Mondtam már, hogy jó leszel így is – zárta le a kérdést Star. Még egyszer végignézett magán, aztán kimentünk a kis nappaliba, ahol Rodney éppen tévét nézett. Futólag ránk pillantott, majd visszafordult a készülék felé.

– Mit csináltál ma egész nap, Rodney? – kérdezte tőle Star.

– Semmit. Karikáztunk egy kicsit Sandyvel az iskola hátsó udvarán – egészítette ki a gyerek a rövid választ.

– Az a Cokey nem jelent meg újra? Rodney habozott.

– Mi történt? – folytatta a kérdezősködést a nővére, mielőtt a fiú még kitalálhatott volna valamilyen történetet.

– Ugyanaz, mint mindig – felelte végül lesütött szemmel.

– Ez a gyerek egyidős Rodneyval. Kábítószer-elosztóknak dolgozik, és megkörnyékezi a barátait – mondta Star.

– Olyan idős, mint Rodney?

– Igen. Egy halom pénzt szokott meglobogtatni előttük, hogy kísértésbe vigye őket, igaz, Rodney?

– Nem t'om – válaszolta a fiú.

– De az öcsémet nem ejtették a fejére, tudja, mit nem szabad, ugye, Rodney?

– Igen – felelte az gyorsan.

– Tudja, ha egyszer is rajtakapom, hogy van nála anyag, magam viszem el a rendőrségre. Ugye, Rodney?

– Nem fogadtam el tőle semmit – csattant fel a fiú, majd visszatért a tévéműsorához.

– Remélem is, hogy nem – mormogta Star. – Remélem, hogy nem fogja megtenni – súgta oda nekem.

Átmentünk a konyhába, hogy megnézzük, nem segíthetnénk-e valamiben.

– Mindjárt kész lesz minden – mondta Anthony mama. – Remélem, jó az étvágyad, gyermekem – szólt oda nekem.

– Nem sokat ettem ebédre – ismertem el.

– Nahát! És miért nem? – kérdezte a néni.

– Ma nagyon elfoglalt voltam. Kisebb átalakításokat végzünk otthon. Saját kezűleg végezzük a munkát – fűztem hozzá. – Néha az ember annyira belemerül a dolgába, hogy megfeledkezik az evésről is.

A nagymama elnevette magát.

– Hát ez nagy igazság. Star, tedd a krumplipürét az asztalra.

– Segíthetek valamiben?

– Ó, dehogy, azt már nem! Van neked éppen elég bajod a mankóddal. Rodney Fisher! – kiáltotta.

A fiú feje szinte azonnal megjelent az ajtónyílásban.

– Elkelne a segítséged, gyermekem.

A fiú odaszaladt nagymamájához, hogy megnézze, mit kell csinálnia. Star tálalni kezdte a vacsorát.

Minden olyan finom volt, ahogy az illata ígérte. Képtelen voltam elhinni, hogy a csirkét ilyen ízletesen is el lehet készíteni. Amikor újra megkínáltak, nem tudtam ellenállni. Ránéztem Starra, aki azonnal rájött, mi jár a fejemben. Jade-re gondoltam, aki a fejébe vette, hogy megtanít bennünket egészségesen étkezni.

– Miatta nem kell aggódnod – súgta oda Star.

– Na, és hogy van a mamád mostanában? – kérdezte Anthony mama. – Elcsitultak már a zűrök valamennyire?

– Igen – válaszoltam, és azt reméltem, hogy nem remeg a hangom.

– Abból, amit Star elmondott nekem, tudom, hogy milyen nehéz időket éltetek át mindnyájan, de az unokám azt is elmondta, hogy jó úton haladtok. Amíg fiatal az ember, nagy terheket is képes a vállára venni, ha hajlandó rá. Jól jegyezd meg, gyermekem, vihar után mindig kitisztul az ég, és időnként megjelenik rajta az a csodálatos szivárvány is. Csak előre tekints, és akkor nem látod olyan nehéznek a helyzetet.

– Hol van a te szivárványod, nagyi? – kérdezte tőle Star élesen.

Anthony mama csettintett az ujjával.

– Az is eljön, gyermekem, majd eljön.

– Mint a karácsony.

– Ne legyél kiábrándító, Star. Miért kell neked elbátortalanítanod

ezt a szegény kislányt? Időnk fele részében sötét felhők tornyosulnak fölénk, és csak azt szeretnénk tudni, miért ver minket olyan sokszor az eső. Anyád dolgozik, Cathy?

– Nem, asszonyom.

– De azért van miből megélnetek?

– Igen – válaszoltam. – Most már igen.

– Akkor félig már megnyerted a csatát. Félig. Rodney, ugye nem a nadrágodba törlöd a kezedet?

– Nem, nagyi – felelte a gyerek.

– És nem is az én csodálatos abroszomba, ugye? A fiú a fejét rázta.

– Valamibe csak bele kellett törölnöd a kezed, mert a szalvétád még össze van hajtogatva.

– Nem töröltem bele semmibe, nagyi – tiltakozott.

– Eddig lenyalta az ujjait – sietett Rodney segítségére Star. – Köszönjük a finom vacsorát.

– Ó, hát ez csak egy közönséges vacsora volt – mondta a nagymama. Hátradőlt a székén. – Fiatalabb koromban valóban pazar vacsorákat készítettem. Akkor még élt a férjem, és sokan jártak hozzánk vendégségbe. Valóságos banketteket rendeztünk.

– Akkor ez is egy bankett volt, legalábbis ami engem illet – mondtam neki mosolyogva. Hirtelen elkomolyodott.

– Anyád jól főz? – kérdezte.

– Soha életében nem főzött különleges ételeket – válaszoltam, és ez igaz is volt.

– Még akkor sem, amikor apád veletek volt? – kérdezősködött tovább.

– Nagyi, Cathy nem szeret erről beszélni mostanában – szólt közbe Star.

– Hát persze. Meg is értem. Micsoda szégyen. Egyikőtöknek sem lehet igazi családi élete. Szégyen.

– Túléljük – morogta Star.

– Persze hogy túlélitek. Miért ne élnétek túl? Kérsz még krumplit, aranyom? – kérdezte.

– Ó, nem. Olyan vagyok így is, mint egy megtömött liba – válaszoltam neki nevetve.

– Úgy látom, rád hasonlít – mondta a nagymama Starnak. – Bárcsak lenne valami szebb szobám a számotokra, de csak ez van. Rodney a kanapén fog aludni ma éjjel.

– Igen? – kapta fel a fejét a fiú.

– Nem alhatsz egy szobában a lányokkal, Rodney.

– Kár – sóhajtotta.

– Nem akarok senkit kitúrni a helyéről – mondtam.

– Rodney nem érzi úgy, hogy kitúrták a helyéről. Szeret a kanapén aludni. Néha előfordul, hogy a tévé előtt alszik el, és nincs szívem felébreszteni – magyarázta a nagymama.

Mindnyájan nevettünk, csak Rodney fordult el zavartan.

Olyan jó volt köztük lenni. Enni azt a csodálatosan finom ételt, érezni szeretetük melegségét. Amikor először találkoztunk, sajnáltam Start, de most sokkal jobban sajnáltam magam, sőt még Jade-et és Mistyt is.

– Ez a ház semmi azokhoz képest, amilyenekben fiatal koromban aludtam – és a nagymama mesélni kezdett a lánykoráról, amikor sok-sok évvel ezelőtt rengeteget utazott a szüleivel. Színesen, élénken festette le az élményeit, és amikor beszélt, úgy éreztem, hogy újra életre kelnek az események.

Nagyszerűen éreztem magam náluk. Végre sikerült megfeledkeznem az elmúlt napok eseményeiről. Eszembe se jutott Geraldine, a levelek és a felfedezéseink. Arra gondoltam, milyen jó lenne odaköltözni Starékhoz; elaludnék a kanapén is, vagy akárhol, csak azért, hogy velük lehessek.

Anthony mama elmesélt egy történetet az egyik rokonáról, aki temetkezési vállalkozó volt, és egyszer szundikált egy kicsit az egyik koporsóban. Apja bevitte az ügyfeleket, és amikor meglátták a láda fenekén, kitört a botrány.

Csak úgy rázkódtam a nevetéstől. Rodneynak még a könnyei is kicsordultak. Star is sugárzott, bár nem hahotázott velünk. Hirtelen kopogást hallottunk odakintről. A nagymama kérdőn nézett Starra.

– Ki lehet az? – kérdezte.

– Megyek, megnézem – pattant fel Rodney, és férfias léptekkel kivonult az ajtóhoz, mielőtt bárki más felállhatott volna.

Mi pedig feszülten várakoztunk odabent.

– Jézus egy atyaúristen! – hallottam, amint egy asszony felkiált. – Valóban te vagy az? Hogy megnőttél?

– Ó, nem lehet igaz! – döbbent meg Star, és hol rám, hol a nagymamájára nézett. – Ez ő!

– Kicsoda? – kérdeztem.

– Az anyám – mondta halkan, mire mind a hárman várakozva meredtünk az ajtóra.

Nem számítottam arra, hogy Star anyja olyan csinos, jó alakú nő, mint az, aki belépett a szobába. A frizuráját nemrég csináltathatta meg, és első pillantásra drága, elegáns kosztümöt viselt. Közelebbről szemügyre véve azonban kiderült, hogy a ruhája kicsit kopott. Magas sarkú cipőjét is kitaposta már.

Kis bőrönd volt nála, amely úgy nézett ki, mintha egy repülőgépről dobták volna le.

– Nocsak, nocsak, éppen jókor érkeztem. Még a vacsoráról sem maradok le. – Ezek voltak az első szavai.

A nagymama és Star dermedten bámultak rá.

– Senki sem akar köszönni nekem? Senki sem akarja azt mondani, mennyire örül, hogy lát?

– Nem tudtuk, hogy eljössz – közölte vele Anthony mama. – Meglepődtünk.

– Én sem tudtam egészen tegnap estéig – vihogott a nő. – Micsoda út volt!

– Azt hittük, Aaron unokatestvérével, Lamarral élsz. Hol van ő? – kérdezte tőle Star. Ezt mondta először az anyjának. Se köszönés, se egy mosoly, semmi.

– Nem tudom, és nem is érdekel. Az a hülye is csak egy vesztes, és én nem ölök több energiát az ilyen szerencsétlenekbe. Éhes vagyok, mama – tette hozzá témát váltva, azután odasietett az asztalhoz. – Nem hozol nekem egy tányért? – kérdezte Start. A barátnőm rám pillantott, majd kelletlenül felállt. – És te ki vagy? –érdeklődött a jövevény.

– Ő a barátnőm – szólt vissza Star a konyhaajtóból.

– Erre én is rájöttem.

– Cathynek hívnak – válaszoltam.

– Mi történt veled? – kérdezte a lábamra mutatva.

– Elestem, és megrepedt a bokám. De nincs nagyobb bajom – feleltem.

– Hm. Gondolom, a lányom a lehető legrosszabb színben tüntetett fel előtted – mondta, és haragos pillantást vetett a konyha felé.

– Végleg visszajöttél? – kérdezte tőle a nagymama a lényegre térve.

– Hát persze hogy visszajöttem, hiszen itt vagyok, mama. – Hirtelen elkomorult, mint aki mindjárt sírva fakad. – Pocsék időket éltem át.

– Ki hinné – jegyezte meg a nagymama kissé cinikusan. Nagy kerek szeme most összeszűkült.

– Tényleg így volt. Mindent megtettem azért, hogy otthont teremtsek, ahova elvihetem a gyerekeket, de megint átvertek. Sok

mindent ígértek nekem, de megint csalódnom kellett. Én mindent megpróbáltam.

Star visszatért a tányérral, az anyja pedig vett az ételből.

– Köszönöm, édesem. De csinos vagy. Gondolom, nagyi a lelkét is kitette értetek.

– Nem úgy, mint te – felelte Star mogorván.

– Na tessék, már megint kezdődik – fakadt ki Star anyja elhúzódva az asztaltól. – Nekem esik, pedig amúgy is ki vagyok készülve.

– Mama, te sohasem álltál a helyzet magaslatán.

– Miket kell hallanom, ráadásul idegenek előtt. Te is így beszélsz a mamáddal? – fordult felém Star anyja.

– Őt hagyd békén – mordult rá Star.

– Miért, valami rosszat mondtam? – kérdezte az, még mindig engem bámulva. Kénytelen voltam lehajtani a fejem.

– Leszedem az asztalt – szakította félbe Star, és kezdte lerámolni az asztalt.

– Megvárhatnád, míg befejezem – szólt rá az anyja.

– Star, angyalom, hagyd csak ott az ételt. Foglalkozz a barátnőddel. Nekem és a mamádnak van mit behoznunk. Rodney, te is fel vagy mentve. Eredj tévét nézni a lányokkal – intézkedett a nagymama.

– Gyere – hívott Star, erre átmentünk a szobájába. Mihelyt becsukódott utánunk az ajtó, szabadkozni kezdett. – Álmomban sem gondoltam volna, hogy képes lesz így beállítani.

– Engem nem zavar.

– A gond csak az, hogy itt is fog aludni.

– Ó – lepődtem meg. – Akkor talán haza kellene mennem.

Star elgondolkodott egy pillanatra.

– Én is veled megyek. Ha egyedül maradnék vele, akkor isten tudja, mit csinálnék. Lehet, hogy megfojtanám az éjszaka kellős

közepén. – Star szavai haragosan pattogtak, de ő maga inkább szomorúnak látszott. –Sajnálom, hogy így történt.

– Nem baj. Jól éreztem magam a nagymamádnál – válaszoltam.

Star szótlanul bólintott.

– Van nálad egy kis pénz taxira?

– Van.

– Akkor jó. Hívok egy kocsit. De nem akarom magára hagyni nagyit a mosatlan edényekkel. Most kimegyek a konyhába segíteni neki. Itt maradsz egy kicsit, vagy inkább kimennél Rodneyhoz a nappaliba?

– Itt megvárlak, de leginkább segíteni szeretnék.

– A nagymamám úgysem hagyná. A vendégünk vagy – mondta Star, majd kiment a szobából.

Leültem az ágy szélére, és körbenéztem a kis, sötét szobában. Milyen nehéz lehet Starnak, gondoltam. Nem csoda, ha mindig haragosnak látszik. Szerintem én is ilyen lennék, ha így kellene élnem. Mire mindezt végiggondoltam, Star már vissza is tért.

– Hívtam taxit – mondta. – A mamám nincs túlságosan kiborulva amiatt, hogy egyedül marad a szobában. De így lesz a legjobb. El kell mennünk innen.

– És mi lesz Rodneyval?

– Ő majd kint alszik a nappaliban. Ahogy a dolgok állnak, nagyon úgy tűnik, hogy ezek után az lesz a hálószobája. Nem fűzök sok reményt ahhoz, hogy anyám talál magának valami tisztességes munkát, és kerít lakást is. Úgy idegesít ez az egész. Menjünk innen minél hamarabb.

– A nagymamádat nem borította ki az új helyzet?

– Ő majd elboldogul valahogy. Anyám még mindig fél tőle – mondta Star mosolyogva. – Misty megörül majd, ha megtudja, hogy visszamentünk a szellemhez aludni. Ha visszaértünk a házatokba, őt

is és Jade-et is felhívjuk, rendben? Még egyszer mondom, sajnálom, hogy így alakult.

– Nem tehetsz róla. És ne aggódj annyit miattam. Amikor felálltunk, akkor vettem csak észre igazán, hogy milyen kicsi és szánalmas Star anyja. Anthony mama szemlátomást vállalta a kihívást: könyörtelenül kifaggatta arról, hogy hogyan él, legalábbis én így gondoltam annak alapján, amit láttam.

– Sajnálom, hogy járnod kellett ahhoz az ideggyógyászhoz vagy kicsodához – szólt Star anyja, amikor kijöttünk a szobából. – Nagymamád épp az előbb mesélt róla.

– Én nem sajnálom – válaszolt Star. – Legalább megtanultam, hova tegyelek.

– Pedig én azt reméltem, újra barátok lehetünk, édesem – mondta az anyja szomorúan.

– Mikor voltunk mi barátok, mama? Én csak terhet jelentettem a számodra.

– De már megváltoztam, drágám. Más vagyok. Majd meglátod.

– Jól van – zárta le a kérdést Star, és megpuszilta a nagymamáját.

– Fenséges vacsorát készített nekünk, Mrs. Anthony. Köszönjük – csicseregte Star.

– Nagyon szívesen, aranyom. Vigyázzatok magatokra odakint, hallod?

– Igenis, asszonyom.

Megálltam a nappali ajtajában, hogy elbúcsúzzam Rodneytól. Hirtelen nagyon kisfiú lett belőle. Anyja váratlan megjelenése jól felzaklathatta szegényt.

– Egyszerűen tartsd magad távol az anyánktól – tanácsolta neki Star –, és segíts a nagyinak.

A fiú bólintott, és továbbra is rendületlenül a képernyőre meredt, de szerintem aligha látott vagy hallott valamit a műsorból. A

szemében rémület ült.

A taxi már várt ránk odakint. Star rám szólt, hogy igyekezzek, majd megadta a sofőrnek a címemet.

– Minél hamarabb elkerülünk innen, annál jobban fogom érezni magam – morogta Star.

Percekkel később már messze jártunk a lakóhelyétől, de amit maga mögött akart hagyni, még mindig nem hagyta nyugodni. Gondterhelt volt és rosszkedvű. Régi emlékei és fájdalmai újra feltámadtak benne néhány másodperc leforgása alatt, gondoltam, és semmi sem akadályozhatta meg, hogy ne kerítsék őt újra hatalmukba. Ismét lázalmai tengerében fuldokolt.

Egész úton az anyjáról beszélt. Újra átélte azokat az eseményeket, amelyeket feltárt előttünk a csoportterápián. Én szótlanul ültem, és arra vártam, hogy lecsillapodjon. Mielőtt hazaértünk volna, abbahagyta a monologizálást, és a homlokát az ablaküveghez nyomta.

– Úgy sajnálom, Star – szóltam hozzá halkan, és megérintettem a karját. Kinyújtotta a kezét, és megszorította az enyémet.

A házban koromsötét volt, amikor megérkeztünk, még a folyosón se hagytam égve egyetlen lámpát sem. Mindenfelé festékszag terjengett. Ki kellett volna nyitnunk az ablakokat, gondoltam.

– Innom kell valami hideget – jelentette ki Star, amint meggyújtottam a villanyt az előszobában. – Aztán felhívjuk Mistyt és Jade-et. Megmondjuk nekik, hogy itt vagyunk.

– Rendben.

Követtem őt a folyosón át a konyhába. Amint felgyújtottam a villanyt, mindketten halálra váltan torpantunk meg. A hátsó ajtó tárva-nyitva állt, és a padlón heverő faforgácsokból arra lehetett következtetni, hogy felfeszítették. Star hitetlenkedve csóválta a fejét, majd felém fordult.

– Ez nem lehet igaz. Ez képtelenség – mondta.

A szívem olyan vadul dobogott, hogy azt hittem, szétveti a

mellkasomat. Meg sem tudtam szólalni. Összeszorult a torkom, és mintha a padlóhoz szegeztek volna.

Star mozdult meg először. Felém fordult, majd elindult az ajtóhoz.

– Hozz egy zseblámpát – utasított. – Cat, mozogj már! Amilyen gyorsan csak tudtam, odamentem az egyik fiókhoz, kivettem belőle a lámpát, majd a kezébe nyomtam. Star felkattintotta, és kivilágított vele a kertbe. A fénysugarat végigfuttatta Geraldine sírján. Szorosan mögé álltam, és a mankómra támaszkodva én is követtem a fénysugár útját. Semmi változást nem észleltünk. Szerintem mindketten megkönnyebbültünk. Szinte egyszerre fújtuk ki a tüdőnkbe szorult, égetően forró levegőt.

– Egy pillanatig úgy éreztem, mintha egy Stephen King-regény főszereplői volnánk – közölte Star, majd közelebbről is megvizsgálta az ajtót. Végigsimított az ajtókereten.

– Bárki is csinálta, gond nélkül kifeszítette. Hozzád egyszerűen betörtek, kisanyám.

– Vajon mit vittek el? – tűnődtem hangosan. Egymásra néztünk. Mindketten a páncélszekrényre gondoltunk.

– Jade újra gondosan bezárta, miután kivettük belőle a pénzt és az ékszereket – emlékeztettem Start. – Én pedig magammal vittem az egészet hozzátok a táskámban. Csak az iratok maradtak a széfben.

Star ment elöl, amint végigóvakodtunk a házon és felosontunk az emeletre, Geraldine egykori szobájába. Megálltunk a gardrób ajtajában, azután meggyújtottam a villanyt. Egy pillanatig mindkettőnknek elállt a lélegzete.

A páncélszekrény eltűnt.

– Akárki is volt, annyi biztos, hogy nem tudta kinyitni, ezért úgy döntött, hogy magával viszi, és valahol máshol megpróbálja feltörni. – Legalábbis Star így gondolta.

– De hisz olyan nehéz volt.

– Nem annyira. – Körbenézett az üres szobában, végigpásztázta a

frissen festett, fekete falakat. – Mi mást vihettek még el innen?

– Nem tudom. Nem sok érték maradt itt – feleltem. Mindenesetre az én szobámat is ellenőriztük. Elállt a lélegzetem, amikor kinyitottam az ajtót. A helyiséget szinte ízekre szedték: a fiókokat kihúzták, és tartalmukat szétszórták a padlón, az ágyamat lecsupaszították, és az ágyneműt szétdobálták, a matracot kirángatták a helyéről, a szekrényből kidobálták a ruháimat, a szekrényajtókat nyitva hagyták.

– Ki szedhette szét az ágyat ilyen módszeresen? Nem tolvaj, az egyszer biztos – jegyezte meg Star. Rémülten meredt rám. Lassan bólintott. Mintha olvastunk volna egymás gondolataiban. – Gondolod, hogy apád lehetett?

Nem tudtam visszatartani a könnyeimet. Hideg könnycseppek voltak, a félelem és nem a sajnálkozás könnyei.

– Biztosan itt ólálkodott a környéken, és amikor meglátta, hogy mindenhol sötét van, betört. Geraldine kicserélte a zárakat, miután kirúgta, mert maradhattak nála pótkulcsok is.

– Így hát betörte a hátsó ajtót, bejött, mert valószínűleg tudta, vagy legalábbis sejtette, hogy valami értéket rejt a széf – folytatta Star. – Miután nem tudta kinyitni, elvitte az egészet egyben. – Star még egyszer fürkészően végignézett a szobán. – De miért dúlta fel ennyire? Mi mást kereshetett még? – tűnődött.

A fejemet ráztam, majd elfordultam, mert nem mertem a szemébe nézni.

– Mit? – kiáltotta Star. – A fenébe is, te lány, ne próbálj meg eltitkolni előlem valamit! Ezek után ne!

Bólintottam, de alig tudtam megszólalni. Star úgy döntött, türelmesen kivárja, míg képes vagyok beszélni.

– Emlékszel, amikor a Santa Barbara-i kirándulásunkról beszéltem nektek?

– Igen, persze – válaszolta. – És?

– Akkor szégyelltem szóba hozni a képeket. Nehéz lett volna beszélni róluk. És arra gondoltam, nem annyira fontos túlságosan részletesen beszámolnom mindenről.

– Miféle képekről van szó?

– Rólam készített fotókról. Rávett, hogy pózoljak neki. Tudod, olyan polaroid fényképezőgéppel készítette őket. Aztán… nem akarta magánál tartani, mert Geraldine megtalálhatta volna a csomagot, így arra kért, hogy én rejtsem el a szobámban, és csak akkor adjam oda neki, amikor meg akarja nézni őket. Azt mondta, csodálatos fényképek, és nagyon büszke rájuk.

Olyan vadul ráztam meg a fejem, hogy a könnyeim szanaszét peregtek.

– Jól van, jól van, nehogy még itt megbolondulj nekem – csitított Star. – Hol vannak? Megtalálhatta őket? – kérdezte a szoba minden egyes szegletét felmérve.

– Nem tudom – válaszoltam. – A fürdőszobában vannak, a mosdó alatti szekrényben. Geraldine takarította a helyiséget, mindig azután, hogy elmentem iskolába, de találtam egy olyan helyet, amelyet a világ minden kincséért meg nem érintett volna – mondtam, miközben átmentünk a fürdőszobába.

A szekrény ajtaja tárva-nyitva állt.

– Megtalálta őket? – kérdezte Star, amint belépett mögöttem.

A mankómra támaszkodva lehajoltam a szekrényhez, és kivettem belőle az egészségügyi betétes dobozomat. Star elmosolyodott.

Kinyitottam a dobozt, és kihúztam belőle a betéteket. A fényképeket a harmadik és a negyedik közé rejtettem. Ott is voltak hiánytalanul. Diadalmas mosollyal emeltem őket a magasba.

– Még szerencse, hogy nem úgy gondolkozik, mint egy nő – mondta Star. De a mosolya hamar lehervadt.

– És most tépd össze és dobd a vécébe a képeket, oda, ahova valók.

– Igen, persze – válaszoltam, és pontosan úgy tettem, ahogy mondta. – Miután Geraldine kidobta apámat, még mindig féltem ezektől a képektől, és megpróbáltam úgy tenni, mintha nem is léteznének – magyaráztam Starnak, miközben apró darabokra szaggattam a fotókat.

– Teljesen meghülyülhetett az az ember, ha idejött és mindent felforgatott csak ezekért a képekért. – Star elgondolkodott egy pillanatra. – Lehet, hogy attól félt, bizonyítékként fogják felhasználni ellene. Jade-nek is pontosan ez lesz a véleménye, majd meglátod.

– A többieknek is be kell számolnunk erről?

– Nem, ha nem akarod – válaszolta Star. – De, Cat, én már tényleg kezdtem elhinni, hogy teljesen megbízunk egymásban.

– Igazad van – mondtam végül. – Jó, hogy végre vége a hazudozásnak, és legalább egymásban bízhatunk.

Felálltam és körbepillantottam.

– És jobb, ha most rendet rakunk. Ma éjjel itt kell aludnunk – mondtam.

Star elnevette magát.

– Megyek, felhívom a lányokat, aztán megnézzük, mit kezdhetnénk a hátsó ajtóval.

Elindult kifelé.

– Star!

– Mi van?

– Szerinted visszajön még? – kérdeztem szorongva. – Arra gondolok, talán szöget ütött a fejébe, miért festették Geraldine szobáját feketére, és miért cipelték ki a folyosóra az összes bútorát.

Star gondolkozott egy ideig, majd bólintott.

– Igen. Vissza fog jönni – felelte. – Meg kell beszélnünk és el kell döntenünk, hogy mit tegyünk. És nem késlekedhetünk. – Egyenesen a szemembe nézett. –Róla nem kell beszélnünk senkinek, hiszen nem

lett volna szabad itt megjelennie. Betört, és ellopta a széfet, de biztos vagyok benne, ő is teljesen összezavarodott, és fogalma sincs, mit csináljon. Ez jelen pillanatban a mi malmunkra hajtja a vizet.

– Jó, de mi lesz, ha ez a pillanat elmúlik? – kérdeztem. – Úgy értem, akkor sem hívhatjuk ki a rendőrséget. Igazam van?

Star bólintott, de nem mondott semmi bátorítót. Szótlanul mentünk vissza a szobámba.

Miféle harag, miféle őrület késztette arra az apámat, hogy ezt tegye? – kérdeztem magamtól.

És vajon mikor szánja el magát, hogy visszatérjen?

Az esküvő szépei

Star beengedte Jade-et és Mistyt, akik azonnal átrohantak a házon, hogy megnézzék a hátsó ajtót. Azután nagy robajjal felmentek a lépcsőn, és bejöttek a szobámba. Már majdnem mindent rendbe raktam, éppen az ággyal bíbelődtem.

– Mi történt itt? – kérdezte Jade. – Miért forgatta fel apád ennyire a szobádat? Először Starra pillantottam, majd elmondtam neki a fényképek történetét.

– De most már a csatornában úszkálnak valahol – zártam le a témát.

– Jó, de miért tört be?

– Szemmel tarthatta a házat, és biztos látta, hogy Star-ral elmegyünk itthonról – találgattam. – Nem kellett volna minden lámpát eloltanunk. Amikor senki nem nyitott ajtót a csengetésre, és látta, hogy a házban teljes a sötétség, elhatározta, hogy betör. Talán a pénzt akarta megszerezni.

– Star azt mondja, hogy elvitte a páncélszekrényt.

– Igen, az eltűnt – válaszoltam. – Biztos azért vitte magával, mert itt helyben nem tudta kinyitni.

– Akárhogy is történt, már nincs itt – fűzte hozzá Star.

– Az a szerencse, hogy a pénzt és az ékszereket kivettük belőle. Ugye, még megvannak? – kérdezte Jade nyugtalanul.

– Hát persze. Magammal vittem mindent Starékhoz a vacsorára, és még mindig a táskámban vannak.

Mistynek tűnt fel először, hogy milyen korán érkeztünk vissza Staréktól.

– Azt hittem, te is náluk fogsz aludni. Miért jöttetek vissza mégis? – kérdezte.

– Az anyám miatt – felelte Star, és részletesen elmondta anyja drámába illő megjelenését és visszatérését az életükbe. – Azt hiszem, inkább elmenekültem otthonról, mintsem egyszerűen visszajöttem ide.

– Nahát! – tört ki Jade, és lehuppant az ágyra, amit még mindig nem raktam egészen rendbe. – És mindez akkor történik, amikor kezdtek jóra fordulni a dolgok.

– Mit fogunk csinálni? Cat apja mindent láthatott – nyögte Misty.

– Nem mindent – válaszolta Jade.

– Miért vagy ebben annyira biztos?

– Ha tudna valamit, akkor már hívta volna a rendőrséget, nem igaz?

– De mi van a házzal? – tette fel következő kérdését Misty. – Elmondhatja valakinek, milyen változásokat talált itt.

– Egyszerűen nem számolhat be senkinek arról, amit látott, hiszen nem volt itt semmi keresnivalója. Ráadásul még be is tört, és elvitte a páncélszekrényt is – tűnődött Jade. Hirtelen rám pillantott. – Igazam van?

– Igen – feleltem. – Ez volt az egyezség fő része: soha többé nem jöhetett volna még a ház környékére sem.

– De mégis megtette, és ezek után újra eljöhet – mondta Star figyelmeztetően.

– Telefonálhat is, vagy érdeklődhet Geraldine felől – vetette fel Misty. – Biztos kíváncsi rá, hogy mi folyik itt.

– Igen? Akkor majd Cat elmondja neki, hogy az átalakítás Geraldine ötlete volt. Ha esetleg rákérdezne.

– Hogy feketére fessék a szobáját? – kérdezte Star kétkedőleg.

– Geraldine amúgy is furcsa teremtés, nem igaz? –állt elő újabb elmélettel Jade.

– Furcsa volt – javította ki Misty.

– Volt. El fogja hinni. Más választása nincs is – tartott ki

álláspontja mellett Jade.

– És mi van, ha beszélni akar Geraldine-nal? – tűnődött Star.

– Ugyan minek? Hogy bevallja neki a betörést? Hogy beszámoljon neki a széf ellopásáról? Nem, szerintem ezek után távol tartja magát a háztól – jelentette ki Jade. Hangjából remény csendült ki, és egy kis fohász is.

Mindnyájan hallgatagon üldögéltünk egy darabig. Rápillantottam Starra, aki az íróasztalomnál ült, és a padlót bámulta. Annyira belemerültem saját gondolataimba, hogy megfeledkeztem az ő gondjairól.

– Mi lesz most, hogy anyád visszajött? – kérdeztem végül.

– Mit tehetnék? Holnap reggel hazamegyek, és kipuhatolom, mik a szándékai. Ha egy mód van rá, nem fogja magára vállalni a gyerekeivel kapcsolatos felelősséget. Erre fogadok, és remélem, hogy így lesz, máskülönben Rodneyval fogjuk magunkat, és nekivágunk a világnak.

– Nagymamád nem egyezik bele, hogy odaköltözzön hozzá, nem? – kérdezte Jade.

– De. Mi más választása lehetne? – vonta meg a vállát Star. – Rodney és én jog szerint még mindig a gyerekei vagyunk. Te vagy a nagy jogász, Jade. Neked mindent tudnod kell erről a kérdésről.

– Várjunk, és majd meglátjuk, mi lesz – szólt közbe Misty. – A végén úgyis minden kiderül.

Star a fejét csóválva bámult rá.

– Misty, biztos vagy abban, hogy az agyad helyett nem buborékok vannak a fejedben?

– Én csak a depressziótól próbálok megszabadulni! – kiáltotta Misty védekezően.

– Hát persze, könnyű nektek, beverlyeknek.

– Nem az. Nem tudsz te semmit – mondta Misty hevesen.

– Pedig kényelmes, meleg helyen fogod lehajtani a fejed ma este – morogta Star –, és a szüleidtől gyakorlatilag mindent megkaphatsz. Csakúgy, mint Jade hercegnő, akinek autót ajándékoz majd az apja.

– És én már megmondtam nektek, hova teheti a kocsiját – vágott vissza Jade.

– Ez igaz, de azért el fogod fogadni – mondta Star szárazon. Jade nem tiltakozott.

– Star, te sem tudhatsz mindent. Attól, hogy ott ültél a csoportos foglalkozásokon, és sok mindenről hallottál, még nem tudhatsz mindent – próbálta meggyőzni Misty, akinek időközben könnyek gyűltek a szemébe.

– Eleget tudok – erősködött Star.

– Nem, ez nem így van! – sikoltotta Misty. Ökölbe szorított kézzel csapkodta a combját. – Szombaton apám elveszi a barátnőjét, Üresfejű Arielt, és azt szeretné, ha én is ott lennék az esküvőn. Anyám pedig teljesen ki van borulva, és nem akarja, hogy elmenjek. Úgy érzem, mintha kettészakítanának. Egyik felem mehet az esküvőre, a másik pedig… a pokolba!

Mindnyájan lesújtva bámultunk rá. Nem tudtunk megszólalni.

Misty egyetlen mozdulattal letörölte könnyeit az arcáról.

– Tudjátok, ebben a hónapban lett volna a huszadik házassági évfordulójuk. Meg kellett volna erősíteniük az esküjüket. És akkor boldog kis család lettünk volna örökké. Hát apa most valóban esküt tesz, csakhogy másnak: egy új menyasszonynak.

– Sajnálom – mondta Star halkan.

– A fenébe is! – kiáltott fel Jade haragosan. Felnézett a plafonra. – Jön egyik baj a másik után! Hát ennek már sohasem lesz vége?

– Soha – felelte neki Star. – Hát nem érted? Csak akkor lesz vége, ha hátat fordítunk nekik, és szépen elballagunk. Jó messzire.

Misty szipogva bólintott.

– Főzzünk egy kis kávét. Kávézás közben átgondoljuk ezt az egészet – javasolta Jade. – Meg kell találnunk a módját, hogy segíthetünk egymáson, máskülönben…

– Máskülönben mi lesz? – kérdezte tőle Star.

– Máskülönben – felelte Jade rám pillantva – Geraldine temetésének nem volt semmi értelme.

Lehajtott fejjel vonultunk le a konyhába. Én bicegtem leghátul. Amikor hozzákezdtem volna a kávéfőzéshez, Star közbelépett.

– Ülj csak le, Cat. Majd én megcsinálom. A beverlyek elvárják, hogy kiszolgáljuk őket.

Az adott helyzetben fogalmunk sem volt, hogy Star komolyan meg akar-e bántani valakit, vagy a csipkelődéssel csak enyhíteni akar a feszültségen.

– Tudod, Star, sajnálom, hogy anyád olyan nagy hirtelen rátok tört, de ha úgy kezeled, mintha mi sem történt volna, azzal nem segítesz magadon – mondta Jade.

– Igenis. Köszönöm a tanácsot, Marlowe doktornő – replikázott Star mosolyogva. Így akarta tudtunkra adni, hogy nem haragszik.

Átnéztem az asztal másik oldalára, ahol Misty ült kivörösödött szemmel. Úgy bámulta a falat, mint aki se lát, se hall. Ha ránk nézne, gondoltam, egyszerűen elporladnánk. Mi késztetett bennünket arra, hogy azt gondoljuk, segíteni tudunk egymáson? Geraldine-nak igaza volt. Vak nem vezethet világtalant.

Egy darabig mindenki hallgatott, és a csendet nehéz volt elviselni. Egyszer csak Misty megrázta magát, és éles pillantást vetett rám.

– Amikor odafent voltunk a szobádban, nem láttam a leveleket – mondta. – Emlékszem, hogy a komódra tetted őket.

Star és Jade várakozóan néztek rám, miközben gondolkodtam. Megráztam a fejem.

– Én sem. Apám biztos azokat is magával vitte.

– És miért vitte volna magával őket? – tette fel a kérdést Jade undorral az arcán. – Ennyire beteges lenne?

– Mindenesetre a tette nem vall egészséges lélekre – mondta Star. – Felmegyek, és utánanézek.

– Én is veled megyek – mondta Misty, és felállt.

Miután ők ketten felmentek az emeletre, Jade kávéscsészéket hozott a konyhából, és a tejet is kivette a hűtőből. Hogy elterelje a figyelmemet, anyja új ruhájáról mesélt, melyet az a nagy ünnepségre vásárolt. Jade idegesen, pattogva beszélt, és ez nagyon emlékeztetett arra, amikor a csoportos foglalkozásokon ő volt a soros, és beszámolója vége felé az altatókkal elkövetett öngyilkossági kísérletét részletezte. Aztán mindkettőnknek töltött egy kis kávét. Hallottuk, amint Star és Misty lefelé jöttek a lépcsőn. Csak rájuk kellett nézni, s máris tudtuk, hogy nem találták meg a leveleket.

– Apád talán szeret mások magánéletében vájkálni – vetette fel Star.

– Lehet, hogy ő maga sem ismerte az egész történetet – jutott eszébe Mistynek. Kérdőn nézett rám.

– Fogalmam sincs, mit tudott és mit nem. Nekem sohasem tett említést róla.

– Most már mindegy, úgysem tudunk tenni ellene semmit. Arra összpontosítsunk inkább, amit megtehetünk – mondta Jade határozottan. Starnak is, Mistynek is töltött egy kis kávét, majd leült.

– Szóval mit tehetünk? – kérdezte Misty.

– Folytatjuk tervünk megvalósítását. Holnap reggel veszek pár holmit a szentélyünkbe. Ha akarod, először érted megyek – fordult Misty felé.

– Rendben.

– És még sok igazítanivaló van itt is. Holnap éjjel itt alszom veled – közölte velem. Ismét Mistyhez fordult:

– Mit is mondtál, mikor lesz apád esküvője?

– Ezen a szombaton. Templomi esküvőt tartanak, és rengeteg vendéget hívtak meg!

– Mindnyájan ott leszünk – jelentette ki Jade.

– Eljönnétek?

– Miért ne? Star, mit szólsz hozzá?

– Nekem jó, csak az a baj, hogy nincs mit felvennem.

– Nekem van egy csodálatos ruhám, ami jó lesz neked – mondta Jade. – Ide fogom hozni. Cathy, neked is kell majd valami jó cucc. Holnap délután iderendelem a kocsit, elmegyünk a Camelotba, a Sunset Boulevard-ra, és veszünk neked valami nagyon elegáns ruhát.

– De jó lesz, ha ti is velem jöttök! Köszönöm! – lelkendezett Misty. Arca újra felderült.

– Nekem még dolgoznom kellene egy kicsit Geraldine sírján – jegyezte meg Star. – Még szerencse, hogy apád éjjel jött ide. Különben pedig más látogatóink is lehetnek. És a hely pontosan annak néz ki, ami valójában. Holnap reggel, mielőtt hazamennék, elrendezem a terepet. – Belekortyolt a kávéjába. – Ha később, a nap folyamán nem jönnék vissza, akkor ne is várjatok rám – fűzte hozzá.

– Mit tehetünk érted? Talán jó lenne, ha mindnyájan elmennénk hozzátok – ajánlotta Jade.

– Nem, azt hiszem, csak felidegesítenénk a nagymamámat, meg minden. Biztos attól tartana, hogy anyám valami olyasmit mond vagy tesz, amivel kínos helyzetbe hoz titeket. Majd meglátjuk, mi lesz – mondta Star.

Mély és hosszú hallgatás következett. A kávénkat kortyolgattuk, és a csészék fölött időnként egymásra pillantottunk. Mindannyian éreztük, milyen feszültség telepedett a szobára. Valójában eléggé törékeny az egymásba vetett bizalmunk, gondoltam. Amint ott üldögéltünk, kétségbeesetten próbáltam megfeledkezni a kinti sötétségről, ahol Geraldine bukkanhatott fel a semmiből, hogy a száját elhúzva gúnyosan rám nevessen. Szinte magam előtt láttam,

hogy gyűlölete és haragja sisteregve távozik halott ujjainak hegyén keresztül, utat tör magának a föld alól, beáramlik a házba, hogy emlékeztessen, nincs messze tőlem. Sosem volt messze.

– Minden rendben van? – szólalt meg váratlanul Jade. – Cat!

– Tessék? Ja, igen – feleltem.

– Fejezzük be a takarítást – folytatta. – Mit csinálunk a hátsó ajtóval? – kérdezte a konyha másik vége felé biccentve.

Star még egyszer felmérte az ajtó állapotát, aztán kiment a garázsba néhány szerszámért. Később mindnyájan az ő munkáját figyeltük.

– Egyszer a mamám egyik barátja ugyanígy törte be az ajtót nálunk – mesélte. Sikerült annyira rendbe hoznia, hogy végre be lehetett zárni.

– Nem látszik túlságosan biztonságosnak – jegyezte meg Jade.

– Nézzünk szembe a tényekkel, ha valaki be akar jutni valahova, úgyis megteszi, semmi sem állhat útjába – oktatta ki Star Jade-et.

– Nincs riasztótok? – kérdezte Jade.

– Nincs. Geraldine-nak esze ágában sem volt ilyesmit beszereltetni.

– Lehet, hogy az aljassága miatt nem félt semmitől – morogta Jade.

– De az is lehet, hogy csak ostoba volt – vetette fel Star.

Jade és Misty körülbelül még egy órát töltöttek nálam. A jövőről beszélgettünk. Nagy utazásokról és óriási bulikról fantáziáltunk. Képzeletünket arra használtuk, hogy kiűzzük magunkból aggodalmainkat és félelmeinket. Miután elmentek, Star és én elvégeztük az utolsó simításokat a szobában, megvetettük az ágyat. Eldöntöttük, hogy azonnal lefekszünk aludni, még csak tévét sem nézünk lefekvés előtt. Rájöttem, hogy az érzelmi kimerültség igazából akkor jön elő, amikor lehajtjuk fejünket a párnára és mozdulatlanul fekszünk. Akkor úgy érezzük, hogy soha többé nem is kelünk fel.

– Star, ugye nem gondolod, hogy ma éjjel még visszajön ide? –

kérdeztem suttogva, miután betakaróztunk.

– Nem. Apád is teljesen össze van zavarodva. Fogadni mernék, leesett az álla, amikor meglátta a bútorokat odakint a folyosón és Geraldine feketére festett szobáját. Ha ez a Jade nem lenne, ki kellene találni. Ki tudja, milyen terveket főz ki holnapra, de annyi biztos, nem szeretném, ha Beverly Hills-i cifraságokat hurcolna ide. Jade és az ő privát helyei…

– Valahova csak el kell vonulnunk – mondtam. Star hallgatott egy pillanatig.

– Igen, én is azt hiszem – válaszolta. – A baj csak az, hogy valaki mindig felborítja, tönkreteszi a nyugalmunkat.

– Talán ez alkalommal nem így lesz – folytattam.

– Talán – felelte, de nem túl meggyőzően.

– Jó éjszakát – zártam le a beszélgetést.

– Sajnálom, hogy nem maradhattál nálunk éjszakára, Cat. Talán majd máskor – mondta.

– Hát persze. Annyi időnk van még. Erre már nem válaszolt.

A jövő most sokkal több rejtelmet tartogatott, mint valaha, derűlátó álmodozásaink ellenére.

Másnap reggel Star kiment a hátsó udvarba, hogy elgereblyézze a sírt. Azt akarta elérni, minél kevésbé legyen nyilvánvaló, hogy ott eltemettek valakit. Hívtunk neki egy taxit, hogy haza tudjon menni. Annyi pénzt adtam neki, hogy délután vissza is tudjon jönni belőle.

– Megpróbálok visszajönni – ígérte.

Azok után, hogy apám visszatért, megtette azt, amit megtett, elvitte azt, amit el akart vinni, jobban féltem az egyedülléttől, mint valaha, de igyekeztem nem kimutatni rettegésemet. Különben pedig egész idő alatt az egyik utca felőli ablaknál ültem, és arra vártam, hogy Jade és Misty végre megérkezzen. Egy kicsit felhős volt az ég. Akárhányszor megkísérelt előbújni a nap, hogy megmelengesse és ragyogó színbe öltöztesse a világot, egy rusnya páracsomó elzárta az útját. A

szomorkás időjárás miatt még magányosabbnak éreztem magam. Amikor a hatalmas autó végre feltűnt, megkönnyebbülten felsóhajtottam, és gyorsan leszaladtam, hogy ajtót nyissak nővéreimnek: Mistynek és Jade-nek. Csomagokkal megrakodva közeledtek. A sofőr egy óriási, ovális tükröt cipelt utánuk.

– Itt akár le is teheti. Köszönöm – mondta Jade a férfinak, aki az előszoba falának támasztotta a tükröt. Amint elindult vissza a limuzinhoz, Jade felém fordult.

– Minden rendben volt az éjjel, Cathy? – kérdezte. – Nem voltak újabb látogatóid?

– Senki. Csend és nyugalom volt. Star azt mondta, hogy késő délután megpróbál visszajönni.

– Jól van.

Jade sofőrje egy felcsavart szőnyeggel tért vissza. Letette a tükör mellé.

– Menjünk, lássunk munkához – nógatta Jade Mistyt, miután a férfi eltávozott. A csomagokkal kezükben elindultak felfelé az emeletre, újonnan kinevezett szentélyünkbe. Követtem őket.

– Mit vettetek?

– Majd meglátod – felelte Misty mosolyogva.

Aztán még egyszer lementek a szőnyegért és a tükörért. Először a szőnyeget csavarták ki, és terítették le a szoba közepére. Gyapjúból készült, vörös és fekete csíkokkal szőtték át. Jade úgy helyezte el a tükröt, hogy a szőnyegen körbe ülve mindannyian láthassuk önmagunkat. Azután kicsomagolt két pár réz gyertyatartót, és a tükörrel szemben, a szoba másik oldalára tette őket. Misty fekete gyertyákat állított beléjük.

Jade CD-ket is vásárolt, melyeken az Új Kor meditációs zenéjét rögzítették. Legalábbis ő így mondta. Azonnal be is tette az egyiket a lejátszóba, hogy munka közben hallgathassuk. Különös hatású, nem e világi helyszíneket ábrázoló posztereket is hoztak magukkal.

Felhőket, vizet, csillagokat és fénysugarakat láttam rajtuk. Tömjénes füstölőrudakat is vettek, valamint csengettyűket, amelyeket Jade közvetlenül a bejárat fölé akasztott. Misty pedig a helyére csavarozta az új zárat, majd a kezembe nyomta a kulcsát.

– Lesz még több díszítés is – közölte Jade, miután felakasztott egy képet a falra –, de egyszerre nem akartam túl sokat magammal hozni. – Nos, mi a véleményed eddig? – kérdezte az új szerzeményeket mustrálgatva.

– Nem mindennapi – válaszoltam, amint elnéztem a csupasz, fekete szobába helyezett gyertyatartókat és szőnyeget. Akkor tűnt föl, hogy még az ablakokat is befestették.

– Csak várjuk ki, mit mond majd Star – vetette közbe Misty. – Kissé borzong tőle a hátam, de nekem tetszik.

– Pontosan ez a légkör kell a szellemnek, a léleknek – magyarázta Jade.

– Miért festettétek be az ablakokat is? – kérdeztem.

– Mert teljesen ki akarjuk rekeszteni a lármás, ügyes-bajos, rothadó külvilágot, amikor itt összegyűlünk.

– Honnan tudsz te ennyi mindent erről az egészről? – folytattam a kérdezősködést.

– Anyám volt oda érte egy időben. Belépett egy meditációs csoportba rögtön azután, hogy elkezdődött a válási hercehurcájuk, és úgy tűnt, segített rajta. De azután a szervezet egyre több adományt kért tőle, anyám pedig rájött, hogy a csoport vezetője ingatlant vásárolt magának a pénzből, ezért gyorsan kilépett. Én megszerettem a zenéjüket, elolvastam a kiadványaikat, és úgy érzem, sokkal nagyobb hasznot húztam belőle, mint anyám.

– Itt nem szabad félnünk attól, ha legbensőségesebb titkainkat kell feltárnunk egymás előtt. Ettől lesz az egész szent, így ne feledjétek, mindig kulcsra zárva kell tartanunk, hogy rajtunk kívül senki más ne léphessen be ide. Rendben?

– Igen – válaszoltam. Lehet, hogy beválik, gondoltam. Lehet, hogy valóban szükségünk van egy különleges helyre, ahova visszavonulhatunk.

Meghallottuk, hogy csörög a telefon. Én vettem fel a kagylót. A készüléket egyszerűen a padlóra tettük, hiszen a szobában nem maradt egyetlen bútordarab sem. Az orvos hívott a kórházból. Csodálkozott, amiért nem mentem el újabb röntgenre. Geraldine-nal akart beszélni.

– Ó, sajnálom, de ő most nincs itthon. Én viszont azonnal odamegyek a kórházba – mondtam neki.

– Fontos ellenőriznünk, rendben halad-e a gyógyulás folyamata – hangsúlyozta az orvos. – Azt hittem, anyád megérti a jelentőségét.

– Megértette ő, de az utóbbi napokban betegeskedett – folytattam a hazudozást. Jobb ürügy nem jutott az eszembe. Miután letettem a kagylót, beszámoltam Jade-nek és Mistynek az elfelejtett vizsgálatról.

– Emiatt ne aggódj. Odaviszünk.

– Én vezetek – jelentette ki Misty. Azonnal megindultunk lefelé. Jade felhívta Start, hogy tudassa vele, hol leszünk akkor, amikor ő feltételezhetően megérkezik. Jade töprengve tartotta kezében a kagylót egy darabig, majd lassan letette.

– Star hangja nem túl vidáman csengett. Azt mondta, nem baj, ha elmegyünk, mert vacsora előtt úgysem tudna idejönni. Rodney kiborult. Az anyja magával vitte vásárolni, de a végén egy kocsmában kötöttek ki.

– Talán halálra issza magát, és akkor a probléma végre megoldódik – mormogta Misty.

Jade és én egymásra bámultunk, és biztos vagyok benne, hogy mindketten ugyanarra gondoltunk. Szomorúan vettük tudomásul, hogy Star és öccse boldogságát és biztonságát az határozza meg, hogy anyjuk hogyan járkál ki-be az életükben.

Beszálltunk a kocsiba, és elindultunk a kórházba. Közel két óránkba került, míg végre megröntgeneztek, és az orvos megvizsgálta

a felvételeket. Szemlátomást aggasztotta, hogy Geraldine nem volt jelen. Azt mondtam neki, hogy anyámnak magas láza van.

– De ha jól emlékszem, azt mondtad nekem, hogy nincs is otthon – juttatta eszembe a doktor.

– Ő is orvoshoz ment, hogy gyógyszert írasson fel magának. Nem tudom, hazaért-e azóta.

Az orvos bosszúsan, sőt gyanakvóan méregetett, de a végén csak annyit mondott, hogy szépen javul a lábam.

– Azt szeretném, ha visszajönnél a jövő héten. Előtte való nap pedig elvárom, hogy anyád felhívjon telefonon – utasított, és egy darab papírra felírta a nevét és a számát. Megköszöntem a segítségét, majd kivonultam a rendelőből.

– És a jövő héten mit csinálunk?

– Az orvos biztos nem emlékszik a hangjára. Majd én felhívom Geraldine nevében – javasolta Jade. – Szépen meg fogjuk oldani ezt a kérdést is. A legfontosabb, hogy meggyógyuljon a lábad. És most menjünk a Camelotba, és vegyünk neked egy szép ruhát Misty apjának esküvőjére. A vásárlás a legjobb módja annak, hogy megszabaduljunk aggodalmainktól – fűzte hozzá.

– Mondja ezt egy beverly – jegyezte meg Misty. Elgondolkodott egy pillanatra, majd mosolyogva folytatta: – Furcsa, de amikor Star nincs velünk, késztetést érzek arra, hogy kimondjam azt, amit máskülönben tőle hallanánk.

– Mindannyian egymás részévé válunk – magyarázta meg Jade. – Reménykedjünk abban, hogy csak a jó részeket mentjük át magunkba.

Mindnyájan jót nevettünk ezen. Már kezdtem félni, hogy semmi okunk nem lesz a vidámságra, de végül is remek délutánt töltöttünk el együtt. Nem tudtam – sőt még Misty sem –, hogy a Camelot egy meglehetősen szokatlan üzlet. Úgynevezett „misztikus öltözékeket” árulnak benne. Tömjénfüst kering odabent, és olyan zene szól, amilyet Jade CD-iről ismerhettünk meg.

Legelőször egy sztreccsbársonyból varrt hosszú ruhát próbáltatott fel velem Jade. Aranyszegélyű, csúcsos ujja volt. Úgy éreztem magam benne, mintha jelmezt viselnék, de ez még semmi volt ahhoz képest, amit az „Istennő ruhájának” neveztek el. Ez utóbbit zsugorított selyemből szabták, és széles, aranyszínű övvel díszítették.

Ezután felpróbáltam egy „Tündér” ruhát is, mely kis, vállban szűkített kabátkából és zsebkendőnyi szoknyából állt. Ezt is selyemből varrták. Halvány levendulaszínű volt. Jade és Misty kitartottak a mellett, hogy azt kell megvennem. Nem tudtam abbahagyni a röhögést, amint a tükör előtt álltam. Elképzeltem Geraldine-t, aki biztos eldobta volna az agyát, ha meglátott volna benne.

– Igazán csinos lány vagy, Cat – közölte velem Jade, miután mellém lépett, és átölelte a vállamat. Mindketten magunkat bámultuk a tükörben. – Hamarosan több szívet törsz össze, mint én – suttogta.

Lehetséges volna? Tényleg igaz lenne? Kétkedve fürkésztem magam tovább a tükörben.

– Az „Istennő ruháját” vegyük meg Starnak – ajánlotta Jade. – És különben is, miért ne vehetne mindenki egy új ruhát, ha már itt vagyunk? Én a hosszú bársonyt választom. Mit szólsz, Misty?

– Rendben. Mindegyik szépen fog mutatni apa esküvőjén.

Misty is válogatott egy darabig, végül egy V nyakú, zsugorított selyem tunikát választott, hozzá illő selyemszoknyával. Elképzeltem a pillanatot, amikor mi négyen bevonulunk a templomba, és egy pillanatra magunkra vonjuk a figyelmet. Tudtam, hogy Misty azért az egyetlen pillanatért mindenét odaadná.

A vége az lett, hogy kevéssel több mint ezer dollárt költöttünk el egyetlen boltban.

Geraldine biztos forog a sírjában, gondoltam, és félig-meddig azt vártam, hogy valóban megmozdul a föld, amikor visszaérkeztünk a házunkhoz. Útközben megálltunk Mistyéknél, hogy magához vehesse a klarinétját. Vacsora után játszani akart nekünk rajta. Eltökélten

küzdöttünk azért, hogy jó szórakozással elűzzük magunktól a borús eseményeket.

Legnagyobb meglepetésemre Starnak tetszett a ruha, melyet rögtön megmutattunk neki, miután hazaértünk.

Mindnyájan újra felpróbáltuk új öltözékünket, és úgy parádéztunk a házban.

– Tökéletes a külsőnk legelső összejövetelünkhöz, melyet a szentélyünkben tartunk – jelentette ki Jade, és felvezetett minket az emeleti szobába, ahol meggyújtottuk a gyertyákat, bekapcsoltuk a zenét, és körben leültünk a szőnyegre. Megfogtuk egymás kezét, hogy megérinthessük egymás szellemét.

– Bárcsak láthatna minket Marlowe doktornő – jegyezte meg Star, mire mindnyájan elnevettük magunkat. Nevetésünk igazán olyan volt, mint a muzsika, mely bármilyen viharban hallható.

Jade-től megkaptuk első meditációs leckénket. Lehet, hogy csak a képzeletem játszott velem, de úgy éreztem, hogy enyhül a feszültség bennem. Miután elvégeztük a szertartást, együtt készítettük el olasz tésztából, spenótból és kecskesajtból álló ízletes vacsoránkat. Jade hozott egy üveg bort otthonról, az anyja készletéből. Körbeültük az asztalt, beszélgettünk, egész egyszerűen élveztük egymás társaságát.

Jade kitartott amellett, hogy misztikus ruhánk istennővé tett minket, és olyan hatalommal áld meg, amelyet a leginkább kívánunk magunknak. Misty láthatatlanná szeretett volna válni, hogy kikémlelhesse mások szándékait. Star a repülés mellett voksolt. Jade a férfiakat akarta szerelemre éhes rabszolgákká változtatni. Én azt mondtam, olyan várban szeretnék élni, melynek falai távol tartják tőlem a betegséget és a boldogtalanságot.

– Ez a ház olyan lesz – jelentette ki Jade határozottan. Miután befejeztük az evést, Misty betett egy CD-t, és zenére mosogattunk el. Miután végeztünk minden munkával, átmentünk a nappaliba pihenni. Misty klarinétozott nekünk.

A dallamok, melyeket Misty előcsalt hangszeréből, hasonlítottak

Jade meditációs zenéjéhez. Jade, Star és én behunytuk a szemünket, és hagytuk magunkat sodródni. Esküszöm, úgy éreztem, mintha egy felhő tetején úsznék a levegőben.

Amikor Misty befejezte a játékot, lótuszülésben helyezkedett el előttünk. Mindenki hallgatott egy darabig.

– Boldog vagyok, hogy szombaton ti is ott lesztek velem az esküvőn – kezdte Misty. – Akárhogy is van, de nem tudom elképzelni, hogy apám valaki mást vesz el, ott áll, és örök hűséget esküszik egy másik nőnek. Úgy érzem magam ettől… mintha hamarosan megszűnnék létezni, mintha apám kiradírozná a múltját, mindent és mindenkit az életéből, még engem is.

Star megfogta Misty kezét, azután Jade-ét, én pedig Jade-ét és Mistyét. Összekapcsolódtunk, és nem kellett semmit mondanunk.

Néhány perc múlva mindannyian felálltunk.

– Holnap újra eljövünk, és olyan átalakításokat fogunk végezni, hogy a ház úgy nézzen ki, mint ahol állandóan buliznak – döntötte el Jade. – Talán a világítást is hatásosabbá kellene tennünk. Új bútordarabokat is beszerezhetnénk, képeket is, meg egy csomó mindent!

– Vissza az üzletekbe! – kiáltotta Jade, és úgy tartotta a kezét, mintha egy kard lenne benne.

– Beverlyek – morogta Star –, azt hiszik, a vásárlással mindent meg lehet oldani.

Misty, Jade és én egymásra pillantottunk, majd felüvöltöttünk.

– Mi van? – kérdezte Star meglepetten.

– Ezt már mondtad ma! – közöltem vele.

– Én? Ugyan mikor?

– Misty tolmácsolásával – válaszolta neki Jade, és mindnyájan őrült nevetésben törtünk ki.

– Ti nem vagytok normálisak – vágta a fejünkhöz Star.

Elgondolkodott, aztán hozzátette: – Hála istennek.

A hét további része gyorsan elszaladt. Aznap Jade maradt nálam, a következő este pedig Misty újra eljött hozzám. Másnap az üdvhadsereg is elküldte embereit Geraldine bútoraiért és ruháiért. Sokáig tartott, míg végre elhittem, hogy ő végleg, örökre eltávozott.

Minden este meditáltunk, és jókat szórakoztunk főzés közben. Vacsora után mindig leültünk beszélgetni. Starra nagy nyomás nehezedett, mert szívesen lett volna velünk is, de Rodney miatt minden este haza kellett mennie. Azt mondta, az anyja végre talált munkát: pincérnőként dolgozik egy tengerparti bárban, és mindig hajnalban ér haza. Mivel gyakran felébresztette Rodneyt azzal, hogy a sötétben nekiment a bútoroknak, ezért a nagymama rávette, hogy ő aludjon a nappaliban, hagyja a gyereket visszamenni régi helyére.

Végül eljött a szombat is, Misty apja esküvőjének napja. Jade limuzinnal jött értünk. Misty azt mondta, hogy az anyja rendkívül ideges lett, amikor megtudta, új ruhákat vettünk az eseményre, nem értette, miért kell akkora ügyet csinálni belőle. Pedig fogalma sem volt, hogy mit fogunk viselni. Talán ha láthatott volna minket együtt, akkor megváltoztatta volna az álláspontját. Abban a pillanatban, amikor mi négyen beléptünk a templomba, mindenki hátrafordult. Jade varázspálcát tartott a kezében, melynek a vége – egy elemnek köszönhetően – világított. Misty egy flitterekkel kirakott fejpántot viselt, az is Jade ötlete volt. Starnak hivalkodó ékszereket kellett felvennie. Nekem vörös üveggyöngyökből készített láncot adott.

Misty apja egészen összezavarodott, amint végigmentünk a padok közti folyosón, és elfoglaltuk helyünket legelöl. Színpadias bevonulásunkat követően a vendégsereg sustorogni kezdett. Misty apjának barátai és Ariel családja nem tudta eldönteni, nevessen-e vagy sírjon. A szemünk sarkából láttuk rajtuk. Senkire sem néztünk rá nyíltan.

Jade adta ki az utasítást, milyen módon vonuljunk végig a templomon.

– Ne nézzetek senkire. Egyenesen előrenézzetek, tekinteteket a menyasszonyra és a vőlegényre szegezzétek. Vágjatok komoly képet. Azért vagyunk itt, hogy bűbájt alkalmazzunk Misty kedvéért.

– Miféle bűbájt? – kérdezte Star. – Milyen őrültséget zagyválsz már megint?

– Bűbájt, hogy megvédjük őt a boldogtalanságtól – felelte neki Jade.

– Nekem tetszik – jelentette ki Misty. A fantázia világa távol tartotta tőle a szomorúságot és a fájdalmat.

– És hogy lépteted működésbe azt a bizonyos varázslatot? – gúnyolódott Star.

– Amint a ministráns elkezdi a ceremóniát, felemelem a varázspálcát, és jobbra is, balra is csapok vele egyet. Amikor azt teszem, vállatokkal kövessétek a pálca útját.

– Honnan szedted ezt az egészet? – kérdezte tőle Star.

– Álmomban láttam a múlt éjjel – felelte Jade.

– Nekem akkor is tetszik – ismételte Misty.

Vadul dobogott a szívem, mert nem hittem, hogy Jade végig meri csinálni, de megtette, amit eltervezett. Még pálcája világítását is bekapcsolta. Mi pedig úgy tettünk, ahogy mondta. A ministráns abbahagyta teendőit, és mereven bámult ránk. Misty apja és Ariel hátrafordult, és elképedve figyeltek minket. Misty apjának arcáról lehervadt a mosoly, és visszafordult, hogy a szertartás folytatódhasson.

A szertartás után a férfi odasietett hozzánk.

– Mi ez az egész, Misty? Kik ezek a lányok? És miért öltöztetek így mindannyian? És mi a fenét műveltetek? Ariel teljesen ki van borulva. Anyád találta ki ezt a showműsort?

– Nem, apa. Ezek itt a barátaim, és mindössze meg akartuk áldani a házasságodat azért, hogy ne menjen tönkre, mint az első, mely mindenkit boldogtalanná tett. – Misty úgy hadarta szövegét, mintha

könyvből olvasta volna.

Az apja elvörösödött. Szinte láttam, hogy füst szivárog ki a fülén. Végül kényszeredetten bólintott.

– Azt hittem, sokkal érettebben fogsz hozzáállni ehhez az egészhez. Csalódott vagyok.

– Én is, apa – mondta Misty. – Nem úgy néz ki, hogy a varázslatunk bevált volna.

– Oké. Rendben van. Látom már, miben sántikálsz. De majd később beszélünk róla – zárta le a témát időlegesen. Jeges mosollyal távozott tőlünk, hogy fogadja vendégei jókívánságait.

– Úgy látom, Misty, apád nem szívesen fogadott minket – közölte Jade. – Hagyjuk itt az esküvőt, és menjünk el inkább táncolni a Kit Kat Eksztázis Klubba, a Melrose-ra.

– Jó ötlet – motyogta Misty. Az apja után nézett, és a szeme megtelt könnyekkel. Ő indult meg először a padsorok között. Mindnyájan követtük őt kifelé. Jade néha suhintott egyet a pálcájával, mint valami püspök, aki áldást oszt. Alig vártam, hogy végre kikeveredjünk a templomból.

A limuzinban Jade elárulta, hogy megfújt otthonról egy üveg vodkát, és hozott hozzá narancslét is.

– Egy kis koktél majd a megfelelő formába hoz mindannyiunkat – jelentette ki.

– Nem mindig úgy fejti ki hatását – morogta Star. Mindnyájan tudtuk, hogy az anyjára utal.

– A mi esetünkben nem lehet másképp, Star, mert mi nem fogjuk túlzásba vinni. De szükségünk van arra, hogy feldobjuk magunkat valamivel – hangsúlyozta, és jelentőségteljesen Mistyre pillantott, aki akkor nagyon kicsinek és szomorúnak látszott, amint azt nézte, hogyan vonul ki a násznép a templomból.

Star szeme összeszűkült, amikor végre megértette, mit akar Jade, aki közben italt kevert mindannyiunknak. Bekapcsolta a magnót is, és

mire a klubhoz értünk, virágos kedvünk kerekedett. Még soha életemben nem jártam hasonló, helyen, de annyit azonnal észrevettem, hogy a fiatalok ruhái nem sokban különböztek a miénktől. Mindenki úgy nézett ki, mintha jelmezt viselne.

Nem sokkal azután, hogy megérkeztünk, elnyeltek minket a fények, a zene és a forgatag. Most már értettem, miért nevezte Jade „eksztázis klubnak”. A szórakozóhely vendégei szinte az őrületig felfokozott állapotban voltak. Éreztem, hogy így van, pedig csak az asztalnál ültem, és figyeltem őket. Jade arra biztatott, hogy álljak fel, fogjam a mankómat, és tegyek meg mindent, amit egy lábbal lehetséges. Olyan volt az egész, mintha belevetettük volna magunkat az óceánba, és a hisztérikus öröm hullámai sodortak volna ki a nyílt tengerre. Hamarosan mindannyian visongtunk és nevettünk. Volt úgy, hogy tánc közben idegenek közé keveredtem, volt, hogy csak a mi lányaink vettek körbe, nem számított, akkor csak az volt a lényeg, hogy jól érezzük magunkat. Megállás nélkül táncoltunk legalább egy órán át, aztán Jade közölte velünk, hogy szomjas. Visszamentünk az asztalunkhoz, és rendeltünk pár üdítőt.

– Hogy tetszik apád esküvői fogadása? – ordította Jade Mistynek. Másképpen egy szót sem lehetett volna hallani, pedig nem is a táncparkett mellett ültünk.

– Nagyon tetszik! Már alig várom, hogy felvágják a tortát!

Jade elnevette magát. Star és én is együtt nevettünk vele, de éreztem, hogy igazából nem is nevetünk, sokkal inkább sírunk. Iszogattuk az üdítőnket, a zene minden sejtünket megremegtette, körülvettek minket a színes fények és a tomboló tömeg, de a depresszió makacs és eltökélt démonja mégis megtalálta útját asztalunkhoz, és rávetette árnyékát. Láttam a többiek arcán, a magamén pedig egyszerűen éreztem.

– Haza kell mennem – üvöltötte Star Jade fülébe. –Ma este még segíteni akarok a nagymamámnak.

Jade bólintott, kifizette a számlát, és kivezetett minket az odakint

várakozó limuzinhoz.

Még a kocsi belsejében is csengett a fülem, pedig már eltávolodtunk a dobhártyaszaggató zenétől.

– Azt hiszem, meg fogok süketülni – nyögtem. Mindannyian nevettek rajtam.

– Ugye, először voltál ilyen diszkóban? – kérdezte Jade.

Bólintottam.

– Én füldugót is szoktam magammal hozni – ismerte el.

Misty nekidőlt Jade-nek, és becsukta a szemét. Jade átölelte a vállát, aztán ránk nézett.

– Lányok – kezdte –, itt az ideje, hogy abbahagyjuk családunk gyászolását. A jobb időkre is gondolnunk kellene. Holnapi találkozónkat kezdjük azoknak a jelölteknek a bemutatásával, akik részt fognak venni első partinkon.

Misty felkapta a fejét.

– Ó, hát megrendezzük? – lelkendezett.

– Szerintem már mindannyian készen állunk egy ilyen eseményre – felelte neki Jade. – Star?

– Úgy van – válaszolta –, de ne felejtsd el, mit mondott Jade: nem hívunk meg más lányokat. Körültekintőnek, óvatosnak kell lennünk.

– Jól van, na, csak hagyd már abba az élcelődést – kérlelte Jade.

– Mi van, Jade hercegnő? Csak nem azt akarod mondani, hogy ilyen érzékeny lettél? – ugratta tovább Star. – Csak nem ismered el egy-két gyenge pontodat?

Jade arca elsötétült, elkomolyodott.

– Már megtettem, Star. Mindannyian megtettük. Felemelte a pálcáját.

– És most itt az ideje, hogy azt kívánjuk, örökre távozzon tőlünk a múlt – mondta.

Azt néztük, hogyan suhint a pálcájával, mintha megpróbálna hipnotizálni minket. Star nevetni kezdett, de Misty váratlanul felkapta a fejét.

– Azt hiszem, működik! – kiáltotta, és különös mosoly suhant át az arcán, mintha valóban varázslat hatása alá került volna.

– Én is azt hiszem – közölte Jade egyetértve. Rápillantott Starra.

– Valamit én is éreztem – szólalt meg Star zavartan. Aztán mindannyian felém fordultak.

– Igen – csatlakoztam hozzájuk –, új élet kezdődik. Hallgattunk egy ideig. Kibámultam a kocsi ablakán, a város utcáit figyeltem, amint áthatoltunk zűrös gondolataink sötétjén, hogy megtaláljuk a holnap ígéretét.

Új élet kezdődik

– David Kellerman – kezdte Jade.

A képen ő maga volt, valamint két másik lány és három fiú. A Santa Monica-i kikötőben készítették, a körhinta közelében. Mindannyian a nappaliban ültünk soros – ahogy mi neveztük – ÁVSZ-es összejövetelünkön. Azért gyűltünk össze, hogy megszervezzük első partinkat.

– Ez itt David – folytatta, és rámutatott egy magas, sötét hajú, jóképű fiúra, aki a kép hátterében állt. Jade mindegyikünk előtt megállt egy pillanatra, megmutatta a képet, majd továbblépett. Nagyon büszkének és elégedettnek látszott, szemlátomást azt várta el tőlünk, hogy osztozzunk lelkesedésében.

Star jelentőségteljesen rám pillantott, majd a szemét a plafon felé fordította.

– És?

– David apja az Ascot Színház egyik tulajdonosa, ez azt jelenti, hogy egész évben szabadjegyet kaphatok a legjobb helyekre, amikor rockkoncerteket rendeznek. Woodside Village-ben laknak, Century City közelében. Mi is ott laknánk, ha nem lenne meg a mostani házunk.

– Azért akarsz meghívni egy fiút a házibulinkra, hogy koncertjegyeket kaphass tőle? – kötött bele Star.

– Dehogy. Nem vagy normális. Én megengedhetem magamnak a koncerteket, és valószínűleg a legjobb helyre is meg tudom venni a jegyet.

– Szóval?

– Nos, hát jól néz ki, ugye?

– Hadd nézzem meg még egyszer azt a képet – nyújtotta ki a kezét Star.

Ránéztem Mistyre, aki a kezével próbálta leplezni mosolyát. Mindketten tudtuk, hogy Star ugratni akarja Jade-et. Mindenesetre Star jól megnézte a fotót, mintha valóban gondolkodóba ejtené David külseje. Vállat vont, majd visszaadta a képet Jade-nek.

– A két szeme túl közel van egymáshoz. Nagymamám azt mondja, őrizkedjem az ilyen emberektől, és soha ne bízzam bennük.

– Ugyan már! – kiáltott fel Jade. – Egyrészt a szemei normális távolságban vannak egymástól, másrészt ez a következtetés csak öregasszonyok meséje, egyszerűen babona és kész.

– Ne becsüld le a babonákat. Sok bölcsességet rejtenek – tartott ki álláspontja mellett Star, és a mutatóujjával is nyomatékot adott véleményének.

Jade segélykérően nézett ránk.

– És ti mit gondoltok?

– Mi mást tudnál még elmondani róla? – tette fel a kérdést Misty.

– Igen, erről van szó. Mi van még a tarsolyodban? –folytatta Star a nyaggatást. Kényelmesen hátradőlt, összefonta a karját, összeszorította a száját, mintha egy olyan zsűriben elnökölne, amely határoz Jade románcának jövőjéről.

– Az igazság az, hogy örökké járkál utánam – vallotta be Jade –, én pedig mind ez idáig udvarias és diplomatikus voltam vele.

– Azt akarod mondani, hogy csak ugrattad? – kérdezte Star.

– Nem – válaszolta Jade –, dehogyis!

– Akkor miért nem jársz vele sehova? Miért nem randizol vele? Biztos vagy benne, hogy nemcsak játszol vele? – folytatta Star rosszallóan csóválva a fejét.

– Nem, én nem játszadozom vele. Én ilyet nem tennék… mindig – tette hozzá ravasz mosoly kíséretében.

Aztán újra komolyra váltott. – Mindig úgy gondoltam, hogy nem elég kifinomult nekem, de érett fiú, és akármit is hisztek, azt mondom,

hogy igenis jóképű, most, hogy idősebb valamivel.

– Azt nem mondtam, hogy ronda – enyhült meg Star.

– A lényeg az, hogy értékelni fogja a meghívást, tiszteletben fog tartani minket, és tudja, hogyan kell viselkedni egy partin – folytatta Jade. – Komolyan gondolkodom azon, hogy randevúzzam-e vele, hiszen az lenne a legjobb alkalom arra, hogy megtudjuk, mi ketten összeillünk-e.

– Úgy érted, hogy a fiú illik-e a flancos ruháidhoz? – csipkelődött Star.

– Nevess csak, ha úgy akarod, én csupán annyit mondok, ő az én jelöltem, és szívesen meghívnám. Nos?

Star vállat vont.

– Nekem nincs ellenvetésem – mondta Misty.

– Cat?

– Azt hiszem, ő megfelelő lesz – feleltem Starra pillantva.

– Ti tudjátok. – Star meglehetősen furcsán fejezte ki egyetértését.

– Köszönöm – ült le Jade elégedetten. – És most? Ki a következő?

– Én arra gondoltam, hogy Chris Wellst kellene meghívnom – folytatta Misty a jelölést –, de nem tudom megmutatni nektek, mert nincs képem róla.

– Akkor meséld el, hogy milyen – javasolta Jade.

– Kevéssel magasabb, mint én, helyes fiú, csak egy kicsit tartózkodó. Hosszú szőke haja van, melynek tincseit folyton kisöpri a szeméből. Mellesleg a szeme sötétkék. Már régóta odavagyok érte, de mindig volt egy olyan érzésem, hogy ő csak egy ötéves kis fruskának tekint engem.

– Akkor miért akarod meghívni? – kérdezte Star.

– Hát az a helyzet, hogy az utóbbi időben megváltozott – vallotta be Misty sokatmondóan mosolyogva.

– A közelünkben lakik, és már legalább kétszer is megállt a házunk

előtt, amikor én is odakint voltam. Egyszer amikor a kocsit mostam, egyszer pedig amikor olvasgattam. Sokat beszélt, aztán csak állt ott és nézett. Mostanában azonban másképpen néz rám, ismeritek a fiúk arckifejezését, amikor a szemükkel szinte meztelenre vetkőztetnek? Valahogy úgy. De szerintem ez még messze állt attól, hogy randevúra hívjon – tette hozzá töprengve.

– Vajon miért nem hozza szóba? – kérdezte Star gyanakodva.

– Mint mondtam, eléggé szégyenlős – felelte Misty.

– És ez tetszik benne – ismerte el gyorsan. – A fiúk többsége azt hiszi, hogy bármit mondhat egy lánynak, még akkor is, ha egyáltalán nem ismerik egymást. Chris amolyan… érzékeny típus. – Misty akkor és ott döntötte el, milyen lehet az ismerőse.

– Lehet, hogy annyira szégyenlős és érzékeny, ha meghívod, elriasztod magadtól – vetette fel Star.

– Dehogy fogja – ellenkezett Jade. – Tudsz valamit a társaságáról?

– Igen, a barátai rendes srácok – válaszolta Misty.

– Anyám kedveli a családját, és az már valami.

– Sznobok gyülekezete – morogta Star.

– Mi csak biztosítani akarjuk magunkat, és ahhoz megfelelő gondossággal kell eljárni – védekezett Jade.

– Eljárni? Minek? – folytatta Star a kérdezést.

– Ellenőrizzük a hátterüket, azért, hogy a megfelelő embereket hívjuk meg – magyarázta Jade. – Nem ezért tartjuk ezt az összejövetelt?

– Bocsánat, elfelejtettem. – Ezek után Mistyhez fordult. – Véletlenül nem tudod, mi a vércsoportja?

– Tessék?

– Talán vizeletmintát is venni kellene tőle – folytatta Star.

– Nagyon mulatságos – jegyezte meg Jade szárazon.

– És te kit akarsz meghívni, nagyszájú?

Star elnevette magát, és pajkosan rám kacsintott, mielőtt újra hátradőlt.

– Már beszéltem nektek Lily Porter unokatestvéréről, Larryről. Emlékeztek? – kérdezte Star.

– Nem – válaszolta Jade.

– Úgy látszik, amit én mondok, egyik füleden be, a másikon ki – jegyezte meg Star szikrázó szemmel, fojtott hangon.

– Mit csináljak, elfelejtettem! Nem mondhatod, hogy tétlenkedtünk mostanában – magyarázkodott Jade siránkozva.

– Én emlékszem – szóltam közbe. – Most éppen katona, ugye?

– Igen, úgy van. Köszönöm, Cathy. Legalább te emlékszel, pedig az utóbbi időben neked volt a legtöbb gondod. Hogyan is emlékezhetsz pont erre? – kérdezte a szeme sarkából Jade-re pillantva. – Persze nem mindenki összpontosít csak a körme lakkozására.

– Ez így nem tisztességes! – kiáltotta Jade.

– Rendben van, elnézést kérek. Különben Larry kedden jön haza, és találkozom is vele. Azon gondolkodtam – folytatta mosolyogva –, ha minden jól megy, őt fogom meghívni.

– Jól hangzik – vetette közbe Misty. – Biztos elég érett srác, hiszen a hadseregben van meg minden…

– Ó, persze hogy érett! – Star továbbra is mosolygott. – Húszéves.

– Húsz? Mi az, csak nem a szociális biztonságot választotta? – ragadta meg az alkalmat Jade, hogy visszavágjon. – Egyébként miért randevúzol ilyen öreg pasival?

Star szikrázó szemmel meredt rá egy darabig, aztán újra mosolyogni kezdett.

– Oké, ez a pont a tiéd – mondta. Azután mindannyian felém fordultak.

– Te kit akarsz meghívni, Cat? – kérdezte Jade.

– Nem ismerek senkit – feleltem.

– És olyan sincs, akit szeretnél megismerni? – tette fél a kérdést Misty.

A fejemet ráztam.

– Senkit sem ismerek eléggé ahhoz, hogy meghívhassam egy házibuliba. Azt akarom mondani, vannak olyan fiúk, akikkel szívesen megismerkednék, de egykét szónál többet még sohasem beszéltem velük.

Mindenki hallgatásba burkolózott.

– Ebben az esetben azt javasolnám, kérjük meg Davidét, hogy hozza magával unokatestvérét, Stuartot – vetette fel Jade. – Ők elég gyakran lófrálnak együtt, és Stuart is jól néz ki, ráadásul udvarias is.

– Hozzuk össze őket? – kérdezte Misty.

– Cathy nem fogja bánni. Ugye, nem bánod, Cat? –fordult felém Jade.

– Nem akarom elrontani senki estéjét – válaszoltam.

– Nem fogod. Annyit tudok, hogy Stuart nem randevúzgat összevissza, és most nem jár senkivel. Ő pont jó lesz neked – erősködött Jade.

– Ki vagy te, Cupido? – kérdezte tőle Star.

– Ez lesz az első bulink. Ha nem boldogulnak egymással, még nem dől össze a világ, tudod? – Visszafordult hozzám. – Stuart nagyjából olyan magas, mint David, sötétbarna haja van. Egy kicsit hasonlít Christian Slaterre, és nagyon intelligens. Színötös tanuló.

– Akkor engem butának fog tartani – mondtam.

– Nem, nem fog. Miért tartana annak? Különben is, te sem tanulsz rosszul – érvelt Jade.

– Ebben az évben leromlottak az eredményeim. Tudjátok, mennyit hiányoztam az iskolából.

– Most nem munkát keresel, Cat. Csupán találkozni fogsz egy-két okostónival, akik mellesleg elkényeztetettek és gazdagok is – folytatta

a szurkálást Star. – Nem meghallgatásra vagy valami ilyesmire készülsz.

– Ne hallgass rá, Cat! Stuart nem elkényeztetett – kelt a fiú védelmére Jade. Éles pillantást vetett Starra. – Hiszen nem is ismered őt.

– Aki gazdag, az elkényeztetett – makacskodott Star.

– De rajtam ne múljon. Válasszátok őt – emelte fel a kezét megadóan. – Kezdek hozzászokni az elkényeztetettekhez.

– Sajnálom ezt a Larryt – mondta Jade a fejét csóválva. – Miután találkozott veled, vissza fog kívánkozni a kiképzőtáborba.

– Valóban? Nos, csak várjuk ki, hova kívánkozik, miután találkozott velem. Szerintem még önkényes eltávozásra is képes lesz, csak hogy boldoggá tegyen.

– Ó, anyám! – Egy darabig mereven bámulták egymást, majd váratlanul mindketten elnevették magukat. Misty jelentőségteljesen mosolygott rám.

– Kezd izgalmassá válni ez az egész – mondta végül.

– Igazam van?

Kissé kalapálni kezdett a szívem, amikor arra gondoltam, össze akarnak hozni egy olyan fiúval, akit még sohasem láttam. Ha ők jól éreznék magukat, az én találkozásom pedig azzal a fiúval nem sikerülne, akkor csak a terhükre lennék, és azzal tönkretenném a bulit. Ilyesmi elő sem fordulhat, mert látom, mennyire fontos nekik, gondoltam.

– Oké, akkor azt mondhatjuk – folytatta Jade –, hogy megvan a névsorunk. Most akár részletesen is megtervezhetjük a bulit. Azt szeretném, ha mindnyájan jól éreznénk magunkat, különösen Cat.

– Ámen – gúnyolódott Star.

Megbeszéltük a menüt, aztán volt egy kis vitánk az alkoholt illetően. Misty és Jade azt akarták, hogy legyen, Star szerint a szesz csak bajok forrása lehet.

– Különösen, ha valamelyikünk túl sokat iszik – hangsúlyozta. – Elhangozhat valami olyasmi, amit később mindannyian megbánunk – figyelmeztetett minket.

– Ilyesmi nem fog megtörténni – tartott ki álláspontja mellett Jade.

– Ha az ember szórakozik, jól érzi magát, szól a zene körülötte, és ráadásuk iszik is, akkor egyszerűen csak úgy megesik. Elég annyi hozzá, hogy valamelyikünk elkövessen egy apró hibát, és akkor…

– Ezt úgy mondod, mintha a szórakozás szörnyűséges és veszélyes volna. Pedig pont azért szervezzük ezt a bulit, hogy végre felszabadultan, korlátok nélkül szórakozhassunk – emelte a karját az ég felé Jade. – Ha még egy kis mulatságban sem lehet részünk – érett, intelligens mulatságról beszélek –, akkor minek ez a felhajtás?

– Én csak annyit szeretnék, hogy legyünk óvatosak – ellenkezett Star.

Mindannyian hallgattunk egy darabig.

– És a fiúk is keresni fogják az italokat – törte meg a csendet Jade. – Itt van ez a ház, ahol a magunk urai lehetünk, ahol végre élvezhetjük a szabadságot. Azt fogják gondolni rólunk, hogy begyepesedett kis fruskák vagyunk, vagy valami ilyesmit. Gondolod, hogy a te katona barátod limonádéra vágyik majd?

– Akkor talán engedélyezhetnénk magunknak egy kis sört – enyhült meg Star.

– Sört? Utálom a sört! – nyögte Jade. Hirtelen rám nézett. – Te szereted a sört?

– Fogalmam sincs. Nem túl sokat ittam eddig életemben – válaszoltam.

– Látod?

– Rendben van – engedett Star végül. – Legyen tömény ital, de aztán ne engem hibáztassatok, ha valami balul sül el.

– Mondtam már, ilyen nem lesz – ismételte Jade. Elgondolkodott egy pillanatra. – Készíthetnék egy kis bólét. És majd vigyázok rá,

mennyi szeszt adagolok bele.

– Ha a szeszt összekevered a gyümölccsel, az még inkább fejbe fog vágni minket – mondta Star.

– Ugyan már!

– Csak úgy mondom, mert szerencsétlenségemre jól ismerem a hatását – emlékeztetett minket Star.

– Oké, rendkívülien óvatosak leszünk – ígérte meg Jade. – Zene – folytatta új témára térve. – Elhozom néhány új CD-met. – Körbenézett a szobában. – Át kellene alakítanunk ezt a nappalit is. Ki kéne vinni innen néhány bútort, hogy legyen elég helyünk táncolni.

– Újra felhívjuk az üdvhadsereget? – kérdezte tőle Misty.

– Nem, nem azt mondtam, hogy elajándékozzuk. Egyszerűen más helyre kell tenni őket arra az estére – magyarázta Jade. – Talán átvihetnénk pár darabot az ebédlőbe.

– Én egyetértek – szólalt meg Star. Hozzám fordult, és várakozóan nézett rám, mire bólintottam.

– Megvan az időpont, a menü és a terv. Majd meglátjátok, milyen jól fog sikerülni az első bulink – lelkesített minket Jade.

Misty elmosolyodott, én is igyekeztem optimista képet vágni.

– Csak még egy dolgot – hajolt előre Star.

– Mi van még? – kérdezte tőle Jade.

– Vigyáznunk kell arra, hogy senki ne ténferegjen a hátsó udvarban. Arra az esetre, ha nem végeztem volna tökéletes munkát.

– Te mindent jól elrendeztél odakint. Emiatt ne aggódj többet – hárította el a kérdést Jade.

Star újra hátradőlt a kanapén.

– Nagymamám mindig azt mondja, hogy egy gramm megelőzés felér egy kiló utólagos kezeléssel.

– Kímélj meg a bölcsességeidtől – siránkozott Jade.

– Ez a te bajod, Jade. Valaki már megkímélt téged az ilyesmiktől.

Misty és én már majdnem elnevettük magunkat, de gyorsan magunkba fojtottuk, mert láttuk Jade-en, hogy egyáltalán nem találja viccesnek Star megjegyzését. Nemcsak egy jó bulira volt szükségünk ahhoz, hogy elfelejtsük, kik vagyunk, és miért kovácsolódtunk össze. Lehet, hogy soha nem tudunk megfeledkezni erről igazán, és a bennünk fészkelő gondolatok soha nem hagynak majd minket nyugodtan szórakozni.

Ami a felejtést illeti, egyszerűen képtelen voltam arra, hogy ne gondoljak apámra. Attól rettegtem, hogy bármelyik percben visszatérhet. Nem múlhatott el óra anélkül, hogy legalább egyszer ne hallgatóztam volna, vannak-e különös zajok a házban, vagy ne pillantottam volna ki az ablakon, ha úgy hallatszott, autó közeledik a kocsifelhajtónk felé. Ha valaki meglátna, gondoltam, azt hihetné, valamilyen okból soha nem hagyhatom el a házat, mert mindig csak az ablakból leskelődöm.

Annak ellenére, hogy állandóan viharfelhők gyülekeztek fölöttünk, egyre közeledett a nagy buli napja, és mi mindannyian napról napra izgatottabbá váltunk. Star legelső találkozása Larryvel jobban sikerült, mint remélte. Larry nemcsak újra akart találkozni vele, és nemcsak megígérte neki, hogy ott lesz a bulin, de mindennap felhívta telefonon, és egyik este el is vitte vacsorázni. Jade elmesélte, hogy David Kellermant lázba hozta a meghívás, és amikor felhívta az unokatestvérét, kiderült, az még nála is türelmetlenebbül várja a partit és a találkozást velem. Amikor ezt meghallottam, azonnal pánikba estem.

Jade irányította külsőm átalakítását. De valóban hatást lehetne gyakorolni megjelenésemre más frizurával, egy kis arcfestéssel, egy új ruhával? – tettem fel magamban a kérdést. És ráadásul még mindig a mankóimmal szerencsétlenkedtem. És hogyan befolyásolja helyzetemet tapasztalatlanságom, illetve a fiúk körében szerzett kellemetlen élményem? Lehet, hogy azonnal hülyét csinálok magamból, és tönkreteszem az estét?

A buli előtti napon Jade elvitt a fodrászához, aki a frizurám készítése közben egyfolytában az előző fodrász hanyagságára panaszkodott. Annyira összezavarodtam, hogy nem mertem megmondani neki, Geraldine volt a bűnös. Végül rövidre nyírt bubifrizurát sikerült előállítania a hajamból. Miután megszárította, fényesen csillogó hajlakkal fújta be. Ilyesmit sohasem engedhettem meg magamnak azelőtt.

– Végre modern frizurád van! – kiáltotta Jade, és amikor belenéztem a tükörbe, azt hittem, kiugrik a szívem a helyéről.

Tényleg én volnék? A hajam az egész megjelenésemet megváltoztatta. Nem néztem ki többé nyúzottnak és kimerültnek. Olyan nehéz volt arra gondolni, hogy esetleg vonzó lehetek. Geraldine hiábavalósággal kapcsolatos figyelmeztetései úgy dörömböltek az agyamban, mint a harci dobok.

– Mit bámulsz, Cathy? Csak nem az önimádat bűnébe estél te is? – Szinte hallottam, amint ilyesmiket kérdez tőlem.

Miután hazaértünk, Jade különféle arcfestékekkel, szempillafestékekkel és rúzsokkal kísérletezett rajtam, miközben Star és Misty folyamatosan megvitatták a látottakat és zsűrizték az eredményt.

– Ettől túl nagynak látszik a szeme.

– Ez a két szín túlságosan elüt egymástól.

– Ne takard el ajkának finom vonalát!

Jade fáradhatatlanul kente, festette, dörzsölte az arcomat, már-már azt hittem, hogy a végén a festékkel együtt ledörzsöli a bőrömet is. Végül megegyeztek abban, hogy a legelőnyösebb számomra leheletnyi halvány rúzs és egy kis pasztellszínű arcfesték, és azzal is csínján kell bánni.

Misty azt szerette volna, ha ismét misztikus ruhánkat öltjük fel, de Jade egy teljesen új modellt akart viselni, és ragaszkodott ahhoz, hogy a bulira nekem is jár egy új ruha.

– Minden egyes alkalomra valami újdonságot szoktam felvenni – magyarázta.

Úgy döntött, hogy nagyon jól fogok kinézni egy hosszú, fekete, vállpántos ruhában. Még akkor is, ha be van gipszelve a lábam. A ruhának jó nagy kivágása volt, mely biztos arra ösztönözte volna Geraldine-t, hogy egy hatalmas „A” betűt fessen a mellkasomra. Jade viszont kitartott amellett, hogy fel kellene hagynom a mellem miatti szégyenkezéssel. Végül engedtem, és a ruhát megvettük.

Jade Starnak is összeválogatott egy halom ruhát. Miután egymás után felpróbálta őket, egy mély kivágású Anna Sui-modell mellett döntött, amelyet emelt mellrésze tett különlegessé. Jade rábeszélte, hogy magas sarkú szandált vegyen fel hozzá, és kiderült, hogy Starnak van is a ruhához illő lábbelije.

Misty közölte, hogy egy szűk, virágmintás Betsey Johnson-modellt szeretne fölvenni, tűhegyes sarkú cipővel. Azt is elmondta, hogy kölcsönveszi anyja óriási arany fülkarikáját, és azt fogja viselni a bulin. Jade szerint elég unalmas összeállítást választott magának, de Misty még mindig anyját tekintette fő példaképének, ezért nem is hallgatta meg a bírálatot.

Házibulink napjának késő délutánján Jade mindnyájunkat felcipelt szentélyünkbe meditálni. Minthogy a három lány ott volt mellettem, hallottam, ahogy egyfolytában csacsognak, nevetgélnek, láttam, hogy illegetik magukat a tükör előtt, elszállt a rosszkedvem, mondhatnám, boldog voltam, és úgy gondoltam, szükségtelen a meditáció. De Jade elmagyarázta, hogy a csillogó-villogó felszín alatt az idegesség és a hisztéria rejtett áramlatai csordogálnak.

– Marlowe doktornőnél mindnyájan szép eredményeket értünk el – mondta –, de hülyeség és naivitás lenne a részünkről, ha azt hinnénk, stabil idegzetű lányok vagyunk. A dinamit még mindig ott van a szívünk alatt, és a gyújtózsinórt bármelyik pillanatban belobbanthatja egy apróság, egy ostobaság is.

Jade főként magáról beszélt, de butaság lett volna azt állítani, hogy

ránk nem vonatkozott. Egyikünk sem helyezkedett vele szembe, és egyikünk sem vitatta érvelése igazságát. Szó nélkül vonultunk be a szobába fehér fürdőköpenyünkben. A vastag frottírból varrt köpenyt egy nappal azelőtt vettük az áruházban, hogy a klubban is – ahogy Geraldine házát elneveztük – mindig kéznél legyen egy ilyen kényelmes ruhadarab.

Körben ültünk le a szőnyegre, és megfogtuk egymás kezét. A háttérben halkan szólt az Új Kor zenéje. Először is néma csöndben mély önvizsgálatot tartottunk, majd Jade elmormolt egy imát a boldogságunkért és azért, hogy megszabadulhassunk múltunktól, démonjainktól és az életünkre vetülő árnyékoktól. Azért könyörgött, hogy virágozzék és gyarapodjék megújult lelkünk.

Ezek után valóban úgy éreztem, hogy félelmeim, szörnyű emlékeim agyam legsötétebb zugába kerülnek, ahonnan nem juthatnak ki, ezáltal szabaddá válhatok és újjászülethetek. Amint azonban öltözködni kezdtünk, ránéztem az órára. A mutató egyre inkább megközelítette a buli kezdetének időpontját, és éreztem, hogy újra feszültté és idegessé válok. Semmit sem tudtam tenni ellene.

– Mit vár el a fiú egy lánytól az első találkozásuk alkalmával? – kérdeztem nálam sokkal tapasztaltabb nővéreimet. Egy ideig hallgattak, majd egymásra pillantottak, és egyszerre fordultak felém. Star szólalt meg elsőnek.

– Csak egyvalamit mondhatok neked, Cat. Ne vesd magad a karjába, még ha ő a legszebb fiú a világon, akkor se. Minél visszafogottabb vagy, annál jobban akar majd téged, és annál nagyobbra nősz a szemében. Az első estén még csak meg sem csókoltam Larryt. Azt ugyan hagytam, hogy megpuszilja az arcomat, de szó sem lehetett többről.

– Ne lódíts – incselkedett vele Jade.

– Nem hazudok. – Ismét felém fordult. – Amikor végre megcsókoltam, a világ minden kincsénél többre becsülte csókomat – folytatta mosolyogva. – Minél jobban szeret valakit az ember, annál

jobban szeretné, ha tisztelné őt. Ebben igazam van, Jade hercegnő?

Jade kétkedő mosolya lehervadt az arcáról, és lassan bólintott.

– Igen, igaza van – fordult felém Jade –, de ne ilyesmiket forgass a fejedben. Igyekezz ellazulni, és egy percre se feledkezz meg arról, hogy bizonyára ó is pont ugyanolyan ideges, mint amilyen te vagy, vagy még annál is jobban. Keltsd a bizalom légkörét. Mosolyogj. Ne hahotázz harsányan, ne kuncogj idétlenül, akárhányszor mond neked valamit, csak mosolyogj finoman és őszintén. A fiúk hamar észreveszik, ha túlzásba viszed a kedveskedést, és akár hiszed, akár nem, ők úgy gondolják, a legtöbb lány nem ilyen. Nem mintha nem szeretnék, ha a lányok a kedvükben járnak. Csak arra vágynak, hogy az őszinte legyen.

– Ne bámulj rá egész idő alatt – szólalt meg újra Star.

– Éreztesd vele, hogy az elején nem annyira érdeklődsz iránta. Hadd dolgozzon meg a szimpátiádért.

– Nagyon fontos, hogy igyekezz magabiztosnak látszani, még ha nem is vagy az – folytatta Jade. – Járj kihúzott háttal előtte. Így – és be is mutatta. – Tanfolyamot is tarthatnék neked csábításból – tette hozzá, mielőtt Star kinevethette volna.

– Jade, hogyan járkálhatna a mankóival úgy, mint egy manöken? – tette fel a kérdést Misty. Fogadni mertem volna, hogy ő is feszülten hallgatja útmutatásaikat.

– Hát igen, de tegyél meg minden tőled telhetőt – mondta Jade. – És időnként süsd le a szemed. Lassan beszélj, mondataid között néha tarts drámai szünetet, hogy érdeklődve várja a folytatást. És ami a legfontosabb – jelentette ki határozottan –, ha esetleg nem tetszene neked, vagy ő nem érdeklődne irántad, ne mutasd ki csalódottságodat. Tartsd meg magadnak a könnyeidet. Különben – tette hozzá nevetve – még elkenődne a szemfestéked.

– Ilyen sok mindent nem tudok egyszerre megjegyezni – panaszoltam.

Mindnyájan nevettek rajtam.

– Mi nem azt mondtuk, hogy mindent meg kell jegyezned, mint egy színdarab szövegét, vagy valami olyasmit – hangsúlyozta Star. – Egy idő után minden természetesen megy majd magától.

– Én bizony csókolóznék az első randimon – vallotta be Misty. – Persze csak ha tetszene a fiú. Attól még nem értékelődnék le előtte – bizonygatta. – Lehet, hogy annál még egy kicsit többre is hajlandó volnék.

– Na ne mondd! – csapott le rá Star.

– Pedig így van – mondta Misty. – Azt nem mondom, hogy ma este megteszem, de éppen meg is tehetném.

– Misty nem mond hülyeséget – állította Jade. – Azt hiszem, sok minden múlik a fiún. És végeredményben nincsenek olyan szabályok, amelyeket állandóan alkalmazni lehetne. Egyszerűen vannak olyan dolgok, amelyeket nem árt észben tartani. Mégis a legfontosabb az őszinteség.

– Bocsáss meg – kezdte Star –, te mindig őszinte vagy azzal a fiúval, akivel éppen randevúzol?

– Flörtölni csak szabad? – fújta fel magát Jade. – Csak az embernek nem szabad másnak mutatkoznia, mint amilyen valójában. Így elfogadod? – kérdezte Start.

Mindnyájan felém fordultak.

– Nem tudom, összezavarodtam-e valaha annyira, mint most – ismertem el, mire a lányok elnevették magukat.

– Jól fogod érezni magad – biztatott Star. – Ha nem tetszel majd neki, akkor nem is érdemel meg téged.

– Na, végre valamiben igaza van – jegyezte meg Jade.

Star rányújtotta a nyelvét Jade-re. Ezek után mindannyiunkat újra az öltözködés és az utolsó simítások kötöttek le. Úgy számoltunk, hogy tizenöt percen belül megszólal a csengő a bejáratnál, amikor megérkeznek a fiúk. Istenem, gondoltam, házibuli nálunk, a mi házunkban! Legvadabb álmomban sem hittem volna, hogy egyszer

ilyesmi bekövetkezik. Geraldine pedig még kevésbé.

Vajon a halottak hallanak valamit abból, ami körülöttük történik? Vajon a halál olyan, mintha leláncolnák az embert, és betömnék a száját? Vajon szenvedett és idegeskedett Geraldine a sírjában? Ez lett volna a büntetése? Megborzongtam, amikor arra gondoltam, hogy kegyetlenül vagy gonoszul bántunk vele. Talán életünk szomorú eseményei, bajaink olyanná változtattak bennünket, amire egyáltalán nem számítottunk soha.

Odalent Jade igazított még egy utolsót a sajtos, sós süteményes tálakon, ellenőrizte a garnélás és sült krumplis tányérokat, megnézte, van-e elegendő szósz, aztán hozzáfogott fűszerezett bóléja elkészítéséhez. Köré álltunk, hogy tanuljunk tőle valamit, és folyton az órára pillantgattunk.

– Várjatok csak! – kiáltott fel váratlanul Star. Jade-nek majdnem kiesett a kezéből a kanál.

– Mi a baj?

– Azt nem beszéltük meg, mit mondunk a srácoknak, ha megkérdezik, miért van egyedül Cat a házban.

– Ó, ez nem lehet igaz – dünnyögtem. Jókor jut eszünkbe egyeztetni a részleteket, gondoltam.

– Én annyit mondtam a fiúknak, hogy a barátnőm anyja elutazott egy napra – közölte Jade. – Nem számoltam be Davidnek Cat helyzetéről. És ti?

– Nos, én azt hiszem, megemlítettem Larrynek Cat szüleit. De lehet, hogy csak az anyjáról beszéltem. Nem emlékszem – töprengett Star.

– Hogy lehet az, hogy nem emlékszel egy ilyen fontos részletre? – támadt rá Jade szinte üvöltve. – Csak nem voltál részeg?

– Ne hülyéskedj.

– Akkor miért nem emlékszel rá?

– Azt mondtam… az anyja. Nem a szülei. Igen, most már

emlékszem, nem szülőket mondtam.

– Biztos vagy benne?

– Igen, biztos.

– A fenébe is, neked teljesen elvette az eszedet a szerelem – pirongatta meg Jade. – Most már semmi sem lehet biztos. Veled mi a helyzet, Misty?

– Én nem mondtam neki semmit. Mindössze annyit, hogy házibulit tartunk Catnél. Ő nem kérdezte a részleteket, én pedig úgy gondoltam, akkor nem is kell jártatnom a számat. Mit mondjak neki, ha mégis kérdezősködni kezd?

– Mondd azt, amiben az előbb megállapodtunk. Az anyja elutazott egy napra.

– És mi lesz, ha szóba hozzák az apját is? – kérdezte Star.

– Catnek nincs apja – felelte Jade. – Az apja… meghalt. – Tágra nyitotta a szemét.

– Elütötte egy részeg autós fiatal korában, amikor még harmincéves sem volt. És ez részben igaz is, ugye?

– Mindenki megjegyezte? – kérdezett minket újra Star. Vadul dobogni kezdett a szívem. Kis híján óriási hibát követtünk el.

– Oké, akkor ezt megbeszéltük.

– Várjatok. Mivel foglalkozott az apja? – Úgy tűnt, Star mindent tisztázni akar.

– Én nem tudom. Mivel? – fordult felém Jade. Múltak a percek.

– Apám zenész volt – válaszoltam, amikor eszembe jutottak anyám levelének sorai.

– Zenét tanított a…

– A Los Angeles-i Kalifornia Egyetemen – fejezte be a mondatot helyettem Jade.

– Igen, ott – mondtam. – Anyám mind a mai napig nem heverte ki a halálát.

– És hol van ma este? – hangzott Star újabb kérdése. Mindnyájan elgondolkodtunk.

– Mondjuk… Phoenixben – javasolta Misty. – Van ott egy nagynénám.

– Jól van. Akkor mindenki ehhez tartsa magát – figyelmeztetett minket Star.

– Gondolom, ezt senki sem említette a fiúknak – mutattam begipszelt lábamra.

– Mondjuk azt, hogy megbotlottál a lépcsőn. Egyszerűen ügyetlen voltál – döntötte el Jade. – Jobb, mintha azt mondanánk, a padlásról zuhantál le. Azt meg kellene magyaráznunk.

Mindannyian bólogattak, amikor megszólalt a csengő a bejáratnál.

– Csak beszélgessetek, majd én kinyitom – dünnyögte Star, és kivonult ajtót nyitni.

Larry érkezett elsőként. Valóban volt értelme annak, amit Star mondott: a hadseregben megtanulta a pontosságot. Kivételesen jóképű, száznyolcvan centinél is magasabb, széles vállú fiatalembert pillantottunk meg. Nagyon jól állt rajta az egyenruha. Higgadtnak és megfontoltnak látszott.

Miután Jade bemutatta nekünk, első kérdése az volt, hogy mi történt a lábammal.

– Valamelyik nap megbotlottam a lépcsőn – feleltem gyorsan.

– Mondta már valaki, hogy hasonlítasz Will Smithre? – kérdezte tőle Jade, hogy témát váltson.

– Nem, hölgyem – válaszolta Larry. – Inkább Denzel Washingtonhoz szoktak hasonlítani.

– Hölgyem? Szólíts Jade-nek, kérlek – lepődött meg Jade. – A következő az lesz, hogy még szalutálsz is nekem.

– Én vagyok az egyetlen, akinek szalutálni fog ma este – tréfálkozott Star, Larry pedig elnevette magát. –Gyere, megkínállak

Jade csodálatos bóléjával – mondta neki Star, majd ránk pillantott, karon fogta Larryt, és elcipelte magával a nappaliba.

– Star sugárzik a boldogságtól – suttogta Jade. –Ezek itt ketten már voltak együtt.

Misty hüledezve nézett rá.

– Én az ilyesmit meg tudom állapítani – bizonygatta Jade.

David és Stuart érkezett következőként. Mindketten sötét, sportos zakót és szövetnadrágot viseltek. David úgy nézett ki, mint a képen, de a valóságban talán még jobban. Stuart is jóképű fiú volt, és nagyon komoly arcot vágott. Idősebbnek és bölcsebbnek látszott a koránál.

Mindenkit bemutattak egymásnak a nappaliban, Jade pedig bekapcsolta a CDlejátszót. A fiúknak ízlett a bólé. Stuart nekem is hozott egy pohárral. Miután a kezembe nyomta, letelepedtünk a kanapéra. Misty az ajtó közelében foglalt helyet; türelmetlenül várta Christ. Láttam az arcán, attól fél, hogy a fiú nem jön el.

– Mióta van rajtad a gipsz? – kérdezte Stuart. Mély, zengő hangja volt. Milyen férfias, gondoltam.

– Nem olyan régóta. Körülbelül tíz napja – feleltem.

– Egyszer nekem is eltört a csuklóm, amikor tízéves voltam. Elestem a biciklimmel, és a kezemmel próbáltam felfogni a becsapódás erejét. Sokáig fájt utána. Neked vannak fájdalmaid?

– Már nincsenek.

– Jade azt mondta az unokatestvéremnek, hogy a St. Jude-ba jársz – mondta.

– Úgy van. – Nem voltam biztos benne, arról is beszámolt-e neki, hogy az év nagyobbik részében nem jártam iskolába, de úgy döntöttem, talán nem.

– Ismered Guy Davist? Azt hiszem, ő is oda jár. Elsős vagy másodikos lehet.

– Nem ismerem – válaszoltam –, de ez nem jelent semmit, ugyanis

nincs túl sok barátom ott.

– Hogy lehet az?

– Nem is tudom – folytattam. Belekortyoltam az italomba, és lehajtottam a fejem, de a szemem sarkából láttam, hogy mosolyog. Hülyeséget mondtam volna? –tettem fel a kérdést magamban.

– Az iskolában nekem sincs túl sok barátom – árulta el Stuart. – Nem járok semmilyen szakkörbe, és nem is sportolok. Az esetek többségében az iskolából egyenesen hazamegyek, és az öcsémmel, Hudsonnal szórakozunk, amíg anyánk meg nem jön.

– És mi van az apáddal? – kérdeztem.

– Meghalt. Szívrohamban. Szívbillentyű-problémái voltak már régóta, és meg kellett műteni. Azt hittük, jól sikerült az operáció – az orvosok is –, de nem élte túl.

– Sajnálom. Mikor történt mindez?

– Három évvel ezelőtt. Úgy éreztem, magamra kell vállalnom valamennyit a család gondjaiból – tette hozzá a poharát nézegetve. – Éppen ezért nem járok el sehova. David azonban gyakran magával cipel ide-oda. Őt nagyon kedvelik az iskolában. Nem véletlen, hiszen a kosárlabdacsapat egyik legjobb játékosa. – Elhallgatott egy pillanatra, ivott egy kis bólét, majd körülnézett. Misty az ajtó mellett üldögélt ugrásra készen. – És a te szüleid? – kérdezte. – Hol vannak ma este?

– Anyám elutazott Phoenixbe a nővéréhez – idéztem megállapodásunk szövegét.

– Hát az apád?

Egy pillanatra összeszorult a torkom. Nem volt könnyű hazudni Stuartnak, akinek az apja valóban meghalt. Bizonyos szempontból az enyém is, csakhogy én nem is ismertem őt. Star, aki félig-meddig hallhatta beszélgetésünket, elfordult Larry-től, és rám pillantott.

– Az én apám is meghalt – nyögtem ki végül. – Autóbalesetben.

– Ó, milyen szomorú. David nem is említette.

– Talán nem is tudott róla – mondtam.

Abban a pillanatban megszólalt a csengő. Misty gyakorlatilag kirepült a szobából. Néhány pillanat múlva Chrisszel az oldalán tért vissza. Csinos, aranyos fiú volt, de a mosolyából ítélve valóban látszott rajta, hogy szégyenlős, ahogy Misty mesélte. Misty egyenesen a bóléhoz vezette.

Jade felhangosította egy kicsit a zenét, és Daviddel táncolni kezdtek. Star és Larry hamarosan csatlakozott hozzájuk. Végül Mistynek is sikerült Christ magával vonszolnia a táncparkettre. Stuart és én ülve maradtunk, és őket néztük.

– Olyan hülyén érezném magam, ha ezzel kellene táncolnom – jegyeztem meg, és a gipszemre mutattam.

– Hát persze. Különben sem vagyok nagy táncos, és a lábamat sem kell begipszelni hozzá.

Mindketten elnevettük magunkat, és tovább figyeltük a többieket.

– Az unokatestvérem viszont jól táncol – hajolt közelebb Stuart, hogy jól halljam, amit mond.

– Igen, látom.

– Star is jól csinálja – tette hozzá.

– Azt hiszem, hozzá kellene kezdenem a húsgombócok kifőzéséhez – vetettem fel.

– Ma estére főtt ételt is terveztünk, és legalább fél óra kell neki.

– Ó, akkor én is veled megyek – ajánlkozott. Meg is lepődtem egy kicsit. – Én is amolyan szakácsféle volnék – magyarázta, miközben a konyhába mentünk. – Anyám általában sokáig dolgozik, és néha én főzök vacsorát magunknak.

Bólogattam, és a gombócokat beledobáltam az előre elkészített alaplébe.

– Nem baj, ha megkóstolom? – kérdezte.

– Persze hogy nem, csak rajta.

Belemerített egy kanalat a mártásba, megkóstolta, és töprengve nézett maga elé.

– Valami baj van?

– Dehogy! Nagyon finom – válaszolta. – Jól eltaláltad, mennyi fokhagyma kell bele.

Elnevettem magam.

– Én csak a recept szerint jártam el.

– De azt jól csináltad – dicsért tovább. Szemrevételezte a konyhát, majd tekintete megállapodott a hátsó ajtón. Star megjavította ugyan a zárat, de a sérülést jól lehetett látni rajta. A festék lepattogzott róla, és itt-ott megrepedezett a fa is. Észrevettem, hogy Stuart tűnődve húzza össze a szemöldökét.

– Szerintem most már visszamehetnénk a többiekhez – javasoltam – A hús forrhat egymagában is.

– Igen, persze – válaszolta a fiú. – Mióta laksz ebben a házban?

– Amióta megszülettem.

– Barátságos otthon – mondta –, de a képeket és egyik-másik dísztárgyat furcsának találom.

– Az meglehet. Anyám és én nemrég szereztük be őket, mert már untuk a csupasz falakat.

Bólintott, majd felnézett az emeletre.

– Hány hálószobátok van?

– Kettő – feleltem.

Amikor benéztünk a nappaliba, láttuk, hogy összebújnak a párok, mert lassú zene következett. Misty nagyon boldognak látszott. Amint észrevette, hogy figyelem, huncut mosolyra húzta a száját, majd még szorosabban átölelte Christ. Egy ideig az ajtóban álldogáltunk Stuarttal.

– Hogyan találkoztatok a lányokkal? – kérdezte. –Hiszen mindannyian más-más iskolába jártok és a város különböző pontjain

laktok, ha jól tudom.

Egy pillanatra hatalmába kerített a pánik. Annyit hazudozunk, hogy egyszer elkerülhetetlenül le fogunk bukni, gondoltam. Az lesz a legjobb, ha igyekszünk az igazság közelében maradni, vontam le a következtetést.

– Ugyanahhoz a pszichiáterhez jártunk – válaszoltam. – Marlowe doktornőhöz.

– Hm. – Bólintott, majd a többiekre pillantott. – Apám halála után nekem is fel kellett keresnem egy tanácsadót. Segített rajtad?

– Igen – feleltem.

– Rajtam is – mondta mosolyogva. – Jó, ha valakivel elbeszélgethet az ember – folytatta –, valakivel, aki hajlandó meghallgatni.

Nem szóltam, csak bólogattam.

– Nem akarod megpróbálni? – kérdezte a táncolókra mutatva.

– Nem is tudom, olyan esetlen lennék – szabadkoztam.

– Én is az leszek. Így tökéletes párost fogunk alkotni – mondta, és őszintén mosolygott rám. Egy pillanatra megfeledkeztem korlátaimról, mintha mogyoróbarna szeme önbizalmat öntött volna belém. Összeakadt a tekintetünk, hogy együtt induljunk egy nagy utazásra, melynek során saját lelkünket fogjuk felfedezni, és megérintjük egymást, mielőtt felocsúdva visszavonulót fújnánk, mint azok, akik hirtelen hipnotikus álomból ébrednek.

Finoman elvette tőlem a mankóimat, és a falnak támasztotta őket. Azután átölelte a derekamat, és úgy tartott, mintha attól félne, lezuhanok a föld pereméről. Sohasem gondoltam volna, hogy megtörténhet, de teljesen megfeledkeztem arról, hogy be van gipszelve a lábam. Lassan haladtunk körbe a szobában, és mozgásunk alig különbözött a többiekétől. Észrevettem, hogy a lányok sugárzó arccal minket bámulnak. Fogalmam sem volt, vajon én milyen arcot vághatok.

Amikor újra gyors szám következett a CD-n, nem ültünk le. Egyre csak forogtunk és nevetgéltünk. Az igazat megvallva, annyira elmerültem a táncban, hogy teljesen megfeledkeztem a húsgombócról. Stuart emlékeztetett rá, hogy főzök valamit.

– Olyan fiú vagyok, aki az ételével is győzelmet arat – suttogta a fülembe.

Elnevettem magam, de láttam rajta, hogy komolyan gondolja. Ketten együtt mentünk vissza a konyhába, hogy előkészítsük a tányérokat.

– Akkor most egy csapatot alkotunk – jelentette ki.

– Te készítsd el a szendvicseket, én pedig elrendezem őket a tányérokon.

Amikor mindennel végeztünk, csatlakoztunk a többiekhez. Mindannyian asztalhoz ültünk, eszegettünk és beszélgettünk. David a hadseregről és Németországról tett fel kérdéseket Larrynek. Még Misty és Chris is bekapcsolódott, pedig ők alig szóltak valamit egész este. Evés után mindnyájan együtt takarítottuk el a romokat, aztán újra leültünk beszélgetni. Az iskoláról, zenéről és filmekről csevegtünk. Láttam, mennyire csodálkozik Stuart, amikor időnként bevallottam, hogy ezt sem csináltam, azt sem láttam… Szinte hallottam, hogy felteszi a kérdést: – Akkor hol jártál ez idő alatt?

Hogy hol voltam? Miközben mindenki más odakint az életet kóstolgatta, élményeket szerzett magának, én a szó szoros értelmében Geraldine foglya voltam saját boldogtalansága és depressziója börtönében. Nem volt nehéz megérteni, miért örültem kezdetben apám erkölcstelen közeledésének.

Jade és Davis ismét táncra perdült, hamarosan Star és Larry is csatlakozott hozzájuk. Egy ideig úgy tűnt, Jade túl akar tenni Star mozgásán, de egy idő múlva egyszerűen leálltak, mert mindannyian kimerültek. Különben is késő́re járt.

Előzőleg megbeszéltük, hogy Misty nálam marad éjszakára. Amikor a buli véget ért, Star Larry társaságában ment haza. David és

Stuart eldöntötte, hogy hazaviszik Jade-et. Chrisnek nem akarózott hazamenni, és jól láttam, mennyire tetszik Mistynek.

– Ha fáradt vagy – súgta a barátnőm –, csak menj fel a szobádba. Majd később utánad megyek. – Rápillantott Chrisre, aki a kanapé sarkában üldögélt, és igyekezett ártatlan arcot vágni.

– Ó, hát persze – mondtam Mistynek. Kikísértem Davidet, Jade-et és Stuartot, és jó éjszakát kívántam nekik. Star és Larry már elmentek.

– Igazán nagyon jól éreztem magam – közölte velem Stuart. – Örülök, hogy az unokatestvérem, rábeszélt erre a bulira.

– Én is örülök – mondtam.

– Kedves lány vagy – folytatta Stuart. – Könnyű beszélgetni veled, nem vagy úgy eltelve magadtól, mint azok a lányok, akikkel az utóbbi időben találkoztam.

– Köszönöm – motyogtam az orrom alatt.

Jade és David türelmesen várakoztak az autóban. Egymással voltak elfoglalva. A szívem dörömbölni kezdett a mellkasomban. Most mit kellene tennem? Csókkal kívánjak jó éjszakát neki? Vagy elég lesz egy kézfogás is? Megfelel egy kézfogás, vagy hülyét csinálok magamból vele?

Mielőtt még hosszabban töprenghettem volna ezen, Stuart odahajolt hozzám, és gyengéden szájon csókolt. Csak egy röpke pillanatig tartott, nem lehetett nagy jelentőséget tulajdonítani neki.

– Jó éjt – búcsúzott el tőlem.

– Jó éjszakát, Stuart.

Egy ideig ott téblábolt előttem.

– Szeretnélek felhívni holnap. Talán elmehetnénk kocsikázni, aztán megebédelhetnénk a tengerparton – ajánlotta. – Mit szólsz hozzá?

– Jó lenne – válaszoltam röviden, pedig annál sokkal többre tartottam a meghívását.

Elmosolyodott, aztán elindult az autó felé. Néhány lépés után

megtorpant, és visszajött hozzám.

– Nem vagyok formában, azt hiszem. Úgy kívántam neked jó éjszakát, ahogy egy rokonnak szoktak. Lehet, hogy azt gondolod, milyen szerencsétlen vagyok.

– Dehogy, én…

Átölelt, az ajkamra tapasztotta a száját, és hosszan tartott a karjában. Forróság öntötte el a testemet, és bizseregni kezdett a gyomrom.

– Ez az – mondta. – így már jobb volt, ugye? Meg sem tudtam szólalni, csak bólintottam egyet.

Rám mosolygott, megszorította a kezem, aztán újra elindult az autó felé. Mielőtt beszállt a hátsó ülésre, integetett.

– Holnap délelőtt felhívlak! – ígérte, és becsukta a kocsi ajtaját. Jade is odaintett nekem.

– Jó buli volt! – szólt ki az ablakon David. Visszaintegettem nekik, és ott maradtam a járdán. Addig akartam várni odakint, míg el nem mennek. Mielőtt a kocsi elért volna a sarokig, fényszórója rávetődött egy, a háztól kissé jobbra parkoló autóra.

A szívem egy pillanatra megállt, majd vadul dobogni kezdett.

Pontosan úgy nézett ki, mint apám kocsija, és valaki ült benne. Csak a körvonalát láttam, és azt is csak egyetlen másodpercig. Mozdulni sem tudtam. Az autó vezetője bekapcsolta a lámpákat, beindította a motort, és nagy gázt adva elhajtott. Úgy tűnt el a sötétségben, mint egy lidérces álom, amikor a legborzalmasabb pillanatban az ember szeme kipattan.

A levegőt kapkodva besiettem a házba. El akartam mondani Mistynek, mit láttam, de a nappaliban már lekapcsolták a villanyt. Halk zene szólt, és megértettem, Misty bizonyára nem szívesen hallgatna meg az adott pillanatban. És főleg kellemetlenségeket nem akar.

Teljesen mindegy, milyen közel állunk egymáshoz, ezt a terhet

nekem kell elviselnem, gondoltam. Magammal kell cipelnem a szobámba, és vele együtt kell bezárkóznom. Úgy szerettem volna, ha álmomban Stuart meleg tekintetét láthatom, de helyette apám villogó szeme jelent meg, mint egy ragadozóé, amely türelmesen áll lesben, és tudja, hogy hamarosan az övé lesz az, amit meg akar szerezni magának.

Tetten érve

Misty nem jött fel a szobámba egész éjjel. Elaludtam, miközben vártam rá, de valamikor az éjszaka közepén felébredtem, és láttam, hogy nincs mellettem. Hallgatóztam egy kicsit, de semmilyen hang nem szűrődött fel odalentről. Úgy gondoltam, Chrisszel együtt elment ő is. Reggel azonban, amikor lementem a földszintre, ott találtam a kanapén összegömbölyödve. Csak részben takarózott be, így jól láttam, hogy csak bugyi és melltartó van rajta. Ruháját a kanapé támlájára terítette. Nem ébresztettem fel, inkább bementem a konyhába reggelit készíteni. Éppen asztalhoz ültem, amikor megjelent az ajtóban. A takarót tógaként borította magára.

– Szia – mondta egy hatalmas ásítást követően. Odabotorkált a kávéfőzőhöz, és töltött magának egy csésze kávét. Néhány korty után elmosolyodott, és azt mondta: – Nagyon jól éreztem magam a bulin. – Nem válaszoltam, ezért ő is hallgatott egy darabig. – Ugye, te is jól szórakoztál? Láttam, egymás közelében voltatok Stuarttal egész este.

– Igen, valóban jól mulattam, és Stuart igazán kedves fiú – szólaltam meg végül.

– Akkor miért vágsz olyan savanyú képet? Haragszol rám, amiért annyi időt töltöttem Chrisszel?

– Dehogyis! Természetesen nem azért – válaszoltam.

– Akkor? – Leült, és tovább szürcsölgette a kávéját. – Mi történt?

– Azt hiszem, apám odakint leskelődött az elmúlt éjjel. Az utca túloldalán parkolt. Az autó olyan volt, mint az övé, és ő ült a volánnál, amikor elhajtott a ház elől. Akkor láttam meg, amikor David kocsijának lámpája rávilágított egy pillanatra.

– Talán csak azt képzelted, hogy ő az – találgatott Misty. – Sokat idegeskedsz azóta, hogy betört ide. Azt akarom mondani, miért ült volna a kocsijában egész este, és miért hajtott el, amikor Jade-ék elmentek? Ennek nincs értelme.

– Nem tudom. Biztos meghökkentette a látvány, amely akkor tárult elé, amikor betört a házba, és most mindent ki akar deríteni. Ráadásul most, hogy látta, házibulit is rendeztem, még jobban gyötri a kíváncsiság. Jól tudja, hogy Geraldine sohasem engedne ilyesmit az ő házában.

Elgondolkodott, aztán vállat vont.

– És mit fog tenni ezek után?

– Nem tudom.

– Távol kellene tartania magát tőled. Igazság szerint attól is kellene félnie, hogy felhívod a rendőrséget, ha idemerészkedik. Szerintem ne aggódj túl sokat emiatt. Ráncos lesz a homlokod, és Stuartnak nem fogsz tetszeni többé – tréfálkozott, hogy felvidítson egy kicsit.

Elpirultam, mire ő nevetni kezdett.

– Nem fogod elhinni – mondta közelebb hajolva. Szeme csillogott az örömtől. – Chris nem is olyan szégyenlős, mint gondoltam. – Tágra nyílt szemmel várta reakciómat.

– Ezt hogy érted?

– Hogy értem? Mindössze egy órával ezelőtt ment el.

– Nem akart bővebb magyarázatot adni, azt szerette volna, ha magamtól találom meg az összefüggéseket. –Szóval nem igazán kellett a kanapéhoz kötöznöm – tette hozzá, amikor még mindig nem szóltam semmit.

– Érted már? – Újra nevetni kezdett. – Azt hiszem, készítek egy-két pirítóst. – Felállt, odaballagott a pulthoz, és pepecselése közben megkérdezte: – Hát ti? Meddig jutottatok Stuarttal?

– Meddig jutottunk?

Felém fordult, és felhúzta a szemöldökét.

– Igen, pontosan ezt kérdeztem. Megfogadtad a két szakértő tanácsát, vagy arra vársz, hogy a csókjaidat kincsnek tekintse Stuart?

– Nos, búcsúzóul megcsókolt – vallottam be. Misty továbbra is mereven bámult rám.

– Mi van?

– Semmi. Erre voltam kíváncsi. Észrevettem egyszer, hogy szorosan átöleltétek egymást tánc közben, és különben pedig túl sok időt töltöttetek együtt a konyhában.

– Persze. A vacsorát készítettük elő.

– Ó, igen, én is ezt mondanám.

– Pedig így volt – igyekeztem meggyőzni, de még mindig kétkedve nézett rám. – Ma délelőtt fel fog hívni. El akar vinni a tengerpartra ebédelni.

– Kedves tőle. Én pedig a Santa Monica-i bevásárlóközpontba megyek Chrisszel ma délelőtt. Azt szeretné, ha segítenék születésnapi ajándékot vásárolni az anyjának. Kíváncsi lennék, mire jutott Star és Larry tegnap este – tette hozzá, miután pirítósait kilökte magából a sütő.

– Larry is kedves fiú – jegyeztem meg. – Mind a négyen azok.

– Ez új kisugárzásunknak köszönhető – jelentette ki Misty kissé drámába illően. – Jade-nek igaza volt. Meditációink olyan vonzerővel láttak el, hogy csak csinos, kedves fiúk közelíthessenek meg minket. Te nem vetted észre, hogy ragyogunk mostanában?

Ismét nevetni kezdett, és én nem tudtam, igazán hisz-e benne, vagy csak jót szórakozik rajta, és engem is csak ugratni akar.

Nem egészen egy órával később Stuart telefonált, és azt mondta, hogy tizenegy óra körül értem jön. Jade és Star még nem jelentkezett. Misty segített kitakarítani a házat, közben folyton arra panaszkodott, milyen aprólékos vagyok.

– Úgy csinálsz, mintha ellenőrizné valaki a munkádat. Geraldine többé nem jön vissza – hangsúlyozta, mint már annyiszor megtették a többi lánnyal együtt. Azután elment zuhanyozni, felöltözni, hogy készen várhasson Chrisre.

– Nem akarsz velünk jönni? – kérdezte a fiú, miután üdvözölték egymást Mistyvel az ajtóban.

– Nem tud – felelte helyettem Misty, – Randija van. A cica zsákmány után indul – folytatta egy elnyújtott nyávogás kíséretében. Mindketten elnevettük magunkat. – Majd később felhívlak – kiáltott vissza az utcáról.

Visszamentem a szobámba, és a délelőttöt haszontalan tükröm előtt töltöttem. Azt akartam eldönteni, sötétebb rúzsra, erősebb arcfestésre és kevesebb szempillafestékre van-e szükségem. A végén olyan ideges lettem, hogy lemostam mindent az arcomról, és leheletnyi rúzst kentem a számra abból, amelyet előző este is használtam.

Bő szabású farmert kellett volna felvennem, hogy beleférjen a gipszem is, de amikor megláttam magam tükörben, rosszul lettem a látványtól. Túl szélesnek látszott a csípőm benne. Ezért inkább új szoknyáim közül választottam. Felvettem hozzá egy blúzt és egy kardigánt, melyet nem gomboltam be. Átnéztem azokat az ékszereket, amelyeket Jade talált Geraldine páncélszekrényében. Találtam közöttük egy szép arany karkötőt és egy apró gyémántokkal kirakott gyűrűt. Azok illettek hozzám leginkább. Amikor meghallottam, hogy csengetnek, gyorsan magamra fújtam egy kicsit abból a kölniből, amelyet Jade-től kaptam, és elindultam lefelé a lépcsőn. Már nagyon untam a gipszelést és a mankókat, mert minden olyan sokáig tartott, és rendkívül ügyetlennek éreztem magam. Soha életemben nem voltam még izgatottabb, mint abban a pillanatban. Végül is ez volt az első randevúm.

A mankóimra támaszkodva kinyitottam az ajtót, de csak egy postás állt előttem. Csalódottan ráncoltam a homlokom.

– Maga Geraldine Carson? – kérdezte a férfi.

Egy pillanatra elszorult a torkom, egy hangot sem tudtam kiejteni. Gyorsan kellett döntenem.

– Mit óhajt?

– Küldeménye érkezett – válaszolta a postás, és átadott egy nagy

borítékot. – Kérem, itt írja alá – nyújtotta oda a táblára csíptetett átvételi elismervényt.

Magam elé képzeltem Geraldine aláírását, és gyorsan aláfirkantottam a papírt. A kézbesítő nem kérte személyazonosságom igazolását.

– Köszönöm – mondta.

Kényszeredetten elmosolyodtam, én is megköszöntem neki, visszaléptem a házba, és gyorsan becsuktam az ajtót. Pár másodpercig csak álltam az előszobában, reszkető kezemmel együtt rezgett a boríték is. Lenyeltem a torkomban képződött gombócot, bementem a nappaliba, leültem a kanapéra, és először kívülről kezdtem vizsgálgatni a küldeményt. A feladó neve nem szerepelt rajta. Három lehetőség van: a kórház, a bank vagy esetleg Marlowe doktornő; más nem küldhette, gondoltam. Nagy levegőt vettem, és feltéptem a borítékot.

Két kartonlap volt benne, az egyikre egy darab papírt ragasztottak. Először is elolvastam a papírszeletkén álló sorokat:

Kedves Geraldine!

A te kis ártatlanságod nem is olyan ártatlan. Nem is tudom, kit illet szemrehányás érte.

Nem írta alá, de azonnal felismertem apám kézírását. .Lassan szétnyitottam a két kartonlapot, és egy fénykép esett közülük az ölembe. Nyilvánvalóan az előző este készítették teleobjektívvel, és minden kétséget kizáróan a házzal szemben parkoló autóból. A képen Stuarttal csókolóztam éppen. A második fotó hosszú, romantikus csókunkat rögzítette. Minthogy egy lámpaoszlop alatt álltunk, világosan felismerhetőek voltunk rajta. Úgy elszédített Stuart csókja, hogy észre sem vettem, kezével érinti a mellemet. Tudom, nem akart fogdosni vagy ilyesmi, inkább félénk ölelése sikerült ily módon.

Ha Geraldine élne és meglátná ezt, gondoltam, erkölcstelennek bélyegezne, és minden jogomtól megfosztana. Szinte hallottam, ahogy üvöltözik velem.

– Hogy merészelted megtenni! Az utcán csókolózni mindenki szeme láttára, ráadásul az én házam előtt!

Miért tette ezt apám? Mit akart elérni vele? Sokáig gondolkodtam, de nem tudtam elfogadható magyarázatot találni. Aztán hirtelen eszembe jutott valami, és az ok eléggé szörnyűnek mutatkozott. Talán azért tehette, mert féltékeny? Azért, mert nem akarta, hogy más hozzám érjen? Lehet, hogy azt remélte, a fénykép láttán Geraldine Stuart ellen fordul, kitiltja a házból, és soha többé nem láthatom újra. Élvezte, hogy széthúzást és viszályt teremthet otthonunkban? Lehet, hogy azt akarta, Geraldine tartson hét lakat alatt, vagy azt remélte, annyira megutálom a nővéremet, hogy inkább őt választom majd helyette.

Bármi is lehetett az oka rá, valami más, hátborzongató gondolat is befészkelte magát az agyamba: ezek után biztos lehetek abban, hogy állandóan figyel és kémkedik utánam. Talán ebben a pillanatban is odakint leselkedik valahol, gondoltam. Nála van a fényképezőgépe is, mert arra számít, hogy további kompromittáló fényképeket készíthet. Azokat pedig elküldi Geraldine-nak, hogy tomboló szörnyeteggé változtassa.

Mit tehetnék ebben a helyzetben? Meg kellett beszélnem valakivel, tanácsot kellett kérnem tőle. Odamentem a telefonhoz, és felhívtam Start. A nagymamája vette fel a kagylót, és azt mondta, Star és Larry elvitték az állatkertbe Rodneyt. Megköszöntem a segítségét, majd Jade számát tárcsáztam. Az üzenetrögzítője válaszolt. Megkértem, hogy sürgősen hívjon vissza. Arra gondoltam, hogy még mindig ágyban van, de számíthatok arra, hogy hamarosan telefonál.

Amikor csengettek, rádöbbentem, hogy zavaromban teljesen megfeledkeztem Stuartról. Pár perccel múlt tizenegy óra. Izgatottan forogtam körbe-körbe, mert a fénykép még mindig a kezemben volt, és nem akartam, hogy meglássa. Egy folyóirat lapjai közé csúsztattam

a nappaliban, majd elindultam a bejárathoz. Még egyszer becsöngetett.

– Szia – üdvözölt. – Nem akartam így rád rontani, de nem voltam biztos, hallottad-e az első csengetést vagy sem.

– Semmi baj.

– Kész vagy?

– Igen. – Benéztem a házba. Valahogy azt hittem, Geraldine utánam jön veszekedni. A kép teljesen elvette a józan eszemet egy pillanatra. Gyorsan kiléptem a teraszra, és becsaptam az ajtót magam után.

A teraszon rátámaszkodtam a mankókra, és tekintetemmel alaposan felmértem az utcát. Apám autóját kerestem, de aztán eszembe jutott, nem feltétlenül a saját kocsijával kell közlekednie. Főleg egy ilyen mocskos kémkedéshez bérelt járművet is használhat. Azután még egy sor egyéb variáció is átfutott az agyamon. Ezerféleképpen lehet titokban fotózni. Stuart megérezte, hogy aggódom valami miatt.

– Baj van? – kérdezte.

– Ó, dehogy – válaszoltam. – Csak azt néztem, Misty elment-e már. Éppen az előbb indultak el Chrisszel vásárolni – tettem hozzá magyarázatképpen, de igazából sohasem tudtam hazudni, nem tudtam, mennyire hihető, amit mondok. Geraldine csaknem keresztüldöfött a tekintetével, ha meg akart tudni valamit, és az esetek többségében kikényszerítette belőlem az igazságot. Ő folyton-folyvást puhatolózott, ellenőrzött, faggatózott.

– Meghatározott időpontra kell hazaérned? – kérdezte Stuart, amint elindultunk az autójához.

– Nem – válaszoltam.'

– Ezek szerint anyád ma sincs itthon?

– Nincs. Felhívott, és közölte velem, hogy ott tölt még egy napot, de lehet, hogy kettőt is.

Stuart mosolyogva bólogatott. Azt szerettem volna tudni, vajon két nap múlva mihez kezdek majd. Feltétlenül beszélnem kellett Jade-del

vagy Starral. Megoldást kell találnunk, még akkor is, ha Stuart nem fog állandóan Geraldine felől érdeklődni.

– Arra gondoltam, elvihetnélek Laguna Beachre – mondta. – Az egyórás autózással jár, ha neked is megfelel.

– Persze, csodálatos lesz – feleltem.

– Tegnap este remekül éreztem magam – folytatta, miközben beindította a motort és letolatott a kocsifelhajtóról. Én visszanéztem, és megvizsgáltam az utcánkban álló összes autót. Arra voltam kíváncsi, elindul-e valamelyik közvetlenül utánunk. – Azt hiszem, túl sokáig ültem kötelezettségeim börtönében. Most szinte úgy érzem magam, mint egy srác, aki hosszas kóborlás után végre rátalált egy oázisra a sivatagban. Te vagy az oázis nekem – tette hozzá.

Szavaitól elpirultam, és fogalmam sem volt, mit mondjak neki. Végül elnevettem magam, de gyorsan abba is hagytam, mert eszembe jutott Jade figyelmeztetése: „Ne vihogj idétlenül, ha a fiú mond neked valamit.”

– Jade azt mondja, az a baj az ismerőseivel, hogy nem tudják megtalálni a helyes arányt a szórakozás és a munka között. Star pedig azzal vádolja őt, hogy túl nagy hangsúlyt fektet a szórakozásra, és nem tudja értékelni a munkát. – Stuart nevetni kezdett. – Túl sokat beszélek, ugye? És lehet, hogy az egész olyan hülyén hangzik.

– Szerintem ti négyen egész jól kijöttök egymással, pedig sok mindenben különböztök. Szörnyű, hogy a lányok többsége az iskolában kisebb klikkekbe tömörül. És jól elvannak abban a kis biztonságos védőburokban. Gondolom, azért bennetek is van valami közös.

– Igen, van.

– Én a legjobb barátaimat elveszítettem.

– Sajnálom.

– Már nem számít – folytatta mosolyogva. – Visszatérek régi önmagamhoz, és majd szerzek új barátokat. Remélem, te is köztük

leszel – mondta rám pillantva.

Nem tudtam, mit mondjak erre. Egyszerűen elállt tőle a lélegzetem. Nem akartam elintézni azzal: „persze hogy a barátod leszek”, vagy „természetesen számíthatsz rám”. Természetesebb, talpraesettebb választ szerettem volna adni.

– Időre van szükségük az embereknek ahhoz, hogy igazi barátokká válhassanak – nyögtem ki végül.

– Ebben igazad van. És örülök, hogy így gondolod. Mindössze csak annyit akartam mondani, mi talán barátok lehetnénk, és remélem, te is így szeretnéd. Jézusom – kiáltott fel, és megcsóválta a fejét –, micsoda alak vagyok! Megállás nélkül beszélek. Bocs.

– Emiatt igazán nem kell elnézést kérned – mondtam neki. Kissé felbátorodtam attól, hogy neki is megvoltak a maga félelmei.

Rám nézett meleg, bizalmat keltő szemével, én pedig rámosolyogtam.

– Várj csak délutánig, és majd meglátjuk, akkor is azt mondod-e, hogy nem beszélek sokat! – figyelmeztetett. – Jól nézel ki – fordult felém, mintha csak akkor vett volna észre.

– Köszönöm.

Egyenesen magam elé meredtem. Nem mertem sehova nézni, mert úgy kalapált a szívem, hogy azt hittem, észrevenné rajtam. Csodálatos napot fogtunk ki: a lágy, kék eget csak néhány felhőfoszlány pettyezte. Hamarosan ott ragyogott előttünk az óceán, mintha tükrökkel szórták volna tele. A vitorlás hajók játékszerekként bukdácsoltak a hatalmas víz felszínén. Milyen gyönyörű a világ, gondoltam. Csak én nem lehetnék boldog benne? Egy időre jó lenne magam mögött tudni a sok bánatot, szomorúságot. Legalább egy napra.

Kirándulásunk idején Stuart és én egyre jobban megismertük egymást. Stuart elmondta, hogy kutató orvos szeretne lenni.

– Akkor kezdtem ezen komolyan gondolkodni, miután apám meghalt – mondta. – Egy napon, remélem, rátalálok a gyógymódra,

amellyel meg lehet gyógyítani az olyan szívbetegeket, mint amilyen ő volt, hogy más családokban ne történhessen meg az, ami a mienkben. Lehet, hogy hülyén hangzik, amit most mondok, de néha úgy gondolok erre, mint a megtorlás egy sajátos formájára.

– Egyáltalán nem hangzik hülyén – válaszoltam. –A harag olykor megsokszorozza az ember tettvágyát, és jobb munkavégzésre sarkallja.

Stuart bólintott, majd az arcomat fürkészte egy darabig.

– Milyen jól mondod! Fogadni mernék, hogy jó tanuló vagy.

– Igen is meg nem is – vallottam be. – Az utóbbi év kissé nehezen ment.

– Ez érthető is – válaszolta. – Én majdnem otthagytam az iskolát, miután apám meghalt. Folyton arra gondoltam, az lenne a legjobb, ha keresnék magamnak valamilyen munkát, hogy tudjam segíteni anyámat. Anyám keresetéből jól kijövünk, de úgy éreztem, én is felelős vagyok a családunkért. A fenébe is! Egyre csak a gondjainkról beszélek itt, és biztos azt gondolod, halálosan unalmas alak vagyok, aki egy percre sem tud kikapcsolódni. Bocs.

– Mondtam már, hogy emiatt ne izgulj – válaszoltam nevetve. – Örülök, ha értelmesen elbeszélgethetünk.

– Akkor jó – zárta le a kérdést. – Szereted a göngyöltet? Ismerek egy remek kis helyet a parton. Ott készítik a legtöbbfélét és a legfinomabbat.

– Göngyölt…?

– Nem tudod, mi az?

– Nem – válaszoltam. Szerintem mindegyik tagadó válaszom meglepte. Könnyen azt gondolhatta, hogy gyakorlatilag az egész életemet a négy fal között töltöttem.

– Nahát! Nos, csirkét és más húsokat, zöldségeket, sajtféléket göngyölnek tésztába. Majd meglátod, milyen finom! – lelkendezett.

– Sajnálom, de én még soha életemben nem kóstoltam, azt sem

tudtam, hogy van ilyen.

– Nem baj, annál jobb. Legalább én is veled örülhetek az új felfedezésednek – mondta.

Annyira igyekezett, olyan kedves volt; mindent megtett azért, hogy minél kellemesebben érezzem magam. Mielőtt kiértünk a tengerpartra, sikerült kicsit feloldódnom, és már nem is pillantgattam ki titokban a hátsó ablakon, hogy megbizonyosodjam arról, követ-e valaki vagy sem.

Stuart az egyik parti vendéglő közvetlen közelében parkolt le.

– Nem akarom, hogy túlságosan sokat kelljen gyalogolnod – mondta, én azonban nyomban tiltakozni kezdtem.

– Igazán nem kell aggódnod a lábam miatt. Nem fáj, jól vagyok. Engem nem zavar, hacsak téged nem idegesít a lassúságom.

– Legszívesebben még jobban lelassítanám a tempót, hogy örökké tartson ez a nap – mondta.

Megint úgy éreztem, hogy forróság önti el a testemet. Már annyiszor elpirultam Stuart bókjaitól, hogy azt hittem, a végén még azt mondja majd, olyan vagyok, mint egy élő hőmérő. Végigmentünk a parti üzletsoron, és megnéztünk egy-két művészeti galériát is. Új barátom eldöntötte, hogy vesz nekem egy kézzel festett kagylóláncot. Ezek után leültünk ebédelni. A göngyölt szendvicsek valóban finomak voltak.

Ebéd után kerestünk egy jó helyet a parton, ahonnan kedvünkre bámulhattuk a strandon röplabdázókat és a hullámokon bukdácsoló vitorlás hajókat. Eszembe se jutott, hogy múlik az idő. Nekem ez luxusnak számított. Egész életemben nyugtalankodnom kellett minden múló perc miatt, akárhányszor elmentem valahova, mert ha nem értem haza a megszabott időben, akkor Geraldine kíméletlenül kifaggatott. Nem érte volna meg az egész. Most viszont nem fenyegetett ez a veszély. Úgy éreztem, mintha mázsás súlyok estek volna le rólam. Végre felszabadultan nevethettem, beszélgethettem, egyszóval jól érezhettem magam. A szabadság kinyitotta bennem azokat az ajtókat,

melyeket zárva kellett tartanom, amióta az eszemet tudtam.

Stuart arról mesélt, hogy kisfiúkorában mitől félt, miről ábrándozott és mivel töltötte a legszívesebben az idejét. Én sem hallgattam végre, mint egész életemben, és gyakran egymás szavába vágtunk. Olykor elcsendesedtünk egy-egy pillanatra, és elnevettük magunkat. Stuart gáláns férfiként mindig nekem engedte át az elsőbbséget. Volt mondanivalónk egymásnak, élveztük egymás társaságát, és a végén rájöttem, hogy már nem is figyelünk arra, mi történik körülöttünk. Ilyen erővel akár otthon is maradhattunk volna, gondoltam, de aztán megértettem, hogy pontosan az új környezet, a napsütés, a tenger és a közelünkben szórakozó emberek nevetése szabadított meg bennünket a gátlásainktól.

Amikor néha-néha elhallgattunk, újra rettegve pislantottam körbe. Attól féltem, hogy apám ott leselkedik valahol a környéken. Nem láttam őt ugyan, de éreztem, hogy nem lehet messze. Késő délután megszomjaztunk, így Stuart elment, hogy hozzon valamilyen hideg üdítőt. Korábban már megbeszéltük, hogy nálunk fogunk vacsorázni. Rögtön fel is hívta az anyját, hogy ne várja haza. Azt mondta, ő fog főzni, és egy olasz tésztaétellel akar elkápráztatni. Az is eszünkbe jutott, hogy e remek nap tetőpontja lehetne, ha a többiek is átjönnének hozzánk vacsorára.

Boldogan üldögéltem a homokban. Arra gondoltam, mennyi minden történt ezen a napon, és magamban mosolyogtam. Hirtelen árnyék vetődött rám, és valaki megállt előttem. A lába ismerősnek tűnt. Felemeltem a fejem, és megláttam, hogy az apám mosolyog rám.

– Mi történt a lábaddal, Cathy? – kérdezte. A hangjában aggódást véltem felfedezni.

Minthogy a nap közvetlenül mögötte sütött, nem jól láttam az arcát. Amint hunyorogva ránéztem, vadul dobogni kezdett a szívem.

– Mit keresel itt? – kérdeztem válasz helyett.

– Sétálok a parton. Ez közterület. És te mit csinálsz itt, Cathy? – folytatta a faggatást, és ha jól hallottam, élvezte a helyzetet.

– Hagyj békén – nyögtem ki elkeseredetten.

– Még nem mondtad meg, mi történt a lábaddal.

– Eltört a bokám.

– Hogyan?

– Elestem.

– Én nem hagynám, hogy eless, Cathy. Vigyáznék rád, amennyire csak lehet. Mindig is azt tettem – mondta, és elindult a parton, mert Stuart közeledett felénk.

– Ki volt ez? – kérdezte, amint a kezembe nyomta a jeges limonádét.

– Senki – feleltem gyorsan.

– Senki?

– Illetve valaki, aki megkérdezte, hogy juthat el valahova, de nem tudtam segíteni neki – mondtam. Utánanéztem apámnak, aki már messze járt. Stuart követte a tekintetemet.

– Nincs semmi baj? – kérdezte mellém térdepelve.

– Nincs, csak azt hiszem, kezdek elfáradni – válaszoltam.

– Jól van. Akkor menjünk haza. Útközben megállunk egy élelmiszerboltnál, és bevásárolunk. Jó lesz?

– Igen – feleltem röviden.

– Remélem, jól érezted magad.

– Ó, hát persze, Stuart, köszönöm ezt a csodálatos napot.

– Nekem is jó volt – mondta, miközben segített lábra állnom. Amint elindultunk a kocsijához, azon igyekeztem, hogy ne nézzek újra egyre távolodó apám után, de szinte lehetetlen volt nem tudomást venni jelenlétéről.

Stuart kíváncsian fürkészte az arcomat, amint kinyitotta a kocsi ajtaját. Ő is apám után pillantott, majd gyanakvóan hunyorgott egy darabig, aztán beszállt a kocsiba. Csendben mentünk néhány percig.

– Igazán jól éreztem ma magam – szólalt meg végül Stuart, és újra rám mosolygott.

– Köszönöm, hogy eljöttél velem.

– Én köszönöm, hogy elvittél magaddal.

– Hát ez egyáltalán nem esett nehezemre. – Meleg mosolya hamar félresöpörte minden aggodalmamat.

Megfogta a kezem, én pedig közelebb húzódtam hozzá. Mindketten hallgattunk, mintha attól tartanánk, hogy a beszéd megtöri a varázslatos pillanatot.

Miután Stuart bevásárolt a boltban, elmentünk hozzám. Titokban arra számítottam, hogy ott találjuk Start vagy Jade-et, de a házban nem volt senki. Felmentem az emeletre, hogy egy kicsit rendbe hozzam magam, Stuart pedig hozzálátott a vacsora készítéséhez. Rákot és szószt akart csinálni a spagettihez.

Először is telefonáltam Jade-nek, aki levegőért kapkodva válaszolt, mintha éppen szobabiciklin pedálozna.

– Ó, Cat! – kiáltotta. – Egész nap próbáltalak hívni. Be kell szereznünk neked egy üzenetrögzítőt, vagy meg kell rendelned a hangposta-szolgáltatást. Hol jártál?

Mondtam, hogy Stuarttal randiztam, de gyorsan rátértem a titokban készített fényképre, és arról is beszámoltam, hogy – egyáltalán nem véletlenül – találkoztam apámmal a tengerparton.

– Ezt át kell gondolnom – mondta Jade. – Ha értesíted a rendőrséget, elsőként biztos Geraldine-nal akarnak beszélni.

– De akkor mit tegyek? – kérdeztem. Éreztem, hogy a félelemtől összeszorul a torkom.

– Először is nyugodj meg. Ezt tényleg alaposan át kell gondolnom. Apád jól tudja, hogy megsértette az egyezséget, de azt is tudja, hogy mit művelsz Geraldine háta mögött, ezért nem fogsz árulkodni rá. Bonyolult helyzet. Miért nem hagy végre békén? Beszéltél már Starral?

– Még nem – feleltem. – Amikor hívtam, nem volt otthon. Larryvel elmentek valahova.

– Hmm. Holnap délelőttre iktassunk be egy ÁVSZ-es gyűlést.

– És ma este?

– Ó, megígértem Davidnek, hogy elmegyek vele moziba, és nem akarom lemondani csak úgy, mert még gyanússá válnánk a szemében – mondta Jade, de én úgy éreztem, hogy egyszerűen csak a fiúval akart maradni.

– Jól van – mondtam neki.

– Mit csinálsz ma este? – kérdezte, mire elmondtam, hogy Stuarttal vacsorázom otthon.

– Azt reméltük, hogy mindnyájan átjöttök hozzám.

– Talán majd máskor. David az egyik kedvenc éttermembe visz vacsorázni a Melrose-ra. De Star vagy Misty még mindig átmehetnek hozzád – fűzte hozzá. – Ne felejtsd el megemlíteni nekik a holnap délelőtti találkozónkat. Majd meglátod, minden rendben lesz – próbált megnyugtatni.

Mintha az olyan egyszerű volna, ahogy mondja, gondoltam.

Miután letettem a kagylót, azonnal tárcsáztam Start. Rodney vette föl a telefont, de rögtön odahívta a nővérét. . – Bocs, hogy ma egész nap nem hívtalak – mentegetődzött azonnal –, de nagy botrány volt nálunk anyám miatt. Természetesen megint berúgott, és amikor összefutott Larryvel, undorító módon kikezdett vele. Hányingert kaptam tőle, és ezt meg is mondtam neki. Nagymamám hazajött, és meglátta, mi folyik itt. Anyám pedig kirohant a házból, remélem, örökre. Ma este Larry szüleivel találkozom – sorolta egy szuszra. Annyit sírdogált és panaszkodott, hogy először nem mertem az én gondjaimmal terhelni, de tudtam, mégiscsak szóba kell hoznom a dolgot.

Végighallgatott, aztán rövid tűnődés után azt mondta: – Tudtam én, hogy az az ember még sok bajt fog okozni. Lehet, hogy késő este

megpróbálok átmenni hozzád, de most, hogy Larry szüleit is meg kell látogatnom, nem tudom, hogy alakul majd a helyzet.

– Rendben van – feleltem. – Ha mégsem tudsz eljönni, nem baj. Én megleszek valahogy. – Elmondtam neki, hogy Jade gyűlést tervez, mire azt válaszolta, ebben az esetben másnap délelőtt mindenképpen ott lesz nálam. – Esetleg megkérhetnéd Mistyt, hogy töltsön nálad még egy éjszakát – javasolta.

De amikor telefonáltam Mistynek, csak az üzenetrögzítője válaszolt. Megkértem, hogy sürgősen hívjon vissza, aztán végre bementem a fürdőszobába mosakodni. Még mindig remegett a gyomrom. Beleborzongtam, ha arra a pillanatra gondoltam, amikor apám egyszer csak elém állt ott a tengerparton. Újra hallottam a hangját, amellyel annak idején becézgetett. Hirtelen rám tört minden rossz emlékem. Csorogni kezdtek a könnyeim, és hosszú ideig nem is tudtam abbahagyni a sírást. Tehetetlenül leültem a kád szélére, és összefont karommal próbáltam leszorítani a mellkasom, hogy ne rázkódjam annyira a zokogástól.

Fogalmam sem volt, mennyi időt tölthettem odafönt. Gyorsan átöltöztem, és ránéztem az órára. Több mint egy óra telt el. Sietve kifestettem kivörösödött szemem, és megpróbáltam megnyugodni. Felvettem az egyik új blúzomat és szoknyámat. Miután átkeféltem a hajam és kirúzsoztam a szám, elindultam lefelé a földszintre.

Csend volt. Azt hittem, Stuart nem győzte kivárni, míg lemegyek, ezért elment, itt hagyott csapot-papot.

– Stuart! – szólítottam. – Bocs, hogy ennyire megvárakoztattalak.

Leléptem az utolsó lépcsőfokról, és a nappali felé fordultam. A kanapén üldögélt, és elég furcsának látszott. Egy kicsit oldalra billentette a fejét, és mereven bámult maga elé.

– Annyira sajnálom, de telefonálnom kellett, és tudod, hogy a lányok mennyit fecsegnek néha. Úgy néz ki, hogy nem tudnak idejönni ma este. Esetleg Misty. De még ő sem hívott vissza. Ne csináljak valamit?

– A szósz már forr a tűzhelyen – mondta. – A vacsorával egyedül is elboldogulok, de éppenséggel azért megtehetsz valamit – fűzte hozzá.

– Szívesen. Mit? – Mosolyogva közelebb léptem hozzá.

– Örülnék, ha magyarázatot adnál erre – válaszolta, és előhúzta a folyóiratból a fényképet, melyet a lapok közé rejtettem.

Nagyot dobbant a szívem. Megpróbáltam gondolatban valamilyen értelmes magyarázatot összeszedni, de amikor kinyitottam a számat, egyetlen hang sem jött ki rajta.

– Ki fényképezett le minket?

Jó lett volna tudni, vajon kis adagokban elmondhatom-e neki az igazságot, úgy, ahogy megitatnak egy szinte teljesen kiszáradt embert, aki eltévedt a sivatagban. Az egyik felem az igazságot akarta, a másik pedig egy hihető mesét. Nem tudtam, melyik lenne célravezető.

– Nem akartam kutatni vagy ilyesmi – folytatta, mert zavarta a hallgatásom. – Egyszerűen unatkoztam, és át szerettem volna lapozni ezt a képeslapot. Akkor találtam meg a képet.

– Sajnálom – kezdtem magyarázkodni –, de nem mindent mondtam el neked a családomról.

– Hidd el, nem akarok kíváncsiskodni, de itt van ez a kép… és… szóval én mindenesetre nagyon különösnek találom.

– Tudom. – Lassan összeszedtem a gondolataimat, és leültem mellé a kanapéra. – Anyámék nemrég váltak el – mondtam. – Ezt a felvételt a mostohaapám készítette. Ma küldte ide a Szövetségi Gyorspostával.

– Miért?

Hirtelen eszembe jutott Jade szüleinek viharos válása. Az segített történetem kikerekítésében.

– Anyám és apám sokat veszekedtek, melyikük jobb szülő. Apám be akarta bizonyítani, hogy anyám nem olyan jó, mint ahogy hiszi. Még most sem dőlt el, melyikük lesz majd a gyámom, azaz kivel élek majd ezután.

– És apád úgy gondolja, egy csók olyan szörnyű? –kérdezte Stuart, felemelve a képet.

– Azt hiszem, igen. Anyámnak nem szóltam a házibuliról.

– Ó, most már értem – mondta. – Úgy gondolja, ha anyád háta mögött ilyesmit művelsz, majd ő lesz a bűnös, amiért magadra hagyott.

– Valahogy így – feleltem. – És sajnálom, hogy te is belekeveredtél.

– Semmi baj. Az én szerepem itt elhanyagolható. Felsóhajtott. Úgy látszott, végre megkönnyebbül egy kicsit.

– De azért mégiscsak különös. Találkoztál apáddal azóta?

– Nem… Illetve igen. Ma láttam őt – válaszoltam. Elhatároztam, hogy amennyire lehetséges, az igazság közelében fogok maradni.

– Mikor? Mielőtt én idejöttem?

– Nem. Ő volt az a férfi a tengerparton, akire azt mondtam, hogy senki. Sajnálom, de akkor nem mondhattam meg, ki ő valójában.

– Úgy érted, véletlenül összefutottatok?

– Szerintem nem volt véletlen – feleltem.

Stuart arca megfeszült, tekintete elsötétült. Hirtelen az ablak felé nézett – Leskelődik utánad. Igaz?

– Igen – vallottam be. – Stuart, ha ezek után el akarsz menni, én megértelek – folytattam elkeseredetten.

– Dehogyis. Az hülyeség volna. Inkább apád csinál hülyét magából. Édesapád halála után mennyi idő telt el, amikor anyád újra férjhez ment?

– Nem sok.

– És mióta házasok ezzel a mostani apáddal?

– Régóta. Az igazi apámat nem is ismertem – vallottam be.

– Ó – sóhajtott fel sajnálkozva.

– Bocs, hogy nem mondtam el neked mindezt.

– Nem kell bocsánatot kérned, hiszen nincs okod rá. Miért mondtad volna el ezt az egészet egy vadidegennek?

– Most már nem bánom, hogy elmondtam – mondtam –, olyan rossz érzés lenne, ha nem tudnád, mi az igazság.

Elmosolyodott.

– Örülök, hogy most már megbízol bennem. És ne aggódj a mostohaapád miatt. Amikor hazaérkezik anyád, és kétségei támadnának, én leszek az élő tanú rá, hogy nem tettél semmi rosszat.

Elnevettem magam, ugyanakkor gondolkodóba is estem. És hogyan magyarázom majd meg neki, hogy Geraldine soha többé nem jön vissza? Álmodni sem mertem volna, hogy összejövök valakivel, aki ennyire bonyolulttá teszi majd a helyzetet. El nem tudtam volna képzelni, hogy valaki állandóan a sarkamban jár majd, és magyarázatot követel „anyám” távollétére. Mennyit kell még hazudoznom, és mikor roppanok össze a hazugságok súlya alatt, hogy aztán magamra maradjak megint?

– Szóval – kezdte Stuart a tenyerét összecsapva – nem tudom, te hogy vagy vele, de én kezdek éhes lenni. –Rápillantott a fényképre. – Megtarthatom?

– Igen – feleltem.

– Egész jól nézünk ki így együtt. Olyan, mint egy filmjelenet. Talán megpróbálkozhatnánk vele újra, jobb megvilágításban, hogy apád élesebb képet tudjon készíteni. Nem hiszem, hogy bűn lenne megcsókolni olyasvalakit, mint amilyen te vagy. Ő is megtette, nem?

– Mit mondasz? – kaptam fel a fejem. Úgy éreztem, mintha gyomorszájon vágtak volna. Persze Stuart teljesen másról beszélt.

– Ő is csókolózott azzal, akit szeretette Például régen szerette anyádat, ezért csókolózott vele. De fogadni mernék, volt barátnője is. És mostanra mi lett belőle, szerzetes?

– Á, dehogy – feleltem. – Aligha lehetne belőle szerzetes.

– Akkor hagyjuk az egészet. Felejtsük el az apádat, inkább élvezzük ezt a finom vacsorát. Remélem, ízleni fog.

– Biztosan – mondtam.

– Hölgyem – hajolt meg előttem –, odakísérhetem az asztalhoz?

Átölelte a vállam, és átmentünk az ebédlőbe. Már megterítette az asztalt, még gyertyát is tett rá.

– Nahát! – csodálkoztam. – Tényleg sokáig lehettem odafönt.

– Én viszont egy percet sem vesztegettem el hiába idelent – tréfálkozott Stuart. – Foglaljon helyet, hölgyem – mondta, és kihúzott egy széket.

– Nem segíthetnék mégis? – kérdeztem. Kényelmetlenül éreztem magam, amiért mindent rá hagytam.

– Ma este semmiképpen – makacskodott.

Így hát leültem, ő pedig kiment a konyhába. Pillanatokon belül visszajött a salátával.

– Találtam egy üveg bort is a kamrában. Nem baj, ha kinyitom?

– Természetesen nem. Mindkettőnknek jól fog esni egy korty bor.

Elnéztem, milyen ügyesen bánik a dugóhúzóval. Mindkettőnknek töltött egy keveset.

– Igyunk valami csodálatos dolog kezdetére – mondta a poharát felemelve. – És most nemcsak a vacsorára gondolok.

Miután koccintottunk, ittunk egy kortynyit, aztán mélyen egymás szemébe néztünk.

Ó, igazság, könyörögtem magamban, maradj még odakint egy kicsit. Ígérem, amikor eljön az ideje, be foglak hívni. Hidd el, megteszem!

Igazság vagy következmények

Misty addig nem hívott vissza, amíg Stuarttal vacsoráztunk. Egymás mellett álldogáltunk a konyhában, és mosogattunk. Stuartot nem lehetett lebeszélni arról, hogy segítsen a mosogatásban. Ekkor szólalt meg a telefon.

– Sajnálom, hogy nem tudtalak hamarabb hívni, de csak most érkeztem haza. Egy perccel ezelőtt hallgattam meg az üzenetedet – kezdte Misty. Hadarásából, izgatottságából arra következtettem, hogy nem igazán akarja hosszúra nyújtani beszélgetésünket. – Mi van veled?

– Sok mindent kell elmondanom neked – válaszoltam. – Igazam volt azzal kapcsolatban, amit reggel mondtam – folytattam.

– És mi volt az? – kérdezte. Kissé szórakozottnak tűnt.

– Egyedül vagy? – érdeklődtem.

– Nem – felelte kuncogva.

– Én sem.

– Ó, és ki van ott?

– Stuart – válaszoltam, és rápillantottam a fiúra, mire ő elmosolyodott.

– Jó neked. Star és Jade is ott van?

– Ők nincsenek itt.

– Nocsak, nocsak, és már megint a konyhában vagytok? – incselkedett Misty.

– Hallottad, mit mondtam neked ma reggel? – fordítottam komolyra a szót. – Amit mondtam, igaz volt.

– Elfelejtettem, mit mondtál ma reggel. Most nem tudok normálisan gondolkodni. Zsong a fejem. Anyám nincs itthon, így ki tudjuk használni az alkalmat.

Kissé csalódottan ugyan, de tudomásul vettem, hogy pillanatnyilag nem mondhatok neki többet.

– Holnap délelőtt gyűlést tartunk. Jade megkért, hogy szóljak neked is. – Mást nem tehettem, rövidre kellett fognom a beszélgetést.

– Jól van. Akkor holnap találkozunk. Légy óvatos – tette hozzá kissé komolyabban.

– Semmi szükséged rá, hogy valaki – ugye tudod, ki – megtudjon valamit valakiről – ugye tudod, kiről.

– Így igaz.

– Fogalmam sincs, miért gondoltam, hogy Chris szégyenlős. – Misty nem bírta megállni, hogy ne ejtsen még egy szót új barátjáról, aztán vihogott egyet, és letette a kagylót.

– Minden rendben van? – kérdezte Stuart azonnal.

– Igen. Mistyvel beszéltem. Szerelmes – közöltem vele szárazon.

Stuart elnevette magát.

– Benne van a levegőben – kiáltotta, és meglengette a kezében tartott konyharuhát. Én sem tudtam megállni nevetés nélkül. A nevetés a legjobb gyógyszer, minden aggodalmamat kipusztítja belőlem, gondoltam.

Miután végeztünk az edények eltakarításával, átmentünk a nappaliba tévét nézni, de nem találtunk olyan műsort, mely lekötötte volna a figyelmünket. Nem kapcsoltuk ki a készüléket, inkább beszélgettünk. Még egyszer megdicsértem a finom vacsorát. Még be sem fejeztem a mondatot, amikor Stuart odahajolt hozzám, és gyengéden szájon csókolt. Kimondatlan szavaim belekeveredtek a testemet elöntő forróságba. Újra megcsókoltuk egymást, és Stuart az ujja köré csavarta az egyik hajtincsemet.

– Néha, amikor rád nézek, arra gondolok, hogy egészen kicsi lány vagy – mondta halkan. – Van benned valami, ami olyan ártatlanná tesz, és amikor hallgatlak, vagy megértő szemedbe nézek, akkor pedig az fut át az agyamon, hogy sokkal idősebb vagy, mint amilyennek

látszol.

– Igazán? – kérdeztem eltöprengve. Elmosolyodott.

– De ez olyasvalami, ami energiával tölt fel, Cathy. Tele vagy rejtélyekkel és meglepetésekkel. Érdekes a személyiséged.

– Érdekes?

– Igen, az. Nagyon is. Még a csókjaid is fejtörést okoznak – folytatta. Megcsókolt, majd hátradőlt, és elgondolkozott. – Például most szinte éreztem a határozatlanságodat.

– A határozatlanságomat?

– Visszacsókolhattál volna erősebben és hosszabban is, de te voltál az, aki hamarabb abbahagyta, és… – Újra megcsókolt, először lágyan, majd erősebben, és én úgy éreztem, egész testemet elönti a forróság; mintha egy virág volnék, amely újra kinyílik a reggeli napsütésben. – Most pedig – folytatta – úgy éreztem, hogy valami lezajlott benned, a lelkedben. Ki vagy te? – kérdezte mélyen a szemembe nézve. – Igazán szeretnélek megismerni, Cathy. Remélem, te is mindent tudni akarsz rólam. Ugye így van?

– Igen – feleltem.

– Akkor jó. – Ismét megcsókolt. Ez alkalommal ajkát lecsúsztatta az államon a nyakamig. Hátradőltem a kanapén, és magasra emeltem a fejem.

A keze végigsiklott az oldalamon, finoman megérintette a mellem. Éreztem, hogy kigombolja a blúzom legfelső gombját, majd nyelvével megérinti bőrömet a melltartóm szélénél.

– Ez a jó érintés – hallottam apám suttogását. Nem tehettem róla, de hirtelen megmerevedtem.

– Semmi baj, Cathy – dünnyögte Stuart. – Én tényleg kedvellek téged, Cathy.

– Én is téged – suttogtam válaszul.

– Ez így jó, Cathy. – Nyelve újra megérintette a mellem, majd

tovább gombolta a blúzom. Egyik kezével gyengéden a hónom alá nyúlt, a másikkal pedig lehúzta rólam a blúzt az egyik oldalon, majd a másik oldalon is. Csókokkal halmozott el, miközben kicsatolta a melltartómat.

– Finoman, gyengéden kell csinálni – szólalt meg újra apám az emlékezetemben. – Nem lehet, hogy durván megragadjon, mint egy kiéhezett vadállat. Minden simogatásban ott kell lennie a szenvedélynek, de a tiszteletnek is. Mint amikor így csinálom. Érzed? Érzed a különbséget?

– Igen – mondtam hangosan, miközben Stuart levette rólam a melltartót, és nyelvével megérintette a mellbimbómat.

– Csodálatos vagy, Cathy – suttogta. – Te magad vagy az ígéret. Kedvelsz engem, igazán tetszem neked?

– Igen, Stuart.

– És bízol bennem? Ez nagyon fontos. Először is meg kell bíznunk egymásban. Szerinted menni fog?

– Igen.

– Mert én sohasem fogok csalódást okozni neked. Megígérem – mondta.

– Őrizkedj az ígéreteiktől – hallottam újra apám tanácsát. – Az ember orra előtt elhúzzák a mézes madzagot, de a végén kiderül, hogy csak üres szavakkal dobálóztak, hogy elérjék a céljukat. Azt ígérik, hogy mindig szeretni fognak.

– Mi összeillünk, Cathy – suttogta Stuart. – Ez olyasvalami, amit az ember megérez. Te is érzed ezt, Cathy?

– Igen – válaszoltam.

Arra gondoltam, hogy amikor apám simogatott, mindig biztonságban éreztem magam. Amikor kicsi voltam, csak tőle kaptam gyengédséget. Miért ne adtam volna meg magam neki? Engem nem lehet hibáztatni. Ne nézz rám ilyen vádlón, Geraldine! Látom, hogy most is engem figyelsz.

Kitértem Stuart csókjai elől.

– Valami baj van? – kérdezte a fiú.

– Nem szeretem ezt a szobát – válaszoltam.

– Megértelek – mondta Stuart, és újra megcsókolt a nyakamon, a fülemen, majd az ölébe kapott, mint egy apró gyereket.

– Nehéz vagyok – tiltakoztam.

– Olyan vagy, mint egy pihe, amely a szívemet simogatja – mondta, és újra csókolni kezdett, majd felállt, és elindult velem a lépcső felé. Fejem a mellére hajtottam?

Apám cipelt így néha, amikor kicsi voltam. Orrával beletúrt a hajamba, aztán nyalogatni kezdte a nyakamat, éreztem, hogy csiklandoz, és elnevettem magam. Később is megcsinálta ezt, amikor már nagyobb voltam.

– Emlékszel, amikor ezt csináltam? – kérdezte. Újra kuncogni kezdtem. Aztán a nyakamtól elért a mellemig. – Ez a jó érintés – suttogta. – Ugye érzed, mennyire jólesik?

– Melyik a te szobád? – kérdezte Stuart. Biccentettem a megfelelő ajtó felé, ő pedig bevitt, és gyengéden letett az ágyra. Felállt, és levette az ingét. Megszabadult a nadrágjától is, ledobta az ágy mellé, majd mellém feküdt. Sokáig csókolóztunk a félhomályban. Csak a folyosóról szűrődött be némi fény.

Ujjaival kitapogatta a szoknyám cipzárját, majd levette rólam a szoknyámat is. Végigcsókolta az egész testemet, aztán a bugyimon kezdett matatni.

– Stuart… – suttogtam erőtlenül.

– Semmi baj, ne aggódj – mondta. – Én jó cserkész vagyok. – Kihajolt az ágy szélén, a földről felkapta a nadrágját, belenyúlt a zsebébe, és kivette belőle a kondomot.

Csóválni kezdtem a fejem, mire ő a számra tette az egyik ujját. Nem tiltakoztam tovább.

– Semmi baj nem lesz – mondta. – Különösen akkor nem, ha két ember ennyire akarja egymást, mint mi. Ugye akarsz engem?

– Meg fognak érinteni itt is – oktatott tovább apám –, és akkor majd elveszíted a fejed. Beszállsz egy körhintába, és forogni fog veled a világ. Ugye, most is forog?

– Igen – mondta újra hangosan.

Stuart lehúzta rólam a bugyit, majd pillanatokon belül meztelen volt maga is, aztán csókjaival és keménységével tört utat magának. Behunytam a szemem. Szerethetek-e valakit valaha is azok után, amit apám tett velem? Meg kell tennem. Szükségem van valakire. Be kell bizonyítanom, hogy félelmek nélkül is képes vagyok élni.

– Cathy, Cathy, Cathy – suttogta Stuart. Kezdtem ellazulni, testem nem feszült meg többé. Kinyitottam a szemem.

És Geraldine csípőre tett kézzel ott állt az ajtóban, arcára undor telepedett.

– Csak most haltam meg nemrég, és máris ezt műveled! – A hangját is hallottam. – Undorító vagy!

– Csukd be az ajtót! – kiáltottam.

– Mit mondasz?

– Stuart, csukd be az ajtót, kérlek!

– De rajtunk kívül senki sincs a házban.

– Kérlek.

– Jól van – mondta, és lesiklott az ágyról. Geraldine még mindig ott állt, és szinte villámokat szórt a szeme.

Mire Stuart visszajött hozzám, a párnára ejtettem a fejem. Stuart elölről kezdte az egészet. Néhány percig csendben voltunk mind a ketten, majd újra magamban éreztem. Közben csókolgatta a szemem.

Ezúttal másnak éreztem. Ez lenne az igazi? Ez a szerelem? – kérdeztem magamtól. Azután meg is válaszoltam: igen, ilyennek kell lennie!

Többször felsikoltottam, Stuart nyögdécselt, nyöszörgött, ígéreteket suttogott. Én is szerethetek valakit, gondoltam. Egymásnak estünk, és amikor belebámultam a sötétségbe, nem láttam többé Geraldine arcát, és apám is elhallgatott végre.

Ma este mindkettőtöket végérvényesen eltemetlek, mindörökre, gondoltam.

Stuart és én még sokáig feküdtünk egymás mellett az ágyban, nem akartuk megtörni a varázst, de azt is tudtuk, lesz holnap is, így egy időre békén hagytuk egymást. Ő kelt fel elsőként, és öltözködni kezdett.

– Hogy érzed magad? – kérdezte. – Nem fájt? Vagy nem fájt a lábad?

– Nem – válaszoltam nevetve. – Azt hittem, én okozok neked fájdalmat a gipszemmel.

– Egyáltalán nem éreztem semmit. Mintha nem is lett volna begipszelve a lábad – tette hozzá. – Késő́re jár. Haza kell mennem – folytatta bánatosan. – Idejön valaki ma éjszakára?

– Nem.

– Bár maradhatnék, de…

– Emiatt ne fájjon a fejed.

– Talán holnap este itt maradhatok veled – mondta.

– Abban az esetben, ha anyád nem jön haza. – Abbahagyta a gombolkozást, és elgondolkodott. – Egyáltalán felhívott ma téged?

– Én hívtam őt – válaszoltam kissé gyorsabban, mint kellett volna. – Amikor olyan sokáig fent voltam az emeleten.

– Ja, persze. És?

– Holnap sem jön haza – mondtam.

– Nagyszerű. Holnap reggel felhívlak, és megmondom, mikor tudok idejönni hozzád, rendben?

– Rendben – feleltem.

– Olyan rossz, hogy el kell mennem – sajnálkozott.

– Várj csak, én hoztalak fel, és szükséged lesz a mankóidra.

– Boldogulok nélkülük is.

– Nem. Ne csinálj semmit, amitől elhúzódhat a gyógyulás – figyelmeztetett. – Úgy tervezem, hogy nemsokára együtt fogunk futni a tengerparton.

Elnevettem magam, és hagytam, hadd hozza fel a mankókat. Felkeltem, és belebújtam a köntösömbe. Úgy döntöttem, lemegyek vele én is, és kikísérem az ajtóig.

– Jól éreztem magam – jelentette ki. – Hosszú idő óta ez volt a legszebb napom.

– Nekem is.

– Biztos, hogy nem lesz semmi baj?

– Biztos. Jól megleszek egyedül.

Búcsúzóul megcsókolt még egyszer, aztán elment. Integettem neki, majd végignéztem az utcán. Elég sötét volt, így nem sokat láttam, de éreztem, hogy nem vagyok egyedül. Gyorsan visszamentem a házba, és becsaptam, majd kulcsra zártam az ajtót. Bementem a konyhába egy pohár vízért. Alighogy kinyitottam a csapot, megszólalt a telefon. Dermedten bámultam a készülékre.

Lehet, hogy Star az, gondoltam. Azt mondta, lehet, hogy később át tud jönni. Felemeltem a kagylót, és beleszóltam.

– Geraldine-nal akarok beszélni. – Apám volt az. –Miért nem veszi fel soha a telefont? Egész nap próbáltam hívni. Hol van? – kérdezte szinte követelőzve.

– Nem lenne szabad idetelefonálgatnod – mondtam neki. – Geraldine azt mondta, még csak telefonon sem érintkezhetsz velünk.

– Hívd a telefonhoz.

A torkomban dobogott a szívem. Alig kaptam levegőt.

– Tudjuk, hogy te törtél be a házba, és elloptad a páncélszekrényt.

És miért vitted magaddal a leveleket is? Azokat nekem írták. Vissza akarom kapni őket – mondtam.

– Mi van? Valaki betört a házba? – kérdezte ártatlanságot színlelve. Szinte láttam, ahogy mosolyog a bajusza alatt.

– Tudom, hogy te voltál.

– Miért nem hívta ki Geraldine a rendőrséget, hogy ők tegyenek fel kérdéseket nekem? – Nem tudtam mit válaszolni neki. – Mi folyik ott, Cathy? – kérdezte gyanakvóan. – Ebben a késői órában nem engedné, hogy fiúk mászkáljanak a házában. Hol van Geraldine?

– Hagyj békén! – sikoltottam bele a kagylóba. –Máskülönben hívom a rendőrséget.

– Hívd Geraldine-t a telefonhoz. Jogi kérdésekről akarok tárgyalni vele. Szólj már neki!

Ó, istenem, gondoltam kétségbeesetten. Mit csináljak most? Hogyan oldjam meg ezt a helyzetet?

– Nincs itthon – nyögtem ki végül.

– Nincs otthon? Ilyen későn? Nevetséges. És hol van? Ne hazudj nekem, hanem inkább szólj neki. Addig fogok telefonálgatni, míg beszélni nem tudok vele – fenyegetőzött. – És ha mégsem, akkor odamegyek. Jogom van hozzá. És nekem nem kell betörnöm.

– Kórházban van – agyaltam ki nagy hirtelen. – Ezért nem hívta ki a rendőrséget. Még nem mondtam meg neki, mit műveltél.

– Mit mondasz? – Úgy tűnt, elgondolkozott a hallottakon. – Ezt hogy érted? Miért van kórházban?

– A szívével volt valami, és az orvos azt mondta, megfigyelés alatt tartják egy darabig. Figyelmeztetett, hogy ha ide merészelsz jönni, azonnal hívjam a rendőrséget.

– Melyik kórházban fekszik?

– Nem mondhatom meg. És különben sem fogadhat látogatókat. Én sem mehetek be hozzá bármikor – magyaráztam kissé terjengősen.

A vonal másik végén viszonylag hosszú hallgatás következett.

– Ha megtudja, mit művelsz a távollétében, súlyosabbra fordulhat az állapota – mondta végül.

– Hagyj békén minket! – kiabáltam bele a kagylóba, aztán lecsaptam. Visszafojtott lélegzettel vártam, vajon hív-e újra. Miután nem hívott, az kezdett aggasztani, hogy valóra váltja-e a fenyegetését, és személyesen jön-e el. Eloltottam minden lámpát, és az ablakhoz ültem, hogy szemmel tarthassam az utcát és a kocsifelhajtónkat. Órákon át ültem ott, a szemem időnként lecsukódott.

Úgy döntöttem, már nem jöhet, ezért felmentem az emeletre, és miután meggyőződtem arról, hogy az ajtó zárva van, lefeküdtem, de nem tudtam elaludni. Egész éjjel hánykolódtam. Ha elbóbiskoltam rövid időre, hideg verejtékben úszva riadtam fel. Reggel olyan kimerült voltam, mintha az egész éjszakát átdorbézoltam volna.

Nagy nehezen megmosakodtam, felöltöztem, és lebotorkáltam a konyhába, hogy készítsek egy kis reggelit. Igazából nem is voltam éhes, de azért elrágcsáltam egy pirítóst és megittam egy kávét. Később Stuart telefonált, hogy megkérdezze, hogy töltöttem az éjszakát.

– Kissé fáradt vagyok – válaszoltam –, de amúgy jól.

– Már alig várom, hogy újra lássalak. Néhány dolgot el kell intéznem az anyámnak, de azután átmegyek hozzád, és ha akarod, ott maradok egész nap és egész éjjel. Már megmondtam neki, és ő nem bánja.

– Mit mondott?

– Anyám felnőttként kezel. Csak néha anyáskodik egy kicsit, olyanokat mond: „légy óvatos”, „vigyázz magadra”, de erre se lenne szükség, mert én mindig vigyázok magamra.

Milyen csodálatos ilyeneket hallani, gondoltam. Biztos jó lehet, ha valakinek ilyen szerető és gondoskodó anyja van.

– Jól van, most leteszem – fejeztem be a beszélgetést. – Várlak.

Nem sokkal később megérkeztek a lányok. Jade hozta el mindannyiukat a kocsival. Annak ellenére, hogy milyen borús volt az ég, ők vidámnak, sőt boldognak látszottak. Egymás szavába vágva mesélték előző napi randijük eseményeit.

A konyhában ültünk, és kávézgattunk. Misty elővett néhány fagyasztott kiflit, és megmelegítette őket a mikrobán, így a kávé mellé akadt egy kis harapnivaló is.

– Anyám összejött egy újabb tökfilkóval – mesélte Star. – Ma bejelentette, hogy újra továbbáll. Bárcsak így volna, és sose látnánk többé.

– Találkoztál Larry szüleivel, ha jól tudom – szakította félbe Jade.

– És?

– Csak ennyit akartam tudni – vágott vissza a másik.

– Kedves emberek. Larrynek van egy bátyja, aki számítástechnikai mérnök. Egy szoftverfejlesztő cégnél dolgozik itt, Kaliforniában. Larry is számítógépekkel foglalkozik, és ha leszerel, ebben a szakmában akar sikereket elérni. Ha a munkában már megalapozta a jövőjét, családot is akar azonnal.

– Úgy hangzik, mintha komolyan tervezgetnétek valamit – jegyezte meg Jade.

– Talán.

– Tényleg? – kiáltott fel Misty.

– Semmi biztosat nem mondhatok – tette hozzá Star gyorsan. – Csak nagy általánosságokban beszélgettünk. Gondolom, ugyanezt ti is megtettétek.

– De ez a kérdés nem került szóba – tisztázta Jade. – Nem tudom, valaha is férjhez megyek-e és szülök-e gyerekeket.

– Én azt hiszem, mi még sokáig együtt leszünk Chrisszel, talán örökre – jelentette be Misty. – Ő többé-kevésbé olyan, mint én.

– Az nem jó felállás – közölte Jade. – Olyan férfira van szüksége

az embernek, aki kiegészíti és nem megduplázza őt.

– Ő ki is egészít – csattant fel ingerülten Misty.

– És mit egészít ki rajtad?

– Abbahagynátok ezt az egészet egy pillanatra? –kiáltottam fel.

Dermedten bámultak rám.

– Örülök, hogy mindannyian jól ereztétek magatokat, és megtaláltátok életetek nagy szerelmét, de súlyos gond merült fel.

– Én azt sem tudom, miért gyűltünk össze – mondta Misty.

– Megpróbáltam elmondani neked tegnap este, de túlságosan belemerültél a románcodba. – Magam is meglepődtem, milyen nyersen rivalltam rá, de túl sokáig tartottam magamban az indulataimat, és a gyomrom már nem bírta tovább a benne zsongó méhrajt.

– Ez így nem tisztességes, Cathy. Ráadásul a te Stuartod is itt volt veled. Gondolom, nem sakkoztatok egész este. Vagy tévedek?

– Hagyd abba, Misty. Hallgassuk meg Catet – állította le Mistyt Jade. – Sajnálom, Cat. Olyan sokáig sújtottak minket a csalódások, hogy most egy kicsit túlreagáljuk azt a sok jót, amiben részünk lehet a napokban.

– Tehát, miről van szó? – tette fel a kérdést Misty.

– Az apámról. Már mondtam nektek, hogy a buli estéjén odakint leskelődött, és lefényképezte, amikor Stuarttal csókolóztunk. A képet gyorspostával küldte el Geraldine-nak.

– Valóban?

– Tegnap pedig követett minket a tengerpartra, és oda is jött hozzám, amikor Stuart elugrott üdítőért.

– Stuart látta őt, és megmondtad neki, hogy kicsoda? – kérdezte Jade türelmetlenül.

– Akkor nem. Később mondtam meg neki.

– Megmondtad neki? Miért? – hüledezett Star.

– Azért, mert megtalálta a fényképet egy folyóirat lapjai között, ahova eldugtam. A kép persze megdöbbentette, és meg akarta tudni, ki és miért készítette.

– És még mit mondtál el neki? – puhatolózott Jade. Mindannyian lélegzetüket visszafojtva várták a válaszomat.

Részletesen beszámoltam nekik arról, milyen mesét találtam ki. Az esti telefonhívást sem hagytam ki. Közöltem velük, hogy apám kitartóan kérdezősködik Geraldine felől, de azt sem hallgattam el, hogy felszólítottam, hagyjon minket békén.

– Jól tetted. Helyesen jártál el – mondta Jade. – Feltaláltad magad. Szerintem hamarosan mindannyian kitűnő hazudozóvá válunk. Persze szüleink személyében jó tanárokra leltünk.

– De most mit tegyek? – kérdeztem kétségbeesetten. Senki sem szólt.

– Újra és újra hívni fog, és ha nem tudja elérni Geraldine-t, akkor ide is jön – mondtam.

– Igaza van Cathynek – dünnyögte Misty fészkelődve. – Mit fogunk csinálni?

– Bajban vagyunk – állapította meg Jade. – Tudtam, hogy nem kellett volna eltemetnünk. Tudtam.

– És most szerinted ássuk ki? – morogta Star.

– Lehet, hogy azt kellene tennünk.

– Megbolondultál? – üvöltötte Star. – Mindamellett te voltál az, aki egyre csak azt hajtogatta, hogy Cat állami gondozásba kerülhet.

– Az is jobb, mint a börtön – sziszegte Jade a fogai között.

– Mindannyiunkat le fognak tartóztatni – motyogta Misty.

– Csak nyugi – csillapította Star Mistyt.

– És holnap mit mondok majd Stuartnak Geraldine-ról? Csodálkozni fog, hogy még mindig nincs itthon – mondtam.

Mindnyájan hallgattak egy darabig, aztán Misty hirtelen felkapta a

fejét.

– Talán szakítanod kellene vele – javasolta.

– Micsoda?

– Hát persze. Ezzel megoldódna minden. Szándékosan vessz össze vele, és dobd ki. Azután nem kell majd aggódnod, tud-e valamit vagy sem.

– Nem akarok összeveszni vele. Mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, hogy szabadulj meg Christől?

– Nekem nem kell aggódnom amiatt, hogy esetleg rájön valamilyen titkomra.

– Most te nem voltál tisztességes, Misty – szólt közbe Star.

– Akkor pedig mit tehetne Cathy? Mi mindannyian mit tehetnénk? – kiáltotta villogó szemmel. – Talán tanácsot kellene kérnem az apámtól, vagy neked, Jade. Te is megkérdezhetnéd a nagymamádat, Star.

– Nyugodj már meg – mondta Jade. – Hagyj bennünket gondolkozni.

– Stuart ma idejön – mondtam. – És éjszakára is itt akar maradni.

– Hát ez óriási – morogta Misty mogorván.

– Miért itt rendeztétek a bulit, és miért ide hívtátok a fiúkat, és miért hoztatok össze Stuarttal? – vágtam a fejéhez.

Misty szóhoz sem tudott jutni.

– Vesztésre állunk – közölte Jade, majd felállt. – Indulás. Felmegyünk a szentélyünkbe.

Odafent gyertyát gyújtottunk, bekapcsoltuk a zenét, és leültünk körben. Miután megfogtuk egymás kezét, Jade beszélni kezdett.

– Tisztítsátok meg fejeteket a zűrzavartól. Összpontosítsatok a légzésetekre.

Néhány pillanattal később Misty megszólalt. – Nem megy. Egyfolytában arra gondolok, hogy le fogunk bukni.

– Próbálkozz erősebben. És maradj csöndben egy ideig. Csak lélegezz mélyeket.

– Egyszerűen képtelen vagyok rá – szólalt meg Misty újra pár másodperc múlva.

– Jól van – mondta Jade. – Vegyük sorra: mi a problémánk, és hogyan tudnánk megoldani. Csak semmi hisztéria – figyelmeztetett.

– Először is el kell döntenünk, mi legyen Stuarttal – kezdte Star. – Ha ide fog járni, akkor tudni is akarja majd, mi van Cat anyjával.

– Két lehetőségünk van – vetette fel Jade. – Beleegyezünk, hogy Cat mondja el neki az igazat, vagy Cat véget vet a viszonynak, amely még el sem kezdődött.

– Már elkezdődött – vallottam be.

– Még gondolni sem szabad arra, hogy elmondjuk neki. Mi van, ha két nap múlva szakítanak, és Stuart szétkürtöli az egészet a városban?

– Ebben igazad van – állt Jade mellé Star.

– Nem hiszem, hogy ilyesmit tenne – próbáltam megvédeni Stuartot.

– Az ilyet nem lehet előre megmondani, egyszerűen megtörténik és kész. Igazam van, Jade? – kérdezte Misty.

– Igen, ez igaz. – Jade hirtelen rám pillantott. – És te mit szeretnél csinálni, Cat?

– Én el akarom mondani neki az igazat.

– És mi van, ha elijeszted vele? Azt fogja hinni, hogy teljesen becsavarodtál. Másképpen nem tettél volna ilyet.

– Megint neked adok igazat, Jade – szólt újra Star.

– Cat még tapasztalatlan szerelmi ügyekben. Nem lenne szabad hagynunk, hogy elmondja neki – makacskodott Misty is. Rám nézett. – Ő az első fiú az életedben. Nem szabad ennyire komolyan venned.

– Nem hiszem, hogy ki lehetne oktatni egymást ilyen jellegű kérdésekben – válaszoltam.

– Mi akkor is többet tudunk a szerelemről – erősködött. – Mondd azt neki, úgy érzed, kezd túl komollyá válni a dolog, és azt szeretnéd, ha nem találkoznátok egy darabig, hogy átgondolhasd az egészet. Egy darabig még hívogatni fog, aztán más lányt keres magának.

– Nem akarom, hogy más lányt keressen magának – tiltakoztam.

– Ezt az áldozatot meg kell hoznod az ÁVSZ-esekért – mondta Misty.

– És ugyan miért?

– A segítségünket kérted, mi megadtuk neked. Melléd állt a csoportunk. Most itt az ideje, hogy te is tegyél valamit értünk.

Jade-re pillantottam, de ő nem szólt egy szót sem. Star gondolkodott, de nem vetette el Misty javaslatát.

– És még az apád ügyét is át kell gondolnunk – szólalt meg végül Star.

– Akárhogy is van, kihívhatnánk a rendőrséget. Misty eljátssza Geraldine szerepét, ahogy megbeszéltük. Fel-alá járkál az ablak előtt, hogy apád azt higgye, minden rendben van itthon – mondta Jade. – És ha a rendőrség figyelmezteti, akkor megijed, és abbahagyja a zaklatást.

– Ez a terv talán bejön – gondolkodott Misty hangosan. – Hol van a ruha?

– A szekrényben hagytuk – emlékeztette Jade.

– Jó, ezt elrendeztük, de mi legyen Stuarttal? – kérdezte Misty – Meg akarom mondani neki az igazat. Meg fogja tartani a titkunkat – erősködtem.

– Miért gondolod, hogy megbízhatsz benne, Cat? –kérdezte Jade.

Lehajtottam a fejem, és gondolkodni kezdtem.

– Mindannyian tudjátok, milyen volt az életem Geraldine-nal és az apámmal. Jól tudjátok, mit tett velem. Amikor Stuart először hozzám ért, összerándultam. Megérezte, hogy valami baj van, de nem fordult

el tőlem, hanem gyengéden, finoman közeledett újra – nyögtem ki szaggatottan.

Könnyek szöktek a szemembe, de visszatartottam őket.

– Akármennyire is próbálkoztam, nem tudtam kitörölni apámhoz fűződő emlékeimet, amikor Stuarttal voltam együtt. Hallottam a hangját is. És arra gondoltam, az egész életem ilyen lesz. Soha többé nem tudok megszabadulni a rám tapadt szennytől. – Felpillantottam a lányokra.

Úgy láttam, Misty is kezd megenyhülni kissé.

– De valami történt tegnap este, valami különleges és rendkívül értékes dolog – folytattam. – Stuart hangja végre elnyomta az apám hangját, és éreztem, hogy kitaszítja őt belőlem. Akkor éreztem úgy először, hogy mégis tudnék szeretni valakit, és engem is szerethet valaki, és ez talán fontosabb az igazságnál, Geraldine-nál és minden másnál – mondtam nekik. – Azt hiszem, most már a börtönt is szívesen vállalnám, ha más megoldás nem lenne. Mindent magamra vállalok, egyedül csináltam az egészet. Nektek nincs miért aggódnotok. Hosszú ideig nem szóltak egy szót sem.

– Szerintem bíznunk kellene Cat ösztöneiben – javasolta Star. – Hadd mondja el Stuartnak az igazságot. Jade?

– Időnként változtatnunk kell, más irányba fordulnunk, különben nincs értelme annak, bármit csinálunk. Ennek még Marlowe doktornő is örülne – mondta Jade mosolyogva.

Mindannyian Misty felé fordultunk.

– Rendben van – adta meg magát. – Talán túlságosan önző voltam. Csak a saját életemet tartottam szem előtt. Bocsáss meg, Cat.

Átöleltük egymást.

– Ma akarod elmondani neki? – kérdezte Jade.

– Úgy lenne helyes. Nem tudok további hazugságokat kitalálni Geraldine-nal kapcsolatban.

– Jó lenne, ha mindannyian jelen lennénk – javasolta Star. Jade

rám pillantott.

– Ez nem is olyan rossz ötlet, Cat. Azután pedig magatokra hagyunk benneteket.

– Így is jó lesz – mondtam.

Most, hogy mindnyájan beleegyeztek, kezdtem idegeskedni. Jade megérezte, mi megy végbe bennem, ezért újra kinyújtotta a kezét.

– Ti is nyújtsátok a kezeteket – rendelkezett. Lehajtottuk a fejünket, és Jade utasításait hallgattuk. – Lélegezzetek mélyeket. Tisztítsátok meg a lelketeket, frissítsétek fel gondolataitokat. Hívjátok egymást segítségül, és erősítsétek meg egymást.

A háttérben halkan szólt a zene. A gyertyák még mindig pislákoltak. Néhány perccel később mindannyian felfrissülve álltunk fel.

– Minden rendben lesz, nem kell annyit aggodalmaskodnunk – vonta le a következtetést Jade.

Mielőtt kimentünk a szobából, Misty felpróbálta Geraldine ruháját, és járkált benne egy kicsit.

– Te mit gondolsz? – kérdezte tőlem Jade. – Messziről nézve hihető, hogy Geraldine az?

– Egyforma magasak, csak a haját kell másképp fésülnünk. És meg kell mondani neki, hogy merevebben mozogjon.

– Oké, akkor ma lesz az első fellépésed – mondta Jade Mistynek.

– Ez egyszerűen hátborzongató – mondta Misty. –Úgy érzem magam, mint Stephen King egyik rémséges szereplője.

– Geraldine pontosan olyan volt – morogtam, mire mindannyian elnevették magukat.

Misty levette a ruhát, Jade kikapcsolta a zenét és eloltotta a gyertyákat. Az ajtóban megálltunk egy pillanatra.

– Látjátok – pillantott körbe Jade –, ez a mi szentélyünk a legkülönlegesebb hely a világon, és örökre különleges helyet fogunk elfoglalni mi is egymás szívében.

Bárcsak igaza lenne, gondoltam.

A sors béklyójában

– Szia! – üdvözölt Stuart harsányan, amint ajtót nyitottam neki. Gyorsan bejött, és hadarni kezdett. – Arra gondoltam, ma este talán szívesen jönnél velem moziba. Megvacsorázhatnánk a Yin-Yangban, amely közvetlenül a mozi mellet van, és…

Hirtelen elhallgatott, amikor meglátta, hogy az összes lány ott ül a nappaliban.

– Ó, csak nem összejött a kézimunkakör? – tréfálkozott, de amikor senki sem nevette el magát, kérdőn nézett rám.

– Valami baj van?

– Mindnyájan beszélni szeretnénk veled, Stuart – szólalt meg Jade. – Gyere közelebb, kérlek, és ülj le – mutatott egy üres székre.

– Mi folyik itt? Mondd, neked nincs találkozód az unokatestvéremmel? Azt mondta, ma este elvisz téged a parti klubba vacsorázni. Á, Star és Misty, sziasztok? – Rám pillantott még egyszer, aztán leült. – Tessék. Miről van szó? Újabb bulit rendeztek? – kérdezte mosolyogva.

– Rólunk és elsősorban Catről van szó – válaszolta Jade szigorúan. Egy pillanatra felém fordult. Előzőleg nem beszéltük meg, hogyan adjuk elő mondanivalónkat, úgy gondoltuk, mindenki egyenként beszél majd.

Pontosan Stuarttal szemben ültem le, de egyelőre nem szóltam egy szót sem.

– Nem éppen kézimunkakör vagyunk, de létrehoztunk egy bizonyos klubot – folytatta Jade.

– ÁVSZ-eseknek neveztük el magunkat – vetette közbe Misty.

– ÁVSZ-eseknek? – mosolygott tovább Stuart. – Mit jelent az?

– Árvák, akiknek Vannak Szüleik – magyarázta Misty mire Stuart

még jobban összezavarodott.

– Bocsáss meg, de hogy lehetnének árvák azok, akiknek vannak szüleik? – kérdezte. Valahányszor mondott valakinek valamit, mindig rám pillantott utána.

– Anélkül, hogy belemennénk a részletekbe, tudnod kell, hogy mi a pszichiáterünknél találkoztunk – folytatta Jade.

– Igen, tudom – – szakította félbe a fiú. – Cathy beszélt róla.

– Igen? – húzta fel a szemöldökét Star.

– Mindössze csak annyit mondtam neki, hogy együtt jártunk a pszichológushoz – magyarázkodtam sietve.

– Cathy senkiről nem árult el semmit, ha erre gondoltok – mondta Stuart.

– Nem egészen erről szeretnénk beszélni – folytatta Jade. – De nem lehet titok, hogy mindannyiunknak voltak problémái a szüleivel. Az enyéim, mint tudod, most állapodnak meg a válásukat illetően. Misty szülei elváltak, és az apja újra megnősült. Star apja elhagyta a családot, később az anyja ugyanezt tette.

– Visszajött ugyan valamelyik nap, de remélem, nem hosszú időre – vetette közbe Star.

– Cathy szülei pedig szintén elváltak – szólt bele Stuart –, és most azért harcolnak, hogy melyikük legyen Cathy gyámja. Tudok erről a kellemetlenségről. Milyen jó nektek, hogy barátok vagytok, és tudtok segíteni egymáson. ÁVSZ-esek – fordult Misty felé. – Így már van értelme. Arra utal, hogy felbomlik egy család.

– Sok más módon is van értelme – oktatta ki Misty.

– Cathy szülei nem igazán váltak el – vette át a szót Jade. – Catnek nem ezzel a gonddal kell ma megbirkóznia.

– Mit mondasz? – Stuart ismét rám pillantott. – Nem értem. Hiszen ő maga mondta nekem. Cathy, miért nem…

– A szüleim hivatalosan még nem váltak el – fojtottam bele a szót.

– És hogy az elején kezdjem, anyám végül is nem az anyám, hanem a nővérem. Mindkettőnket örökbe fogadtak. Ő és az apám azért adoptáltak, mert az édesanyám házasságon kívül szült.

Stuart úgy nézett rám, mintha szavaim repülő halakként cikáznának a feje körül, és egyet sem tudna elkapni közülük.

– Majdnem mostanáig erről az egészről nem tudtam semmit. Akkor szereztem tudomást ezekről a dolgokról, amikor nemrég eltiltották tőlem az apámat.

– De én azt hittem, a szüleid azért harcolnak, hogy melyikük legyen a gyámod, hiszen ezt mondtad, és…

– Sajnos nem mondhattam el a teljes igazságot.

– Miért nem? – kérdezte Stuart. Elgondolkodott, aztán újabb kérdést tett föl. – Miért tiltották el apádat tőled?

– Nem tudom.

– Gondolkozz már egy kicsit – szólt rá Jade Stuartra.

– Mozgasd meg a fantáziádat.

A fiú tovább ráncolta a homlokát, aztán látszott rajta, hogy levonta a következtetést. Hirtelen felkapta a fejét, és rám nézett.

– Úgy érted, erőszakoskodott veled?

Még annyi idő eltelte és Marlowe doktornő terápiája után is nehezemre esett válaszolni. Csak bólintani tudtam.

– Nem volt könnyű élni a nővérével sem, aki hosszú éveken át az anyja szerepét játszotta – magyarázta Star.

– Igazából sohasem törődött Cattel, és nem volt mellette akkor sem, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá.

– Nem volt könnyű vele élni? – csapott le Stuart a múlt időre. – Hát már nem játssza az anya szerepét?

– Meghalt – intézte el Jade röviden. Az egyetlen szócska bombaként robbant közöttünk.

– Meghalt? – Stuart felváltva nézett mindannyiunkra, és a fejét

csóválta. – De én azt hittem, hogy a nővéréhez utazott látogatóba. Nem hiszem, hogy akár egy szót is értek ebből az egészből. Mi folyik itt, Cathy?

– Mielőtt még bármit is mondanánk neked, meg kell ígérned, illetve Catnek kell megígérned, hogy amit most hallani fogsz, azt titokban tartod mindaddig, amíg az szükséges – hívta fel a figyelmét Jade. – Ha úgy érzed, ennél többet nem akarsz megtudni, akkor azt is megértjük. Még Cat is tiszteletben fogja tartani a döntésedet. Ugye, Cathy?

– Igen – feleltem. – Sajnálom, hogy így alakult, Stuart, bárcsak másképpen tudtam volna elmondani neked, de… – Ránéztem a többiekre. – Ők is benne vannak mindannyian. Az ő hozzájárulásuk is szükséges volt ahhoz, hogy tudomásodra hozhassam.

Zavartan dőlt hátra, és félelem suhant át az arcán.

– Várj egy percet. Ugye nem azt akarjátok mondani, hogy… mindannyian felelősek vagytok a nővére haláláért vagy valami ilyesmit? Ugye nem? – kérdezte reszkető hangon.

– Nem – válaszolta Star határozottan. Megkönnyebbülve sóhajtott fel.

– Hála istennek – motyogta.

– De utána csináltunk valamit, ami nem volt éppen törvényes – vallotta be Jade.

– Utána? Végül is hogy halt meg?

– Szívrohamot kapott, és itt halt meg, ebben a szobában – felelte Star.

– És volt temetés is meg minden?

– Volt temetés is – folytatta ránk pillantva –, de nem egészen olyan, mint amilyenre te gondolnál.

Stuart egyre csak a fejét csóválta.

– Még mindig nem értem. Mire kellene gondolnom?

– Stuart, Cathynek nincsenek rokonai. Alig múlt tizenhét éves, ezért jogilag még nem állhat a saját lábára – magyarázta neki Jade. – Minthogy nincsenek közvetlen hozzátartozói, csak erőszakoskodó mostohaapja, joggal számíthatna arra, hogy állami gondozásba veszik. Arra gondoltunk, ha eltitkolnánk az anyja halálát addig, amíg be nem tölti tizennyolcadik életévét, akkor elkerülhetné az állami gondozást, azaz a vadidegen nevelőszülőket. Pénze van, most már tud gondoskodni saját magáról, és mi is itt vagyunk neki.

– Titokban tartjátok az anyja halálát? Csak nem azt akarjátok mondani, hogy még senkinek sem szóltatok róla? – kérdezte Stuart előrehajolva.

– De pontosan így van – válaszolta Jade. – Igaz, most már te tudod – tette hozzá. Rám pillantott. – Cat akarta, hogy mondjuk el neked. Érezd magad kitüntetettnek. Barátnőnk nem sok emberben bízik ezen a világon. Mellesleg egyikünk sem, de Cat valamilyen oknál fogva úgy döntött, hogy kezedbe adja a sorsát.

– Értem – mondta Stuart, és hátradőlt a széken. Hunyorogva gondolkodott. Időnként ránk pillantott, végül kihúzta magát. – A halála titok, de hol van most? Remélem, nem a hűtőszekrényben.

– A hátsó udvarban – mondta neki Star.

– És tisztességgel temettük el, még a Bibliából is felolvastunk egy részletet – magyarázta bővebben Misty.

Stuart felhúzta a szemöldökét.

– A hátsó udvarban temettétek el?

– Úgy van – felelte Jade. – És nem volt könnyű dolgunk vele.

– Teljesen biztosak voltatok abban, hogy meghalt? –kérdezősködött tovább a fiú.

Hányszor visszatért hozzám ez a lidérces álom? –gondoltam. És a többiek tekintetén úgy láttam, nekik is pont ez jutott eszükbe.

– Teljesen – biztosította Star. – Nem volt pulzusa, elkékült, megmerevedett és kihűlt. Még Jézus sem támaszthatta volna föl.

– A hátsó udvarban? – ismételte meg a kérdést, és a ház hátsó traktusa felé pillantott.

– Nem úgy néz ki, mint egy sír – magyarázta Misty. – Star rengeteget dolgozott rajta. Ha akarod, nézz ki az udvarra, és mondd meg, szerinted hol lehet.

Úgy bámult ránk, mintha mindannyian megőrültünk volna, de aztán halványan elmosolyodott.

– Ez az igazság, vagy tréfát akartok űzni velem? –kérdezte.

– Aligha van kedvünk tréfálkozni – válaszolta Jade komolyan. Arca hirtelen kőkemény lett. – Cat már mondta neked, milyen szörnyűséget tett vele az apja.

– Akkor ő nem is tud… a nővéred haláláról?

– Nem – feleltem. – Tegnap este felhívott, és én azt mondtam neki, Geraldine kórházban fekszik.

– Valamelyik nap be is tört ide – részletezte tovább Misty. – A hátsó ajtón át hatolt be.– De miért?

– Úgy gondoljuk, a pénzért, amelyet Cat nővére egy páncélszekrényben őrzött.

– Többek között azért is – morogta Star rám pillantva.

– Mivel nem tudta kinyitni, magával vitte a széfet, de szerencsére a pénzt még az előtt kivettük belőle – egészítette ki Jade.

– Akkor azért néz ki a hátsó ajtó olyan siralmasan – mondta Stuart inkább magának, mint nekünk, majd bólintott egyet. – Nem is tudom, most anyádnak vagy a nővérednek nevezzem, ha meg akarom említeni?

– Ez is egy óriási probléma – mormogta újra Star.

– Én most már Geraldine-ként emlegetem – válaszoltam. – Reméljük, apám távol tartja magát tőlem, mert azt hiszi, Geraldine azonnal hívná a rendőrséget. Legalább tőle fél egy kicsit.

– Felveszem a ruháját, és úgy teszünk, mintha Geraldine hazajönne

a kórházból – magyarázta Misty.

– Úgy érted, te fogod megszemélyesíteni őt?

– Pontosan. Sötét lesz, ezért úgy gondoljuk, könnyedén kivitelezhető – válaszolta Misty.

– Ez hülyeség – fakadt ki Stuart.

– Csak ezzel a módszerrel tudjuk megvédeni Cathyt – érvelt Jade. – Hajlandó vagy segíteni nekünk?

– Mit kellene tennem? – kérdezte.

– Tulajdonképpen semmit, csak tartsd a szád – mondta neki Star. – Meg tudod csinálni? Cat beléd vetette minden bizalmát. Most rajtad a sor.

– Érted természetesen megteszem – mosolygott rám Stuart.

– Végül is – kezdte Jade – jó lesz, ha időközben itt leszel velünk. Cat nagyobb biztonságban érzi majd magát, ha a közelében tudhat.

– Időközben? – Elhallgatott egy pillanatra. – Senki sem fog telefonálni a nővérednek? Senki sem fogja meglátogatni? – faggatott Stuart.

– Senki. Nem voltak barátai, az ügyeit telefonon intézte, mert utált kimenni az utcára, és csak távoli rokonai voltak, akikkel soha életében nem tartotta a kapcsolatot. Se telefonon, se írásban.

– De apád lesben állhat odakint – akadékoskodott tovább.

– Mint mondtuk, őt meg lehet fenyegetni a rendőrséggel, mert nem szabad idejönnie. Ha mégis megtenné, kidobhatod.

– Persze, halálra rémítem, és úgy eliszkol, hogy a lába se éri a földet. Nem lesz könnyű dolgotok.

Odakint autókürt harsant. Stuart összerezzent.

– Ez csak a limuzinom – nyugtatta meg Jade. – Most el kell mennünk, de Misty még visszajön ma, és itt tölt néhány órát este. Cat ma hozza haza az anyját a kórházból.

– Várjatok egy percet. – Stuartnak bizonyára újabb kifogása akadt.

– Ha Misty személyesíti meg Geraldine-t, akkor nem jöhet ide vissza csak úgy. Senki sem láthatja, hogy ő is elmegy a kórházba. Ha két ember hagyja el a házat, nyilván háromnak kell visszatérnie.

– Ebben igazad van, Stuart – bólogatott Star.

– Majd besurranok a hátsó ajtón, és amikor elindulunk, a garázsban szállok be a kocsiba, és lekuporodom a hátsó ülésen – tervezte szereplését Misty.

– Még szerencse, hogy nem a jobb bokád tört el, Cat – sóhajtott fel Jade. – Akkor most nem tudnál vezetni. Jól van. Most elindulunk. – Pár lépés után megtorpant, és visszanézett Stuartra. – Nem beszélhetsz erről senkinek, még az unokatestvérednek sem – figyelmeztette.

– Senki sem tudhat semmit.

– Megértettem – felelte Stuart.

– Este majd felhívlak – ígérte Star, majd mindannyian kiléptek az ajtón.

Amikor visszamentem a nappaliba, Stuart még mindig ott ült a széken a gondolataiba merülve.

– Sajnálom, Stuart, hogy belekevertelek. Nem volt más választásom. Vagy ez, vagy…

– Vagy?

– Vagy mondok neked valamit, hogy elüldözzelek innen. Abban az esetben nem kellett volna magyarázkodnunk, miért nem jön haza Geraldine.

– Szóval ott van hátul az udvarban? – kérdezte Stuart az ajtó felé biccentve.

– Igen.

– Vetni akarok rá egy pillantást, hogy tökéletesen elhiggyem – mondta.

Kimentünk a hátsó ajtóhoz, és kiléptünk a borús ég alá. Ijesztő

árnyak borultak a kertre.

– Gondolom, azoknak az új növényeknek és a frissen kihajtott fűnek kell eltakarni az ásás nyomait. Így van? – kérdezte a sírra mutatva.

– Igen. Talán később majd észre sem lehet venni.

– Szóval most teljesen a magad lábán kell megállnod? Úgy értem, valóban nincs senkid? – kérdezte Stuart zaklatottan.

– Ott vannak a lányok, és te is itt vagy nekem – válaszoltam.

– Ez őrültség, Cathy! Mondtam, amit mondtam a jelenlétükben, de most, hogy látom, mit műveltetek valójában, azt mondom, ezt nem folytathatjátok így tovább. Egyszerűen azért, mert törvénytelen. Fogalmam sincs, ki találhatta ki ezt az egészet.

– De azt mondtad, hogy legalább a hallgatásoddal segíteni fogsz nekünk, Stuart.

– Még ha ki is húzzátok valahogy addig, amíg tizennyolc éves nem leszel, mi lesz azután? Ki fogják ásni, vizsgálatot indítanak, hogy megállapítsák, hogyan halt meg valójában. Gyilkosság gyanúja is felmerülhet.

– Gyilkosság gyanúja? Egyszerűen csak meghalt, Stuart. Szívrohamot kapott.

– Honnan tudod olyan biztosan? Talán orvos vagy, vagy a többi lány is az? Van róla fogalmad, mennyi hercehurcával jár a halál okának megállapítása? Én tudom. Ne feledd, orvosi egyetemre készülök. Minden apróságot ki tudnak mutatni. És mi van, ha nem azt állapítják meg, hogy szívrohamot kapott?

– De hát mi másért halhatott volna meg? – nyögtem ki elkeseredetten. És ezt a beszélgetést Geraldine sírja mellett folytattuk. Szinte éreztem, hogy csúfondárosan vigyorog odalent.

– Nagyon sok halálok lehetséges. – Elgondolkodott, szembefordult velem, és a vállamra tette a kezét. –Cathy, mi van, ha élete sikertelensége miatt depresszióba zuhant, és bevett valamilyen

gyógyszert? Hát nem érted? És ha kimutatják, azt fogják hinni, hogy a szert valaki belekeverte az ételébe vagy az italába. Aztán kiderül, hogy te és a barátnőid pszichiáterhez jártatok kezelésre. És eltemettetek egy embert, ráadásul majdnem egy évig eltitkoltátok.

A fejemet ráztam.

– Nem, nem így történt. Én ilyesmire sohasem lennék képes! – kiáltottam.

– De titokban vágytál a halálára, nem igaz?

– Talán – ismertem el.

– Így tehát ha valaki nem ismer téged, könnyedén megvádolhat. – Hátralépett. – Nem, most már eleget láttam, át is gondoltam, és meg vagyok győződve arról, hogy fel kell hívnod a rendőrséget, és el kell mondanod nekik, mi történt.

– Nem, Stuart – mondtam. A könnyeim kis patakokban csordogáltak végig az arcomon. – Nem tehetem meg. Ott vannak a barátaim. A legjobb barátaim. Nem árulhatom el őket. Ebben mindannyian nyakig benne vagyunk.

– Persze, tudom. Az ÁVSZ-esek. De már nem vagytok gyerekek többé. A következő az lesz, hogy elmondod, még klubot is alapítottatok.

Éles pillantást vetettem rá.

– Ó, tehát a ti házatok a klub.

– Igen, bizonyos módon – válaszoltam alig hallhatóan.

– Cathy, ez az egész őrültség, úgy, ahogy van. Nagyon nagy bajba fogsz kerülni.

Ismét a fejemet ráztam.

– Ígéretet tettél nekik, Stuart. Azt mondtad, segíteni fogsz.

– Igen, tudom. De a valóság az, hogy a tetteteket nem titkolhatjátok hónapokon át. Valami mindenképpen közbe fog jönni. Az apád mindenképpen rá fog jönni, mi történt itt. Hát nem érted? Vissza kell

hívnod a lányokat, és rá kell venned őket, hogy együtt menjetek el a rendőrségre. Ha nem hajlandóak rá, akkor egyedül kell cselekedned. Ebben a sírban a nővéred fekszik!

Most már vadul ráztam a fejem.

– Nem, ilyen borzalmas árulásra nem vagyok képes.

– Mi fontosabb? – kérdezte. – A hűség vagy a törvény betartása?

– A hűség – válaszoltam magabiztosan, és elléptem tőle.

– Nem fog sikerülni, Cathy – erősködött. Visszanézett a sírra, és megcsóválta a fejét.

– Megígérted – suttogtam, és a könnyeimen keresztül ránéztem. – Én beszéltem rá őket, hogy bízzanak benned – nyögtem kétségbeesve. – Azt hittem, tényleg törődsz velem, és velem akarsz maradni.

– Azt akarom – mondta határozottan. Nem kételkedhettem a szavaiban. – De hadd gondolkodjam egy kicsit. Egymásnak tett eskük, klub, ÁVSZ-esek… Jézusom!

Éreztem, hogy harag keményíti meg a szívemet.

– Ne gondolkozz rajta többé. Menj haza, Stuart – közöltem vele, és blúzom ujjával letöröltem a könnyeimet, majd a mankóimra támaszkodva kihúztam magam.

– Felejtsd el mindazt, amit mondtunk neked, és menj haza. Nem kell segítened nekünk, a végén még te is bajba kevernéd magad.

– Nem mondtam azt, hogy nem segítek – morogta. – Pontosan azt próbálom tenni.

– Visszamegyek a házba – mondtam, és elfordultam tőle. Amilyen gyorsan csak tudtam, végigbicegtem az udvaron, és bementem a nappaliba. Lehuppantam egy székre, később döbbentem rá, hogy pont Geraldine-éra. Néhány másodperc múlva Stuart utánam jött.

– Igazán szeretnék segíteni neked, Cathy, és nem akarlak elhagyni. De nekem gondolnom kell anyámra. Nem okozhatok neki több szenvedést. És ott van a kisöcsém is. Nekem kell vigyáznom rá.

– Menj haza anyádhoz és az öcsédhez, Stuart.

– Azt akarom mondani, veled maradok, és elviszlek a rendőrségre, ha úgy akarod. Mosolyt erőltettem az arcomra.

– Köszönöm, Stuart. Ha úgy döntök, fel foglak hívni – mondtam röviden.

– Cathy, azt hiszem, nem gondolsz a következményekre – tartott ki álláspontja mellett.

– Valóban? Mik a következmények, Stuart? Talán rosszabbak azoknál a szenvedéseknél, amelyeket azóta élek át, amióta megszülettem? Jade azt mondta neked, használd a fantáziádat, de akármilyen is az, nem tudod elképzelni, miken mentem keresztül. Annak ellenére, mit tett velem apám, az utóbbi napokban először éreztem életemben, hogy tudok szeretni, és engem is szerethet valaki. A buggyant barátnőim – mert szerinted azok vagyunk valamennyien – segítettek abban, hogy talpra állhassak, és igazából sohasem törődtek azzal, milyen kockázatot vállalnak. Kinevethetsz minket, mi már csak ilyenek vagyunk. Igen, ÁVSZ-esek vagyunk.

– Cathy…

– Semmi baj, Stuart. Én komolyan mondom, tényleg megértem, min mennél keresztül, és nem kívánhatom ezt az áldozatot. Nincs jogom kiborulni miatta, mert neked valóban ott van az anyukád és az öcséd.

Látszott rajta, hogy megkönnyebbül.

– Én boldogan maradnék veled, ha akarod, és mondtam, hogy segítek is neked. Most mindenesetre megesküszöm, hogy nem árulom el senkinek, ami itt történt. És ha később másképpen alakulnak a dolgok, azt fogom mondani, hogy ez az egész történet hihetetlen, vagy valami ilyesmit.

– Megértelek – mondtam. – Igazán komolyan mondom.

Bámult rám egy darabig.

– Azért még moziba elmehetünk – ajánlotta fel. – Ha van kedved.

– Köszönöm, most inkább pihenni szeretnék.

– És gondold át még egyszer, amit mondtam – győzködött újra. – Remélem, rátalálsz a helyes útra, és a többieket is meg tudod győzi, mit kell valójában tennetek. Ha ez megtörtént, hívj fel, és én azonnal itt leszek melletted. Tényleg. Megígérem neked.

Azt hiszem, nem utáltam még szót jobban, mint azt: ígéret.

Mindenesetre köszönetet mondtam neki.

Odajött hozzám, lehajolt, és homlokon csókolt, aztán sarkon fordult, és kiment a házból. A csend szinte dörömbölt a fülemben.

Mistynek igaza volt, gondoltam. Meg akartam ragadni az első szerelmet, és mindenáron meg akartam tartani. Be akartam bizonyítani, hogy képes vagyok szeretni, és látni akartam, szerethet-e engem valaki.

Szomorúan bicegtem fel az emeletre, és először a szentélyünkbe mentem be. Gyertyát gyújtottam, és leültem a szőnyegre. Becsuktam a szemem, és azon tűnődtem, vajon Stuartnak igaza volt-e. Tanácsot szerettem volna kérni valakitől, például Marlowe doktornőtől, de rájöttem, annál nagyobb ostobaságot nem is csinálhatnék. A sötét, komor szobában nem éreztem jól magam egyedül. Csak a többiekkel együtt lett volna hatása. Elfújtam a gyertyát, és szó szerint kimenekültem onnan.

Hirtelen megszólalt a telefon. Reméltem, hogy Jade az, de eszembe jutott, hogy nem egyenesen hazament. Aggódva szóltam bele a kagylóba:

– Halló.

– Hazudtál! – dörrent rám apám. – Los Angeles összes kórházát felhívtam, de Geraldine-nak nyomát se találták egyikben sem. Hol van? – követelte a választ.

Meg sem tudtam szólalni, annyira összeszorult a torkom.

– Ő mondta, hogy add be nekem ezt a mesét? –kérdezett tovább.

– Nem hazudtam – nyögtem ki végül. – Azt a kórházat biztos nem hívtad fel. És már mondtam neked, határozottan megtiltotta, hogy

információkat szolgáltassanak ki róla. Ma este egyébként hazahozom, és meg fogom mondani neki, hogy az utóbbi napokban milyen zaklatásnak voltam kitéve. Ma mindenről tudomást fog szerezni. És hagyj már végre békén minket! – üvöltöttem, és lecsaptam a kagylót.

Olyan erővel vágtam oda a kagylót, hogy azt hittem, darabokra törik az egész készülék. Egy ideig alig kaptam levegőt. Amikor úgy éreztem, kezd egyenletessé válni a légzésem, felhívtam Jade-et. Elmondta, hogy Misty, David és Chris ott van nála, és mindannyian úszni készülnek. Amikor beszámoltam neki Stuart távozásáról és apám újabb telefonhívásáról, biztosított, hogy azonnal átküldi hozzám Mistyt. Erőtlenül ugyan, de tiltakoztam valamennyire, mert tudtam, Misty mennyire fog utálni, amiért elszakítom Christől. Jade közölte velem, hogy most nem Misty románca az első, egy félbemaradt este nem dönti romba a világot. Ettől kissé megnyugodtam. Miután letettem a kagylót, zaklatottságom ellenére elaludtam. Arra ébredtem, hogy valaki kővel dobálja az ablakomat. Rettenetesen megrémültem, alig mertem kipillantani a függöny mögül. Megkönnyebbülésemre Mistyt láttam meg odalent. Gyorsan kinyitottam az ablakot.

– Mit csinálsz ott? És miért nem hagytad nyitva a hátsó ajtót?

– Ne haragudj, elfelejtettem, különben pedig elaludtam idefent.

– Igyekezz, nemsokára elered az eső – rendelkezett Misty, azután visszaballagott a hátsó ajtóhoz.

– De a tervünkre azért emlékszel? – csipkelődött, miután beengedtem a házba.

– Persze, csak annyira kimerültem ma délután.

– Hallom, szakítottatok Stuarttal.

– Igen, azt hiszem, nem jön vissza többé – mondtam szomorúan.

– Cat, ígérem, beszélgetünk még erről, mert egy ilyen csapást nem lehet pár szóval elintézni, de most készüljünk fel az útra – javasolta, majd sarkon fordult, és felrohant az emeletre a ruháért.

Tervünk jobban sikerült, mint gondoltuk. Egész úton, oda és vissza,

szakadt az eső, bizonyos távolságból szinte semmit sem lehetett látni. Otthon a biztonság kedvéért Misty beleült Geraldine karosszékébe az ablak elé teázni.

A színlelés jobban megviselt engem, mint Mistyt. Szinte tényleg Geraldine-t láttam magam előtt, még a szagát is éreztem. Az emberek nem halnak meg, gondoltam, csak akkor, ha az összes hozzájuk kapcsolódó emléket kitöröljük az agyunkból. Milyen hülye voltam, amikor azt hittem, begördítjük a gödörbe, és akkor örökre megszabadulok tőle!

Geraldine és én egyesültünk örökre. Ugyanazon a csenden osztoztunk, és ugyanazokat a hangokat hallottuk. Abban a pillanatban is együtt voltam vele szomorúságunk közös kertjében.

Apa otthona

Lehet, hogy bejött, gondoltam. Teltek az órák, és apám nem telefonált, ahhoz sem volt mersze, hogy az ajtóhoz settenkedjen. Egyébként a lányoktól sem kaptam híreket. Végül már majdnem este tíz óra volt, amikor Jade felhívott, hogy megkérdezze, hogy állnak a dolgaim. Zenét és nevetést hallottam a vonal másik végéről. Azt mondta, hogy egy exkluzív tengerparti klubban tölti az estét Daviddel.

– Beszéltél Starral? – kérdezte.

– Nem.

– Korábban megpróbáltam elérni, hogy beszámoljak neki Stuartról, de Larryvel elmentek valahova, mielőtt még beszélhettem volna vele. Üzenetet azonban nem akartam hagyni a nagyanyjánál. Star egyre több időt tölt Larryvel.

– Akkor semmit sem tud Stuartról?

– Nem, hacsak Misty nem beszélt vele azóta, amióta én próbálkoztam. Úgy tervezem, hogy holnap este találkozunk. Ugye, Misty már mondta neked?

– Igen.

– Újabb válságkezelő gyűlést tartunk – folytatta –, de mi az újdonság ebben?

– Lehet, hogy Stuartnak igaza van – mondtam Jade-nek szomorúan. – Talán nagy hibát követtünk el és ezért szörnyű bajba kerülhetünk.

– Ne emészd már magad folyton, Cat. Valamit ki fogunk találni. Ahogy eddig még mindig – próbált lelket önteni belém. – Most mennem kell. David vár rám. Úgy tűnik, Stuart nem mondott neki semmit. Hamarosan újra felhívlak. Mihelyt felkelek, odamegyek hozzád holnap reggel. De ahogy a dolgok most állnak, lehet, hogy csak délután lesz belőle valami – tette hozzá nevetve.

Egy perccel azután, hogy letettem a kagylót, Misty telefonált. Azt

mondta, éppen akkor jöttek ki Chrisszel a moziból, és megálltak pizzát enni.

– Valami újság? – kérdezte fojtott hangon. Úgy hangzott, mintha eltakarta volna a beszélőt, hogy Chris ne hallhassa a beszélgetésünket – Nincs. Jade hívott az imént, azt mondta, még nem beszélt Starral. És te?

– Még én sem. De ne aggódj, majd beszélünk vele holnap reggel. Te jól vagy?

– Igen – füllentettem.

Nem akartam tenni vagy mondani semmi olyasmit, ami elvehette volna a kedvüket. Ha nem ragaszkodtam volna ahhoz, hogy mindenről beszámoljunk Stuartnak, akkor valószínűleg vele tölthetném az estét, és mi is szórakoznánk valahol, gondoltam. Legalább lett volna még egy vagy esetleg két vidám napom. Én vagyok saját magam legnagyobb ellensége. Geraldine mondogatta ezt nekem. Lehet, hogy ebben az egyben igaza volt.

– Megtennél egy szívességet? – kérdezte Misty.

– Mit? – Kíváncsi voltam, vajon mi a csodát tehetnék én érte.

– Ma este meg akartam hívni Christ hozzánk, de anyám keresztülhúzta a számításaimat, mert rendezett egy kis bulit otthon. Amióta apám megnősült, ő is barátot keres magának. Gondolom, „csak azért is”.

– És mit tehetek én?

– Egy órán belül ott lennénk nálad. Mit gondolsz, el tudnál viselni bennünket úgy, hogy neked nincs partnered?

– Nem tudom – válaszoltam. – És itt most szó sincs arról, hogy van-e partnerem vagy sem. Apám ólálkodik odakint, és tényleg azt hiszi, hogy Geraldine-t hazahoztuk a kórházból, de biztos meg is akar bizonyosodni róla. És Geraldine senkinek sem nyitott volna ajtót este tíz után. Mivel abban reménykedünk, hogy apám beveszi a maszlagot, nem tesszük kockára az eddigi erőfeszítéseinket?

– Csak nem áll ott éjjel-nappal a kocsijával? – kérdezte Misty.

– Akkor sem tudtuk, hogy lesben áll odakint, amikor azt a fényképet készítette Stuartról és rólam – mondtam figyelmeztetőleg.

– Bemehetnénk a hátsó ajtón is – próbálkozott tovább –, ahogy én tettem.

– És ezt hogy fogod megmagyarázni Chrisnek?

– Majd azt mondom neki, hogy a szomszédok panaszkodtak a buli miatt, és te nem szeretnéd, ha anyád tudomást szerezne róla. Már mondtam, hogy Chris nem szokott kérdezősködni. A nappaliban maradnánk. Nem is kellene megvárnod minket, csak hagyd nyitva a hátsó ajtót.

– Rendben van – adtam meg magam végül.

– És Cat!

– Tessék.

– Ne beszélj erről se Starnak, se Jade-nek. Ez nem igazán érinti őket – fogalmazott finoman Misty.

Megegyeztünk abban, hogy nem titkolózunk egymás előtt, gondoltam, de én értettem, miért nem akarja, hogy tudomást szerezzenek az esetről. Biztosan irigyelnék Mistyt, amiért ilyen ügyesen kihasználja a lehetőséget.

– De hazudni nem fogok, ha esetleg megkérdeznek – figyelmeztettem.

– Nem is kell, azt nem is kérném tőled. Csak önként ne áruld el nekik. Rendben? Ha nem, úgy is jó. Meg fogom érteni – mondta.

– Nem, minden rendben van.

Valójában már az is vigasztaló volt, hogy nem kell egyedül töltenem az éjszakát a házban, még akkor is, ha teljesen egymásba habarodtak, és nyilvánvaló volt, hogy arról is meg fognak feledkezni, hogy egyáltalán létezem.

– Mondom, nem kell megvárnod minket – ismételte el Misty, majd

letette a kagylót.

Miután kinyitottam a hátsó ajtót, bementem a nappaliba tévét nézni, de igazából nem tudtam a műsorra figyelni. Csak annyit láttam, hogy a képernyő időnként elsötétül, kivilágosodik, és apró foltok ugrálnak rajta. A hangok pedig értelmetlen halandzsává mosódtak össze. Körülnéztem a szobában, és hirtelen rettenetesen magányosnak éreztem magam. Eszembe jutottak azok az öreg emberek, akik éjjelnappal otthon ülnek, és csak a televízió köti össze őket a külvilággal. Ha egy idő után kikapcsolják a készüléket és kinéznek az ablakon, ugyanazt látják, gondoltam. Nehéz megmondani, mi valóságos és mi nem az.

Becsuktam a szemem, és megpróbáltam Stuartra gondolni. Igyekeztem magam elé idézni azt a csodálatos napot, de az arca és a hangja már elmosódott, és besodródott elhalványult emlékeim közé. Nem volt elég időnk ahhoz, hogy mélyen az agyunkba véssük egymást. Csak képzelet volt a mosolya, a szép szavai, az érintése és a csókjai? Mi volt valóságos a kapcsolatunkban, és mi nem? Lehet, hogy semmi. Talán csak szerettem volna, hogy úgy legyen, de csak álmodtam az egészet.

Idegesített, hogy Misty és én esetleg elrontottunk valamit, vagy apám nem látott az egészből semmit. Megpróbáltam ébren maradni, amíg Misty és Chris meg nem érkezik, de hiába igyekeztem, rettenetes álmosság jött rám, és hamarosan szörnyű álmok kezdtek gyötörni. Pókhálókkal borított folyosón rohantam végig, egymás után szaggattam le a nyálas csomókat. Valaki elől menekültem, akinek a lépéseit egyre közelebbről hallottam. A pókhálók egyre vastagabbak lettek, és én már alig tudtam keresztülhatolni rajtuk. Aztán az egyikbe beleragadtam, mozdulni sem tudtam, és láttam, hogy egy óriási pók közeledik felém. Hiába dobáltam magam, nem tudtam kiszabadulni.

Amikor végignéztem magamon, meglepve tapasztaltam, hogy meztelen vagyok. A fekete árnyék egyre nőtt, egyre közeledett felém. Sikoltozva ébredtem fel. A saját hangom is megrémített. Még mindig hadonásztam a karommal, amikor végre rájöttem, hogy az egész csak

álom volt. Csuromvíz voltam. A szívem vadul dobogott, minden tagomban éreztem a lüktetését. Még percek múltán is alig kaptam levegőt.

Nagy volt a csend. Misty és Chris még nem érkezett meg. Tulajdonképpen csak pár percet alhattam. Misty nem akarja, hogy itt legyek, amikor ők ketten megjönnek, gondoltam. Lassan felálltam, és felvánszorogtam az emeletre. Arra gondoltam, hogy megfürdök egy kád forró vízben, aztán lefekszem aludni. Arra számítottam, hogy másnap a többiek mind velem lesznek újra, és megoldjuk az összes problémánkat.

Megengedtem a vizet. Miközben fürödtem, hallottam, hogy odalent halk zene szól. Füleltem egy darabig, és arra gondoltam, biztos egymást szorosan átölelve táncolnak, vagy csókolóznak a kanapén. Misty olyan boldog volt, hogy végre talált valakit, aki tetszik neki, és aki feltehetően szintén kedveli őt. Irigykedtem rá, de nem voltam féltékeny. Mindegyikünk megérdemel egy kis jó szerencsét, gondoltam. Kicsit reménykedtem abban, hogy Stuart meggondolja magát, és úgy dönt, fontos vagyok neki, és nem mond le rólam csak úgy, vagy valami ilyesmi történik majd. Lehet, hogy holnap eljön, és pontosan ugyanezt fogja mondani nekem, álmodoztam tovább. Aztán elképzeltem, amint Star a fejemhez vágja, hogy túl sok időt fecsérelek Mistyre, aki javíthatatlan álmodozó.

Ki ne álmodozna, ki ne vágyakozna, ki ne próbálná ki a képzelet világát, ha csak egyszer is életében? Milyen unalmas és üres lenne az élet álmodozás nélkül? Még Geraldine-nak is megvoltak a maga álmai, ő is elképzelte, hogy van egy nagy szerelme – az igazi apám –, és egyszer majd eljön hozzá, hogy megmondja neki, igazából ő az a nő, akire vágyott egész életében. Lehet, hogy a fejében mesébe illő, idilli képeket dédelgetett. Miért ne neheztelt volna rám, hiszen én testesítettem meg álmai gyilkosát. Én pusztítottam el fantáziavilágát egyszer s mindenkorra.

Furcsa, hogy halála után kezdtem őt egyre jobban megérteni, még együtt is éreztem vele. Arra gondoltam, ha elég bölcs lett volna

ahhoz, hogy elmondja nekem az igazságot évekkel ezelőtt, akkor igazi testvéri viszony alakulhatott volna ki köztünk, és valamiféle boldogságot mind a ketten megélhettünk volna.

A zene még mindig szólt odalent, amikor ágyba bújtam. Fekve hallgattam egy ideig. A zenébe időnként fojtott beszélgetés és nevetés hangjai vegyültek. Aztán a zene elhallgatott, és csend borult a házra. Az oldalamra fordultam, becsuktam a szemem, és hamarosan elaludtam.

Amikor másnap reggel felkeltem és lementem a nappaliba, arra számítottam, hogy Christ és Mistyt ott találom a kanapén, de már mindketten elmentek. Késő éjjel vagy kora hajnalban mehettek el, gondoltam. Két poharat találtam a kisasztalon, még egy kis narancslevet is hagytak benne. Kíváncsiságból beleszagoltam, és kiderült, hogy vodkát is töltöttek bele. A takaró összegyűrve hevert a kanapén. Összehajtogattam, és betettem a szekrénybe, aztán fogtam a poharakat, és kivittem őket a konyhába. Nem volt túl nagy étvágyam, ezért csak egy szelet dzsemes pirítóst ettem, és egy kis gyümölcslevet ittam hozzá.

Úgy tűnt, szép napunk lesz. Ahogy én láttam, egyetlen felhő sem volt az égen, és csak enyhe szellő fújdogált. Kiléptem az udvarra, és rápillantottam Geraldine sírjára. Az elmúlt éjszakai eső után egy kicsit besüppedt, és jobban észrevehetővé vált. De mintha kibújtak volna rajta az első fűszálak is. Hamarosan sűrű gyep növi be, és nem látszik majd rajta semmi különös, gondoltam.

Amint ott álldogáltam, egyszerre csak megszólalt a csengő a bejáratnál. Egy pillanatig megdermedtem. Túl korán volt még ahhoz, hogy Jade vagy Misty megjelenjen. Starral pedig nem is beszéltem. Ki lehet az ilyenkor? Újra és újra csöngettek. Kalapáló szívvel mentem be a házba, és először kikukkantottam az ablakon. Nem ismertem fel a kocsifelhajtón álló autót, de amikor megpillantottam a látogatót az ajtó előtt, megkönnyebbülve sóhajtottam fel, mert Larry volt az egyenruhában. Még egyszer csöngettek, de akkor már az ajtó felé siettem.

– Bocs – mentegetőztem –, de hátul voltam, az udvaron.

– Valóban? Minek? – kérdezte Star gyanakvóan. Egy élelmiszeres zacskót tartott a kezében.

– Csak friss levegőt szívni – feleltem.

– Arra szüksége is van az embernek. Hoztunk egy kis reggelit – mondta, és belépett a házba.

– Jó reggelt, Cathy – üdvözölt Larry.

– Jó reggelt. Reggelit is hoztatok?

– Igen. Larry és én a parton töltöttük az éjszakát, de amikor felébredtünk, egyáltalán nem voltunk éhesek. Úgy gondoltuk, veszünk pár friss töltött kiflit meg ilyeneket, és útközben hazafelé beugrunk hozzád. Képzelem, milyen egyedül érezhetted magad. Vagy van itt valaki? – kérdezte Star hamiskásan mosolyogva.

Eszembe jutott, hogy nem szabad megtudnia, kik voltak nálam az elmúlt éjjel.

– Nem, egyedül vagyok – válaszoltam.

– Nem baj, ha bekapcsolom a tévét? – kérdezte Larry.

– Dehogy. Menj csak be a szobába – mutattam a nappali felé. Mi pedig Starral bevonultunk a konyhába.

Mielőtt még elkezdhettem volna mesélni neki a történtekről, lerakta a zacskókat a pultra, és átölelt.

– Ó, Cathy – kiáltott fel –, annyi mesélnivalóm van! Most már tényleg elhiszem, hogy rám mosolygott a szerencse.

Szinte levegőt sem vett, úgy folytatta.

– Sohasem hittem igazán ebben a „szerelem első látásra” dologban. Azt hittem, ilyesmi csak a filmekben létezik, és az igazi életben éveknek kell eltelniük, míg az ember megszerethet valakit. Azt akarom mondani, hogy vajon a szappanoperák szereplőin kívül van-e a világon még valaki, aki hisz abban, hogy ha ránéz valakire, és az is visszanéz rá, azon nyomban fellángol köztük a szerelem, és alig

várják, hogy egymás karjába vessék magukat?

Meg akartam mondani Starnak, hogy igen, például én hiszek ebben, de attól féltem, lehűtöm a lelkesedését.

– És ennek ellenére most pontosan ez történt velünk, Cat. Ugye emlékszel, mit mondtam nektek, amikor először megláttam egy fényképet Larryről? Már akkor elindult bennem valami. De nem akartam nagy jelentőséget tulajdonítani a dolognak. Itt van például a mamám. Hány évig volt szerelmes? Miután a papám lelépett, minden férfiról azt hitte, hogy tökéletes. Kezdetben ők voltak a csillogó páncélt viselő lovagok, aztán amikor kiderült, hogy csak ócska bádogmellény van rajtuk, jött a nagy csalódás. – Szomorúan csóválta a fejét. – Szóval arra gondoltam, ha úgy alakulna, és valaki előáll olyan ígéretekkel, hogy selyembe-bársonyba és méregdrága szőrmékbe fog öltöztetni, nem hiszek majd neki, velem nem történhet meg az, ami a mamámmal. Viszont csak hirtelen fellángolásból se mennék hozzá senkihez. Úgy gondoltam, az idő múlásával eljön az a nap is, amikor ránézek az emberemre, és azt mondhatom: tényleg megpróbálhatjuk együtt. Igazam van? – mondta Star, mielőtt még bólinthattam volna. Nagy levegőt vett, azután elmosolyodott, és felnézett a mennyezetre. – Larry és én most valami olyasmit élünk át, ami nagyon közel áll a varázslathoz, Cathy. Ugye tudod, milyen jó érzés, ha belemerülsz egy kád forró fürdőbe? És most ne Jade flancos fürdőolajaira meg habjaira gondolj, csak egy közönséges kádra, amelyet lágyan simogató, meleg vízzel töltöttél meg.

– Tudom – feleltem.

– Akárhányszor vele vagyok, akármennyi időt töltök vele, így érzek. És nemcsak a melegségről, a lágy simogatásról beszélek. Mindkettő kellemes, persze hogy az, de ami a legfontosabb: végre biztonságban érzem magam. Ó, tudom, mit mondana most Jade – tette hozzá savanyú képet vágva. – Azt mondaná, hogy az egyenruhába szerettem bele; hogy az egyenruha váltja ki bennem a biztonságérzetet, de hidd el, Cat – folytatta huncut mosoly kíséretében –, voltam vele akkor is, amikor nem viselt egyenruhát, és semmi sem

változott bennem, sőt csak felerősödtek az érzéseim. Érted?

– Igen – válaszoltam.

– Akkor jó. Tudtam, hogy te meg fogod érteni. Inkább azt mondanám, tudtam, hogy te vagy az egyedüli, aki ezt meg tudja érteni. És most jön a lényeg – folytatta, kihúzott egy széket az asztal alól, és leült. – Larry és én nemcsak tapogattuk egymást az elmúlt huszonnégy órában. Gondolkoztunk, beszélgettünk és tervezgettünk. Én befejezem a középiskolát, ő pedig letölti a katonaidejét, közben tanul a seregben. Az unokatestvére közbenjárásával már most megvan az állása. Jól fog keresni. Mihelyt leszerel és én leérettségizem, összeházasodunk. Az egészben az a legcsodálatosabb, hogy ő is azt akarja, vegyük magunkhoz Rodneyt. Nagy terhet vennénk le a nagyi válláról. Mint tudod, már nem olyan egészséges, hogy felneveljen még egy gyereket. Hátralévő éveiben nyugodtan kell élnie. És Larry ezt látja és megérti. Hidd el, Cat, amilyen csinos fiú, olyan jó a szíve is. És most már elhiszem, hogy nála jobban senki sem szerethet engem – vonta le a következtetést Star.

Arra várt, mit mondok majd mindarra, amit elmondott.

– Nahát, Star, ez remekül hangzik. Igazán örülök a boldogságodnak.

– Köszönöm – mondta. – Úgy is tekintheted, hogy már eljegyeztük egymást, bár a gyűrűket még nem vettük meg. Larry hamarosan gondoskodik azokról is, és akkor tarthatnák egy nagy eljegyzési bulit is. Talán éppen itt, nálad!

Bólintottam, de valószínűleg nem látszottam túl lelkesnek.

– Mi a baj? – kérdezte Star. – Ugye, történt valami?

– Igen – válaszoltam, és én is leültem.

Star türelmesen várakozott, de vélhetően leolvasta az arcomról, mit akarok mondani, mert mielőtt megszólalhattam volna, bólintott.

– Ugye, Stuartnak köze van hozzá?

– Sajnálom, hogy így kellett történnie – kezdtem. –Mindenkinek

igaza volt. Begyulladt, miután tegnap elmentetek. Azt akarta, értesítsem a rendőrséget, és valljam be, amit tettünk. Azt mondta, nem tehet róla, de nem akar belekeveredni. Viszont megígérte, hogy nem mondja el senkinek – tettem hozzá.

– Hát persze – jegyezte meg Star keserűen.

– Nem hibáztatom érte, Star. Aggódik az édesanyja és az öccse miatt.

Star felhúzta a szemöldökét.

– Tudod, az apja meghalt, és ő úgy érzi, felelős értük.

– Talán igaza van – mondta Star bólogatva. – Oké, így nem is tudjuk használni. Örülhetünk, ha befogja a száját. – Elgondolkodott egy pillanatra, aztán felnézett rám. – Sikerült véghezvinnetek a tervet Mistyvel?

– Igen – Ki vezetett?

– Én. Elmentünk a kórházba, visszajöttünk, aztán Misty odaült az ablak elé.

– Szerinted látta az apád?

– Nem tudom. Nem hívott újra.

– Talán tényleg bejött a tervünk – mondta Star.

– Én is remélem, de nem lehetünk biztosak benne, hogy épp akkor figyelt-e minket. Jade gyűlést akar összehívni estére.

– Ma estére? Hánykor?

– Nem tudom pontosan, de gondolom, vacsoraidőben – válaszoltam.

– Ez Larry utolsó estéje itthon. Úgy tervezzük, hogy ma egy különleges helyen vacsorázunk – mondta Star panaszosan.

– Jó, akkor hívjuk ide Jade-et korábban.

– Igen. Rábeszélem, hogy jöjjön ide délután háromra. Ha kell, elmegyek érte, és iderángatom.

– Sajnálom, Star. Nem akarok gondot okozni neked.

– Dehogy okozol – tiltakozott. – Ezt a kérdést együtt kell megoldanunk. Mindannyian benne vagyunk. És nem lesz semmi baj – nyugtatott meg mosolyogva, aztán felállt. – Készítsünk egy kis reggelit.

– Én már reggeliztem, de szívesen megiszom veletek egy kávét.

– Jól van. – Miközben a pultnál foglalatoskodott, azon gondolkodtam, én vagyok az egyedüli ÁVSZ-es, akinek igazán komoly gondjai vannak. És mást sem teszek, csak megnehezítem a többiek életét, tönkreteszem a boldogságukat, rontom az esélyeiket. Hamarosan meg fognak utálni érte, az egyszer biztos, futott át az agyamon.

Amikor Larry asztalhoz ült, olyanok voltak, akár egy aranyos gerlepár. Egyszerűen nem tudták elengedni egymás kezét, és képtelenek voltak levenni a szemüket egymásról. Szinte úgy éreztem magam közöttük, mint egy betolakodó. A jövőjükről beszéltek, mintha ott se lennék. Larry felvetette, hogy Star elutazhatna hozzá Németországba a következő iskolai szünetben.

Végül rám pillantottak, mintha csak akkor fedeznék fel, hogy én is ott vagyok. Star jót nevetett ezen, de Larry zavartnak látszott. Reggeli után Starral leszedtük az asztalt, majd a nappaliban leültünk a tévé elé.

– Templomi esküvőt is tartunk – folytatta Star ott, ahol abbahagyta. – Larry szülei is így akarják. De a mamámat nem fogom meghívni – tette hozzá nyomatékosan. – Ha eljönne, biztos botrány törne ki, mint mindenhol, ahol megjelenik. Ezt az egyet nem fogja tönkretenni, garantálom.

– Mi van, ha mégis elmegy? – kérdeztem. Star elgondolkodott, majd megrázta a fejét.

– Nem fog eljönni. Meg sem mondom neki, mikor és hol lesz az esküvő. Különben is, úgy néz ki, hogy ezúttal végleg itt hagyott minket. Még a nagymamám is ebben reménykedik, pedig a lányáról

van szó. Azt mondja, mindenkinek így lenne a legjobb.

– Milyen szomorú ez – mondtam.

– Nem a nagyi hibája, hogy így alakult. Ő megtett mindent, amit csak lehetett. Tudod, Cathy – folytatta a szemembe nézve –, vannak emberek, akik a velejükig romlottak. Mint egy rothadó alma. Ha ki akarod vágni belőle az elrohadt részt, addig kell vagdosnod, míg nem marad belőle más, csak a magja. Nem éri meg küszködni vele. Inkább fényesítsük ki az ép gyümölcsöket? –kiáltotta, aztán elmosolyodott és átölelt. – Köszönök mindent. Most haza kell mennem, de háromra én is visszajövök. Én magam gondoskodom róla, hogy Jade itt legyen – ígérte.

Larry is elbúcsúzott tőlem. Tudtuk, hogy már biztosan nem találkozunk, mielőtt visszarepülne Németországba, ezért megpuszilt, átölelt, és azt mondta, alig várja, hogy egy napon újra összejöhessünk mindannyian. Amikor utánuk néztem, úgy láttam, nagyon boldogok, de valamiért szomorúak is egy kicsit. Larry szemmel láthatóan új életet lehelt Starba. Még sohasem láttam őt ilyen sugárzónak és életvidámnak. Boldogságuk engem is őszinte örömmel töltött el, de tudtam, hogy egy nap ő és Larry elmennek, hogy éljék a maguk életét, és akkor örökre messzire sodródunk egymástól.

Mintha Geraldine szelleme bújt volna belém, kritikus szemmel néztem végig a házon, miután Star és Larry elment. Elhatároztam, hogy porszívózni fogok, leporolok mindent, és felmosom a konyhakövet. Talán azért, hogy elfoglaljam magam valamivel, és ne gondolhassak olyan dolgokra, amelyektől állandóan remegett a gyomrom. Munka közben azt képzeltem, hogy Geraldine mellettem áll, és folyton noszogat: erőltessem meg magam, arra figyeljek, amit csinálok. Akárhányszor végeztem valamivel, arra gondoltam, mit szólna hozzá Geraldine. Gyakran előfordult ugyanis, hogy visszaküldött ugyanarra a helyre, mert szerinte összecsaptam a munkát. Kezdhettem mindent elölről.

A takarítás után összeszedtem a szennyest, és beraktam a mosógépbe, majd leolvasztottam és rendbe raktam a hűtőszekrényt.

Ha a lányok most látnának, gondoltam, azt hinnék, hogy végleg elment az eszem, de minél többet dolgoztam, annál több tennivalót találtam. Úgy tűnt, munka közben gyorsan múlik az idő, és életemben először jutott eszembe, hogy Geraldine pontosan ezért töltötte ki életét a háztartással. Számára a ház jelentette az egész világot. Talán csak a megfeszített munka közben nem érezte magát olyan magányosnak és szerencsétlennek.

Ezek a gondolatok felidézték azokat a képeket, melyeket emlékezetem különböző szintjein tároltam magamban róla. Láttam, ahogy az ablak előtt üldögél, és kibámul az utcára, vagy álldogál a hátsó udvaron, és nyugati irányba, az óceán felé néz mozdulatlanul, mintha látna ott valamit, ami felkeltette érdeklődését, vagy ami után vágyakozna. Láttam, ahogy megáll egy váza vagy valamilyen más olcsó dísztárgy előtt, megsimogatja, mintha egy felbecsülhetetlen értékű műkincset dédelgetne. Sohasem gondoltam volna, hogy lesznek emlékeim róla, és azokat fel is fogom idézni. Azt hittem, csak annyi marad majd meg belőle, hogy az egész világot mocskosnak találta.

Mindaz, amit megtudtam róla és önmagamról, csupán arra volt jó, hogy még jobbam eltávolodjam tőle. Arra lettem volna kíváncsi, milyen lett volna az élete nélkülem. Visszaidéztem azt a napot, amikor kikényszerítettem belőle örökbefogadásom igaz történetét. Még akkor is csak részben mondta el az igazságot. Meghagyott abban a hitemben, hogy a féltestvére vagyok, hogy egy anya szült minket. Pedig ő mindvégig tudta, hogy nem vagyunk rokonok, sem vér szerint, sem másképp. Jószerével semmi közünk nem volt egymáshoz. És ő mégis el akarta hitetni velem, hogy rokonok vagyunk. Biztos azért tette, hogy érezzem, bizonyos fokig közel állunk egymáshoz. Nem akart minden hidat felégetni maga mögött. Lehetséges, hogy mégis szüksége volt rám? Lehetséges, hogy aljassága, érzéketlensége ellenére is szüksége lehetett valakire?

A magánytól olyan lett, mint aki hosszú idő óta éhezik. Nem voltak barátai, rokonai, akik szeretettel táplálták volna a lelkét, így Geraldine elsorvadt. Lelke sokkal hamarabb meghalt, mint a teste.

Biztosan ezért nem ment orvoshoz, pedig tudta, hogy el kellene mennie. Gyógyfüveire hagyatkozott, azok pedig nem igazán javítottak az állapotán.

Végül Geraldine-ból árnyék lett, hangtalanul bolyongott házunk sötét falai között. Elkerülte a napfényt, a meleget, elzárkózott mások hangjától, kizárta életéből a vidámságot, mint egy vámpír, akit megrémít a fény, amely elpusztítaná.

A szíve lejárt, mint egy régi óra rugója. Nem törődött azzal, hogy egy ilyen szerkezetet időnként fel kellett volna húznia. Végül megadta magát az örök csendnek. Csatlakozott elcsatangolt szelleméhez, hogy egyesülve vele együtt pihenjenek valahol az örökkévalóságig.

Törölgettem a port, permeteztem a fertőtlenítő szert, belemártottam a felmosórongyot a mosószeres vízbe, és minden egyes mozdulattal egyre kevésbé gyűlöltem őt. Egy-egy pillanatra a helyébe képzeltem magam, és megértettem az indítékait. De rettenetesen utáltam azt a szánalmas teremtést, akivé végül lett.

A gondolataim jobban elfárasztottak, mint a fizikai munka. Felmentem az emeletre, hogy pihenjek egy kicsit, és felkészüljek az ÁVSZ-esek újabb összejövetelére. Elszundítottam, és később léptek zajára ébredtem. Ránéztem az órára, és láttam, hogy csak fél egy van. Arra gondoltam, talán Misty jött korábban.

Felkeltem, megmostam az arcom, megfésülködtem, megigazítottam magamon a szoknyát és a blúzt, majd elindultam lefelé. Annyi mindent meg kellett beszélnünk. Sok mindenben kellett döntenünk, hogy azonnal cselekedhessünk. Bizonyos értelemben ez eddigi történetünk legjelentősebb gyűlése, gondoltam. És nagyon aggódtam, mi lesz a vége a megbeszélésünknek.

Lenéztem a lépcső tetejéről, de nem láttam senkit odalent. Csend honolt, a konyhában sem matatott senki. Milyen furcsa, gondoltam. Az is eszembe jutott, hogy lehet, csak álmomban hallottam a lépések koppanásait. A lányoknak csak jó másfél óra múlva kellett megérkezniük. De aztán újra lépéseket hallottam, ezúttal a lépcső

aljáról. Visszafojtott lélegzettel hegyeztem a fülem. Igen, megnyikordult a lépcső. Hirtelen eszembe jutott a hátsó ajtó: elfelejtettem bezárni, amikor a főbejárathoz rohantam Start és Larryt üdvözölni.

Úgy éreztem, mintha tűz lobbant volna a mellkasomban. A lángjai nyaldosni kezdték a szívemet, és égetni kezdték a tüdőmet. Remegve mentem ki újra a folyosóra, és lenéztem a lépcső aljára. Akkor ért fel apám a lépcsőfordulóba. Megállt, felnézett, és rám mosolygott.

– Mit csinálsz odafent, Cathy? – kérdezte, mintha ottléte a világ legtermészetesebb dolga volna.

Nem hittem volna, hogy akár egy szót is ki tudok préselni magamból, de jöttek azok maguktól, mint a hányás, amit az ember képtelen visszatartani.

– Nem lett volna szabad idejönnöd. Jobb lenne, ha azonnal elmennél innen – hadartam dühösen.

Erre még szélesebb vigyorra húzta a száját.

– Először azonban beszélgessünk egy kicsit, Cathy, mi ketten. Gyere le – intett hosszú, póklábhoz hasonlító ujjaival. – Beszélgessünk a nappaliban, amely most már valóban úgy néz ki, mint egy nappali – tette hozzá továbbra is mosolyogva.

Az arca beesett, sötétebbnek látszott, mélyebbek lettek a ráncai is. Szemét kifejezéstelennek láttam. Fekete sportzakót viselt, de nem kötött nyakkendőt, és a nadrágja is olyan gyűrött volt, hogy joggal lehetett feltételezni, abban aludt. A parton nem vettem észre, milyen hosszú és ápolatlan a haja. Persze váratlan felbukkanása megrémített, és a háta mögött tűző nap miatt nem is láttam az arcát. Zilált külsejével egyáltalán nem hasonlított régi önmagára. Rendszerint kifogástalanul öltözött. Annál inkább megrémített, hogy így kellett látnom őt.

– Azt tanácsolom, gyere le, Cathy, és beszélgessünk – mondta fenyegetően.

Mit volt mit tennem, lebotorkáltam a lépcsőn, és bebicegtem a

nappaliba. Minél közelebb kerültem hozzá, annál erősebben dobogott a szívem. Olyan lett, mint egy Geiger-számláló, amely a sugárzáshoz közelítve egyre nagyobb értéket mutat. Mankóimat letettem magam mellé, és leültem a kanapéra. Apám az ajtóban állt egy darabig, majd odaballagott az ablakhoz, és kinézett rajta.

– Ma hol járnak a barátnőid? – kérdezte.

– Hamarosan itt lesznek – feleltem. – És ők is tudják, hogy nem szabad idejönnöd. Ki fogják hívni a rendőrséget.

Hirtelen elkomorodott. Összeszorított szájjal fordult felém.

– Azt én erősen kétlem, Cathy. Erősen. Igen, valóban betörtem ide akkor este. Nem értettem anyád viselkedését, és szükségem volt pár dologra. Képzelheted, mennyire meglepődtem, mi lett ebből a házból, anyád szobájából. Arra gondoltam, teljesen elment az esze, azért választotta ezt a bizarr stílust. Amikor megláttam azokat a filléres bútorokat a folyosón, azt mondtam magamban, na végre, hajlandó újítani; talán engedett a fösvénységéből, és végre különbséget tesz a kacatok és az értékes holmik között.

– Istenem, szinte az őrületbe kergetett azzal a „minden megtakarítás nyereség” szarságával. Ha még egyszer meghallanám tőle: „Nyáron gyűjts, hogy télen fűts”, azt hiszem, tényleg megőrülnék. Néha még álmomban is hallottam a hülyeségeit! – kiáltotta hirtelen, és összetett kezét felemelte, mintha a bíróság előtt bizonygatná az igazát. – Tudtam, hogy minden fillért félretesz, és én nem filléreket adtam neki. Sok pénzt őrzött a páncélszekrényében. Soha nem bízott meg bennem annyira, hogy elárulja a kombinációt. Miféle házasság az, amelyben a feleségnek saját széfje van, melynek még a férje sem ismeri a nyitját?

– Megmondom én neked – válaszolta inkább önmagának –, nem sokat ér. Soha nem ért semmit. Hülye voltam, hogy hagytam magam rábeszélni.

Elmosolyodott.

– Megtaláltam a leveleket a szobádban. Gondolom, már elolvastad őket.

– Csak az első kettőt – válaszoltam. – Nem volt jogod magaddal vinni őket.

– Csak az első kettőt? Értem. Akkor éppen eleget tudsz önmagádról és róla. A többi levél csupa bocsánatkérés, hamis ígérgetés, olyan dolgok, amelyek soha nem válhattak valóra. Ugye, nem nyitottad ki a páncélszekrényt? – kérdezte váratlanul, a homlokát összeráncolva.

– De igen, kinyitottuk – mondtam.

– Kinyitottuk? Tehát a barátnőid is besegítettek. Hát persze. Akkor a többit már ismered. Azt is tudod, hogy anyádat valójában örökbe fogadták.

– Tudom.

– És el tudod képzelni, hogy én erről semmit nem tudtam? – kérdezte felháborodva.

– Ez az igazság. Még előlem is eltitkolták. Előlem! Lehet, hogy azt hitték, úgy nem leszek hajlandó elvenni. Bár ne tettem volna. Soha ne házasodj pénzért vagy kényelemért, Cathy. A végén lehet, hogy lenne egy kis pénzed, de soha nem tapasztalhatnád meg, mi a szeretet.

– Egyedül te, csak te nyújtottál nekem némi vigaszt ebben a házban – jelentette ki kissé gyengédebben. Hangjában hallani lehetett a fájdalmat. – Amikor Geraldine elszakított tőled… – Megállt egy pillanatra, mert összeszorult a torka.– El is fordult tőlem egy percre. Láttam, hogy rázkódik a válla.

Miután összeszedte magát és visszafordult felém, arcán nyoma sem volt már a gyengeségnek.

– Nem volt joga hozzá, érted? Nem volt joga hozzá! Én voltam az egyetlen, akitől szeretetet kaphattál, aki együtt érzett veled, aki törődött veled. Egyedül én vettem neked játékokat, én akartam, hogy neked is legyenek saját holmijaid. Ő pedig folyton veszekedett velem ezért. Féltékeny volt a kapcsolatunkra kezdettől fogva. Inkább magadra hagyott, hadd sírj, szenvedj, és én nem mehettem a közeledbe. Hát milyen anya volt az ilyen?

Újra elhallgatott, majd elmosolyodott.

– Igen, Cathy, volt. Amikor azt mondtad nekem, hogy kórházba szállították, megfogtál egy pillanatra, pedig tudtam, hogy Geraldine világéletében utálta a kórházakat.

Egy pillanatra maga elé meredt, én pedig rá. Szavai egyre csak kavarogtak a fejemben, és egy ideig nem tudtam összerakni őket. Amikor végre sikerült rájönnöm az összefüggésekre, végigfutott a hátamon a hideg.

– Kivételesen egészséges asszony volt. Azt hiszem, az aljassága tette olyan erőssé. Még a bacilusok, a vírusok se mertek betelepedni a testébe. Jól tudod, hogy még csak náthás sem volt soha. Házasságunk hosszú évei alatt egyetlenegyszer sem járt orvosnál, még nőgyógyásznál sem, akihez más asszonyok rendszeresen járnak. Arra gondoltam, egyszer talán megtámadja a rák, és azzal majd nem tud megbirkózni, de a rák is megfutamodott előle.

Szentül hittem, hogy túl fog élni engem, és talán még téged is, és minden bizonnyal így lett volna. Te is beláthatod, hogy igazam van. Azt hiszed, engedte volna, hogy valaha is normális kapcsolatot alakíts ki valakivel? Azt hiszed, lehetett volna fiúd, vagy azt csinálhattad volna, amit szeretsz? Emlékezz csak vissza, még ruhát is én vettem neked az iskolai bálra. Ugye emlékszel?

Ismét elhallgatott, és körbenézett a szobában.

– Ti aztán kitettetek magatokért – szólalt meg újra.

– Ilyen képeket kiakasztani… – folytatta nevetve. –Geraldine most biztosan forog a sírjában, nem gondolod, Cathy?

Meg sem tudtam szólalni. Mintha teljesen megbénultam volna. Még a szívverésemet se éreztem.

– Szóval mit tett azért, hogy megvédje az egészségét – amellett, hogy annyit evett, mint egy madár –, és erőt merítsen véget nem érő takarításaihoz? Gyógyteákat ivott, ugye emlékszel?

Belenyúlt a zsebébe, és előhúzott belőle egy üveget.

– Ez az egyik kedvence volt. – A szeméhez emelte, és elolvasta a ráragasztott címkét. – Pycnogenol. – Azután bólogatni kezdett. – Én folyton kigúnyoltam miatta, de ő örült ennek, mert így biztos lehetett abban, hogy nem használom, ezért több marad neki.

– És most miért van nálad? – kérdeztem. A hangom úgy elvékonyodott, hogy magam sem ismertem rá. Úgy tűnt, mintha valaki más is lett volna a szobában, és ő tette volna fel a kérdést.

– Ó, mert nem akarom, hogy itt legyen továbbra is – felelte. Szünetet tartott, és mélyen a szemembe nézett.

– Tulajdonképpen ezért törtem be aznap. Nem tudtam, hogy kicserélte a zárakat. Be kellett törnöm az ajtót, amikor úgy gondoltam, senki sincs a házban.

– Miért?

– Miért? Mert attól féltem, hogy végül meggyőz, neked sem ártana a kotyvalékából. És persze azért is, hogy más ne vizsgálhassa meg közelebbről az üveg tartalmát. Te is észrevehetted volna, hogy különböző tabletták vannak az üvegben, de azt te sem tudhattad volna, melyikük a sztrichnin – tette hozzá. – Egyfajta orosz rulettet játszottam vele, és alig vártam, mikor veszi be legközelebb a megfelelő tablettát. Mindössze hat pirulát helyeztem el az üvegben. Rendkívül hasonlítanak a gyógynövénytablettákra. Most már bizton állíthatjuk, hogy bevette őket, ugye, Cathy?

Elvitte a cica a nyelvedet, Cathy? Emlékszem, egyszer ezt is megkérdezte tőled – mondta, és hisztérikusan felnevetett, majd hirtelen abbahagyta.

– Könnyen utánajárhattam, hogy az igazat mondod-e a kórházzal kapcsolatban, mert megnéztem a kórházi elhelyezési jelentéseket. Azért van ilyen a birtokomban, mert fizettem érte, Cathy. Tisztában vagy azzal, hogy még a sürgősségi ellátást is bejegyzik a megfelelő rovatba? Azután felhívtam az összes kórházat, és sehol nem tudtak Geraldine-ról. Akkor már tudtam, hogy hazudtál, és ráadásul, amikor végigcsináltátok azt a cirkuszt a barátnőddel, mintha hazaszállítottad

volna anyádat, azt hittem, szívinfarktust kapok a röhögéstől. Mondhatom, nem volt könnyű dolga a barátnődnek, amikor az ablaknál kellett ülnie, mintha ő lenne Geraldine.

– Mondd meg, Cathy – folytatta megállás nélkül –, hogyan halt meg? Fennakadt a szeme? Eltorzította arcát a fájdalom? Gyorsan beállt a hullamerevség?

Úgy éreztem, összezsugorodom, elolvadok, és hamarosan eltűnök a kanapéról. Sem mozdulni, sem beszélni, még lélegzetet venni sem tudtam. Apám nem vett észre ebből semmit. Az üveget visszacsúsztatta a zsebébe, majd újra mosolyogni kezdett.

– Amikor elkezdtétek itt a változtatásokat, akkor már gyanítottam, hogy Geraldine meghalt, mert ő sohasem egyezett volna bele ilyesmibe. De ha valóban elment örökre, akkor miért nem jött ki a rendőrség? Miért nem értesítettek? Azután idejöttem, és megláttam, mennyire átalakítottátok a házat, akkor leesett a tantusz. Micsoda meglepetést okoztatok nekem!

– Először – mondta tovább – arra gondoltam, egyszerűen felpakoltad, és elvitted valahova, de aztán észrevettem, hogy a hátsó udvar is megváltozott. Akkor értettem meg, mit műveltél a barátnőiddel együtt.

– Te… megölted őt? – kérdeztem.

– Nem. Csak megszabadítottam a szenvedéseitől, mert ő igen… gyötrelmes életet élt. És nem volt joga ahhoz, hogy elszakítson tőled. Mindig is bosszúálló természetű volt, és minden kínját-baját rám zúdította. Illetve ránk – javította ki önmagát. – Hiszen boldogok voltunk azelőtt, hogy tönkretett volna mindent, ugye, Cathy?

– Nem – válaszoltam, de olyan volt, mintha nem is mondtam volna semmit. Ha meg is hallotta, úgy tett, mint aki nem veszi tudomásul, amit hallott.

– Most mindenesetre lezárhatjuk életünknek ezt a szakaszát. Elfelejthetünk mindent. De nem maradhatunk itt, Cathy. Kellemes meglepetésem van a számodra. Találd ki, mi az. Vettem egy lakóhajót.

Igen. Nem tudom, emlékszel-e, amikor egy délután kivittelek a tengerparti sétányra, és neked nagyon megtetszett az óceán meg az öbölben veszteglő hajók. Az jutott eszembe akkor, milyen csodálatos volna a tengeren ébredni minden reggel, és oda költözni, ahova csak akarunk. Emlékszel?

Megráztam a fejem, valójában nem is tudtam, miről beszél.

– Emlékezned kellene. De mindegy, az a lényeg, hogy már nekünk is van lakóhajónk. Csak kettőnknek. Távol ettől az egésztől, és bármikor oda mehetünk, ahova csak akarunk. – Elnevette magát. – Hát nem csodálatos?

– Nem – válaszoltam. – Én nem megyek veled sehova. Hirtelen az arcára fagyott a mosoly, és olyan ijesztővé vált, mint amilyennek még soha nem láttam. Meg is ijedtem tőle.

– Dehogynem jössz, Cathy. Ha nem – mondta –, te és különösen a barátnőid irtózatos bajba kerültök. Végül is ti temettétek el Geraldine-t, nem én – hangsúlyozta.

– És amikor idejönnek és kiássák, azt fogják mondani, hogy ti öltétek meg őt. Mindnyájan börtönbe kerültök. Azt akarod, hogy így legyen?

Forró könnycseppek tolultak a szemembe, szinte égették a szemhéjamat. Megráztam a fejem.

– Akkor jó – mondta, és összecsapta a tenyerét. –Akkor nem fog megtörténni. Menj föl az emeletre, és pakolj be egy kis táskába. Hozd magaddal a legszükségesebbeket. Néhány nap múlva visszajövünk, és felpakoljuk mindazt, amire szükséged lehet. Végül mindent elviszünk innen, és szép kis tüzet gyújtunk ezen a helyen. Hadd emésszé fel Geraldine-nak még az emlékét is. Ne aggódj, sem te, sem a barátaid nem kerültök bajba. Mi pedig élvezni fogjuk az életet a hajón.

– Majd meglátod, milyen jó lesz, Cathy! El sem tudod képzelni, milyen érzés minden reggel a tenger illatára ébredni. Fokozza az ember étvágyát. Te készíted majd a reggelimet. Csodálatos lesz! Geraldine pedig megpukkadna mérgében, ha látná – tette hozzá

hahotázva.

– Jól van – mondta, és elindult az ajtó felé. – A következőt fogjuk tenni: én idehozom a kocsit, te addig bepakolsz a táskádba. Azonnal itt leszek.

Visszafordult, átvágott a szobán, és lehajolt, hogy homlokon csókoljon.

– Hamarosan visszajövök, édesem, a papa visszajön hozzád.

Kisimított egy hajtincset az arcomból, majd kiment.

Amikor az ajtót becsapta maga után, az egész ház úgy beleremegett, mintha az ég zengett volna. Még a csontjaim is összerázkódtak.

Az ördög bújt belénk, amikor Geraldine-t eltemettük?

Szeszélyes vizeken

Néhány pillanatig egyszerűen képtelen voltam megmozdulni. Valósággal megbénultam a félelemtől. Még levegőt sem kaptam rendesen, mert úgy éreztem, legalább annyi föld nyomja a mellemet, mint Geraldine-ét a hátsó udvarban. A levegőt is sűrűnek, nehéznek éreztem. Apró elektromos kisülések sercegtek, szikráztak körülöttem. Behunytam a szemem, és azért imádkoztam, hogy ez az egész ne legyen más, csak egy rossz álom, de rá kellett döbbennem, hogy ez bizony nem más, mint a kőkemény valóság. Apám még mindig ott volt; eljött értem.

Mit tehetnék? Különböző lehetőségek cikáztak végig az agyamon. Elrejtőzhetnék valahol, vagy megpróbálhatnék átmászni a hátsó udvar falán. De azután hova mehetnék, és mit oldanék meg a menekülésemmel? Azt is megtehetném, amit Stuart mondott, azaz felhívhatnám a rendőrséget. De mit szólnának hozzá a lányok? Mi volna a következménye rájuk nézve, ha rendőröket hívnék a házba? Itt maradhatnék, és szóval tarthatnám apámat, esetleg blöfföléssel megfenyegethetném. De tudtam, hogy nincs valami nagy gyakorlatom az ilyesmiben, és abban az állapotban, amelyben akkor voltam, még meggyőző arcot sem tudtam volna magamra erőltetni.

Ha nem teszem meg, amit mond, akkor majd ő hívja ki a zsarukat, és mi mindannyian nagy bajba kerülünk. Szinte láttam magam előtt, hogy a végén még a lányok is elhiszik, hogy én tettem a mérget Geraldine gyógynövényes üvegébe. Mindenesetre, ha felmerülne a gyanú, hosszú és gyötrelmes nyomozásnak, kihallgatásoknak lennének kitéve. És pont most, amikor olyan szépen kezdett alakulni az életük. Lehet, hogy Larry meggondolná magát, és többé esze ágában sem volna, hogy elvegye Start. David azonnal otthagyná Jade-et; minek randevúzgatna egy ilyen zűrös életű lánnyal? És persze Misty is elveszíthetné új barátját. Ez mind megtörténhetne, nem beszélve arról, mekkora bajt hoznék a családjukra: még inkább eltávolodnának

egymástól.

Elég volt csak Star nagymamájára gondolnom – milyen kedves volt hozzám, mennyire törékeny az egészsége –, és máris megborzongtam a lehetőségektől. Vajon mit tudnának még elviselni valamennyien? Saját gondjaik már amúgy is tönkretették a kapcsolataikat, a családi életüket. Nem hiányzik nekik még az én bajom is.

Valójában nem maradt más választásom. Én rángattam bele őket az ügyeimbe. Nem lehetek olyan önző, hogy továbbra is bánatot okozzak nekik. Már túl késő volt ahhoz, hogy csak önmagamra gondolhassak. Ez attól kezdve van így, hogy felhívtam Jade-et, és elmondtam neki, hogy Geraldine meghalt. Akkor azonnal a rendőrséget kellett volna hívnom. Kellene, kellett volna… ez a buta siránkozás tönkretesz mindent. Geraldine szokta mondani: „Ha azért fulladozol, mert hanyag és hülye voltál, csavard bele magad egy jó kifogásba, és majd meglátod, mennyi ideig tart meg a víz felszínén."

Geraldine-nak igaza volt. Már késő volt kifogásokat találni. Semmi sem menthetne meg attól, hogy belefulladjak a vízbe.

Rátámaszkodtam a mankómra, és felhúzódzkodtam. Miután sikerült felállnom, elindultam a lépcső felé. Menet közben úgy éreztem magam, mint egy elítélt, aki a villamosszék felé tart. Valósággal megbénultam. Gépiesen lépkedtem felfelé, görcsösen kapaszkodtam a lépcső korlátjába. Amint felértem a szobámba, körülnéztem. Fogalmam sem volt, mit vihetnék magammal.

Néhány másodpercig azt fontolgattam, hogy öngyilkos leszek. Bemehetnék a fürdőszobába, magamra zárhatnám az ajtót, felvághatnám az ereimet, és a kezemet belemeríthetném a forró vízzel teli mosdóba. Talán meghalhatnék azelőtt, hogy apám betöri az ajtót. De azután mi lesz? Ettől biztonságba kerülnének a lányok? A halálom után apám azt mondhatna, amit csak akar, nem igaz? Elmondhatná a rendőröknek, hogy nem tudtam tovább élni annak tudatában, amit a barátnőimmel együtt követtem el. A végén még őt sajnálnák, nem engem, nem minket!

Végül is arra jutottam, hogy egyetlen menekvésem az idő, mert közben majdcsak kitalálok valamit. Az adott körülmények között nem maradt más választásom, követnem kellett apám utasításait. Egy kis utazótáskába tettem a legszükségesebb holmikat. Mielőtt még befejeztem volna a pakolást, hallottam, ahogy apám felfelé jön a lépcsőn.

– Na, hogy állsz? – kérdezte izgalomtól kipirult arccal.

– Nem tudom, mit vigyek magammal – válaszoltam.

– Emiatt ne aggódj. Időnként visszajöhetünk, hogy összepakoljuk, amire szükséged van. – Tenyerét dörzsölgetve besétált a szobámba, közben idétlenül mosolygott. – Tetszenek a változások a házban: új függönyök, ágynemű, képek, de várj csak, ha majd meglátod a lakóhajót… Luxuskörülményeket teremtettem rajta. Van ott minden, amit Geraldine gyűlölt, és amit pazarlásnak és felvágásnak tartott. A szekrények és a lambéria tölgyfából készült. A szegélyezést is tömör tölgyfa lécekkel oldottam meg. A fürdőszoba csapjai krómozottak, van hűtőládám, osztályon felüli sztereó berendezésem és házi mozim is. – Nevetni kezdett. – Geraldine azt hitte, tudja, hol az összes pénzem, csakhogy engem nem ejtettek a fejemre – bökött a halántékára. – Előre elterveztem ezt a napot, és olyan helyre dugtam a pénzt, ahol soha nem találta volna meg. Azt hitte, jók a megérzései, amikor azt gondolta, hogy minden fillért számon tarthat. Ez volt a legnagyobb hibája: azt gondolta, okosabb nálam.

Aztán észrevette, hogy csak állok ott, és mereven bámulom őt. Ekkor még egyszer körbenézett a szobában, majd idegesen felnevetett.

– És mi a fenét csináltatok a hálószobánkból? Mi akar az a hely lenni? – Egészen közel hajolt hozzám. –Csak nem valamiféle furcsa dolgot műveltetek ott? Nem akarsz mesélni róla?

– Nincs abban semmi furcsa. Az a meditálásaink színhelye. Ott nyugtattuk meg magunkat, és azt hittük, ott…

– Ott?

– Nem zavarhat minket senki – mondtam. Úgysem értené meg, mi az az ÁVSZ, esetleg még fel is dühítené, gondoltam.

– Jól van. Úgy gondolom, másra nem lesz szükséged. El kell indulnunk. Néhány dolgot el akarok vinni a garázsból. Odakint találkozunk – mondta, és lement a földszintre.

Miután kiment a szobámból, ránéztem az órára. A lányoknak egy órán belül meg kell érkezniük, de akkor már nem találnak itt, töprengtem. Mit tesznek majd? Jó lett volna tudni, hogyan reagálnak, mindenesetre eszembe jutott, hogy elkövethetnek valamilyen ostobaságot, és azzal bajba sodorják magukat. Úgy döntöttem, hagyok nekik üzenetet. Biztos voltam benne, hogy majd körbejárják a házat, így meg is találtam a legmegfelelőbb helyet rövid levelemnek. A következőket írtam:

Kedves Jade, Star és Misty!

Sajnálom, de most úgy fordultak a dolgaink, hogy eldöntöttem, nem folytathatom így tovább. Az lenne a legjobb, ha ezután ti is csak magatokkal törődnétek. Meg kell találnotok a saját boldogságotokat. Arra kérlek benneteket, fordítsatok hátat ennek a helynek, és egyszerűen menjetek el. Ne gyertek vissza ide soha többé. Ne próbáljatok megkeresni. Szeretlek benneteket, és nagyra értékelem mindazt, amit tettetek értem, de most itt az ideje, hogy tegyetek valamit magatokért és a családotokért is. Az ég szerelmére kérlek benneteket, tegyetek úgy, ahogy írtam.

Szeretettel: Cat Most először írtam alá levelet azzal a névvel, amelyet a lányok ragasztottak rám. A régi idők emléke könnyeket csalt a szemembe. Gyorsan összehajtottam a levelet, és elindultam lefelé. Hallottam, hogy apám ajtókat nyitogat-csukogat a garázsban, így kisiettem a konyhába, az egyik fiókból ragasztószalagot vettem elő, és az üzenetet a hátsó ajtó külső felére ragasztottam vele. Jól megerősítettem, nehogy lefújja a szél.

– Cathy! – szólított apám.

Halkan becsuktam az ajtót, majd visszamentem az első ajtóhoz. Ő

már ott állt.

– Hol voltál?

– Szomjas voltam, vizet ittam a konyhában – feleltem.

Sötéten, gyanakodva nézett rám.

– Felhívtál valakit?

– Dehogy – válaszoltam gyorsan.

– Ha igen, akkor megnehezítetted mindenkinek a dolgát – figyelmeztetett.

– Nem hívtam fel senkit, esküszöm – erősködtem. Töprengett egy darabig, aztán elmosolyodott.

– Nem, nem hiszem, hogy felhívtál volna valakit. Szerintem most már te is velem akarsz lenni. Tudom, hogy felfogtad, én vagyok az egyetlen, aki szeret és gondoskodik rólad. Ugye, igazam van? Ugye, így van? – erőltette a válaszomat.

– Igen – mondtam. Nyelni próbáltam, de a torkom teljesen összeszorult.

– Jól van. Nos – folytatta a házra pillantva –, búcsúzzunk el, és örüljünk, hogy egyszer s mindenkorra megszabadulhatunk a börtönünktől. Segítsek?

– Nem. Egyedül is boldogulok – feleltem. A szemem megtelt könnyekkel, de igyekeztem visszatartani őket. Ha sírni látna, biztos, hogy mérges lenne – gondoltam.

Lehajtottam a fejem, és elindultam kifelé. Apám tartotta az ajtót, miközben kiléptem rajta, azután jól becsapta, és a könyökömnél fogva odavezetett a kocsihoz. Elvette tőlem a kis táskámat, behajította a hátsó ülésre, becsukta az ajtót, majd beült az autóba.

Hirtelen rámeredt a garázsra.

– Emlékszel, amikor azt a horpadást csináltam az ajtón? – mutatott arra a helyre, ahova belefarolt a kocsival. – Geraldine nem hagyta, hogy kijavítsam. Azt akarta, örökre maradjon ott, mint valami

forradás, hogy emlékeztessen, én tettem tönkre az ajtót. Persze ennek ellenére én többször meg akartam csinálni. – Egy pillanatra összehúzta a szemöldökét, majd felém fordult.

– De most már mindezt elfelejthetjük. Úgy kell gondolnunk rá, hogy nem volt más, csak egy rossz álom. Ideje felébrednünk, mert jogunk van a boldogsághoz. Beindította a motort, és bekapcsolta a rádiót.

– Emlékszel, mennyire utálta, ha hangosan szólt a rádió? Azt pedig különösen, ha modern zenét kellett hallgatnia. „Hogyan tudsz a vezetésre összpontosítani ebben a pokoli lármában, Howard? Halkítsd le azonnal!” – parancsolta mindig, mint valami tábornok. Ő és az ő parancsai. Mindig is szeretett parancsokat osztogatni – nevetett apám. – Fogadni mernék, most a sátánnak is parancsolgat, az pedig azt kívánja, bárcsak inkább a mennybe került volna. Lehet, hogy azt hiszi, Geraldine az ő büntetése. Mit gondolsz, így van?

Hátramenetbe kapcsolt, és lassan kitolatott.

– Nézd az eget, Cathy. Úgy néz ki, mintha most közelebb lenne az óceánhoz. Nem is tudom… A tenger miatt most mintha kékebb lenne, mint máskor. Biztosan erre is van magyarázat.

Elindultunk, és én még egyszer visszanéztem a házra. Hirtelen egyáltalán nem tűnt olyan rossznak ott az élet, mint amilyen rossz volt valójában. A ház egyszer csak olyannak tűnt, mint egy régi barát, akit magára hagynak, hogy pusztuljon el egyedül.

Nem maradt más neki, csak beszélgetéseink visszhangjai, lépéseink koppanásai, melyek lassan elenyésznek, a semmibe vesznek, és nem maradt bent más, csak a csend és a sötétség. Egy zűrös, szomorú család emléke, mely a könnyek, a veszekedések ellenére, könyörgéseimmel együtt mégiscsak a létezésemet szolgálta.

Úgy tűnt, minél messzebb kerülünk a háztól, apám annál jobban felvillanyozódik, mondhatnám, kivirágzik. A tengerparti sétányig tartó úton folyamatosan fecsegett.

Arról mesélt, mi mindent csinált azóta, hogy elment.

– Tulajdonképpen sokkal többet és jobban dolgoztam. Az elmúlt hónapokban sok pénzt kerestem, Cathy, és nagy szerencsém volt a lakóhajóval is. Az egyik ügyfelem vette nem is olyan régen, de egy rossz befektetésén rengeteg pénzt vesztett. Megláttam benne a lehetőséget, és az eredeti ár feléért sikerült megkaparintanom. A konyhája nagyobb a házunk konyhájánál!

Van egy kellemes nappalija, két hálószobája, nem mintha mostanában vendégeket kívánnék fogadni. Azt szeretném, ha mi ketten sok időt töltenénk együtt, mindenféle betolakodók nélkül. Újra meg kell ismernünk egymást, Cathy. Az igazság az, édesem, magunk vagyunk ezen a világon. Tudod, mit gondolok a családomról. Annyit sem törődöm velük, mint amennyit ők velem. És ez mindig is így volt.

Még az iskolába sem kell visszamenned, ha nem akarsz. Komolyan gondolkozom azon, hogy az év hátralevő részében szabadságra kellene mennem. Most már megengedhetem magamnak. Persze időnként dolgozhatnék egy kicsit, hogy kézben tartsam az ügyeimet, de attól még utazgathatnánk. Tudod, felmehetnénk a kanadai partokhoz. Az is nagy kaland lehetne, nem igaz? Annyi szép hely van ott, rengeteg látnivaló.

Ezt szeretem az új otthonomban… a szabadságot, csupa nagybetűvel írva, és te is tudod, hogy a házban mindketten olyan bezárva éltünk, mint egy elmegyógyintézetben.

Rám pillantott és bólintott.

– Tudom, hogy furcsa és új még neked ez a helyzet, de majd meglátod, milyen gyorsan hozzá fogsz szokni. Tengerész lesz belőled. De most beszéljünk a bokádról.

Szóval… van még valami teendő vele?

– Három nap múlva vissza kellene mennem a kórházba még egy röntgenfelvételre – válaszoltam. – Ha nem megyek, akkor az orvos telefonálni fog.

– Visszamegyünk. Nem nagy ügy. Addig is azonban pihentetned kell a lábad. Az én hercegnőm egy darabig nem fog házi munkát

végezni, rendben? Ma este is én fogok főzni. Jó szakács lett belőlem, Cathy. Az igazság az, hogy mindig is jobban főztem, mint Geraldine, de ki nem állhatta a fűszereimet és a mártásaimat, így be kellett érnünk azokkal az íztelen vacakokkal, amelyeket ő kotyvasztott, ráadásul még úgy kellett tennünk, mintha ízlenének.

– Soha nem hallottam, hogy panaszkodtál volna a főztjére – jegyeztem meg.

– Mi haszna lett volna, ha bármire is panaszkodom? Változtatott volna valamin?

Vajon az eltérítette volna a módszereitől? Nem, a panaszkodás csak még rontott volna a helyzetünkön, különösen a tiéden – mondta. –Ezért kénytelen voltam elviselni a szarságait. Miattad! Mert tudtam, hogy minden haragját rád zúdítaná. Így befogtam a számat.

De most már minden a múlté, Cathy. Kössünk alkut, és próbáljunk megfeledkezni róla. Kezdjünk mindent elölről, rendben? Igen – folytatta, és látszott rajta, hogy egyre jobban tetszik neki az ötlet –, így kell tennünk. Tegyünk úgy, mintha teljesen más emberek volnánk. Ne is gondolj rám úgy többé, mint az apádra. Ezután úgy tekints, mint egy férfit, aki védelmez és boldoggá tesz egy egész életre. Valójában már mondani is akartam, hogy ezentúl Howardnak szólíts. Akár mostantól. Jó lesz? Pontosan tudtam, hogy mire megy ki a játék. Bizsergést éreztem a gyomromban.

Mintha egy hatalmas légy próbált volna kiszabadulni belőle.

Felhangosította a rádiót, és ő is énekelni kezdett, aztán rám mosolygott.

– Várj csak, majd meglátod, milyen az új otthonod – mondta nem titkolt büszkeséggel. – Már alig várom, hogy lássam, milyen arcot fogsz vágni. Lakóhajójával Marina del Reyben, egy Fisherman's Village nevű falu közelében horgonyzott. A hajó nagyobb volt, mint gondoltam. Azt mondta, majdnem tizennégy méter hosszú. Kiszálltunk a kocsiból, és ő még mindig a hajóról beszélt. Megtudtam, hogy kétmotoros; a fedélzeten egy három és fél méter hosszú étkező van,

ott vannak az ellenőrző és tájoló műszerek, valamint egy bár is. A konyha különálló, de az étkezőből nyílik, és közvetlenül a bár mellett van. A nagy ablakoknak köszönhetően szép világos a helyiség.

Később büszkén mutogatta a fedélzet többi részét is. Az egész hajót akadálytalanul körbe lehetett járni. A fedett orr-részben kényelmesen helyet lehetett foglalni, és nagy hely volt a napozáshoz is. Úgy látszott, sokat tud a hajókról, mert olyan részletesen elmagyarázott mindent, hogy a végén már szinte szédültem. Tudtam, hogy tudásával le akar nyűgözni.

Meglepett, hogy milyen tágas a belső tér is. A hálószoba padlóját szőnyeg borította, és elég nagy volt ahhoz, hogy elférjen benne egy óriási franciaágy, komód, öltözködőasztal, beépített szekrény. Úgy tűnt, legalább annyi hely van benne, mint a házunkban.

– Érezd magad otthon – mondta szívélyesen. – Nézz körül, fedezd fel az összes zugot, aztán menj fel a fedélzetre, üldögélj, és élvezd a friss tengeri levegőt javasolta.

– Én átmegyek a szupermarketba. Arra gondoltam, ma valami különlegességet eszünk vacsorára. Szerintem a vesepecsenye pontosan megfelel majd. Veszek almás pitét, és hozok fagylaltot is. Emlékszem, milyen boldog voltál, valahányszor Geraldine egy kis desszertet is készített nekünk – mondta, majd hirtelen a szájára ütött, mert eszébe jutott, milyen egyezséget javasolt ő maga az imént.

– Hoppá, hibát követtem el, tudom, tudom. Szóba hoztam Geraldine-t és a múltat.

Cathy, rám kell szólnod, ha ilyesmit teszek. Rendben? – Elnevette magát. – Úgy látom, meghökkentett a látvány. Valóban szép itt. Tudom. Majd meglátod, milyen boldog leszel. Nagyon boldog. Hamarosan visszajövök – közölte, és elindult a boltba. Körbebicegtem odalent, hogy mindent alaposan szemügyre vegyek. Meglepődtem, sőt egy kicsit meg is rémültem, amikor észrevettem, mennyi fényképet őriz rólam.

Sokat akkor vitt magával, amikor először el kellett mennie, és még

többet zsákmányolt hozzá, amikor betört. Miután kinyitottam a nagyobbik hálószoba szekrényét, rövid szemlélődést követően legalul megpillantottam anyám leveleit, egy pár cipő mögött.

Legalább nem semmisítette meg őket, gondoltam, és magamhoz vettem a köteget.

Felmentem a fedélzetre, és leültem az öböllel szemben. Elővettem a soron következő levelet. Arra gondoltam, jobb, ha elfoglalom magam, mintha csak ülök, és arra várok, hogy rám szakadjon a világ. Tudtam, hogy el kell terelni a figyelmemet, mert különben beleőrülök a rettegésbe.

Drága Kislányom! – így kezdődött a második levél.

Tegnap először kerített hatalmába az a rossz érzés, hogy nagy hibát követtem el, amikor átadtalak Geraldine-nak. Amikor azt tanácsolták, fogadtassalak örökbe vele és Howarddal, Geraldine nem tiltakozott, sőt egyáltalán nem látszott boldogtalannak emiatt; csak most fedeztem fel, hogy semmit nem adott oda neked azok közül a dolgok közül, melyeket neked szántam. Amikor ezért kérdőre vontam, azt mondta, nem voltál elég érett ahhoz, hogy megkaphasd őket, és nem is tudtál volna mit kezdeni velük.

Nem ezért vásároltam a holmikat. Kezdettől fogva tenni akartam valamit érted. Amikor ezt elmagyaráztam Geraldine-nak, láttam rajta, hogy megkeményedik, és nem úgy viselkedik, mint máskor, mintha teljesen megváltozott volna a személyisége. Hogy őszinte legyek, egészen megrémített. A szeme résnyire szűkült, tekintete elsötétült, amikor beszéltem hozzá.

Nagyapádnak nincs ehhez semmi hozzáfűznivalója. Mindössze annyit mond, hogy Geraldine-nak hozzá kell szoknia, hogy kisgyerek van a házában. Persze lehet, hogy neki van igaza. És remélem is, hogy neki van igaza. Talán butaságnak hangzik, de most azt szeretném neked megmagyarázni, miért nem látogatunk téged túl gyakran. Geraldine nehezíti meg a helyzetet. Folyton lebeszél róla. Olyanokat mondogat, hogy aznap nem alkalmas, és talál valamilyen ürügyet arra

is, miért nem tud fogadni másnap.

És valójában ő sem járt nálunk már hetek, nem is, hónapok óta. Minden meghívást lemond, ilyen vagy olyan kibúvót hoz fel, miért nem jöhet el ő és Howard ebédre vagy vacsorára. Már azt is felajánlottam neki, hogy mindnyájan menjünk el nyaralni valahova, de úgy látszik, teljesen magába fordult, és lassan olyan lesz, mint egy remete.

Howard néhány nappal ezelőtt panaszkodott rá. Üzleti ügyeket intézett nálunk, és beugrott hozzám, hogy elbeszélgessünk. Azt mondja, ő sem tudja kimozdítani otthonról, még egy étterembe sem hajlandó elmenni vacsorázni. Nem tudom, mi sül ki ebből az egészből, de nagyon aggódom.

Természetesen ezután is mindent megteszek azért, hogy meglátogathassalak. Lehet, hogy ez az egész csak átmeneti állapot nála. Talán Franklinnek van igaza: hozzá kell szoknia, hogy egy kisgyerekről kell gondoskodnia. Az igazat megvallva, nem kis felelősség, és nem mindenki egyformán reagál egy ilyen óriási kihívásra.

Howard is nagyon boldogtalan. Megmondtam neki, én minden tőlem telhetőt meg fogok tenni. Aztán később beszámolt Geraldinenak a beszélgetésünk egyes részleteiről, ő pedig éppen ma délután megvádolt azzal, hogy Howarddal összeesküvést szövünk ellene. Úgy látszik, bármit teszek, az jó nem lehet, sőt ront a helyzeten.

Azt akartam, hogy te is tudj ezekről a dolgokról. Hát nem hülyeség? Még egészen kicsi gyerek vagy, és én úgy beszélek veled, mintha elég idős volnál ahhoz, hogy megértsd ezeket a gondokat. Igaz, ezeket a leveleket úgyis csak akkor fogod elolvasni, amikor már felnőttél. Én csak azt szeretném, ha te is ismernéd a történetünket.

Szeretettel: Anyád Akárhányszor elolvastam az aláírást, valamiféle sóvárgás fogott el. Én voltam a csoportban az egyedüli valódi árva. Mellesleg, ez így igaz, mert soha nem ismertem a szülőanyámat, sem az apámat. Úgy éreztem, hogy csupán egy üres csigaház vagyok. Soha

nem számított, mi van velem. Könnyű voltam és megfoghatatlan, mint egy árnyék. Csak egyvalami maradt még nekem: meg kellett óvnom másokat a szenvedéstől, nehogy ők is az én szörnyű sorsomra jussanak.

A következő levelek arról szóltak, hogyan mélyült egyre a szakadék anyám és Geraldine között. Anyám azt írta az egyik levelében, hogy Geraldine mindent megtesz azért, hogy engem távol tartson tőle. Rettenetes veszekedésekről számolt be, melyek alkalmával Geraldine olyasmiket vág a fejéhez, amit nekem is elmondott, mielőtt meghalt. Cafatnak, ringyónak nevezte őt. Anyám megírta: felajánlotta Geraldine-nak, hogy újra magához vesz, de ő hallani sem akart róla. Anyám meg akarta tudni, miért változott meg olyan nagyon Geraldine, aki a szemére vetette anyámnak, hogy örökre tönkretette az ő jövőjét, bármi is lett volna az, és megfosztotta őt a szerelemtől és a boldogságtól, pedig egy napon ő is megkaphatta volna mindazt, mint bárki más a világon. Anyám tépelődni kezdett, hogy vajon Geraldine-nak igaza van-e, és egyre depressziósabb lett. Levelei ezután hemzsegtek a bocsánatkérésektől. Szinte hallottam, ahogy jajgat és nyöszörög, amint leírja terjengős, önvádló mondatait. Hirtelen én lettem bűnei megtestesítője, és létem állandó emlékeztetőül szolgált.

Nem csoda, hogy eltávolodott tőlem, és nem láthattam soha. Azért alakult így, mert egyrészt Geraldine ezt akarta elérni, másrészt azért, mert a végén már maga is elhitte, hogy bűnös, és nem tudott megbirkózni a teherrel. Azt kívántam, bárcsak soha ne találtam volna meg ezeket a leveleket. Apám végül is szívességet tett nekem, amikor elvitte őket. Mindet be kellett volna dobnom a tengerbe.

Egy nap én is átvetem magam a korláton, gondoltam, de nem most; addig, amíg meg nem bizonyosodom arról, hogy barátaim biztonságban vannak, nem tehetem meg.

Elaludtam a széken. Arra ébredtem, hogy lehűlt a levegő, és a nap már messze jár a nyugati égbolton. Árnyak magasodtak fölöttem. Hallottam, hogy apám zene mellett tesz-vesz odalent. Nemsokára

feljött, és bejelentette, hogy kész a vacsora.

– Tudtam, hogy jólesik majd itt üldögélni – mondta, amint elindultunk lefelé a kajütbe. Meglátta kezemben a leveleket. – Ó, hát megtaláltad őket? El akartam dobni az egészet, de aztán arra gondoltam, majd te eldöntőd, mit akarsz kezdeni velük. A tieid, és Geraldine-nak nem volt joga, hogy elrejtse őket előled. Látod – tette hozzá –, én úgy kezellek, mint egy felnőttet, hiszen már az is vagy.

– Jobb lett volna, ha eldobod őket – morogtam, és félrelöktem a csomagot.

Apám oldalra lépett, így megláttam a vacsoraasztalt. Szépen meg volt terítve, gyertyákat is gyújtott, és már feltálalta a salátát egy kis francia kenyér és egy üveg bor társaságában.

– Hogy tetszik a porcelán? Geraldine álmában sem gondolna akkora összegre, amelyet a készletre költöttem – jegyezte meg harsányan nevetve. – Szép, ugye?

– Felemelt egy tányért, hogy megmutassa, milyen egyedi darab.

– Szép – feleltem gépiesen. Kihúzott nekem egy széket.

– Cathy kisasszony…

Úgy viselkedett, mint egy iskolás fiú: sugárzott, mosolygott, megfeledkezett mindarról, amit tett velem, és arról is, hogy amit tenni készül, az nem helyes, sőt törvénytelen. Teljesen beletemetkezett a képzelete világába, én pedig attól féltem, hogy esetleg valami olyasmit csinálok, ami szertefoszlathatja az illúziót.

Amint leültem, apám bort töltött a poharakba.

– El tudod képzelni, hogy Geraldine is itt ül, és látja, hogy borral kínállak? Én igen. Én el tudom képzelni – közölte álmatagon, miközben furcsa, torz mosolyra húzódott a szája. A fal melletti szék felé biccentett.

– Szinte látom, hogy ott ül. Látom, hogy milyen korlátolt, és mennyire undorodik tőlem, és a szeme haragosan villog. Te is látod? – kérdezte.

Önkéntelenül is az üres székre pillantottam, apám pedig folytatta:

– Teljesen kivörösödött az arca, a nyakán lüktetnek az erek, mint mindig, amikor haragra gerjedt. Meg akar szabadulni a lényét gúzsba kötő kötelektől. Add fel a harcot, Geraldine! – üvöltötte váratlanul.

Összerándultam a székemen. Apám dühösen meredt az üres székre. Méregtől eltorzult arca biztosan vetekedett volna Geraldine-éval, ha valóban ott ült volna.

– Már úgysem tudsz gátat vetni mindannak, ami itt folyik, úgyhogy dőlj hátra a székeden, és élvezd a látványt. – Felém fordult. – Habzik a szája, mint egy veszett kutyáé, de – folytatta, és hirtelen újra mosolyogni kezdett – nem állíthatja meg az eseményeket, sőt egy cseppet sem fog zavarni minket, ugye? Meglátod, minél jobban érezzük magunkat, annál rosszabb lesz neki.

– Jól van – mondta, és végre leült. – A salátába friss kecskesajtot kevertem – mutatott rá a tányérjára. Villáját beleszúrta egy salátalevélbe, és a szájához emelte. – Rajta, egyél te is. – Kínálása inkább utasításnak hangzott.

Úgy éreztem, mintha mázsás kövek nyomnák a gyomrom, de azért magamba erőltettem egy falatot.

– Ez nem valami olcsó bor ám – fecsegett apám tovább. – Francia merlot. Egyik jó ízlésű ügyfelem ajánlotta. Ez a jó abban, ha az embernek gazdagokkal van dolga. Cathy, sokat tanulhatsz anélkül is, hogy egy vagyont költenél a tanulmányaidra. Ő – mutatott az üres székre – lenézte a munkámat. Azt mondogatta, hogy nem tisztességes mások pénzén gyarapodni. Amikor haragudott rám, akkor mindig pénzügyi stricinek hívott – mesélte hahotázva, és egyfolytában a székre meredt.

– Mellesleg a strici jó anyagi körülményeket teremtett neki. – Egy darabig némán bámult a székre, majd mosolyogva fordult felém. – Még meg sem kóstoltad a bort. Ne félj tőle. Kóstold csak meg – biztatott, és belekortyolt a magáéba. – Nos, milyen?

– Nagyon finom – válaszoltam, persze fogalmam sem volt, milyen

a jó bor.

– Tudom. Mostantól kezdve minden első osztályú lesz az életünkben. Első osztályú! – üvöltötte az üres széknek. Aztán elhallgatott, mintha kikapcsolt volna az agya. Üressé vált a tekintete.

Mozdulni sem mertem. Az arca úgy megmerevedett, hogy egészen megrémültem tőle. Hallottam, ahogy a grillsütőben serceg a hús.

– Ne nézzem meg a húst? – kérdeztem, mert egyszerűen nem bírtam elviselni a csendet.

– Mit mondasz? Á, nem, dehogy! Majd én megnézem. Te csak lazíts. Pihenj. Hadd gyógyuljon a lábad – mondta, és felugrott. – Nem szereted nagyon átsütve, ugye? Ahogyan én sem.

Kivette a húst a sütőből. Újkrumplival és zöldbabbal tálalta.

– Gondoskodtam arról, hogy a legszebb húsból adjanak – dicsekedett, és a tányért elém tette az asztalra. – Rajta, vágj le belőle egy szeletet, és mondd meg, eléggé átsült-e. Szót fogadtam neki, megkóstoltam a húst, aztán bólintottam.

– Pompás, nem igaz? És minden az lesz az életünkben örökkön örökké. Fogadni mernék, Geraldine is éhes – mondta a székre pillantva. Hunyorogni kezdett, amikor észrevette, hogy értetlenül meredek rá. – Ó, úgy értem, éhes lenne, ha valóban itt lenne. Természetesen így gondoltam, nem is másképp. – Újra elnevette magát. – Kissé szórakozott vagyok néha. De ne gondolj semmi rosszra, édesem. Kitűnő formában vagyok. – Egy nagy darab húst tett a szájába, és élvezettel enni kezdte.

Én is ettem, mert tudtam, ha nem ennék, még idegesebb lenne. Észrevettem, hogyan változik meg a hangulata egyik pillanatról a másikra, és meg akartam óvni magam a dühkitörésétől. Úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha hagyom utazni érzelmei hullámos útján, miközben én csendben maradok, és olyan tartózkodóan viselkedem, amennyire csak lehetséges.

A szívem már régóta lecsillapodott, csak akkor dobbant nagyot, ha apám megérintette a kezem, vagy valamilyen hirtelen mozdulatot tett.

Különben pedig vérem olyan gyorsan áramlott az ereimben, hogy annál gyorsabban már nem is lehetett volna. Egészen elzsibbadtam tőle. Kapkodva vettem a levegőt, nemcsak azért, mert attól féltem, elájulok, hanem azért is, mert úgy éreztem, mintha satuba szorították volna a mellkasomat, és ezen a satun minden percben húztak volna egyet.

Annyit ettem, amennyit csak magamba tudtam erőltetni, aztán kijelentettem, annyira jól vagyok lakva, hogy mindjárt kipukkadok.

– De azért hagytál egy kis helyet a desszertnek is, ugye? – kérdezte apám, és úgy nézett rám, mint egy kisfiú, aki rettenetesen csalódott lenne, ha nemet mondanának neki.

Bólintottam.

– Tarts fenn mindig egy kis helyet a jó dolgoknak – figyelmeztetett, majd összehúzott szemöldökkel tekintett az üres szék felé. – Geraldine olyan volt, mint valami szórakozás-ellenőrző hatóság. Elvett tőlünk mindent, ami örömet okozhatott nekünk. Tudod, talán ő volt az egyetlen a világon, akit nem lehetett megcsiklandozni. Megpróbáltam, csak azért, hogy megkínozzam egy kicsit, de nem jött be. Egyetlen érzékeny pontja sem volt a testének. Mintha kőből faragták volna. Olyan kérges volt a tenyere, hogy fát is smirglizhetett volna vele.

Felállt, hogy leszedje az asztalt. Ösztönösen segíteni kezdtem neki.

– Nem, nem! – kiáltotta, amint meglátta, hogy a tányérokat rakosgatom. – Nem csinálhatsz semmilyen házi munkát, nem emlékszel? De megmondom, mit csinálj – mondta az üres székre pillantva. – A desszertet majd később esszük meg. Most menj át a hálószobába, ahol meglepetés vár rád. Próbáld fel – tette hozzá mosolyogva.

– Meglepetés?

– Igen. Na, indulj. Ha ezzel végzek, én is utánad megyek. Rajta, Cathy! – sürgetett a hálószobára mutatva.

Annyira reszkettem, hogy a mankóimat is alig tudtam tartani, de

azért eljutottam a hálószobáig. Ott, az ágyra terítve megláttam egy selyemkombinét. Amint felemeltem, láttam, hogy olyan vékony, hogy hiába veszem fel, akár meztelenül is szaladgálhatnék a szobában.

– Próbáld fel! – kiáltott be apám a konyhából. – Biztos csodálatosan áll majd rajtad. Néhány nappal ezelőtt vettem, és már alig várom, hogy láthassalak benne.

Mereven bámultam magam elé. Eszembe jutottak a testemen matató hosszú ujjai, a fülem környékét csókolgató szája, becéző szavai, és elöntött a forróság. Teljesen elgyengültem, szinte teljesen lebénultam, majd minden porcikám reszketni kezdett. Le kellett ülnöm az ágy szélére. Becsuktam a szemem, és igyekeztem egyenletesen venni a levegőt.

– Mi az – szólt hozzám az ajtóból –, talán nem tetszik? Pedig jó drága volt – tette hozzá. – Ugyan már, Cathy. Próbáld fel. Rajta, vedd fel! – Az utolsó mondatát már parancsolólag mondta. – Vagy azt akarod, hogy segítsek? – folytatta engedékenyebben. – Azt szeretnéd? Szívesen megteszem.

– Nem. Fel tudom venni magam is – válaszoltam gyorsan.

– Hát persze, hogyne tudnád. Geraldine eldobná az agyát, ha meglátna benne – fűzte hozzá, és visszament a konyhába.

Lassan levetkőztem, és belebújtam a kombinéba. Meztelennek éreztem magam benne. Reszketve takartam el a mellem. Amint meghallottam, hogy mögém lép, hirtelen megfordultam. Ott állt előttem egy szék támlájára támaszkodva.

– Nem tudom, te hogy vagy vele, de nekem jólesik elképzelni, hogy Geraldine itt van velünk, minket bámul, és dühöng magában – mondta apám, és a széket a hálószoba falához tolta. – Jobban nézel ki, mint gondoltam. Szép lány vagy, Cathy. Geraldine sohasem akarta, hogy erre rájöjj, de így van. És most itt vagyunk végre a saját otthonunkban – mondta, miközben kezdte kigombolni az ingét. – Mi lehet ennél jobb?

Már csak egy-két gomb maradt hátra, amikor megállt és fülelni

kezdett. Én nem hallottam semmit, mert minden más zajt elnyomott a szívem dörömbölése. De amikor apám végre elhallgatott, én is meghallottam a lépéseket odafentről. Nem sokkal később határozottan kopogtattak a külső ajtón.

– Ki a fene lehet az? – kérdezte apám bosszankodva. – Várj egy percet – mondta, és gyorsan begombolta az ingét, majd kisietett a hálószobából a bejárati ajtóhoz. Visszaültem az ágy szélére, és vártam. Úgy éreztem, mintha gúzsba kötöttek volna. Az üres székre meredtem, melyet apám az imént tolt oda a falhoz.

Egy férfi és egy nő hangját, majd a nevemet hallottam. Apám először felemelt hangon válaszolt nekik, majd üvölteni kezdett. Dulakodás zaja és kiáltások ütötték meg a fülemet, azt is ki tudtam venni, hogy felborult egy szék. Felálltam, és az ajtóhoz mentem. Éppen akkor érkezett oda a rendőregyenruhát viselő fiatal nő.

– Cathy Carson?

– Igen.

– Nincs semmi bajod? – kérdezte.

A nő mögé pillantottam, és megláttam, hogy egy öltönyös férfi leteperi apámat, hasra fordítja és megbilincseli.

– Minden rendben van, kislány – mondta a nő. –Most már nem eshet bajod.

– Mi folyik itt? – kérdeztem teljesen összezavarodva. Mielőtt még választ kaphattam volna, újabb lépések koppantak a lejárati lépcsőn. Marlowe doktornő feje jelent meg a nyílásban. Odasietett hozzám. Lerogytam az ágyra, és többé nem tudtam visszatartani a könnyeimet. A doktornő leült mellém, és szorosan magához ölelt.

– Vége van, Cathy – mondta gyengéden. – Senki sem bánthat többé.

Epilógus

A lányok mentek el Marlowe doktornőért. Miután elolvasták az üzenetemet, gyűlést tartottak, és úgy döntöttek, el kell mondaniuk neki, mit tettünk, mert szerintük nagyon veszélyes helyzetbe kerültünk. Marlowe doktornő volt az, aki rájött, hogy apám állhat az események hátterében. Hívta a rendőrséget, akik lenyomozták utunkat a lakóhajóig. A lányok nagy kockázatot vállaltak értem, ezért örökre hálás leszek nekik.

Miután felöltöztem, Marlowe doktornő és a rendőrnő kikérdezett arról, hogy mit tett velem az apám, hogyan kényszerített arra, hogy vele menjek. Hisztérikus zokogásban törtem ki, miközben részletesen beszámoltam mindenről. Marlowe doktornő türelmes biztatásával hozzásegített ahhoz, hogy beszélni tudjak. Elmondtam a rendőrnőnek, mit tett apám – saját bevallása szerint – Geraldine-nal. Eszembe jutott, hogy a gyógynövénytablettákkal teli üveget a zsebébe süllyesztette. A rendőrnő meg is találta a zakójában, és amikor később megmutatták apámnak, ő nem tagadott.

De ez még nem ment fel bennünket az alól, amit tettünk. Beidéztek bennünket a bíróságra, ahol megrovásban részesültünk. Úgy tűnt, Marlowe doktornő az egyetlen, aki megért és támogat minket. Jade és Misty szülei méregdrága ügyvédeket kértek fel a védelmükre, pedig tudták, hogy nem sok tennivalójuk van. Starnak és nekem nem volt ügyvédünk, csak Marlowe doktornő állt mellettünk mindvégig, és szemlátomást nagy hatást gyakorolt a bíróra. A többieknek ott volt a családjuk vagy a bíró által kijelölt gyámjuk, akik vállalták a felelősséget értük, nekem nem volt senkim.

Így Marlowe doktornő még egyszer színre lépett. Önként vállalta a nevelőszülői kötelezettségeket. Ő és a nővére úgy döntöttek, hogy magukhoz vesznek. Egy darabig ellenkeztem, de a doktornő biztosított, hogy a nővérének pontosan ilyen feladat kell, és örömmel vállalja.

– Cathy, Emmának társaságra van szüksége. Én túlságosan elfoglalt vagyok, így nem tudom megadni neki azt a figyelmet, amelyet megérdemelne. Ne aggódj, nem leszel a terhünkre – ígérte.

A koldusok nem válogathatnak, mondaná Geraldine, és nekem sem volt más választásom.

Marlowe doktornő és én megbeszéltük az utolsó középiskolai évemet. Eldöntöttük, az lenne a legjobb, ha visszatérnék az állami iskolába. Azt akarta, hogy amennyire csak lehetséges, normális életet éljek, emberekkel találkozzam, és azt csináljam, amit minden korombeli lány csinál. Az ő irányításával és Emma bátorításával részt vettem másféle iskolai foglalkozásokon is. Kipróbáltam magam az iskola színjátszó körében, és egész jó szerepet kaptam egy darabban.

Jade, Star és Misty eljöttek a bemutatóra, aztán mindnyájan elmentünk pizzát enni. Az év legnagyobb részében tartottuk a kapcsolatot egymással, bár Jade anyja mindent megtett, hogy a lányát távol tartsa tőlünk. Start, Mistyt és engem hibáztatott a történtekért. Azt mondta, rossz hatással vagyunk Jade-re. Hogyan is lenne képes az ő lánya eltemetni valakit?

Jade dacosabb lett, mint valaha, anyja pedig hamarosan visszatért jól megszokott életmódjához. Jade minden tőle telhetőt megtett azért, hogy alkalmazkodhasson az apja életéhez, de úgy tűnt, újabb válságba kerül.

Misty apja még az év vége előtt felbontotta házasságát Ariellel. Barátnőnk elmesélte, hogy anyját semmi más nem tehette volna boldogabbá, mint ez a hír. És a vége az lett, hogy ezek után Misty jobban sajnálta az apját, mint önmagát vagy az anyját. Azt mondta, az apja elveszettnek és zavarodottnak látszik, ezért egyre több időt töltött vele.

Larry és Star a házasságkötésüket tervezgették. Júniusban, közvetlenül az érettségi után megtartották a templomi esküvőt, ahogy Star mindig is szerette volna. Larrynek kitűnő munkát sikerült

találnia. Magukhoz vették Rodneyt, és most együtt élnek encinói házukban. Júliusban meghívtak minket vacsorára, és csodálatos estét töltöttünk együtt. Hárman hamarosan beiratkoztunk az egyetemre.

Jade-et a Bostoni Egyetemre vették fel. Azt mondta, szeretne minél messzebbre kerülni otthonról, és csalódott, amiért az Oxford elutasította jelentkezését. Mistynek a San Franciscó-i Berkeley Egyetemre sikerült bejutnia, én pedig a Los Angeles-i Kalifornia Egyetemen kezdtem meg tanulmányaimat. Úgy döntöttünk, hogy legalább az első évben még Marlowe doktornőnél és Emmánál maradok.

Később, amikor végzős voltam, eladtuk a házat, és az árát betettük a bankba a többi pénzem mellé. Mindent elvittem a régi otthonomból, amit annak idején szerettem, bár nem maradt túl sok tárgy benne. Amikor elmondtam a lányoknak, hogy még egyszer utoljára szeretném megnézni a házat, ők is velem tartottak. Nem nosztalgiázni akartam, nem is azért mentem oda, hogy felélesszek néhány szép emléket, egyszerűen úgy gondoltam, tartozom egy utolsó látogatással.

Sajnos már olyan volt, akár egy kripta. Üresség és jéghideg árnyékok fogadtak bennünket. Végigjártam a helyiségeket, kinéztem az ablakokon, azután bekukkantottam a szobámba is. Megálltam az ágyam mellett, és eszembe jutottak magányos éjszakáim, a pocsék idők apámmal, és persze a Stuarttal töltött kellemes napok.

Vajon ott hagy az ember magából valamit egy olyan helyen, ahol életének egy hosszú szakaszát tölti? Erre lettem volna kíváncsi. Vajon a következő lakók érzik-e majd a jelenlétemet, vagy a friss festés, az új szőnyegek és bútorok kiradírozzák az egész történetemet a házból? Különben pedig, mit jelent egy ház? Nem tarthatja meg titkait örökkön örökké. Az ablakokat egyszerűen kitárják, és odabentről új hangok, új nevetés fog kiszűrődni.

A titkok kiszabadulnak, szertefoszlanak a szélben, és remélhetőleg soha többé nem lelnek új otthonra.

Misty odalépett mellém, és átölelte a vállamat.

– Búcsúzz el tőle örökre – suttogta.

Star biztatóan bólintott, Jade pedig suhintott a varázspálcájával. Azzal, amit Misty apjának esküvőjére is magával vitt. Most azért hozta magával, mert mint mondta, egy kis varázslatra egész életünkben szükségünk lehet.

– Szomorú pillanatok, távozzatok örökre! – kiáltotta.

Mindnyájan elnevettük magunkat, majd sarkon fordultunk, és kisétáltunk a házból. Beültünk az autóba, és amint elindultunk, még egyszer visszanéztem, és az egyik ablakba odaképzeltem Geraldine-t. Szinte láttam, ahogy kinéz rajta, és saját menekülésének útját fürkészi. Végül nevelőszülei és Alden – egyetlen szerelme – mellé temették. Talán ez volt számára a menekülés.

– Mindannyian szépen élünk majd – jelentette ki Jade. – Végeredményben most már feloszlathatjuk az ÁVSZ-t. Már elvégezte azt, amiért létrehoztuk – mondta.

Egyikünk sem tiltakozott.

– De ez nem jelenti azt, hogy nem maradunk együtt örökre – ígérte.

Mi, többiek is megfogadtuk ezt.

De tudtuk, mennyit ér ez a fogadalom. Nem számított. Amit együtt éltünk át, az megmarad más körülmények között is. Az idő, az új emberek, az új barátok, az új szerelmek nem vehetik el tőlünk.

Gyertyáink örökké égni fognak emlékeink homályában.

És a virágaink minden tavasszal kihajtanak majd a kertben, és ezen az idő nem változtathat.

Valójában soha nem is búcsúztunk el egymástól.

Kiadja a Magyar Könyvklub,
Budapest, 2002, az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és
Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Felelős kiadó Révai Gábor, a Magyar Könyvklub igazgatója
Irodalmi vezető Ambrus Éva
Felelős szerkesztő Kajtár Mária
Műszaki vezető Mátay-Mayer Gergely
A borítót Jantner János tervezte
Műszaki szerkesztő Császár András